Santa maria gelpna

bezies

santubezia loica

amõpelle

auntlen

auima [illegible] minos

pousaut espirit

analêtra

aviene

aleon

laireta

azuana

abatan

Sanct Jafoz nifr

amolisu

xeteleraut

aloxa gouur

aubuesa

ablete

aozilians

apariis

bo uu

fornmo

Confecionario Capellano

FRANCISCI VERGARAE DE GRAECAE LINGVAE GRAMMATICA LIBRI QVINQVE.

Opus nunc primum natum & excusum.

LIBER Primus habet exempla inflexionum partium orationis declinabilium, & species indeclinabilium.

SECVNDVS Agit de omnium accidentibus. In quo praecepta imprimis declinandi coniugandiq; traduntur.

TERTIVS Est de constructione octo partium orationis.

QVARTVS De literis & syllabis.et de earum accidentibus. In quo de Orthographia agitur: item de Prosodia copiosius, hoc est de tonorum atq; spirituum ratione, deq; syllabarum quantitate.

QVINTVS Dialectorum, Cōmunis videlicet, Atticae, Ionicae, Doricae, atq; Aeolicae idiomata: et Poetarum proprietates recenset.

Adiecta sunt per Autorem tribus libris mediis SCHOLIA non poenitenda. Item post Epistolam Nuncupatoriam Admonitio quaedam ad lectorem praefationis vice, de operis ordine, simulq; de eius perdiscendi modo, et de Graecanici studii ratione. Deinde sequuntur Precatio Dominica, Duae salutationes ad beatam virginem, Symbolum Apostolorum, & octo Beatitudines iuxta Matthaeum Cap. V.

FRANCISCVS VERGARA PERQVAM REuerendis ac Magnificis viris D. Rectori et Collegis Insignis Collegii diui Illefonsi, Scholæ Complutensis moderatoribus. S. P. D.

LVCVBRATIONES MEAS DE Græcæ linguæ Grãmatica, sub vestro potissimũ nomine in publicũ exire volui viri præstantiss. cũ q̃ omnis ingenii studiiq; mei fœtus priuatim vobis debeatur: tum q̃ vestro primũ impulsu cõceptæ, vr̃a deinde benignitate & pfectæ sunt, & nunc demũ edũtur. Profecto si qd vllius eruditionis in me est, id scholæ vestrę libẽs acceptũ fero. In qua à puero ad hanc vsq; ætatẽ educatus, discipulũ primũ egi, postea prçceptorẽ. Qđ ipsum facile mihi de vobis psuadet: patrociniũ illud, qđ prouebẽdis literis præstare cõsueuistis, clientis alũniq; vestri laboribus nõ negaturos. Theologica certe philosophicaq; professio vnà cũ isto splendido administrãdæ reipub. literarię munere vos obstringunt, ad linguarũ studia promouẽda. quibus vtiq; penitiora disciplinarũ arcana reserãtur. Habetis exẽpla mãdataq; domestica optimi illi⁹ Mecœnatis FRANCISCI presbyteri Cardinalis Archiepiscopi Toletani vestri musæi cõditoris. Quẽ scitis hoc per se annixũ, deinde etiã priuatis sanctionibus imposterũ cauisse, vt linguarũ professio ex hoc gymnasio per Hispaniã propagaretur. Suppetunt adhuc prçclara alia testimonia à vobis ipsis profecta. Quorũ est celebre Collegiũ nuper diuo Hieronymo p vos dicatũ. vbi tres linguæ, quas dñs ac magister noster Iesus Christus in cruce pendens suo sacrosancto sanguine consecrauit, excolũtur. Hic tyrones philoglossi, auspicato sacri nominis symbolo, pro scripturarũ syncceritate adipiscẽdà mẽdaq;, sub salutiferæ crucis signo: aduersus elingues & deprauatores sedulo dimicãt. Nimirũ id Hieronymi sanctissimi viri exẽplo conati, vt linguarũ adminiculo diuina volumina proxime intimeq; scrutẽtur. Salaria quoq; prçceptorib⁹ & collegis linguarum cãdidatis per vos aucta satis ostẽdunt, quãti eas faciatis. Nõ est huius loci referre, quãta dexteritate negociemini, vt res theologica, liberaliũq; artiũ et medicinæ, ac iuris Põtificii studia, maiora indies incremẽta ornamẽtaq; suscipiant. Veniã ad græcas literas. quas quũ apud vos æque excultas optaretis, à me efflagitastis, vt de illis aliquid cudere discipulis prælegẽdũ: mei

muneris esse distitantes, qđ gymnasio vſo deesse videbatur supplere. Prodiisse iāpridē ex eo grāmaticæ latinæ & hebraicæ institutiones absolutissimas. græcas à me expectari: quæ eidē & ornamēto & vtilitati esse possent. Ego vero tātę expectationi impar, dū merito prouinciā detrecto, autoritate vſa acrius impellor, donec pressus tandē oneri succūbo. Non hic referā propriæ imbecillitatis impedimentū: nō tēporis angustiā, intra quā opus exegi: non codicū quorundā græcorū, qui adiumēto esse poterant, egestatem: non nauseā, ex inamœnis sparsisq; præceptorū ambagibus subinde emergentē. Tantū in summa testor vigiliis summis, laboribus improbis, tædiisq; molestissimis, mihi cōstitisse hoc quidqd est operis. Qđ tamē si vobis probabitur, erit cur & mihi ipsi nūc gratuler, operā hanc non frustra collocatā: & imposterū pollicear, vſo calculo studiosis cōmendatū iri. Obstrepant licet ac rūpantur alieni laboris fuci, hoc est inertes quidā atq; inuidi oscitatores, qui quidqd aut ignorant, aut assequi nō potuerunt, cōtinuo improbant, arrodunt, & perditū volūt. Equidē vt nō inficias eo, multa inueniri posse in his libris cēsoria animaduersione digna: ita inuidiæ morbo infectos, ab eorū censura repellendos iure cōtendo. Zoilos censores nolo, Aristarchos facile patior. Atqui, hęc (inquit Aristarchus cēsor) à te pręter missa sunt, quę addita oportuit: illa rursus otiose adiecta, hęc triuialiter aut alioqui nō apposite dicta: illa præter aliorū sententiā ordineue tradita. Hic me purgaturus, primū omniū dispici in singulis postulabo: num quæ prætermissa videtur, cōmodiori loco reseruata, aut alioqui de industria omissa sint. nēpe quo præcepta minus impedirētur. Quandoquidē simplicius in genere tradi solent, quæ frequētius accidūt. Deinde num aliqua rudiū atq; imperitorū intersit, multis explicari. num etiā triuiali stylo & crassa minerua quędā pręcipi. num ab aliorū sententia siue ordine merito discessum sit. Præterea num alii vel sępius in eiusmodi, vel grauius peccauerint. Post id examē, si multa inuētą sint quæ iure dānentur, hic vos citabo primū. quorum autoritate imperioq; ad maturandā editionem impulsus sum. Deinde Aristarchi iudicis appellata conscietia, Flaccū aduocabo, qui pro me respōdeat. Quandoq; bonus dormitat Homerus. Et iterū. Verū opere in longo fas est obrepere somnū. Quod si insolens hoc aut alienū patrocinū videatur: Martialem adducā. vt mihi distichoadsit, quo cuidā Auito eius epigrāmata carpenti ad hunc modū sese purgat. Sunt bona, sunt quædā mediocria, sunt mala plura. Quæ legis hic, aliter non fit Auite liber. Nullum sane

opus quantūuis pressum in vulgus editur, cui non aliquid etiam ab impe ritioribus deesse iudicetur ad eius absolutam effigiem. Agnosco me hominem errori obnoxium, sed paratum ad eum corrigendum: quoties recte admonitus fuero. Idcirco studiosos studiorumq; profectui beneuolentes oratos velim: vt errata quæcunq; in hisce libris deprehenderint, ad incudem, hoc est ad meipsum perferenda cūrent. Cū Zoilis vero, Momis, Democritis, Sycophantis & Misoglottis non est animus verbum commutare. Meretur hoc improbitas: vt etiam quum bene monet, spernatur. Vobis vero doctissimi viri animum istum nunquàm non gratulabor. Quos identidem oro hortorq;, vt pergatis philosophicas ac theologicas disertationes exacuere. linguarum quoq; studia, & quas non sine causa bonas vocant literas, prouehere: deq; illarum studiosis bene mereri. et vt paucis cuncta complectar, illustria tanti patroni facinora æmulari.

Valete.

Ex Luciani epigrammate distichum.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν ἐστι νόημα·
Ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

Idem latine.

Editur humana eximium nil mente. Sed illud
Quod tu miraris, ridiculum est aliis.

Alterum ex Martiale. In inuidum

Qui ducis vultus, et non legis ista libenter:
Omnibus inuideas liuide, nemo tibi.

Idem græce. Εἰς φθονερόν.

Ὅστις ταῦθ' ἐσοράας χαλεπῶς, ἀέκοντί τε θυμῷ,
Αὐτὸς μὲν πᾶσιν, σοὶ δέ τις οὐ φθονέοι.

Ex Horatio.

Vos exemplaria Græca
Nocturna versate manu, versate diurna.

AD LECTOREM DE ORDINE OPE- ris et de ratione studii Græcanici.

IN REM TVAM FORE EXISTImo bone Lector, si nostri operis ordinē, simulq̧ perdiscēdi eius, inq̧ reliquo græcitatis studio proficiendi rationem, initio tibi aperiam. Primū igitur, quoniam hæc latinis hominibus parabam, in multis illorū præceptores imitatus sum: et quædam è grāmatica latina iam cognita, aut saltem pe tenda, præterii. Deinde quia Hispanis meis imprimis consultum cupiebam: apud quos Antonii Nebrissēn. Grāmatica latina sola in scholis merito regnat: hanc in quibusdam æmulari studui. Quæ itaq̧ formulas declinationum & coniugationum in libro primo fecisse positas vides, illius imitatio est. Scholia quoq̧ eiusdem exemplo addidi: ne parerga quæuis cum præceptis generalibus implicarem. Parerga ista (inquis) cur non omisisti? Quia quædam à prouectioribus desiderantur: alia etiam aliis ad sensum artisue cognitionem opitulantur. Neq̧ enim omnia parerga dicenda sunt. Hoc quoq̧ ab aliis qui græcę grāmatices institutiones ediderunt, aliis rationibus factitatum animaduertimus. Theodorus Gaza quæ libro primo τῶν ἐις τέσσαρα rudibus tenuiter delinearat, secundo plenius describit & fusius. Quod itidem Cōstantinus Lascaris facit. Alii nuper tractatuū, coronidum, appendicum, & id genus titulis, ea ferme discreuerunt, quæ à nobis in scholia seiūcta sunt. Adiecimus præterea in primo libro post inflexionum formulas, variorū exemplorū syluam, vt in promptu essent ad exercitationem. Quædam etiam ex receptis non sine causa mutauimus. Alia discentium compendio consulentes, strictius quā antea habebantur proposuimus. Quorū rationes quia in libri secūdi scholiis magna ex parte redduntur, nunc omittimus. Secundus præcepta habet declinandi & coniugandi. In quo nōnulla aliter quā hactenus disposita sunt, sed præsertim verborū anomalorū negocium, quod à nemine exacte aut cōmode tractatū video. Tertius deinceps sequitur de constructione, vbi præceptis distincte propositis classicorū authorū loca fere subiiciūtur, propterea q, vt Seneca inquit, lōgū iter est per præcepta, breue & efficax per exempla. Quartus de orthographia & prosodia tractat. Huius prima cap. quæ literarū rudimenta continent, ideo post librum de

constructione collocauimus: ꝙ is proprius videbatur ad agendum de literis locus, vbi de orthographia & syllaba alia multa dicenda erant. sed quorum pleraq; non nisi post priorum cognitionem attingi deberent. vt puta de ordine & cognatione literarum, de recte scribẽdi ratione, de tonis, de spiritibus, & de syllabarũ quãtitate. Quintus vltimo loco habet dialectorum & poetarum differentes vsus. quos quidam inepte cõmunibus permiscent. Nunc autẽ præcepta hæc, aut alioqui similia pdiscendi expeditã rationẽ, iis qui præceptoris ope destituti sunt, si à me expectẽt, haud grauabor exponere. Non ego exigã à græcitatis candidato ingeniosam solertiã, non animũ cõstantẽ, & ab impudenti ostentatione ac sordidis negociis liberum, non bonarũ literarũ amorem, non latini sermonis peritiam, non eruditionis aliquantũ, non certũ temporis internallũ in singulos dies rudimentis destinatũ, non moderatũ deinde exercitium, non denicq; librorũ supellectilem. Quanquã horũ multa nitenti ad fastigiũ euadere omnes necessaria iudicant. Et alioqui taliũ defectu euenire iampridẽ animaduertimus, vt rari apud nos ad vtriusq; linguæ messem perueniant. Sed nos viam indicamus: viaticum sibi quisq; iuxta propriam facultatem parabit. itineris quoq; tempus, vt integrum aut cõmodum fuerit, præfiniet. Principio igitur festinationem & curã à tyrone requiro: sed ita lentas, vt suo quæq; ordine studeat cognoscere, cognita iugi exercitatione retinere. Nam (vt exemplo quod frequens video vtar) in primis elementis orthographiæ tonorum ve rationem scrupulose inquirere: aut de singulorũ vocabulorũ significationibus inter declinandũ admodũ sollicitũ esse: ambages quærẽtis est, ne recta ad scopum perueniat. Quando itaq; à literis necessario est incipiendum, primum omniũ vnà cum figuris, receptas earum ac diphthongorũ prolationes dignoscet: apicum item & aliorũ scripturæ signorum ductus officiaq;. Hæc docebunt elementariæ tabellæ, quales per nos seorsum editæ sunt. Neq; interim aut literarũ nexus, aut syllabarũ compendia spernet. Imò ea è variis typis ære & manu scriptis expiscabitur. Minuta sunt hæc: sed quæ primo neglecta, longo post tempore torquent. Mox ad initia libri primi & secundi accedens: vbi de articulorũ inflexione & accidentibus agitur: secundi præcepta cum primi exemplis conferet. Idem continuo in nominibus faciet, in quibus declinandis aliquandiu immorabitur. Qui tamen ad syntaxin properabit, quintæ declinationis multiplices formas & contractorum atq; heteroclitorũ varietates summatim attin-

gere poterit: donec nomina quæ postea incident, regulis per otium accõmodet. Post id pronomina succedent, latinis non admodũ dissimilia. Deinde verba barytona. Quorum exemplũ τύπτω penitus addiscendum. In temporũ formationibus, literarum designatiuarum vbiq; oportebit meminisse. Exercitiũ quoq; in formandis inflectendisq; singularum coniugationum verbis frequens esse debet. Quorum alteram syluam ea de causa libro primo apposuimus. Post barytona verba, circũflexa ordine sequũtur, in quibus non multum est quod torqueat, cognita barytonorum formatione. Tertiũ genus desinentiũ in. μι. curiose rimabitur, non contentus quatuor illa exempla libro primo ante reliqua explicita nouisse. Deinceps anomala omnia aggredietur, quib9 memoria repetẽdis assidue exerceri cõuenit. Crebro enim ea in orationẽ incidẽtia, negociũ facessunt inexpertis. Impsonaliũ vero deductio minimi est negotii: et participia inter verba formata, regulis de inflexione nominũ subiacent. Accidentia vero speciesq; partium indeclinabiliũ ex eorundem priorum librorũ calcibus attinget. Ab his constructionum præceptiones suspensa manu versabit: si modo integrum sese authorum lectioni seruare volet. Alioqui non inutiliter in tertio libro consistet. Authorum testimonia in eo citata cum latinis interpretationibus e vestigio adiectis, pro græca lectione, proq; latina versione esse poterunt. vnde citius phraseon & syntaxeon formas colliget, quàm ex authorum longis sparsisq; periodis. Cum his, aut saltem post hæc degustata, libellum aliquem facilem assumet. vt puta Aesopi fabellas, sapientum γνώμας, Apophthegmata quæpiam, qualia collegit Arsenius. Isocratis præcepta moralia, Luciani breuiores Dialogos. aut eius generis aliquid quod festiua breuitate, vel sententiæ vtilitate arrideat. sed non sine latinæ interpraetationis auxilio. Qui à sacris potissimum libris auspicari in animum induxit: habet vetus testamentum per scholæ nostræ parẽtem multiplici lingua excusum, adiectis interlinealibus scholiis, quæ voces græcas totidem latinis sigillatim interpretantur. Habet etiam noui nouam Erasmi translatione cum copiosis annotationib9. Exordietur autẽ, si me audiet, vel à D. Luca, vel à sapientiæ aut Maccabæorum voluminibus. q hæc Hebraismum minus redoleant: plusq; græcanicæ phraseos retineant, quã cæteri. In excutiendis igitur verbulis, præceptorum depositum à seipso exposcet. hoc est singularum dictionum rationem grãmaticam. Obliquus à quo recto nascatur, quaq; forma in genitiuũ exeat. quod nomen contra-

ctum, quodq; heteroclitum. quæ certa substātiuorum genera, & quales adiectiuorum desinentiæ. Quod deriuatiuū, & vnde veniat. Eadem ferme à memoria repetet in pronominibus participiis & articulis. Præpositionum vsus compositioneq; initio perfunctorie, postea diligentius tractabit. Aduerbiorum & coniunctionum significatis apta latina perquiret. Verbum vero (quod omnium primum ac præcipuū in omni oratione est) accurate semper obseruans, sit ne anomalum an regulare, & in. ω. barytonum circumflexumue, an in. μι. desinat, iuxta libri secundi præcepta, quæ diu præmeditata habere oportet, per resolutionem rimabitur. Deprehensum qualecunq; thema ad dictionarii indicem adducet. vt si is legitimū indicet, coniectura ad similia confirmetur: sin adulterinum, ad aliud explorandum redeat. Tandem inuentum, conducet in margine libri adscribere. Ad quæ inuestiganda plurimū habent adiumenti libelli quidam nuper editi. in quibus id genus minutiæ aperte demonstrantur. Quū his adminiculis tantū profecerit, vt inflectendi fontes riuosq; facile inueniat: ad rumināndos syntaxeos canones regredietur, orthographiā interim non contēnens. Longioribus postmodum epistolarū aut librorum clausulis assuescet, authorū iucunde ac leniter fluentium, quales Xenophon, Isocrates, Lucianus, Heliodorus, Basilius, Chrysostomus, & Libanius: nunc adhibita latina interpretatione, quæ nitida sit & facilis: eademq; vicissim deposita. vt seipsum quid possit aliquando experiatur. Iam inde ipse quoq; aliquid interpretari audeat. Nec pigeat versionem suam qualemcūq; frustulatim, & per singulas clausulas cum aliena componere. Neq; protinus animū despondeat, quū se offendisse, aut minus apte græca reddidisse, ex collatione intellexerit. Quando disciplina nulla est (vt inquit Iunius Columella) in qua nō peccando discatur. Hic lexicum græcolatinum necessario consulendum erit. quod tamen expediet antea euoluisse, vt quæsita citius inueniantur. Quū ad eum modum periculum sui carptim fecerit, libros iam integros, si animus ferat, sed frugiferos, aggrediatur, Aristotelis videlicet Politica, Ethica, Oeconomica, & de animalibus, Herodiani historiā, Plutarchi vitas ac moralia, & similes, adhibita latina interpretatione quæ fidelis apta & elegans sit. quales habentur Gazę, Politiani, Laurentii Vallę, Guarini, Budęi, & Erasmi. Quod ipsum discipulis quoq; cōsuluerim. Nempe vt quā citissime à præceptore ad priuata exercitia se cōferant. Præstabit aliquādo duas horas in his collocare, q̄ decē in publica auditione. Nullos certe min⁹ pro-

ficere videas, quã annosos istos gymnasiorũ hospites. Q̃d audis, vt ab alie no profectũ ingenio, min⁹ auide excipis. vtcũq; exceptũ, citi⁹ excidere pateris, q̃ quod paulatim ipse proprio marte collegeris. Hoc placet & mente penitus recõditur. Nõ prohibeo præceptoris viuã vocẽ, si ea cõtingat. Sed nolim te huic ita fidere, vt aut nunquã, aut sero ad mutos magistros ab illo demigres. Quũ iam roboris aliquantũ collegerit tyro, magis ardua tentabit. vt Thucydidẽ à Valla versum, Platonem à Marsilio, Demosthenẽ, & rhetoras, sophistas, medicos, ac mathematicos q extãt. Pausaniã q; Athenæũ. D. Gregoriũ, & alios. Ad quorũ multa loca intime pnoscenda in cõsiliũ adhibebit. G. Budæi vnici Galliç decoris cõmẽtarios in linguã græcã accuratissimos iuxta atq; doctissimos. Quib⁹ mea quidẽ sentẽtia, nihil vnq̃ prodiit vtriusq; linguç studiosis æque frugiferũ. Hic authorũ quãplurima loca enarrata reperiet. Locutiones q; vtriusq; linguç inuicẽ apposite respõdẽtes. Particularũ indeclinabiliũ vsus varios, aptasq; latinas significationes. Verborũ etiã, & cçterarũ orationis partiũ syntaxes. Tũc tonorũ & orthographiæ canones exactius iam & accuratius discutiet. Quorũ in Etymologici authore multi sunt ex occasione dispersi. Sed apud Gazã lib. iii. cõplures reperiet ex professo collectos. Choeroboscũ de orthographia citatũ solũmodo video. si legere cõtigisset, locupletior fortasse ea pars in hoc opere prodiisset. Inde enĩ Theodorũ hausisse auguror. Frequens quoq; lectio nõnulla eiusmodi memoria infiget, sed efficaci⁹ describẽdi mora, descriptaq; cũ archetypo cõferẽdi cura. Ad scriptores cçteros Ionica vsos dialecto, ex qb⁹ præter poetas, Hippocratẽ habem⁹ & Herodotũ, itẽ ad Doricos, quales imprimis extãt Archimedes Geometra, & ex poetis Theocriti⁹, ambo Syracusani, nõ pri⁹ accedet, q̃ cõmunis & Atticç pprietates in prõptu habeat. q crebrç mutationes cõmunib⁹ regulis obstrepẽtes à recto tramite nouitiũ nocent. Tũc poetas quoslibet adire poterit, si prius psuasum habeat: multa in illis esse propria vocabula, multas quoq; aliena cõmuniaq; variãdi formas, dialectis itẽ omnib⁹ plærosq; vti: sed tamẽ vnã aliquã præ cæteris vnicuiq; esse familiarẽ. Versionẽ igitur comitẽ sibi parabit, q̃ verbũ verbo reddat. Quales habem⁹ Musçi, Batrachomyomachiæ & Gregorii Nazlãzeni. Postea q̃ sensum fideliter exprimat. qualis est Iliadis p Laurẽtium Vallã. Nã Odyssea semel p Volaterranũ, & iterũ per nescio quẽ latina facta, infœlix est & infida. Deinde in Euripide versu latino reddito exercebitur. mox ad eũdẽ modũ in Homero, Hesiodo, Theocrito, Callimacho,

Orpheo & epigrāmatis. Itē in Aristophane & Sophocle, ac postremo in Pindaro. Ad hos oēs intime pcipiendos scholia grǽcanica cōsulet. In Theocritū, Pindarū, & Aristophanē ex multis cōsarcinata circūferūtur. In Homerū cōmendari audio Eustathii cōmētaria. In Iliada absq; titulo excusa scholia vni⁹ authoris esse videtur. Qđ gen⁹ cōmodius faciliusq; assumētis illis iudico. Extat & in Odyssēā cōmētariol⁹ Didymo inscript⁹, sed plus iusto cōpendiosus. Ad hęc poetarū, inprimisq; Homeri, studiosis multū opitulabit Hesychii lexicon ad cognoscēdas vocū significationes. Etymologicū itē, & Barini epī Nucerini Cornucopię, ad verborū & quarūuis dictionū inclinatione difficilitū indagationē. Aratus & Nicāder aptos atq; eruditos interpretes nacti sunt. De cæteris iudicabūt adulti. Nos ad institutū reuertimur. Cōueniet etiā grāmaticos veteres adire. Apolloniū inquā, Herodianū, Tryphonē, Hephestionē, Phrynichū, Moschopulū, Thomā magistrū. Georgiū Lecapenū: quē qdā Syngeli nomine citare solēt. Ammoniū, Porphyriū, Ioānē cognomēto grāmaticū vel Philoponū, Choerobōscū, Dionysiū, Theodosiū, Methodiū, Heracliū, Planudē, Basiliū: si tamē libelli inscriptio nō mētitur. Et si q alii extāt. Nā quorūdā ex his noīa tātū ad me puenerūt. aliorū etiā nō multo ampli⁹. Addā ex latinis Priscianū nō ingratū futurū vtriusq; linguæ studiosis. Eidē catalogo iūgēda lexica Hęsychii & etymologici iā dicta, & Pollucis, Suidę, atq; Harpocrationis. Barini itē epī, cui⁹ modo meminim⁹, recēs illud & copiosū aliis oib⁹ pręstās: imò ea oīa, & qdqd vspiā est grāmaticę obseruationis, ferme cōprehēdēs. His ergo & cōmentariis ducib⁹ pręter poetæ sensum, tropos adhuc exqret, & dictionū ac sentētiarū schemata. Sed dialectorū proprietates diligētius. Quæ oīa docte & ad vnguē Plutarchus exeqtur in Homero. Verba pterea poetica ab illis q̄ cōmunia, quæq; dialectorū propria sunt, seponere studebit: dum lexicū aliqđ excuditur, vt in dies prodeūt locupletiora, qđ ea segreget indicetve. Interim nōnihil ad hæc iuuabūt p nos in lib. v. cōgesta. Nā q̄ Phrynichus, Moschopul⁹, Thomas, Corinthus, Philopon⁹, & Plutarch⁹ de hisce græce tradūt, plusculū opæ reqrunt. Qui diuti⁹ in poetis īmorari volet, loca quæpiā gratiora sibi deliget, q̄ oratione latina pri⁹, mox etiā versu exprimat. Syllabarū destinatā quātitatē cognoscere sataget, quæq; recepto ac frequēti vsu indifferēter, q̄ itē licētia poetica præter regulā assumātur. Hæc docet lib. iiii. pars extrema, recte ne an cōtra, et plene an ieiune, aliorū esto iudiciū. Mirū vero in tot veterū ac nouorū librorū excusionib⁹, nullū huic

negocio parē editū. Nisi forte i aliis regionib9 iāpridē versat9, nōdū in Hispaniā extremū Europę angulū puenerit. E quidē tale qdpiā diligēter diuq̧ qſitū, nuſq̧ hacten9 inueni. Res est operosa adeoq̧ lubrica syllabarū quātitas, ac proinde à paucis, idq̧ suspensa manu tractata, à plærisq̧ etiā in totū ꝑmissa. Quo min9 industria nr̄a erit exagitanda, etiā si studiosorū voto nō respōdeat. imò vt laude omnino indigna cēseatur, at veniā saltē, q̄ πρωτοπείρῳ cōcedi solet, suo iure merebit. His atq̧ aliis exercitamētis, quū id affecut9 sit φιλέλλην, vt tā solutū q̄ etiā astrictū scribēdi gen9 cōsidēter foeliciterq̧ experiatur: iuditio suo libere fruetur, relictis tādiu versionib9, donec aut dign9 vindice nod9 incidat: aut loc9 lepore figura elegātia ve isignis, ad par pari latine reddēdū inuitet. Eādē ad hæc orōnis formā copia subinde versans, ex bonis grecis latina bona facere serio iā nitetur. Latinos interpretes, fidos quidē faciles atq̧ elegātes, nūc imitabit, nūc vincere cōtēdet. diuersos vero castigabit. In trāffundēdis vice versa latinis i græcanicā phrasin, si qd hic opę impēdere libeat, nō absimile erit exercitiū. Ad qd̄ expediet q̄ Gaza è Cicerone, & q̄ Sophroni9 ex Hieronymo, in grecū sermonē trāstulerūt, inspicere. Hæc erūt prēludia ei9 q gladiatorio animo in grēca exēplaria grassari statuit: vt aut ea ad Romanos traducat, aut ipse illorū opib9 potiatur, aut deniq̧ ab scribarū atq̧ interpretū vitiis in pristinā synceritatē asserat. Nā hos habet nūc scopos græcę linguæ peritia. Cui9 præstātiā atq̧ vtilitatē ꝑdicare idcirco supsedeo: q̧ multi id tā priorib9 sęculis, q̄ hoc etiā nr̄o effecerint. Satis cōstat latinā à græca ortā institutā atq̧ auctā esse. Græcos itē latinis disciplinarū fermè oīm præcipuos magistros & fuisse olim, & nūc esse. Atq habem9 (inqs) eorū optima quæq̧ latine versa. et q̄ vtilia restant, nō defuturos q propediē interpretētur, sperare licet. quādo Europæ bona pars, græca cū latinis cōiūgere iāpridē conatur. Hęc causificatio, qua multi suæ siue negligētiæ, siue ignorātiæ patrocinātur, verę doctrinæ sititores nihil mouet. Nouerūt em̄ quāto grati9 puri9 ac copiosius de ipsis fontibus q̄ de riuulis aut lacunis hauriat. Sæpe in eos se interp̄tes q̄rūtur incidere, q cœnū pro aqua, & scorpios pro piscib9 exhibeāt. Qz si interpres tuus nomē & fidē cōmuni cōsensu maxime sit cōsecut9: at saltē interpres esse nō desiit, ac proinde neq̧ suspectus. Postremo q aut ꝑpriis cōpendiis seruiēs, aut alioqui bonū quo priuatus es non sentiens, grecā linguā contēnis: inciuiliter atq̧ adeo inuide feceris, si alios ad eam aspirantes ob id reuocare studeas, ne sit qui te eruditionis nomine antecellat.

Εὐχὴ κυριακή. Precatio Dominica.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. ἐλθέτω ἡ βασι-
λεία σου. γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον
ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πει-
ρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Ἀσπασμὸς πρὸς τὴν ἁγιωτάτην παρθένον. Salutatio ad sanctissimā Virginē.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία. ὁ κύριος μετὰ σοῦ. εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ εὐ-
λογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. ὅτι σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἕτερος ἀσπασμὸς πρὸς τὴν αὐτήν. Altera salutatio ad eandem.

Χαῖρε δέσποινα μῆτερ ἐλέους, ζωὴ, γλυκύτης, καὶ ἐλπὶς ἡμῶν. χαῖρε. πρὸς
σὲ βοῶμεν οἱ τῆς Εὔας ἐξόριστοι παῖδες, πρὸς σὲ ἀτενίζομεν στενάζοντες καὶ θρη-
νοῦντες ἐν τῇδε τῇ τοῦ κλαυθμῶνος κοιλάδι. Ἄγε δὴ συνήγορε ἡμῶν τοὺς εὐ-
σπλάγχνους σου ὀφθαλμοὺς ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐπίστρεψον, καὶ Ἰησοῦν τὸν εὐλογημέ-
νον καρπὸν τῆς κοιλίας σου, μετὰ τὴν ὑπερορίαν ταύτην ἡμῖν ἀνάδειξον, ὦ
ἐπιεικὴς, ὦ εὔσπλαγχνε, ὦ ἡδεῖα παρθένε Μαρία.

Σύμβολον τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Symbolum sanctorū Apostolorū.

Πιστεύω εἰς θεὸν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ εἰς
Ἰησοῦν χριστὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἕνα μόνον κύριον ἡμῶν, συλληφθέντα ἐκ πνεύματος
ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου, παθόντα ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου,
θανόντα καὶ ταφέντα, κατελθόντα εἰς ᾅδην, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νε-
κρῶν, ἀνελθόντα εἰς οὐρανοὺς, καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς παντοκρά-
τορος. ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Πιστεύω εἰς πνεῦμα
ἅγιον, εἰς ἁγίαν ἐκκλησίαν καθολικὴν, ἁγίων κοινωνίαν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,
σαρκὸς ἀνάστασιν, ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Μακαρισμοὶ, η. Beatitudines octo.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται. Μακάριοι οἱ πραεῖς,
ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες
τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐ-
τοὶ ἐλεηθήσονται. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὄψον-
ται. Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ θεοῦ κληθήσονται. Μακάριοι οἱ
δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μα-
κάριοί ἐστε. ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆ-
μα καθ᾽ ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ. Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς
ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας, τοὺς πρὸ ὑμῶν.

FRANCISCI VERGARAE De Græcæ linguæ Grãmatica LIBER. I. continens octo partium orationis definitiones, & declinabilium inflectendarum formulas, atq; indeclinabilium species.

De numero partium orationis & singularum definitionibus.

Partes orationis octo sunt. Ὄνομα Nomen. Ἄρθρον Articulus. Ἀντωνυμία Pronomen. Ῥῆμα Verbũ. Μετοχὴ Participiũ. Πρόθεσις Præpositio. Ἐπίρρημα Aduerbiũ. Σύνδεσμος Cõiũctio. Quinq; priores sũt declinabiles: reliquę tres indeclinabiles. Ὄνομά ἐστι μέρος λόγου πτωτικὸν σημαντικὸν ἄνευ χρόνου. idest. Nomẽ est pars orationis casualis significatiua sine tẽpore. Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν τοῖς ἄλλοις προτασσόμενον. Articul⁹ est pars orationis casualis, quæ aliis præponitur. Ἀντωνυμία ἐστὶ λέξις ἀντὶ ὀνόματος λαμβανομένη. Pronomen est dictio, q̃ pro nomine sumitur. Ῥῆμά ἐστι λόγου μέρος προσώπων τε διακριτικὸν, καὶ χρόνων διαφόρων προσημαντικὸν, κατὰ διαφόρους μετασχηματισμούς. Verbũ est pars orationis personarũ distinctionem habens & diuersorũ temporũ consignificationẽ, iuxta diuersas vocis trãsfigurationes. Μετοχή ἐστι μέρος λόγου μετέχον τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ῥήματος. Participiũ est pars orationis, partem accipiens à nomine & partẽ à verbo. Πρόθεσίς ἐστι λέξις ἄκλιτος ταῖς πτωτικαῖς προτιθεμένη. Præpositio est dictio indeclinabilis, quæ declinabilib⁹ pręponitur. Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον. Aduerbiũ est pars orationis sine casu, q̃ de verbo prędicatur. Σύνδεσμός ἐστι λέξις συνδέουσα τὰ τοῦ λόγου μέρη εἰς τὸ κατάλληλον. Cõiũctio est dictio partes orationis ad cõgruitatẽ coniũgens.

Inflexio articulorum. Præpositiui.

	Singulares.				Duales.		Plurales.			
	Nts.	gts.	dts.	acts.	Nts. et acts.	gts. et dts.	Nts.	gts.	dtũs.	actũs.
Mascul.	Ὁ.	τοῦ.	τῷ.	τόν.	τώ.	τοῖν.	Οἱ.	τῶν.	τοῖς.	τούς.
Fœmini.	Ἡ.	τῆς.	τῇ.	τήν.	τά.	ταῖν.	Αἱ.	τῶν.	ταῖς.	τάς.
Neutri.	Τό.	τοῦ.	τῷ.	τό.	τώ.	τοῖν.	Τά.	τῶν.	τοῖς.	τά.
					Postpositiui.					
Mascul.	Ὅς.	οὗ.	ᾧ.	ὅν.	ὥ.	οἷν.	Οἵ.	ὧν.	οἷς.	οὕς.
Fœmini.	Ἥ.	ἧς.	ᾗ.	ἥν.	ἅ.	αἷν.	Αἵ.	ὧν.	αἷς.	ἅς.
Neutri.	Ὅ.	οὗ.	ᾧ.	ὅ.	ὥ.	οἷν.	Ἅ.	ὧν.	οἷς.	ἅ.

Pro vocatiuo assumitur ὦ aduerbium in omnibus numeris.

Exempla primæ declinationis nominum parium.

Ἑνικὰ Singularia, Ὁ Αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία. Δυϊκὰ Dualia. Τὼ καὶ ὦ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. Πληθυντικὰ Pluralia. οἱ καὶ ὦ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας.

Ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση. Δ. τὼ καὶ ὦ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. Π. οἱ καὶ ὦ χρῦσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας.

Ὁ μαθητὴς. τοῦ μαθητοῦ. τῷ μαθητῇ. τὸν μαθητὴν. ὦ μαθητά. Δ. τὼ καὶ ὦ μαθητὰ. τοῖν μαθηταῖν. Π. οἱ καὶ ὦ μαθηταὶ. τῶν μαθητῶν. τοῖς μαθηταῖς. τοὺς μαθητάς.

Sic. ὁ ἀνδρέας. κλεινίας. νεανίας. τραυματίας. ὁ τελώνης. ἀτρείδης. ὁ ἐκκλησιαστὴς. εὐαγγελιστὴς. γεωμέτρης. βιβλιοπώλης. παιδοτρίβης. σκύθης. πέρσης.

Exempla secundæ declinationis nominum parium.

Ἡ καὶ ὦ τράπεζα. τῆς τραπέζης. τῇ τραπέζῃ. τὴν τράπεζαν. Δ. τὰ καὶ ὦ τραπέζα. ταῖν τραπέζαιν. Π. αἱ καὶ ὦ τράπεζαι. τῶν τραπεζῶν. ταῖς τραπέζαις. τὰς τραπέζας.

Ἡ καὶ ὦ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. Δ. τὰ καὶ ὦ τιμά. ταῖν τιμαῖν. Π. αἱ καὶ ὦ τιμαί. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς.

Ἡ καὶ ὦ ἐνέργεια. τῆς ἐνεργείας. τῇ ἐνεργείᾳ. τὴν ἐνέργειαν. Δ. τὰ καὶ ὦ ἐνεργεία. ταῖν ἐνεργείαιν. Π. αἱ καὶ ὦ ἐνέργειαι. τῶν ἐνεργειῶν. ταῖς ἐνεργείαις. τὰς ἐνεργείας.

Sic. ἡ δέσποινα. δίκελλα. μέλισσα. δίαιτα. μοῦσα. τύπτουσα. ἡ ἀγάπη. σωφροσύνη. καλή. ἐπιστολή. γνωρίμη. ἡ γέφυρα. σφαῖρα. λήδα. μάρθα. ἀλήθεια. περιφέρεια. σοφία. δικαία.

Exēpla tertiæ declinationis nominū pariū.

Ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε. Δ. τὼ καὶ ὦ λόγω. τοῖν λόγοιν. Π. οἱ καὶ ὦ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους.

Ἡ διάμετρος. τῆς διαμέτρου. τῇ διαμέτρῳ. τὴν διάμετρον. ὦ διάμετρε. Δ. τὰ καὶ ὦ διαμέτρω. ταῖν διαμέτροιν. Π. αἱ καὶ ὦ διάμετροι. τῶν διαμέτρων. ταῖς διαμέτροις. τὰς διαμέτρους.

Τὸ ὦ γυμνάσιον. τοῦ γυμνασίου. τῷ γυμνασίῳ. Δ. τὼ ὦ γυμνασίω. τοῖν γυμνασίοιν. Π. τὰ ὦ γυμνάσια. τῶν γυμνασίων. τοῖς γυμνασίοις.

Sic. ὁ ἄγγελος. καλός. γνώριμος. δίκαιος. δῆμος. χριστός. ἀετός. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἡ ἄμπελος. νῆσος. τὸ σύμβολον. μυστήριον. καλόν. γνώριμον. δίκαιον. ξύλον.

Exempla quartæ declinationis nominum parium Atticorum.

Ὁ καὶ ὦ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. Δ. τὼ καὶ ὦ μενέλεω. τοῖν μενέλεων. Π. οἱ καὶ ὦ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεως. τοὺς μενέλεως.

Ἡ καὶ ὦ ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. Δ. τὰ καὶ ὦ ἅλῳ. ταῖν ἅλων.

Π. αἱ καὶ ὦ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως.

Τὸ ὦ ἔυγεων. τοῦ ἔυγεω. τῷ ἔυγεῳ. Δ. τὼ ὦ ἔυγεω. τοῖν ἔυγεῳν. Π. τὰ ὦ ἔυγεω. τῶν ἔυγεων. τοῖς ἔυγεῳς.

Sic. ὁ χρεώλεως. ἀνδρόγεως. ἀπολλώς. νεώς. κάλως. ἡ ἕως. κῶς. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως. ἵλεως. Τὸ ἀνάπλεων. ἵλεων.

Exempla quintæ declinationis nominum impariũ simpliciũ.

Ὁ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν. Δ. τὼ καὶ ὦ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. Π. οἱ καὶ ὦ αἴαντες. τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας.

Ἡ καὶ ὦ τρυγών. τῆς τρυγόνος. τῇ τρυγόνι. τὴν τρυγόνα. δ. τὰ καὶ ὦ τρυγόνε. ταῖν τρυγόνοιν. π. αἱ καὶ ὦ τρυγόνες. τῶν τρυγόνων. ταῖς τρυγόσι. τὰς τρυγόνας.

Τὸ ὦ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. Δ. τὼ ὦ σώματε. τοῖν σωμάτοιν. Π. τὰ ὦ σώματα. τῶν σωμάτων. τοῖς σώμασι.

Ὁ καὶ ἡ τὶς. aliquis. τινὸς τινὶ τινά. Δ. τινὲ τινοῖν. Π. τινὲς τινῶν τισὶ τινάς. Τὸ τὶ. aliquid, τινὸς τινὶ. τὶ. Δ. τινὲ τινοῖν. Π. τινὰ τινῶν τισὶ τινά.

Ὁ καὶ ἡ τίς τίνος. &c. quis cuius? Τὸ τί. quid? &c.

Ὁ καὶ ἡ ὅστις. quicũq;. οὗτινος. ᾧτινι ὅντινα. Δ. ὥτινε οἷντινοιν. Π. οἵτινες ὧντινων οἷστισι οὕστινας. Τὸ ὅ, τι. quodcũq;. οὗτινος ᾧτινι. ὅ, τι. Δ. ὥτινε οἷντινοιν. Π. ἅτινα. ὧντινων. οἷστισι. ἅτινα.

Ὁ καὶ ἡ ὅστισοῦν. quiuis. οὑτινοσοῦν. ᾡτινιοῦν ὁντιναοῦν. Δ. ὡτινεοῦν οἱντινοιν οῦν. Π. οἱτινεσοῦν. ὡντινωνοῦν. οἱστισιοῦν. οὑστινασοῦν. Τὸ ὁ, τιοῦν. quoduis, οὑτινοσοῦν. &c. Π. ἁτιναοῦν. &c.

Ὁ καὶ ὦ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. τῷ τύπτοντι. τὸν τύπτοντα. Δ. τὼ καὶ ὦ τύπτοντε τυπτόντοιν. Π. οἱ καὶ ὦ τύπτοντες τυπτόντων τύπτουσι τύπτοντας.

Sic. τὸ τύπτον τύπτοντος. &c. Π. τὰ τύπτοντα. &c.

Ὁ καὶ ὦ τυφθεὶς τυφθέντος τυφθέντι τυφθέντα. Δ. τυφθέντε. θέντοιν. Π. τυφθέντες. έντων. τυφθεῖσι. έντας. Τὸ τυφθὲν. έντος. &c. Π. τὰ τυφθέντα. &c.

Sic. ὁ παιάν. σωτήρ. θώραξ. ἄραψ. ἀνδριάς. τύψας. Ἡ εἰκών. θυγάτηρ. κύλιξ. λαῖλαψ. λαμπάς. αἰδώ. Τὸ πρόβλημα. μέλι. ἄσυ. σῶφρον. τύψαν. νέκταρ. κέρας. &c.

Exẽpla primæ declinationis cõtractorũ impariũ.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος. ένους. τῷ δημοσθένεϊ. ένει. τὸν δημοσθένεα. θένη. ὦ δημόσθενες. Δ. τὼ καὶ ὦ δημοσθένεε. ένη. τοῖν δημοσθενέοιν. ενοῖν. Π. οἱ καὶ ὦ δημοσθένεες. ένεις, τῶν δημοσθενέων. ενῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας. ένεις.

Ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. ἀληθέϊ ἀληθεῖ. ἀληθέα ἀληθῆ. ὦ ἀληθές. Δ. τὼ τὰ καὶ ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. ἀληθέοιν ἀληθοῖν. Π. οἱ αἱ καὶ ὦ ἀληθέες ἀληθεῖς. τῶν ἀληθέων ἀληθῶν. ἀληθέσι, ἀληθέας ἀληθεῖς.

Τὸ ὦ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. τῷ ἀληθέϊ, ἀληθεῖ. Δ. τὼ ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. τοῖν ἀληθέοιν, ἀληθοῖν. Π. τὰ ὦ ἀληθέα. ἀληθῆ. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς ἀληθέσι.

Τὸ ὦ τεῖχος. τοῦ τείχεος τείχους. τῷ τείχεϊ τείχει. Δ. τὼ ὦ τείχεε, τείχη. τοῖν. τειχέοιν, τειχοῖν. Π. τὰ ὦ τείχεα, τείχη. τῶν τειχέων, τειχῶν. τοῖς τείχεσι.

Contractiones. εος. ους.| εϊ. ει.| εα. η.| εας. εις.| εε. η.| εες. εις.| εοι. οι.| εω. ω. Sic ὁ Διογένης. Σωκράτης. ἀριστοτέλης. ὁ τριήρης. Οἱ καὶ ἡ πλήρης. εὐσεβής. ἀμαθής. τὸ πλῆρες. εὐσεβές. ἀμαθές. τὸ ἔθος. κάλλος. βέλος. τέλος.

Exempla secundæ declinationis cõtractorũ imparium.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος καὶ ὄφεος καὶ ὄφεως. τῷ ὄφιϊ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ὄφει. τὸν ὄφιν. ὦ ὄφι. Δ. τὼ καὶ ὦ ὄφιε, καὶ ὄφεε ὄφη. τοῖν ὀφίοιν καὶ ὀφέοιν καὶ ὄφεοιν. Π. οἱ καὶ ὦ ὄφιες ὄφις, καὶ ὄφεες ὄφεις. τῶν ὀφίων καὶ ὀφέων καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας ὄφις καὶ ὄφεας ὄφεις.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος καὶ πόλεος καὶ πόλεως. τῇ πόλιϊ πόλι, καὶ πόλεϊ πόλει. τὴν πόλιν. ὦ πόλι. Δ. τὰ καὶ ὦ πόλιε, καὶ πόλεε πόλη. ταῖν πολίοιν καὶ πολέοιν καὶ πόλεων. Π. αἱ καὶ ὦ πόλιες πόλις, καὶ πόλεες πόλεις. τῶν πολίων καὶ πολέων καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας πόλις, καὶ πόλεας πόλεις.

Τὸ ὦ σίνηπι. τοῦ σινήπιος καὶ σινήπεος καὶ σινήπεως. τῷ σινήπιϊ σινήπι, καὶ σινήπεϊ σινήπει. Δ. τὼ ὦ σινήπιε, καὶ σινήπεε σινήπη. τοῖν σινηπίοιν καὶ σινηπέοιν καὶ σινήπεων. Π. τὰ ὦ σινήπια σινήπι καὶ σινήπεα σινήπη. τῶν σινηπίων καὶ σινηπέων καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι καὶ σινήπεσι.

Contractiones. ιϊ. ι.| ια. ι.| εϊ. ει.| εα. η.| εε. η.| εες. εις. Sic ὁ ἔχις. μάντις. ἡ λέξις. ἀνάστασις. ἀπολύτρωσις. φρόνησις. ὄψις. πίστις. τὸ πέπερι. στίμμι.

Exempla tertiæ declinationis contractorũ imparium.

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέος καὶ βασιλέως καὶ βασιλῆος. τῷ βασιλέϊ, λεῖ. καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ. Δ. τὼ ὦ βασιλέε βασιλῆ καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν βασιλήοιν. Π. οἱ καὶ ὦ βασιλέες βασιλεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας βασιλεῖς καὶ βασιλῆας.

Cõtractiones. εϊ. ει.| εε. η.| εα. η.| εες. εις.| εας. εις. Sic ὁ γραμματεύς. γονεύς. ἱερεύς. ἀλεξανδρεύς. φωκεύς. θησεύς. ἀχιλλεύς. ὀδυσσεύς. ὀρφεύς.

Exempla quartæ declinationis contractorum imparium.

Ἡ Λητὼ τῆς λητόος λητοῦς. τῇ λητόϊ λητοῖ. τὴν λητόα λητώ. ὦ λητοῖ. Δ. τὰ καὶ ὦ λητώ. ταῖν λητοῖν. Π. αἱ καὶ ὦ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς.

Ἡ αἰδὼς τῆς αἰδόος αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ αἰδοῖ. τὴν αἰδόα αἰδῶ. ὦ αἰδοῖ. Δ. τὰ

καὶ ὦ αἰδοῖ. ταῖν αἰδοῖν. Π. αἱ καὶ ὦ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς.

Cōtractiones. οο.ου.|οῖ.οι.|οα.ω. Sic ἡ πειθώ. κλειώ. διδώ. σαπφώ. φειδώ. ἠώς.

Exempla quintæ declinationis contractorū imparium.

Τὸ ὦ κέρας. τοῦ κέρατος καὶ κέραος κέρως. τῷ κέρατι καὶ κέραϊ κέρᾳ. Δ. τὼ ὦ κέρατε καὶ κέραε κέρα. τοῖν κεράτοιν καὶ κεράοιν κερῷν. Δ. τὰ ὦ κέρατα καὶ κέραα κέρα. τῶν κεράτων καὶ κεράων κερῶν. τοῖς κέρασι.

Τὸ ὦ κρέας. τοῦ κρέατος καὶ κρέαος κρέως. τῷ κρέατι καὶ κρέαϊ κρέᾳ. Δ. τὼ ὦ κρέατε καὶ κρέαε κρέα. τοῖν κρεάτοιν καὶ κρεάοιν κρεῷν. Π. τὰ ὦ κρέατα καὶ κρέαα κρέα. τῶν κρεάτων καὶ κρεάων κρεῶν, τοῖς κρέασι.

Contractiones. αο.ω.|αϊ.ᾳ.|αε.αα.α.|αω.ω. Sic τὸ γῆρας. γέρας.

Formula inflexionis contractorum parium.

Ὁ νόος νοῦς. τοῦ νόου νοῦ. τῷ νόῳ νῷ. τὸν νόον νοῦν. ὦ νόε νοῦ. Δ. τὼ καὶ ὦ νόω νώ. τοῖν νόοιν νοῖν. Π. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ. τῶν νόων νῶν. τοῖς νόοις νοῖς. τοὺς νόους νοῦς.

Sic ὁ πλόος πλοῦς. ὁ ῥόος ῥοῦς. ὁ ἁπλόος ἁπλοῦς. ὁ διπλόος διπλοῦς. ὁ χρύσεος χρυσοῦς. ὁ ἀργύρεος ἀργυροῦς.

Ἡ καὶ ὦ ἁπλόη ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ. τὴν ἁπλόην ἁπλῆν. Δ. τὰ καὶ ὦ ἁπλόα ἁπλᾶ. ταῖν ἁπλόαιν ἁπλαῖν. Π. αἱ καὶ ὦ ἁπλόαι ἁπλαῖ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. ταῖς ἁπλόαις ἁπλαῖς. τὰς ἁπλόας ἁπλᾶς.

Sic ἡ διπλόη. ἡ τριπλόη τριπλῆ. ἡ χρυσέη. χρυσῆ. ἀργυρέη. ἀργυρῆ.

Τὸ ὦ ἁπλόον ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ ἁπλῷ. Δ. τὼ ὦ ἁπλόω ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν ἁπλοῖν. Π. τὰ ὦ ἁπλόα ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις ἁπλοῖς.

Sic τὸ διπλόον διπλοῦν τριπλόον τριπλοῦν. τὸ χρύσεον χρυσοῦν. ἀργύρεον. [ἀργ]υροῦν. κανόον κανοῦν. Item ὁ ποιεόμενος ποιούμενος. τοῦ ποιεομένου ποιουμένου. ἡ ποιεομένη. ουμένη. τῆς ποιεομένης ποιουμένης. τὸ ποιεόμενον ποιούμενον. τοῦ ποιεομένου ποιουμένου. et ὁ βοαόμενος βοώμενος. ἡ βοαομένη βοωμένη. τὸ βοαόμενον βοώμενον. et ὁ χρυσοόμενος χρυσούμενος. &c.

Formula inflexionis aliorum contractorū imparium.

Ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ. τὸν ἡδέα καὶ ἡδύν. ὦ ἡδύ. Δ. τὼ καὶ ὦ ἡδέε. τοῖν ἡδέοιν. Π. οἱ καὶ ὦ ἡδέες ἡδεῖς. τῶν ἡδέων. τοῖς ἡδέσι. τοὺς ἡδέας ἡδεῖς.

Τὸ ὦ ἡδύ. τοῦ ἡδέος. τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ. Δ. τὼ καὶ ὦ ἡδέε. τοῖν ἡδέοιν. Π. τὰ καὶ ὦ ἡδέα. τῶν ἡδέων. τοῖς ἡδέσι.

Ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν. ὦ βότρυ. Δ. τὼ καὶ ὦ βότρυε. τοῖν βοτρύοιν. Π. οἱ καὶ ὦ βότρυες βότρυς. τῶν βοτρύων. τοῖς βότρυσι. τοὺς βότρυας βότρυς.

Ὁ καὶ ὦ ἰχθύς. τοῦ ἰχθύος. τῷ ἰχθύϊ. τὸν ἰχθύν. Δ. τὼ καὶ ὦ ἰχθύε. τοῖν ἰχθύοιν. Π. οἱ καὶ ὦ ἰχθύες ἰχθῦς. τῶν ἰχθύων. τοῖς ἰχθύσι. τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς.

Ὁ καὶ ἡ ὦ μείζων. τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τῷ καὶ τῇ μείζονι. τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζω. Δ. μείζονε. μειζόνοιν. Π. μείζονες μείζους. μειζόνων. μείζοσι. μείζονας μείζους. Τὸ ὦ μεῖζον. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. δ. τὼ ὦ μείζονε. τοῖν μειζόνοιν. Π. τὰ ὦ μείζονα μείζω. τῶν μειζόνων. τοῖς μείζοσι.

Ὁ βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. δ. τὼ καὶ ὦ βόε. τοῖν βοοῖν. Γ. οἱ καὶ ὦ βόες βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας βοῦς.

Ὁ σιμόεις σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος σιμοῦντος, τῷ σιμόεντι σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα σιμοῦντα. ὦ σιμοῦ. Δ. τὼ καὶ ὦ σιμόεντε σιμοῦντε. τοῖν σιμοέντοιν σιμούντοιν. Γ. οἱ καὶ ὦ σιμόεντες σιμοῦντες. τῶν σιμοέντων σιμούντων. τοῖς σιμόεισι σιμοῦσι. τοὺς σιμόεντας σιμοῦντας.

Ὁ καὶ ὦ ποιέων ποιῶν. τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος. τῷ ποιέοντι ποιοῦντι. τὸν ποιέοντα ποιοῦντα. Δ. τὼ ὦ ποιέοντε ποιοῦντε. τοῖν ποιεόντοιν ποιούντοιν. Γ. οἱ καὶ ὦ ποιέοντες ποιοῦντες. τῶν ποιεόντων ποιούντων. τοῖς ποιέουσι ποιοῦσι. τοὺς ποιέοντας ποιοῦντας. Τὸ ὦ ποιέον ποιοῦν. ποιέοντος ποιοῦντος. &c.

Sic ὁ καὶ ὦ χρυσόων χρυσῶν. τοῦ χρυσόοντος χρυσοῦντος. τὸ ὦ χρυσόον χρυσοῦν. τοῦ χρυσόοντος χρυσοῦντος. &c. Item ὁ καὶ ὦ βοάων βοῶν. τοῦ βοάοντος βοῶντος. τῷ βοάοντι βοῶντι, &c. et τὸ βοάον βοῶν.

Inflexiones nominum quorundam irregularium.

Ὁ καὶ ὦ πολύς. τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ. τὸν πολύν. Δ. τὼ καὶ ὦ πολλώ. τοῖν πολλοῖν. Γ. οἱ καὶ ὦ πολλοί. τῶν πολλῶν. τοῖς πολλοῖς. τοὺς πολλούς.

Ἡ καὶ ὦ πολλή. τῆς πολλῆς. vt ἡ τιμὴ τιμῆς. Τὸ ὦ πολύ. τοῦ πολλοῦ. τῷ πολλῷ. Δ. τὼ καὶ ὦ πολλώ. τοῖν πολλοῖν. Γ. τὰ ὦ πολλά. τῶν πολλῶν. τοῖς πολλοῖς.

Ὁ καὶ ὦ μέγας. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸν μέγαν. Δ. τὼ καὶ ὦ μεγάλω. τοῖν μεγάλοιν. Γ. οἱ καὶ ὦ μεγάλοι. τῶν μεγάλων. τοῖς μεγάλοις. τοὺς μεγάλους.

Ἡ καὶ ὦ μεγάλη. τῆς μεγάλης. sicut ἡ τιμὴ τῆς. Τὸ ὦ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. δ. τὼ ὦ μεγάλω. τοῖν μεγάλοιν. π. τὰ ὦ μεγάλα. τῶν μεγάλων. τοῖς μεγάλοις.

Ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι ἀνδρί. τὸν ἀνέρα ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δ. τὼ καὶ ὦ ἀνέρε ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν ἀνδροῖν. Γ. οἱ καὶ ὦ ἀνέρες ἄνδρες. τῶν ἀνέρων ἀνδρῶν. τοῖς ἄνδρασι. τοὺς ἀνέρας ἄνδρας.

Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος. μητρός. τῇ μητέρι. μητρί. τὴν μητέρα. ὦ μῆτερ. Δ. τὰ καὶ ὦ μητέρε. ταῖν μητέροιν. Π. αἱ καὶ ὦ μητέρες. τῶν μητέρων. ταῖς μητράσι. τὰς μητέρας.

Ἡ καὶ ὦ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. Δ. τὼ καὶ ὦ χεῖρε. ταῖν χεροῖν. Π. αἱ καὶ ὦ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσί. τὰς χεῖρας.

Ἡ γυνή. τῆς γυναικός. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι. Δ. τὼ καὶ ὦ γυναῖκε. ταῖν γυναικοῖν. Π. αἱ καὶ ὦ γυναῖκες. τῶν γυναικῶν. ταῖς γυναιξί. τὰς γυναῖκας.

Ὁ ζεύς. τοῦ διός. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦ.

Ἡ ναῦς. τῆς ναός καὶ νηὸς καὶ νεώς. τῇ ναΐ καὶ νηΐ. τὴν ναῦν. ὦ ναῦ. Δ. τὼ ὦ νᾶε νῆε. ταῖν ναοῖν νηοῖν. Π. αἱ καὶ ὦ νῆες. τῶν ναῶν νεῶν. ταῖς ναυσί. τὰς ναῦς.

Sic. ἡ γραῦς γραὸς γραΐ γραῦν. ὦ γραῦ. Δ. γρᾶε γραοῖν. Π. γρᾶες γραῶν καὶ γρεῶν γραυσὶ γραῦς.

Inflexiones nominum numeralium.

Ὁ Εἷς. vnus, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. Ἡ Μία, vna, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Τὸ Ἕν. vnū, ἑνός, ἑνί, ἕν. Δ. δύο. duo. triū generū, δυοῖν. Π. δύο τῶν δύο δυσὶ δύο. Π. οἱ. αἱ καὶ ὦ τρεῖς τριῶν τρισὶ τρεῖς. Τὰ ὦ τρία τριῶν τρισί. Π. οἱ. αἱ καὶ ὦ τέσσαρες τεσσάρων τέσσαρσι τέσσαρας. Τὰ ὦ τέσσαρα τεσσάρων τέσσαρσι. Οἱ καὶ ὦ διακόσιοι διακοσίων διακοσίοις διακοσίους. Αἱ καὶ ὦ διακόσιαι διακοσίων διακοσίαις διακοσίας. Τὰ ὦ διακόσια διακοσίων διακοσίοις. Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι.

Inflexiones pronominum.

Ἐγὼ, ego, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ. Δ. νῶϊ καὶ νώ, νῶϊν καὶ νῷν. Π. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Σὺ, tu. σοῦ σοὶ σέ. Δ. σφῶϊ καὶ σφὼ, σφῶϊν καὶ σφῷν. Π. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. Οὗ, sui. οἷ. ἕ. Δ. σφὶ σφίν. Π. σφεῖς σφῶν σφίσι σφᾶς.

Οὗτος. hic. τούτου τούτῳ τοῦτον. ὦ οὗτος. Δ. τούτω τούτοιν. ὦ τούτω. Π. οὗτοι τούτων τούτοις τούτους. ὦ οὗτοι. Αὕτη. hæc. ταύτης ταύτῃ ταύτην. ὦ αὕτη. Δ. ταύτα ταύταιν. ὦ ταύτα. Π. αὗται τούτων ταύταις ταύτας. ὦ αὗται. Τοῦτο. hoc. τούτου τούτῳ τοῦτο. ὦ τοῦτο. Δ. τούτω τούτοιν. ὦ τούτω. Π. ταῦτα τούτων τούτοις ταῦτα. ὦ ταῦτα.

Ἐκεῖνος ἐκείνου. ille. ἐκείνη ἐκείνης. illa. ἐκεῖνο ἐκείνου. illud. vt noīa paria.

Αὐτὸς αὐτοῦ. ipse. αὐτὴ αὐτῆς. ipsa. αὐτὸ αὐτοῦ. ipsum. sicut ἐκεῖνος.

Ἐμαυτοῦ. mei ipsius. ἐμαυτῷ ἐμαυτόν. et fœminina. ἐμαυτῆς ἐμαυτῇ ἐμαυτήν. et neutra. ἐμαυτοῦ ἐμαυτῷ ἐμαυτό. Σεαυτοῦ. tui ipsius. σεαυτῷ σεαυτόν. σεαυτῆς σεαυτῇ σεαυτήν. σεαυτοῦ σεαυτῷ σεαυτό. Ἑαυτοῦ. sui ipsius. ἑαυτῷ ἑαυτόν. ἑαυτῆς ἑαυτῇ ἑαυτήν. ἑαυτοῦ ἑαυτῷ ἑαυτό. Π. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

Ὁ αὐτός. idē. τοῦ αὐτοῦ. τῷ αὐτῷ. &c. ἡ αὐτὴ τῆς αὐτῆς. eadē. τὸ αὐτὸ, τοῦ αὐτοῦ. idē.

Ἐμός. ἐμή. ἐμόν. meus. a. um. σὸς σὴ σόν. tuus tua tuū. ἑὸς ἑὴ ἑόν. suus sua suū. et reliqua possessiua, sic quoqꝫ vt adiectiua nomina paria flectuntur.

Formula primæ coniugationis verborum barytonorum.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Indicatiua actiua & media.

Ἐνεστὼς Præsens. Τύπτω verbero. τύπτεις. τύπτει. Δ. τύπτετον. τύπτε-
τον. Π. τύπτομεν. τύπτετε. τύπτουσι.

Παρατατικὸς Præteritum imperfectum. Ἔτυπτον. ἔτυπτες. ἔτυπτε.
Δ. ἐτύπτετον. ἐτυπτέτην. Γ. ἐτύπτομεν. ἐτύπτετε. ἔτυπτον.

Παρακείμενος Præteritum perfectum. Τέτυφα. τέτυφας. τέτυφε. Δ. τε-
τύφατον. τετύφατον. Γ. τετύφαμεν. τετύφατε. τετύφασι.

Παρακείμενος μέσος. Præteritum perfectū mediū. Τέτυπα, τέτυπας.
τέτυπε. Δ. τετύπατον. τετύπατον. Γ. τετύπαμεν. τετύπατε. τετύπασι.

Ὑπερσυντέλικος. Præteritū plusquā pfc. Ἐτετύφειν. ἐτετύφεις. ἐτετύφει.
Δ. ἐτετύφειτον. ἐτετυφείτην. Γ. ἐτετύφειμεν. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν.

Ὑπερσυντέλικος μέσος. Præteritum plusquam perfectum medium.
Ἐτετύπειν. ἐτετύπεις. ἐτετύπει. Δ. ἐτετύπειτον. ἐτετυπείτην. Γ. ἐτε-
τύπειμεν. ἐτετύπειτε. ἐτετύπεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος. Indefinitum primum. Ἔτυψα. ἔτυψας. ἔτυψε. Δ.
ἐτύψατον. ἐτυψάτην. Γ. ἐτύψαμεν. ἐτύψατε. ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος. Indefinitum secundum. Ἔτυπον. ἔτυπες. ἔτυπε. Δ.
ἐτύπετον. ἐτυπέτην. Γ. ἐτύπομεν. ἐτύπετε. ἔτυπον.

Μέλλων πρῶτος. Futurum primum. Τύψω. τύψεις. τύψει. Δ. τύψε-
τον. τύψετον. Γ. τύψομεν. τύψετε. τύψουσι.

Μέλλων δεύτερος. Futurum secundum. Τυπῶ. τυπεῖς. τυπεῖ. Δ. τυ-
πεῖτον. τυπεῖτον. Γ. τυποῦμεν. τυπεῖτε. τυποῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Imperatiua actiua & media.

Ἐνεστώς. τύπτε. τυπτέτω. Δ. τύπτετον. τυπτέτων. Γ. τύπτετε. τυπτέτω-
σαν. Παρακείμενος. τέτυφε. τετυφέτω. Δ. τετύφετον. τετυφέτων. Γ. τε-
τύφετε. τετυφέτωσαν. Παρακείμενος μέσος. τέτυπε. τετυπέτω. Δ. τετύ-
πετον. τετυπέτων. Γ. τετύπετε. τετυπέτωσαν. Ἀόρ. α. hoc est πρῶτος. τύ-
ψον. τυψάτω. Δ. τύψατον. τυψάτων. Γ. τύψατε. τυψάτωσαν. Ἀόρ. β. hoc
est δεύτερος. τύπε. τυπέτω. Δ. τύπετον. τυπέτων. Γ. τύπετε. τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Optatiua actiua & media.

Ἐνεστώς. τύπτοιμι. τύπτοις. τύπτοι. Δ. τύπτοιτον. τυπτοίτην. Γ. τύ-
πτοιμεν. τύπτοιτε. τύπτοιεν. Παρακείμενος. τετύφοιμι. τετύφοις. τε-
τύφοι. Δ. τετύφοιτον. τετυφοίτην. Π. τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύ-
φοιεν. Μέσος παρακείμενος. τετύποιμι. τετύποις. τετύποι. Δ. τετύ-

ποιτον

ποιτον. ποίτην. Π. τετύποιμεθα. ύποιτε. τετύποιεν. Ἀόρ. α. τύψαιμι. τύψαις. τύψαι. Δ. τύψαιτον. τυψαίτην. Π. τύψαιμεθα. τύψαιτε τύψαιεν. Ἀόρ. β. τύποιμι τύποις τύποι. Δ. τύποιτον τυποίτην. Π. τύποιμεθα τύποιτε. τύποιεν. Μέλ. α. τύψοιμι τύψοις τύψοι. Δ. τύψοιτον τυψοίτην. Π. τύψοιμεθα. ψοιτε. τύψοιεν. Μέλ. β. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. Δ. τυποῖτον. ποίτην. Π. τυποῖμεθα. ποῖτε. τυποῖεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Subiunctiua actiua & media.

Ἐν. ἐὰν τύπτω. τύπτῃς. τύπτῃ. Δ. τύπτητον τύπτητον. Π. τύπτωμεν τύπτητε. τύπτωσι. Παρακεί. ἐὰν τετύφω. ύφῃς. ύφῃ. Δ. τετύφητον. φητον. Π. τετύφωμεν. ητε. τετύφωσι. Παρακεί. μέσος. ἐὰν τετύπω. ύπῃς. ύπῃ. Δ. τετύπητον. πητον. Π. τετύπωμεν. πητε. τετύπωσι. Ἀόρ. α. ἐὰν τύψω. τύψῃς. τύψῃ. Δ. τύψητον. ψητον. Π. τύψωμεν. ψητε. τύψωσι. Ἀόρ. β. ἐὰν τύπω τύπῃς τύπῃ. Δ. τύπητον. ητον. Π. τύπωμεν τύπητε τύπωσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ καὶ μέσα. Infinitiua actiua & media.

Ἐνεστώς. τύπτειν. παρακ. τετυφέναι. μέσος. τετυπέναι. Ἀόρι. α. τύψαι. Ἀόρ. β. τυπεῖν. Μέλ. α. τύψειν. μέλλων δεύτερος. τυπεῖν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ καὶ μέσαι. Participia actiua & media.

Ἐν. Ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα. ούσης. τὸ τύπτον τύπτοντος. Παρακ. ὁ τετυφώς. φότος. ἡ τετυφυῖα. φυίας. τὸ τετυφός. φότος. Παρακ. μέσος. ὁ τετυπώς. πότος. ἡ τετυπυῖα. πυίας. τὸ τετυπός. πότος. Ἀόρ. α. ὁ τύψας τύψαντος. ἡ τύψασα. ψάσης. τὸ τύψαν τύψαντος. Ἀόρ. β. ὁ τυπών τυπόντος. ἡ τυποῦσα. ούσης. τὸ τυπόν. όντος. Μέλ. α. ὁ τύψων τύψοντος. ἡ τύψουσα. ούσης. τὸ τύψον τύψοντος. Μέλ. β. ὁ τυπῶν. οῦντος. ἡ τυποῦσα. ούσης. τὸ τυποῦν τυποῦντος.

Ὁριστικὰ παθητικὰ καὶ μέσα. Indicatiua passiua & media.

Ἐνεστὼς. τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. Δ. τυπτόμεθον τύπτεσθον. σθον. Π. τυπτόμεθα τύπτεσθε τύπτονται. Παρατα. ἐτυπτόμην ἐτύπτου ἐτύπτετο. Δ. ἐτυπτόμεθον ἐτύπτεσθον ἐτυπτέσθην. Π. ἐτυπτόμεθα ἐτύπτεσθε ἐτύπτοντο. Παρακ. τέτυμμαι. τέτυψαι τέτυπται. Δ. τετύμμεθον. τέτυφθον. τέτυφθον. Π. τετύμμεθα. τέτυφθε. τετυμμένοι εἰσί. Ὑπερσυν. ἐτετύμμην. ἐτέτυψο. ἐτέτυπτο. Δ. ἐτετύμμεθον ἐτέτυφθον ἐτετύφθην. Π. ἐτετύμμεθα ἐτέτυφθε. τετυμμένοι ἦσαν. Ἀόρ. α. ἐτύφθην. ύφθης. ύφθη. Δ. ἐτύφθητον. φθήτην. Π. ἐτύφθημεν ἐτύφθητε ἐτύφθησαν. Ἀόρ. β. ἐτύπην. ύπης. ύπη. Δ. ἐτύπητον. ήτην. Π. ἐτύπημεν ἐτύπητε. ύπησαν. Μέλ. α. τυφθήσομαι τυφθήσῃ. ήσεται. Δ. τυφθησόμεθον τυφθήσεσθον. ήσεσθον. Π. τυφθησόμεθα τυφθήσεσθε. ήσονται. Μέλ. β.

τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. Δ. τυπησόμεθον. τυπήσεσθον. τυπήσεσθον.
π. τυπησόμεθα. τυπήσεσθε. τυπήσονται. Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, Paulo post fu
turum, τετύψομαι. τετύψῃ. τετύψεται. Δ. τετυψόμεθον. τετύψεσθον. τε
τύψεσθον. π. τετυψόμεθα. τετύψεσθε. τετύψονται. Μέσος. ἀόρ. α. ἐτυψάμην
ἐτύψω. ἐτύψατο. δ. ἐτυψάμεθον. ἐτύψασθον. ἐτυψάσθην. π. ἐτυψάμεθα. ἐτύ
ψασθε. ἐτύψαντο. Μέσος. Ἀόρ. β. ἐτυπόμην. ἐτύπου. ἐτύπετο. δ. ἐτυπό-
μεθον. ἐτύπεσθον. ἐτυπέσθην. π. ἐτυπόμεθα. ἐτύπεσθε. ἐτύποντο. Μέσος.
Μέλ. α. τύψομαι. τύψῃ. τύψεται. δ. τυψόμεθον. τύψεσθον. τύψεσθον. π. τυ
ψόμεθα. τύψεσθε. τύψονται. Μέσος. Μέλ. β. τυποῦμαι. τυπῇ. τυπεῖται. δ.
τυπούμεθον. τυπεῖσθον. τυπεῖσθον. π. τυπούμεθα. τυπεῖσθε. τυποῦνται.

Προστακτικὰ παθητικὰ καὶ μέσα. Imperatiua passiua & media.

Ἐν. τύπτου. τυπτέσθω. δ. τύπτεσθον. τυπτέσθων. π. τύπτεσθε. τυπτέσθω
σαν. Παρακ. τέτυψο. τετύφθω. δ. τέτυφθον. τετύφθων. π. τέτυφθε. τετύφ
θωσαν. Ἀόρ. α. τύφθητι. τυφθήτω. δ. τύφθητον. τυφθήτων. π. τύφθητε. τυφ
θήτωσαν. Ἀόρ. β. τύπηθι. τυπήτω. δ. τύπητον. ήτων. π. τύπητε. τυπήτω-
σαν. Μέσος. ἀόρ. α. τύψαι. τυψάσθω. δ. τύψασθον. τυψάσθων. π. τύψασθε
τυψάσθωσαν. Μέσ. ἀόρ. β. τυποῦ. έσθω. δ. τύπεσθον. τυπέσθων. π. τύπεσθε.
τυπέσθωσαν. Εὐκτικὰ παθητικὰ καὶ μέσα. Optatiua passiua & media.

Ἐν. τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο. δ. τυπτοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τυπτοί-
μεθα. οισθε. τύπτοιντο. Παρακ. τετυμμένος εἴην. εἴης. εἴη. δ. τετυμμένω. εἴητον.
εἰήτην. π. τετυμμένοι. εἴημεν. εἴητε. εἴησαν. καὶ εἶεν. Ἀόρ. α. τυφθείην. τυφθείης.
τυφθείη. δ. τυφθείητον. τυφθειήτην. π. τυφθείημεν. τυφθείητε. είησαν. Ἀόρ. β.
τυπείην. τυπείης. τυπείη. δ. τυπείητον. τυπειήτην. π. τυπείημεν. τυπείη-
τε. τυπείησαν. Μέλ. α. τυφθησοίμην. τυφθήσοιο. τυφθήσοιτο. δ. τυφθησοίμε-
θον. οισθον. οίσθην. π. τυφθησοίμεθα. σοισθε. τυφθήσοιντο. Μέλ. β. τυπησοίμην. σοιο.
σοιτο. δ. τυπησοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τυπησοίμεθα. οισθε. οιντο. Μετ᾽ ὀλίγον.
μέλ. τετυψοίμην. οιο. οιτο. δ. τετυψοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τετυψοίμεθα. οισθε.
οιντο. Μέσ. ἀόρ. α. τυψαίμην. τύψαιο. ψαιτο. δ. τυψαίμεθον. αισθον. αίσθην. π. τυ
ψαίμεθα. αισθε. τύψαιντο. Μέ. ἀόρ. β. τυποίμην. τύποιο. τύποιτο. δ. τυποίμεθ[ον].
οισθον. οίσθην. π. τυποίμεθα. τύποισθε. τύποιντο. Μέσος. μέλ. α. τυψοίμην. τύ-
ψοιο. οιτο. δ. τυψοίμεθον. οισθον. οίσθην. π. τυψοίμεθα. οισθε. τύψοιντο. Μέσ. μέλ.
β. τυποίμην. τυποῖο. τυποῖτο. δ. τυποίμεθον. ποῖσθον. ποίσθην. π. τυποίμεθα.
οῖσθε. τυποῖντο. Ὑποτακτικὰ παθητικὰ καὶ μέσα. Subiũ. pass. & media.

Ἐν. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. δ. τυπτώμεθον. πτησθον. πτησθον. π. τυ
πτώμεθα. ησθε. τύπτωνται. Παρακ. τετυμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. τετυμμένω ἦτον. ἦτον.

τετυμμένοι. ὦμεν. ἦτε. ὦσι. Ἀόρ. α. ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. θῇ. δ. τυφθῆτον. θῆτον. π. τυφθῶμεν. τυφθῆτε. θῶσι. Ἀόρ. β. ἐὰν τυπῶ. τυπῇς. πῇ. δ. τυπῆτον. τυπῆτον. π. τυπῶμεν. τυπῆτε. ὦσι. Μέσ. ἀόρ. α. ἐὰν τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται. δ. τυψώμεθον. τύψησθον. ησθον. π. τυψώμεθα. τύψησθε. τύψωνται. Μέσος. ἀόρ. β. ἐὰν τύπωμαι. τύπῃ. τύπηται. δ. τυπώμεθον. τύπησθον. ησθον. π. τυπώμεθα. τύπησθε. τύπωνται. Ἀπαρέμφατα παθητικὰ καὶ μέσα. Infini. pass. & media.

Ἐν. τύπτεσθαι. Παρακ. τετύφθαι. Ἀόρ. α. τυφθῆναι. Ἀόρ. β. τυπῆναι. Μέλ. α. τυφθήσεσθαι. Μέλ. β. τυπήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. τετύψεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. τύψασθαι. β. τυπέσθαι. Μέσος. μέλ. α. τύψεσθαι. β. τυπεῖσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαὶ καὶ μέσαι. Participia passiua & media.

Ἐν. ὁ τυπτόμενος. τοῦ. μένου. ἡ τυπτομένη. μένης. τὸ τυπτόμενον. μένου. Παρακ. ὁ τετυμμένος. μένου. ἡ τετυμμένη. μένης. τὸ τετυμμένον. μένου. Ἀόρ. α. ὁ τυφθείς. θέντος. ἡ τυφθεῖσα. θείσης. τὸ τυφθέν. έντος. Ἀόρ. β. ὁ τυπείς. έντος. ἡ τυπεῖσα. πείσης. τὸ τυπέν. έντος. Μέλ. α. ὁ τυφθησόμενος. μένου. ἡ τυφθησομένη μένης. τὸ τυφθησόμενον. μένου. Μέλ. β. ὁ τυπησόμενος. μένου. ἡ τυπησομένη μένης. τὸ τυπησόμενον. μένου. Μετ' ὀλ. μ. ὁ τετυψόμενος. μένου. ἡ τετυψομένη. μένης. τὸ τετυψόμενον. μένου. Μέσος. ἀόρ. α. ὁ τυψάμενος. μένου. ἡ τυψαμένη. μένης. τὸ τυψάμενον. μένου. Μέσος. ἀόρ. β. ὁ τυπόμενος. μένου. ἡ τυπομένη. μένης. τὸ τυπόμενον. μένου. Μέσ. μέλ. α. ὁ τυψόμενος. μένου. ἡ τυψομένη. μένης. τὸ τυψόμενον. μένου. Μέσ. μέλ. β. ὁ τυπούμενος. μένου. ἡ τυπουμένη. μένης. τὸ τυπούμενον. μένου.

Sic. καλύπτω. βλάπτω. κέπτω. κλέπτω. ῥίπτω. Itē, ἀμείβω. τρίβω. θλίβω. λείβω. θάλπω. βλέπω. λείπω. λάμπω. τέρπω. γράφω. στρέφω. ἀλείφω. γλύφω. νήφω. Exempla verborū barytonorū secūdæ cōiugationis.

Ἐνεστώς. ἄγω. παρατ. ἦγον. παρακ. ἦχα. μέσος, ἦγα. ὑπερσυντ. ἤχειν. μέσος. ἤγειν. Ἀόρ. α. ἦξα. Ἀόρ. β. ἦγον. μέλλων. α. ἄξω. Μέλ. β. ἀγῶ. &c. Sic. λέγω. ἀμέλγω. φεύγω. λήγω. ἐπείγω. Item, πλέκω. διώκω. εἴκω. ἕλκω. τήκω. ἄγχω. ἄρχω. βρύχω. λείχω. ἐλέγχω. τίκτω. Exēpla baryto. tertiæ cōiuga.

Ἐν. πλήθω. παρατ. ἔπληθον. παρακ. πέπληκα. μέσος. πέπληθα. ὑπερσυν. ἐπεπλήκειν. μέσ. ἐπεπλήθειν. ἀόρ. α. ἔπλησα. ἀόρ. β. ἔπλαθον. μέλ. α. πλήσω. μέλ. β. πλαθῶ. &c. Sic. πείθω. αἴθω. κλώθω. νήθω. Itē, ἄδω. ἐρείδω. ἀέρδω. ἀνύτω. Exempla barytonorū quartæ coniugationis.

Ἐν. φράζω. παρατ. ἔφραζον. παρακ. πέφρακα. μέσ. πέφραδα. ὑπερσ. ἐπεφράκειν. μέσ. ἐπεφράδειν. ἀό. α. ἔφρασα. ἀό. β. ἔφραδον. μέλ. α. φράσω. μέ. β. φραδῶ.

Ἐν. ὀρύσσω. παρατ. ὤρυσσον. παρακ. ὤρυχα. μέσος. ὤρυγα. ὑπερσ. ὠρύχειν. μέσος. ὠρύγειν. Ἀόρ. α. ὤρυξα. Ἀόρ. β. ὤρυγον. Μέλ. α. ὀρύξω. Μέλ. β. ὀρυγῶ.

Sic. ἀγοράζω. ὀνομάζω. ἁρπάζω. θαυμάζω. ἀθροίζω. δανείζω. θησαυρίζω. λακτίζω. Item νύσσω, vel νύττω. πλήσσω, vel πλήττω. τάσσω, vel τάττω. φυλάσσω, vel φυλάττω.

Exempla barytonorũ quintæ coniugationis.

Ἐν. ψάλλω. παρατ. ἔψαλλον. παρακ. ἔψαλκα. μέσος ἔψαλα. ὑπερσ. ἐψάλκειν. μέσος. ἐψάλειν. Ἀόρ. α. ἔψηλα. Ἀόρ. β. ἔψαλον. μέλ. α. ψαλῶ. μέλ. β. ψαλῶ.

Ἐν. νέμω. παρατ. ἔνεμον. παρακ. νενέμηκα. μέσος. νένομα. ὑπερσ. ἐνενεμήκειν. μέσος ἐνενόμειν. Ἀόρ. α. ἔνειμα. Ἀόρ. β. ἔναμον. Μέλ. α. νεμῶ. Μέλ. β. ναμῶ.

Ἐν. κρίνω. παρατ. ἔκρινον. παρακ. κέκρικα. μέσος κέκρινα. ὑπερσ. ἐκεκρίκειν. μέσος ἐκεκρίνειν. Ἀόρ. α. ἔκρινα. Ἀόρ. β. ἔκρινον. Μέλ. α. κρινῶ. Μέλ. β. κρινῶ.

Ἐν. σπείρω. παρατ. ἔσπειρον. παρακ. ἔσπαρκα. μέσος ἔσπορα. ὑπερσ. ἐσπάρκειν. μέσος ἐσπόρειν. ἀόρ. α. ἔσπειρα. ἀόρ. β. ἔσπαρον. Μέλ. α. σπερῶ. μέλ. β. σπαρῶ.

Sic. θάλλω. στέλλω. τίλλω. τρέμω βρέμω. γέμω. κλίνω. ἀμβλύνω. τείνω. φαίνω. αἴρω. ἀγείρω. σύρω. δέρω. οἰκτείρω.

Exempla barytonorũ sextæ coniugationis.

Ἐν. Ἱππεύω. παρατ. ἵππευον. παρακ. ἵππευκα. ὑπερσυ. ἱππεύκειν. Ἀόρ. α. ἵππευσα. Μέλ. α. ἱππεύσω. Sic, ἀγρεύω. βασιλεύω. νηστεύω. ἀΐω. χρίω. τίω. σείω. παίω. θύω. λύω. κωλύω. ξύω. λούω. κρούω. ἀκούω. παύω. ἀπολαύω. ποιέω. βοάω. χρυσόω.

Formula inflexionis verborũ circũflexorũ primæ cõiugationis.

Indicatiua actiua.

Ἐν. Ποιέω. ποιῶ. facio. ποιέεις ποιεῖς. ποιέει ποιεῖ. Δ. ποιέετον ποιεῖτον. ποιέετον ποιεῖτον. Π. ποιέομεν ποιοῦμεν. ποιέετε ποιεῖτε. ποιέουσι ποιοῦσι. παρατ. ἐποίεον ἐποίουν. ἐποίεες ἐποίεις. ἐποίεε ἐποίει. Δ. ἐποιέετον ἐποιεῖτον. ἐποιεέτην ἐποιείτην. Π. ἐποιέομεν ἐποιοῦμεν. ἐποιέετε ἐποιεῖτε. ἐποίεον ἐποίουν. παρακ. πεποίηκα. ὑπερσ. ἐπεποιήκειν. Ἀόρ. α. ἐποίησα. Μέλ. ποιήσω.

Imperatiua actiua.

Ἐν. ποίεε ποίει. ποιεέτω ποιείτω. Δ. ποιέετον ποιεῖτον. ποιεέτων ποιείτων. Π. ποιέετε ποιεῖτε. ποιεέτωσαν. είτωσαν. Παρακ. πεποίηκε. Ἀόρ. ποίησον.

Optatiua. Ποιέοιμι ποιοῖμι. ποιέοις ποιοῖς. ποιέοι ποιοῖ. Δ. ποιέοιτον ποιοῖτον. ποιεοίτην ποιοίτην. Π. ποιέοιμεν ποιοῖμεν. ποιέοιτε ποιοῖτε. ποιέοιεν ποιοῖεν. Παρακ. πεποιήκοιμι. Ἀόρ. ποιήσαιμι. Μέλ. ποιήσοιμι.

Subiunctiua. Ἐὰν ποιέω ποιῶ. ποιέῃς ποιῇς. ποιέῃ ποιῇ. Δ. ποιέητον ποιῆτον. ποιέητον ποιῆτον. Π. ποιέωμεν ποιῶμεν. ποιέητε ποιῆτε. ποιέωσι ποιῶσι. Παρακ. πεποιήκω πεποιήκῃς. Ἀόρ. ποιήσω ποιήσῃς.

Infinitiua. ποιέειν ποιεῖν. παρακ. πεποιηκέναι. Ἀόρ. ποιῆσαι. μέλ. ποιήσειν.

Participia. Ὁ ποιέων ποιῶν. τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος. ἡ ποιέουσα ποιοῦσα. τῆς ποιεούσης. ούσης. τὸ ποιέον ποιοῦν. τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος. παρακ. ὁ πεποιηκώς. Ἀόρ. ὁ ποιήσας. Μέλ. ὁ ποιήσων.

Indicatiua passiua & media. Ἐν. ποιέομαι ποιοῦμαι. ποιέῃ ποιῇ. ποιέεται ποιεῖται. δ. ποιεόμεθον ποιούμεθον. ποιέεσθον ποιεῖσθον. ποιέεσθον ποιεῖσθον. π. ποιεόμεθα ποιούμεθα. ποιέεσθε ποιεῖσθε. ποιέονται ποιοῦνται. παρατ. ἐποιεόμην ἐποιούμην. ἐποιέου ἐποιοῦ. ἐποιέετο. εῖτο. δ. ἐποιεόμεθον ἐποιούμεθον ἐποιέεσθον. ἐποιεῖσθον. ἐποιεέσθην. είσθην. π. ἐποιεόμεθα ἐποιούμεθα. ἐποιέεσθε. εῖσθε. ἐποιέοντο ἐποιοῦντο. παρα. πεποίημαι. ὑπερσ. ἐπεποιήμην. ἀό. α. ἐποιήθην. μέλ. α. ποιηθήσομαι. Μετ' ὀλίγον. μ. πεποιήσομαι. μέσ. ἀόρ. α. ἐποιησάμην. μέσ. μ. ποιήσομαι.

Imperatiua passiua & media. Ἐν. ποιέου ποιοῦ. ποιεέσθω ποιείσθω. Δ. ποιέεσθον ποιεῖσθον. ποιεέσθων ποιείσθων. Π. ποιέεσθε ποιεῖσθε. ποιεέσθωσαν ποιείσθωσαν. Παρακεί. πεποίησο πεποιήσθω. Ἀόρ. α. ποιήθητι. ήτω. μέσος. ἀόρ. ποίησαι ποιησάσθω.

Optatiua passiua & media. Ἐν. ποιεοίμην ποιοίμην. ποιέοιο ποιοῖο. ποιέοιτο. ποιεῖτο. δ. ποιεοίμεθον ποιοίμεθον. ποιέοισθον ποιοῖσθον. ποιεοίσθην ποιοίσθην. π. ποιεοίμεθα ποιοίμεθα. ποιέοισθε ποιοῖσθε. ποιέοιντο ποιοῖντο. Παρακ. πεποιήμην. πεποίηο πεποίητο. Ἀόρ. α. ποιηθείην ποιηθείης. Μέλ. α. ποιηθησοίμην. μετ' ὀλί. μ. πεποιησοίμην. μέσος. ἀόρ. ποιησαίμην. μέσος. μ. ποιησοίμην.

Subiunctiua passiua & media. Ἐν. Ἐὰν ποιέωμαι ποιῶμαι. ποιέῃ ποιῇ. ποιέηται ποιῆται. Δ. ποιεώμεθον ποιώμεθον. ποιέησθον. ῆσθον. ποιέησθον ποιῆσθον. Π. ποιεώμεθα ποιώμεθα. ποιέησθε ποιῆσθε. ποιέωνται ποιῶνται. Παρακ. πεποιῶμαι πεποιῇ πεποιῆται. Ἀόρ. ποιηθῶ ποιηθῇς. μέσος. ἀόρ. ποιήσωμαι.

Infinitiua passiua & media. Ἐν. ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. Παρακ. πεποιῆσθαι. Ἀόρ. ποιηθῆναι μέλ. ποιηθήσεσθαι. μέσος. ἀόρ. ποιήσασθαι. μέσος. μ. ποιήσεσθαι.

Participia passiua & media. Ἐν. ὁ ποιεόμενος ποιούμενος. τοῦ ποιεομένου ποιουμένου. ἡ ποιεομένη ποιουμένη. τῆς ποιεομένης ποιουμένης. τὸ ποιεόμενον ποιούμενον. τοῦ ποιεομένου. ουμένου. Παρακ. ὁ πεποιημένος. ἡ πεποιημένη. τὸ πεποιημένον. ἀόρ. α. ὁ ποιηθεὶς ποιηθέντος. ἡ ποιηθεῖσα ποιηθείσης. τὸ ποιηθὲν ποιηθέντος. Μέλ. α. ὁ ποιηθησόμενος. μένου. ἡ ποιηθησομένη. μένης. τὸ ποιηθησόμενον. μένου. Μετ' ὀλ. μέλ. ὁ πεποιησόμενος. ἡ. μένη. τὸ πεποιησόμενον. μέσος. ἀόρ. α. ὁ ποιησάμενος. ου. ἡ ποιησαμένη. ης. τὸ ποιησάμενον. ου. μέσος. μ. α. ὁ ποιησόμενος. ἡ ποιησομένη. τὸ ποιησόμενον.

Contractiones. εω. ω. | εει. εε. ει. | εο. ου. | εοι. οι. | εη. η. Sic, νοέω. σκοπέω. ὁμιλέω. αἰτέω. ἀγνοέω. εὐτυχέω. γρηγορέω. καρτερέω.

Indicatiua actiua. Ἐνεστώς. βοάω. βοῶ, clamo, βοάεις. βοᾷς. βοάει. βοᾷ. Δ. βοάετον βοᾶτον. βοάετον βοᾶτον. Γ. βοάομεν βοῶμεν. βοάετε βοᾶτε. βοάουσι βοῶσι. Παρατ. ἐβόαον ἐβόων. ἐβόαες ἐβόας. ἐβόαε ἐβόα. Δ. ἐβοάετον ἐβοᾶτον. ἐβοαέτην ἐβοάτην. Γ. ἐβοάομεν ἐβοῶμεν. ἐβοάετε ἐβοᾶτε. ἐβόαον ἐβόων. Παρακ. βεβόηκα. Ὑπερσ. ἐβεβοήκειν. Ἀόρ. ἐβόησα Μέλ. βοήσω.

Imperatiua acti. Ἐν. βόαε βόα. βοαέτω βοάτω. Δ. βοάετον βοᾶτον. βοαέτων. βοάτων. Π. βοάετε βοᾶτε. βοαέτωσαν βοάτωσαν. παρακ. βεβόηκε. ἀόρ. βόησον.

Optatiua actiua. Ἐν. βοάοιμι βοῷμι. βοάοις βοῷς. βοάοι βοῷ. Δ. βοάοιτον βοῷτον. βοαοίτην βοῴτην. Γ. βοάοιμεν βοῷμεν. βοάοιτε βοῷτε. βοάοιεν βοῷεν. Παρακεί. βεβοήκοιμι. Ἀόρ. βοήσαιμι. Μέλ. βοήσοιμι.

Subiunctiua actiua. Ἐν. ἐὰν βοάω βοῶ. βοάεις βοᾷς. βοάει βοᾷ. Δ. βοάητον βοᾶτον. βοάητον βοᾶτον. Π. βοάωμεν βοῶμεν. βοάητε βοᾶτε. βοάωσι βοῶσι. Παρακ. βεβοήκω. Ἀόρ. βοήσω.

Infinitiua act. Ἐν. βοάειν βοᾶν. παρακ. βεβοηκέναι. ἀόρ. βοῆσαι. μέλ. βοήσειν.

Participia. Ἐν. ὁ βοάων βοῶν. τοῦ βοάοντος βοῶντος. ἡ βοάουσα βοῶσα. τῆς βοαούσης βοώσης. τὸ βοάον βοῶν. τοῦ βοάοντος βοῶντος. Παρακ. βεβοηκώς. Ἀόρ. βοήσας. Μέλ. βοήσων.

Indicatiua pass. & med. Ἐν. βοάομαι βοῶμαι. βοάῃ βοᾷ. βοάεται βοᾶται. Δ. βοαόμεθον βοώμεθον. βοάεσθον βοᾶσθον. βοάεσθον βοᾶσθον. Γ. βοαόμεθα βοώμεθα. βοάεσθε βοᾶσθε. βοάονται βοῶνται. Παρατ. ἐβοαόμην ἐβοώμην. ἐβοάου ἐβοῶ. ἐβοάετο ἐβοᾶτο. Δ. ἐβοαόμεθον ἐβοώμεθον. ἐβοάεσθον ἐβοᾶσθον. ἐβοαέσθην ἐβοάσθην. Π. ἐβοαόμεθα ἐβοώμεθα. ἐβοάεσθε ἐβοᾶσθε. ἐβοάοντο ἐβοῶντο. Παρακ. βεβόημαι. Ὑπερσ. ἐβεβοήμην. Ἀόρ. ἐβοήθην. Μέλ. βοηθήσομαι. μετ' ὀλί. βεβοήσομαι. Μέσος. ἀόρ. ἐβοησάμην. Μέσος. μέλ. βοήσομαι.

Imperatiua passiua & media. Ἐν. βοάου βοῶ. βοαέσθω βοάσθω. Δ. βοάεσθον βοᾶσθον. βοαέσθων βοάσθων. Π. βοάεσθε βοᾶσθε. βοαέσθωσαν βοάσθωσαν. Παρακ. βεβόησο βεβοήσθω. Ἀόρ. βοήθητι βοηθήτω. Μέσος. βόησαι βοησάσθω.

Optatiua passiua & media. Ἐν. βοαοίμην βοῴμην. βοάοιο βοῷο. βοάοιτο βοῷτο. Δ. βοαοίμεθον βοῴμεθον. βοάοισθον βοῷσθον. βοαοίσθην βοῴσθην. Π. βοαοίμεθα βοῴμεθα. βοάοισθε βοῷσθε. βοάοιντο βοῷντο. Παρακ. βεβοῄμην βεβοῇο. βεβοῇτο Ἀόρ. βοηθείην. μέλ. βοηθησοίμην. μετ' ὀλ. βεβοησοίμην. Μέσος. ἀόρ. βοησαίμην. Μέσος. μέλ. βοησοίμην.

Subiunct. passi. & med. Ἐν. ἐὰν βοάομαι βοῶμαι. βοάῃ βοᾷ. βοάηται βοᾶται. Δ. βοαώμεθον βοώμεθον. βοάησθον. ᾶσθον. βοάησθον. ᾶσθον. Γ. βοαώμεθα βοώμεθα. βοάησθε. ᾶσθε. βοάωνται. ῶνται. Παρακ. βεβοῶμαι. Ἀόρ. βοηθῶ. μέσος. βοήσωμαι.

Infini. paſſ. & med. Ε'ν. βοάεϲθαι βοᾶϲθαι. παρα. βεβοῆϲθαι. Α'όρ. βοηθῆναι. μέλ. βοηθήσεϲθαι. μετ' ὀλ. βεβοήσεϲθαι. μέσ. ἀόρ. βοήσαϲθαι. μέσ. μ. βοήσεϲθαι.

Participia paſſiua & media Ε'ν. ὁ βοαόμενος βοώμενος. ἡ βοαομένη βοωμένη. τὸ βοαόμενον βοώμενον. Παρακ. βεβοημένος. Α'όρ. βοηθείς. Μέλ. βοηθησόμενος. Μέσος. ἀόρ. βοησάμενος. Μέσος μέλ. βοησόμενος.

Contractiones. αω. αο. αου, ω. | αοι, ῳ. | αε, α. | αει, ᾳ. | αη, η. alicubi. α. Sic. ἐρωτάω. ἀγαπάω. γελάω. δαπανάω. δράω. σιγάω. μελετάω. νικάω.

Formula inflexionis verborū circūflexorū tertiæ cōiuga.

Indicatiua actiua. Ε'ν. χρυσόω. χρυσῶ, deauro. χρυσόεις. χρυσοῖς. χρυσόει. χρυσοῖ. Δ. χρυσόετον. χρυσοῦτον. χρυσόετον. οῦτον. Π. χρυσόομεν. χρυσοῦμεν. χρυσόετε. οῦτε. χρυσόουσι. χρυσοῦσι. Παρατ. ἐχρύσοον. ἐχρύσουν. ἐχρύσοες. ἐχρύσους. ἐχρύσοε. ουσου. Δ. ἐχρυσόετον. οῦτον. ἐχρυσοέτην. ούτην. Π. ἐχρυσόομεν. ἐχρυσοῦμεν. ἐχρυσόετε. σοῦτε. ἐχρύσοον. ἐχρύσουν. Παρακ. κεχρύσωκα. Υ'περσ. ἐκεχρυσώκειν. Α'όρ. ἐχρύσωσα. Μέλ. χρυσώσω.

Imperatiua actiua. Ε'ν. χρύσοε χρύσου. χρυσοέτω χρυσούτω. Δ. χρυσόετον. χρυσοῦτον. χρυσοέτων. χρυσούτων. Π. χρυσόετε. χρυσοῦτε. χρυσοέτωσαν. χρυσούτωσαν. Παρακ. κεχρύσωκε. Α'όρ. χρύσωσον.

Optatiua actiua. Ε'ν. χρυσόοιμι. χρυσοῖμι. χρυσόοις. σοῖς. χρυσόοι. σοῖ. Δ. χρυσόοιτον. σοῖτον. χρυσοοίτην. σοίτην. Π. χρυσόοιμεν. σοῖμεν. χρυσόοιτε. χρυσοῖτε. χρυσόοιεν. χρυσοῖεν. Παρακ. κεχρυσώκοιμι, Α'όρ. χρυσώσαιμι. μέλ. χρυσώσοιμι.

Subiunctiua actiua. Ε'ν. ἐὰν χρυσόω χρυσῶ. χρυσόῃς. σοῖς. χρυσόῃ. σοῖ. Δ. χρυσόητον. ῶτον. χρυσόητον. ῶτον. Π. χρυσόωμεν. ῶμεν. χρυσόητε. ῶτε. χρυσόωσι. χρυσῶσι. παρακ. κεχρυσώκω. Α'όρ. χρυσώσω.

Infinitiua actiua. Ε'ν. χρυσόειν. χρυσοῦν. παρακ. κεχρυσωκέναι. Α'όρ. χρυσῶσαι. μέλ. χρυσώσειν.

Participia actiua. Ε'ν. ὁ χρυσόων. χρυσῶν. ἡ χρυσόουσα, σοῦσα. τὸ χρυσόον. σοῦν. Παρακ. ὁ κεχρυσωκώς. Α'όρ. ὁ χρυσώσας. Μέλ. ὁ χρυσώσων.

Indicati. paſſ. & med. Ε'ν. χρυσόομαι. χρυσοῦμαι. χρυσόῃ. σοῖ. χρυσόεται. οῦται. Δ. χρυσοόμεθον. ούμεθον. χρυσόεϲθον. οῦϲθον. χρυσόεϲθον. οῦϲθον. Π. χρυσοόμεθα. ούμεθα. χρυσόεϲθε. χρυσοῦϲθε. χρυσόονται. οῦνται. Παρατ. ἐχρυσοόμην. ούμην. ἐχρυσόου. ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο. σοῦτο. Δ. ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον. ἐχρυσόεϲθον. σοῦϲθον. ἐχρυσοέϲθην. σούϲθην. Π. ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα. ἐχρυσόεϲθε. οῦϲθε. ἐχρυσόοντο. οῦντο. Παρακ. κεχρύσωμαι. Α'όρ. ἐχρυσώθην. μ. χρυσωθήσομαι. μετ' ὀλί. κεχρυσώσομαι. Μέσος. ἀ. ἐχρυσωσάμην. Μέσος. μ. χρυσώσομαι.

Imperatiua passiua & media. Ἐν. χρυσόου χρυσοῦ. χρυσοέσθω. ούσθω. Δ. χρυσόεσθον χρυσοῦσθον. χρυσοέσθων. ούσθων. Π. χρυσόεσθε χρυσοῦσθε. χρυσοέσθωσαν. ούσθωσαν. Παρακ. κεχρύσωσο, σώσθω Ἀόρ. χρυσώθητι. μέσος. Ἀόρ. χρύσωσαι χρυσωσάσθω.

Optatiua passiua & media. Ἐν. χρυσοοίμην. σοίμην. χρυσόοιο. σοῖο. χρυσόοιτο. σοῖτο. Δ. χρυσοοίμεθον. σοίμεθον. χρυσόοισθον. σοῖσθον. χρυσοοίσθην, σοίσθην. Π. χρυσοοίμεθα. οίμεθα. χρυσόοισθε. σοῖσθε. χρυσόοιντο. σοῖντο. παρακ. κεχρυσώμην. σῷο. σῷτο. Ἀόρ. χρυσωθείην. μ. χρυσωθησοίμην. μετ᾽ ὀλ. κεχρυσωσοίμην. μέσος. ἀόρ. χρυσωσαίμην. μέσος. Μέλ. χρυσωσοίμην.

Subiunctiua passiua & media. Ἐν. ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι. χρυσόῃ χρυσοῖ. χρυσόηται χρυσῶται. Δ. χρυσοώμεθον. ώμεθον. χρυσόησθον. σῶσθον. χρυσόησθον. σῶσθον. Π. χρυσοώμεθα. ώμεθα. χρυσόησθε. ῶσθε. χρυσόωνται. ῶνται. Παρακ. κεχρυσῶμαι ῷ. ῆται. Ἀόρ. χρυσωθῶ. μέσος. ἀόρ. χρυσώσωμαι. ῃ. ηται.

Infinitiua passiua & media. Ἐν. χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. παρακ. κεχρυσῶσθαι. Ἀόρ. χρυσωθῆναι. Μέλ. χρυσωθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. κεχρυσώσεσθαι. μέσος. ἀόρ. χρυσώσασθαι. μέσος. μέλ. χρυσώσεσθαι.

Participia passiua & media. Ἐν. ὁ χρυσοόμενος. σούμενος. ἡ χρυσοομένη. σουμένη. τὸ χρυσοόμενον. σούμενον. Παρακ. ὁ κεχρυσωμένος. ἀόρ. ὁ χρυσωθείς. μ. ὁ χρυσωθησόμενος. μετ᾽ ὀλ. ὁ κεχρυσωσόμενος. μέσος. ἀόρ. ὁ χρυσωσάμενος. μέσος. μ. ὁ χρυσωσόμενος.

Contractiones. οω, ω. | οε. οο, ου. ου. | οει, οι et ου. | οοι. οη, οι et ω. Sic πληρόω. σαυρόω. στεφανόω. ἀκριβόω. ἀξιόω. κακόω. λυτρόω. ὀρθόω.

Formula inflexionis verborũ in.μι. primæ coniugationis.

Indicatiua acti. Ἐν. Τίθημι. pono, τίθης τίθησι. Δ. τίθετον τίθετον. Π. τίθεμεν τίθετε τιθέασι. Παρατ. ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθη. Δ. ἐτίθετον ἐτιθέτην. Π. ἐτίθεμεν ἐτίθετε ἐτίθεσαν. Παρακ. τέθεικα. ὑπερσ. ἐτεθείκειν. Ἀόρ. α. ἔθηκα, irregulariter. Ἀόρ β. ἔθην ἔθης ἔθη. Δ. ἔθετον ἐθέτην. Π. ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν. Μέλ. θήσω.

Imperatiua. Ἐν. τίθετι τιθέτω. Δ. τίθετον τιθέτων. π. τίθετε τιθέτωσαν. παρακ. τέθεικε. Ἀόρ. α. θῆκον, inusitatus. Ἀόρ. β. θέτι καὶ θές, θέτω. Δ. θέτον θέτων. π. θέτε θέτωσαν.

Optatiua. Ἐν. τιθείην τιθείης τιθείη. Δ. τιθείητον τιθειήτην. π. τιθείημεν τιθείητε τιθείησαν καὶ τιθεῖεν. παρακ. τεθείκοιμι. Ἀόρ. α. θήκοιμι, inusitatus. Ἀόρ. β. θείην θείης θείη. Δ. θείητον θειήτην. Π. θείημεν θείητε θείησαν. καὶ θεῖεν. Μέλ. θήσοιμι.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν τιθῶ τιθῇς τιθῇ. Δ. τιθῆτον. ῆτον. π. τιθῶμεν τιθῆτε τιθῶ=

τε τιθῶσι. Παρακ. τεθείκω. Ἀόρ. α. θήκω, inusitatus. Ἀόρ. β. θῶ θῇς θῇ. δ. θῆτον θῆτον. π. θῶμεν θῆτε θῶσι. (σειν.

Infi. Ἐν. τιθέναι. Παρ. τεθεικέναι. Ἀόρ. α. θῆκαι, inusi. Ἀόρ. β. θεῖναι. Μέλ. θή

Participia. Ἐν. ὁ τιθεὶς τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα τιθείσης. τὸ τιθὲν τιθέντος. Παρακ. ὁ τεθεικώς. Ἀόρ. α. θήκας, inusitatus. Ἀόρ. β. ὁ θεὶς τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα θείσης. τὸ θὲν. θέντος. Μέλ. ὁ θήσων.

Indicatiua passiua & media. Ἐν. τίθεμαι τίθεσαι τίθεται. Δ. τιθέμεθον τίθεσθον. εσθον. π. τιθέμεθα τίθεσθε τίθενται. Παρατ. ἐτιθέμην ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου ἐτίθετο. Δ. ἐτιθέμεθον ἐτιθέσθον ἐτιθέσθην. π. ἐτιθέμεθα ἐτίθεσθε ἐτίθεντο. Παρακ. τέθειμαι. Ὑπερσ. ἐτεθείμην. Ἀόρ. α. ἐτέθην. Μέλ. α. τεθήσομαι. Μετ᾽ ὀλί. μ. τεθείσομαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἐθηκάμην, inusitatus. β. ἐθέμην ἔθεσο, καὶ ἔθου ἔθετο. Δ. ἐθέμεθον ἔθεσθον. ἐθέσθην. π. ἐθέμεθα ἔθεσθε ἔθεντο. Μέσος. μέλ. α. θήσομαι.

Imperatiua. Ἐν. τίθεσο καὶ τίθου τιθέσθω. Δ. τίθεσθον τιθέσθων. π. τίθεσθε τιθέσθωσαν. Παρακ. τέθεισο. Ἀόρ. τέθητι. Μέσος. ἀόρ. α. θῆκαι, inusi. Μέσος. ἀόρ. β. θέσο, καὶ θοῦ θέσθω. Δ. θέσθον θέσθων. π. θέσθε θέσθωσαν.

Optati. Ἐν. τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο. δ. τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. π. τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο. Παρακ. τεθείμην. Ἀόρ. α. τεθείην. Μέλ. τεθησοίμην. Μετ᾽ ὀλί. τεθεισοίμην. Μέσος. ἀόρ. α. θηκαίμην, inusi. Μέσ. ἀόρ. β. θείμην. θεῖο. θεῖτο. δ. θείμεθον θεῖσθον θείσθην. π. θείμεθα. θεῖσθε. θεῖντο. Μέσ. μέλ. α. θησοίμην.

Subiũctiua. Ἐν. ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. δ. τιθώμεθον. τιθῆσθον. ῆσθον. π. τιθώμεθα. ῆσθε. τιθῶνται. Παρ. τεθῶμαι. ἀόρ. α. τεθῶ. Μέσ. ἀόρ. α. θήκωμαι, inusi. Μέσ. ἀόρ. β. θῶμαι θῇ. θῆται. δ. θώμεθον. θῆσθον. θῆσθον. π. θώμεθα. θῆσθε. θῶνται.

Infinitiua. Ἐν. τίθεσθαι. Παρ. τεθεῖσθαι. Ἀόρ. τεθῆναι. Μετ᾽ ὀλί. τεθείσεσθαι. Μέλ. α. τεθήσεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. θήκασθαι, inusitatus. Μέσος. ἀόρ. β. θέσθαι. Μέσος. μέλ. α. θήσεσθαι.

Participia. Ἐν. ὁ τιθέμενος. Παρα. ὁ τεθειμένος. Ἀόρ. α. ὁ τεθείς. Μέλ. α. ὁ τεθησόμενος. Μετ᾽ ὀλί. ὁ τεθεισόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. ὁ θηκάμενος, inusitatus. Μέσος. μέλ. α. ὁ θησόμενος. Sic. ἵημι ἀφίημι. ἵημι διεξίημι. et poetica quædã, vt δίζημι. ὄλλυμι.

Formula inflexionis verb. in μι secũdæ cõiuga.

Indicatiua actiue. Ἐν. Ἵστημι, statuo. ἵστης. ἵστησι. δ. ἵστατον. ἵστατον. π. ἵσταμεν. ἵστατε. ἱστᾶσι. Παρατ. ἵστην. ἵστης. ἵστη. δ. ἵστατον. άτην. π. ἵσταμεν. ἵστατε. ἵστασαν. Παρακ. ἕστακα. Ὑπερ. ἑστάκειν. Ἀόρ. α. ἔστησα. Ἀόρ. β. ἔστην. ἔστης. ἔστη. δ. ἔστητον. ἐστήτην. π. ἔστημεν. ἔστητε. ἔστησαν. Μέλ. στήσω.

Imperatiua. Ἐν. ἵσταθι. ἱστάτω. δ. ἵστατον. ἱστάτων. π. ἵστατε ἱστάτωσαν. Παρακ. ἕσταθι. Ἀόρ. α. στῆσον. Ἀόρ. β. στῆθι, στήτω. alias στάθι. &c.

Optatiua. Ἐν. ἱσταίην. ἱσταίης. ἱσταίη. δ. ἱσταίητον. ἱσταιήτην. π. ἱσταίημεν. ἱσταίητε. ἱσταίησαν καὶ ἱσταῖεν. Παρ. ἑστήκοιμι. Ἀόρ. α. στήσαιμι. Ἀόρ. β. σταίην. σταίης. σταίη. δ. σταίητον. σταιήτην. π. σταίημεν. σταίητε. σταίησαν καὶ σταῖεν. Μέλ. στήσοιμι.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν ἱστῶ. ἱστᾷς. ἱστᾷ. δ. ἱστᾶτον. ἱστᾶτον. π. ἱστῶμεν. ἱστᾶτε. ἱστῶσι. Παρα. ἐὰν ἑστήκω. Ἀόρ. α. στήσω. Ἀόρ. β. στῶ. στῇς. στῇ. δ. στῆτον. στῆτον. π. στῶμεν. στῆτε. στῶσι.

Infinit. Ἐν. ἱστάναι. Παρ. ἑστηκέναι. Ἀόρ. α. στῆσαι. Ἀόρ. β. στῆναι. Μέλ. στήσειν.

Participia. ὁ ἱστὰς. τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα ἱστάσης. τὸ ἱστὰν. ἱστάντος, Παρ. ὁ ἑστηκώς. Ἀόρ. α. ὁ στήσας. Ἀόρ. β. ὁ στὰς. στάντος. ἡ στᾶσα. στάσης. τὸ στὰν. στάντος. μέλ. ὁ στήσων.

Indicatiua passiua & media. Ἐν. ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. δ. ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. π. ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται. Παρατ. ἱστάμην. ἵστασο καὶ ἵστω. ἵστατο. δ. ἱστάμεθον. ἵστασθον ἱστάσθην. π. ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵσταντο. Παρακ. ἕσταμαι. Ὑπερ. ἑστάμην. Ἀόρ. α. ἐστάθην. Μέλ. α. σταθήσομαι μετ' ὀλί. Ἑστάσομαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἐστησάμην. Μέσος. ἀόρ. β. deest in hoc verbo. Μέσος. μέλ. α. στήσομαι.

Imperatiua. Ἐν. ἵστασο καὶ ἵστω. ἱστάσθω. δ. ἵστασθον. ἱστάσθων. π. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν. Παρα. ἕστασο. Ἀόρ. α. στάθητι. Μέσος, ἀόρ. α. στῆσαι.

Optatiua. Ἐν. ἱσταίμην ἱσταῖο. ἱσταῖτο. δ. ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. π. ἱσταίμεθα. ἱσταῖσθε. ἱσταῖντο. Παρ. ἑσταίμην. Ἀόρι. α. σταθείην. Μέλ. α. σταθησοίμην. μετ' ὀλ. ἑστασοίμην. Μέσος. ἀόρ. α. στησαίμην. Μέσος. μέλ. α. στησοίμην.

Subiūct. Ἐν. ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστῇ. ἱστᾶται. δ. ἱστώμεθον. ἱστᾶσθον. ἱστᾶσθον. π. ἱστώμεθα. ἱστᾶσθε. ἱστῶνται. Παρακ. ἐὰν ἑστῶμαι. Ἀόρ. α. σταθῶ. Μέσος. ἀόρ. α. στήσωμαι.

Infinitiua. ἵστασθαι. Παρακ. ἑστᾶσθαι. Ἀόρ. σταθῆναι. Μέλ. σταθήσεσθαι. μετ' ὀλ. ἑστάσεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. στήσασθαι. Μέσος. μέλ. στήσεσθαι.

Participia. Ἐν. ὁ ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη, τὸ ἱστάμενον. Παρακ. ὁ ἑσταμένος. Ἀόρ. ὁ σταθεὶς. Μέλ. ὁ σταθησόμενος. μετ' ὀλί. ὁ ἑστασόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. ὁ στησάμενος. Μέσος. μέλ. στησόμενος. Sic. τλῆμι. πίμπρημι. ἵπτημι. βίβημι. δάμνημι. poetica pleraq;. Formula inflexionis verborū in. μι. tertiæ coniuga.

Indicatiua actiua. Ἐν. δίδωμι. do. δίδως. δίδωσι. δ. δίδοτον. δίδοτον. π. δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι. Παρακ. ἐδίδων. ἐδίδως. ἐδίδω. δ. ἐδίδοτον. ἐδιδότην. π. ἐδίδομεν. ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν. Παρακ. δέδωκα. Ὑπερ. ἐδεδώκειν. Ἀόρ. α. ἔδωκα. irregul. Ἀόρ. β. ἔδων. ἔδως. ἔδω. δ. ἔδοτον. ἐδότην. π. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔδοσαν. Μέλ, δώσω.

Imperatiua. Ἐν. δίδοθι. διδότω. δ. δίδοτον. διδότων. π. δίδοτε. διδότωσαν, Παρακ. δέδωκε. Ἀόρ. α. δῶκον inusita. Ἀόρ. β. δόθι καὶ δὸς. δότω. δ. δότον. δότων. π. δότε, δότωσαν.

Optati. Ἐν. διδοίην. διδοίης. διδοίη. δ. διδοίητην. διδοιήτην. π. διδοίημεν. διδοίητε διδοίησαν καὶ διδοῖεν. Παρ. δεδώκοιμι. Ἀόρ. α. δώκοιμι. inusi. Ἀόρ. β. δοίην. δοίης. δοίη. δ. δοίητην. δοιήτην. π. δοίημεν. δοίητε. δοίησαν καὶ δοῖεν. Μέλλων. δώσοιμι.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν διδῶ. διδῷς. διδῷ. δ. διδῶτον. διδῶτον. π. διδῶμεν. διδῶτε. διδῶσι. Παρ. δεδώκω. Ἀόρ. α. δώκω. inusita. Ἀόρ. β. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. δ. δῶτον. δῶτον. π. δῶμεν. δῶτε. δῶσι. (δώσειν.

Infini. Ἐν. διδόναι. Παρ. δεδωκέναι. Ἀόρ. α. δῶκαι. inusi. Ἀόρ. β. δοῦναι. μέλ.

Parti. Ἐν. ὁ διδούς. διδόντος. ἡ διδοῦσα. ούσης. τὸ διδὸν. όντος. Παρ. ὁ δεδωκώς. ἀό. α. ὁ δώκας. inusi. ἀό. β. ὁ δούς. δόντος. ἡ δοῦσα. ούσης. τὸ δὸν. δόντος. μέ. ὁ δώσων.

Indicati. pass. & med. Ἐν. δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. δ. διδόμεθον. δίδοσθον. δίδοσθον. π. διδόμεθα. δίδοσθε. δίδονται. Παρατ. ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου ἐδίδοτο. δ. ἐδιδόμεθον. ἐδίδοσθον. όσθην. π. ἐδιδόμεθα. ἐδίδοσθε. ἐδίδοντο. Παρ. δέδομαι. Ὑπερ. ἐδεδόμην. Ἀόρ. α. ἐδόθην. Μέλ. δοθήσομαι. Μετ' ὀλ. δεδόσομαι. Μέσος. ἀόρ. α. δωκαίμην. inusita. Μέσος. ἀόρ. β. ἐδόμην. ἔδοσο. ἔδοτο. δ. ἐδόμεθον. ἔδοσθον. ἐδόσθην. π. ἐδόμεθα. ἔδοσθε. ἔδοντο. Μέσος. μέλ. δώσομαι.

Imperatiua. Ἐν. δίδοσο καὶ δίδου. διδόσθω. δ. δίδοσθον. δόσθων. π. δίδοσθε. διδόσθωσαν. Παρ. δέδοσο. όσθω. Ἀόρ. δόθητι. Μέσος. ἀόρ. α. δῶκαι. inusit. Μέσος. ἀόρ. β. δόσο καὶ δοῦ. δόσθω. δ. δόσθον. δόσθων. π. δόσθε. δόσθωσαν.

Optatiua. διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. δ. διδοίμεθον. διδοῖσθον. οίσθην. π. διδοίμεθα. οῖσθε. οῖντο. Παρακ. δεδοίμην. Ἀόρ. α. δοθείην. Μέλ. δοθησοίμην. Μετ' ὀλ. δεδοσοίμην. Μέσος. ἀόρ. α. δωκαίμην. inusit. Μέσος. ἀόρ. β. δοίμην. δοῖο. δοῖτο. δ. δοίμεθον. δοῖσθον. δοίσθην. π. δοίμεθα. δοῖσθε. δοῖντο. Μέσος. μέλ. δωσοίμην.

Subiũct. Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. ῶται. δ. διδώμεθον. διδῶσθον. ῶσθον. π. διδώμεθα. διδῶσθε. ῶνται. Παρ. δεδῶμαι. ῷ. ῶται. Ἀόρ. α. δοθῶ. Μέσος. ἀόρ. α. δώκωμαι. inus. Μέ. ἀό. β. δῶμαι. δῷ. δῶται. δ. δώμεθον. δῶσθον. δῶσθον. π. δώμεθα. δῶσθε. δῶνται.

Infinit. Ἐν. δίδοσθαι. Παρ. δεδόσθαι. Ἀόρ. δοθῆναι. Μέλ. δοθήσεσθαι. Μετ' ὀλ. δεδόσεσθαι. Μέσ. ἀόρ. α. δώκασθαι. Μέσ. ἀόρ. β. δόσθαι. Μέσ. μ. δώσεσθαι.

Partic. Ἐν. ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον. Παρ. ὁ δεδομένος. Ἀόρ. ὁ δοθείς. Μέλ. ὁ δοθησόμενος. Μετ' ὀλι. ὁ δεδοσόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. δωκάμενος. inust. Μέσος. ἀόρ. β. ὁ δόμενος. Μέσος. μέλ. ὁ δωσόμενος. Sic. γνῶμι. ἅλωμι. βιῶμι. et filia magna ex pte inusit.

Formula inflex. verb. in μι. quartæ cõiug.

Indicatiua actiua. Ἐν. Ζεύγνυμι. iungo. ζεύγνυς. ζεύγνυσι. δ. ζεύγνυτον. ζεύγνυτον. π. ζεύγνυμεν. ζεύγνυτε. ζευγνῦσι καὶ ζευγνύουσι. Παρατ. ἐζεύγνυν. ἐζεύγνυς. ἐζεύγνυ. δ. ἐζεύγνυτον. ἐζευγνύτην. π. ἐζεύγνυμεν. ἐζεύγνυτε. ἐζεύγνυσαν. Παρακ. ἔζευχα. Ὑπερσ. ἐζεύχειν. inusitata. Ἀόρ. α. ἔζευξα. Μέλ. α. ζεύξω.

Imperatiua. Ἐν. ζεύγνυθι καὶ ζεύγνυ. ζευγνύτω. δ. ζεύγνυτον. ζευγνύτων. π. ζεύγνυτε. ζευγνύτωσαν. Παρακ. ἔζευχε. Ἀόρ. ζεῦξον.

Optati. Ἐν. ζευγνύην. Παρακ. ἐζεύχοιμι, inusi. Ἀόρ. ζεύξαιμι. μέλ. ζεύξοιμι.

Subiunctiua. Παρα. ἐζεύχω, deest, Ἀόρ. ζεύξω.

Infinitiua. Ἐν. ζευγνύναι. Παρ. ἐζευχέναι, deest. Ἀόρ. ζεῦξαι. Μέλ. ζεύξειν.

Participia. Ἐν. ὁ ζευγνὺς. τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα. ύσης. τὸ ζευγνὺν. ύντος. Παρακ. ὁ ἐζευχὼς, deest. Ἀόρ. ὁ ζεύξας. ζεύξαντος. Μέλ. ὁ ζεύξων.

Indicatiua passiua & media. Ἐν. ζεύγνυμαι. ζεύγνυσαι. ζεύγνυται. δ. ζευγνύμεθον. ζεύγνυσθον. ζεύγνυσθον. π. ζευγνύμεθα. ζεύγνυσθε. ζεύγνυνται. Παρατ. ἐζευγνύμην. ἐζεύγνυσο. υτο. δ. ἐζευγνύμεθον. ἐζεύγνυσθον. ἐζευγνύσθην. π. ἐζευγνύμεθα. ἐζεύγνυσθε. ἐζεύγνυντο. Παρακ. ἔζευγμαι. Ὑπερ. ἐζεύγμην. Ἀόρ. ἐζεύχθην. Ἀόρ. β. ἐζύγην. Μέλ. α. ζευχθήσομαι. Μέλ. β. ζυγήσομαι. Μετ' ὀλί. ἐζεύξομαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἐζευξάμην. Μέσος. μέλ. α. ζεύξομαι, plæraq; inusitata.

Imperatiua. Ἐν. ζεύγνυσο. ζευγνύσθω. δ. ζεύγνυσθον. ύσθων. π. ζεύγνυσθε. ζευγνύσθωσαν. Παρ. ἔζευξο. Ἀόρ. α. ζεύχθητι. Ἀόρ. β. ζύγηθι. Μέσος. ἀόρ. α. ζεῦξαι.

Opta. Ἀόρ. α. ζευχθείην. Ἀόρ. β. ζυγείην. Μέλ. α. ζευχθησοίμην. Μέλ. β. ζυγησοίμην. Μέσ. ἀόρ. α. ζευξαίμην. μετ' ὀλ. ἐζευξοίμην. Μέ. μέλ. α. ζευξοίμην. plæraq; inusi.

Subiunctiua. Ἀόρ. α. ἐὰν ζευχθῶ. Ἀόρ. β. ζυγῶ. Μέσος. ἀόρ. α. ζεύξωμαι.

Infinitiua. Ἐν. ζεύγνυσθαι. Παρακ. ἐζεῦχθαι. Ἀόρ. α. ζευχθῆναι. β. ζυγῆναι. Μέλ. α. ζευχθήσεσθαι. β. ζυγήσεσθαι. Μετ' ὀλ. μέλ. ἐζεύξεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. ζεύξασθαι. Μέσος. μέλ. α. ζεύξεσθαι.

Participia. Ἐν. ὁ ζευγνύμενος. Παρα. ἐζευγμένος. Ἀόρ. α. ζευχθεὶς. Ἀόρ. β. ζυγεὶς. Μέλ. α. ζευχθησόμενος. β. ζυγησόμενος. μετ' ὀλί. ἐζευξόμενος. Μέσος. ἀόρ. α. ζευξάμενος. Μέσος. μέλ. α. ζευξόμενος, inusitata plæraq;. Sic. δείκνυμι. πήγνυμι. ἄγνυμι. ἀπόλλυμι. ἀμφιέννυμι. πετάννυμι. ῥώννυμι.

Coniugatio quorundam verborum in. μι. anomalorum.

Indicati. Ἐν. εἰμὶ. sum. εἶ. ἐςὶ. δ. ἐςὸν. ἐςὸν. π. ἐσμὲν. ἐςὲ. εἰσί. Παρατ. ἦν. ἦς. ἦ. δ. ἦτον. ἤτην. π. ἦμεν. ἦτε. ἦσαν. Ὑπερσ. ἤμην. ἦσο. ἦτο. δ. ἤμεθον. ἦσθον. ἤσθην. π. ἤμεθα. ἦσθε. ἦντο. Μέλλων. ἔσομαι. ἔσῃ. ἔσεται καὶ ἔσαι. δ. ἐσόμεθον ἔσεσθον ἔσεσθον. π. ἐσόμεθα ἔσεσθε ἔσονται.

Imperatiua. Ἐν. ἴσθι καὶ ἔσο. ἔςω. δ. ἔςον. ἔςων. π. ἔςε. ἔςωσαν.

Optat. Ἐν. εἴην εἴης εἴη. δ. εἴητον εἰήτην. π. εἴημεν εἴητε εἴησαν καὶ εἶεν. Μέλ. ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο. δ. ἐσοίμεθον ἔσοισθον. ἐσοίσθην. π. ἐσοίμεθα ἔσοισθε ἔσοιντο.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν. ὦ. ᾖς. ᾖ. δ. ἦτον. ἦτον. π. ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

Infinitiua. Ἐν. εἶναι. μέλλων ἔσεσθαι. Participia. Ἐν. ὁ ὢν τοῦ ὄντος.

ἡ οὖσα οὔσης. τὸ ὂν ὄντος. Μέλ. ὁ ἐσόμενος. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

Εἶμι vado, εἶς, καὶ εἶ. εἶσι. δ. ἴτον, ἴτον. π. ἴμεν. ἴτε. ἴσι καὶ ἴασι, vnde εἰσίασι. συνίασι. προσίασι. ἀνίασι. κατίασι. διίασι. μετίασι. παρίασι. ἐπεξίασι. acuta antepenultima. oratoria. Παρατ. εἶν. εἶς. εἶ. δ. ἴτον. ἴτην. π. ἴμεν. ἴτε. ἴσαν. Παρακ. εἶκα, inusitatus. Μέσος. ᾖα. ᾖας. et poetice, ἤϊα. ἤϊας. Μέσος. Υπερσ. ᾔειν. ᾔεις. ᾔει. δ. ᾔειτον. ᾐείτην. π. ᾔειμεν ᾔειτε ᾔεισαν καὶ ᾔεσαν, et per syncopē, ᾖμεν. &c. oratoria. vnde ἀπῄειν, abscesserā, ἀνῄειν, ascenderā. ἐξῄειν, exieram, ἐπεξῄειν, inuaserā, προσῄειν, accesserā. Μέλλων. α. εἴσω, et Αόρ. α. εἶσα, inusit. vnde, ἤϊσαν, poeti. Αόρ. β. ἴον. ἴες. ἴε. &c. poeti.

Imperatiua. Ἐν. ἴθι καὶ εἶ. ἴτω. δ. ἴτον. ἴτων. π. ἴτε. ἴτωσαν. hinc, ἄπει, abi. ἔξιθι. ἔξει. exi. δίει. prosequere.

Optatiua & subiunctiua huic desunt. Infinitiui præsens, ἴναι, poetic. et εἶναι, inusita. vnde ἀπεῖναι, et παρεῖναι.

Participium præsentis. ὁ ἰών. ἰόντος. ἡ ἰοῦσα. ἰούσης. τὸ ἰόν. ἰόντος, vnde ἀπιών abiens. ἐξιών egrediens. κατιών descendens. ἐπιών aduenlens inuadens, & similia. oratoria.

Ἵημι. vado, ἵης. ἵησι. &c. poeti. Παρατ. ἵην. ἵης. ἵη. &c. fere inusitata, aut tantū poetica, vnde videtur cōponi, ξυνίημι intelligo ξυνίην intellexi. διεξίημι percurro. ἐξίημι. exeo, ἐξίην. Huic quoq; tribui potest Μέσος. Παρ. ᾖα. et hypersy. ᾔειν. paulo superius positi.

Infinitiua. ἰέναι, vnde ἀπιέναι παριέναι. ἐξιέναι. διεξιέναι. μετιέναι. ξυνιέναι.

Indicatiua passiua. ἵεμαι. Παρατα. ἱέμην. imperat. ἵεσο. infiniti. ἵεσθαι. participia. ἱέμενος. &c. poetica.

Ἵημι. mitto. poet. ἵης. ἵησι. δ. ἵετον. ἵετον. π. ἵεμεν. ἵετε. εἷσι καὶ ἱέασι ἰωνικῶς. καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς, vnde ἐνιᾶσι, συνιᾶσι. προϊᾶσι. ἀνιᾶσι. καθιᾶσι. μεθιᾶσι. παριᾶσι. Παρατ. ἵην. ἵης. ἵη, pro quibus in vsu sunt, ἵεον. ἵουν. ἵεες. ἵεις. ἵεε. ἵει. vnde ἀφίει, et ἠφίει, more attico, et προΐει. π. ἵεμεν. ἵετε. ἵεσαν. Παρ. εἷκα, inusita. vnde ἀφεικώς. ἀφεικέναι, et παρεικώς. παρεικέναι. Αόρ. α. ἧκα irregularis, sed tamen vsitatus & familiaris etiam oratoribus, vnde ἀφῆκα παρῆκα. Αόρ. β. ἧν. ἧς. ἧ. δ. ἕτον. ἕτην. π. ἕμεν. ἕτε. ἕσαν. Μέλ. ἥσω, vnde ἀφήσω. μεθήσω. ἀνήσω. καθήσω. ἐφήσω.

Imperatiua. Ἐν. ἵεθι. ἱέτω. &c. Αόρ. β. ἕς. ἕτω. δ. ἕτον. ἕτων. π. ἕτε. ἕτωσαν, vnde. ἄφες. ἔφες. πρόες. πάρες. ἄνες. κάθες.

Optatiua. Ἐν. ἱείην. ἱείης. Αόρ. β. εἵην. εἵης. Μέλ. α. ἥσοιμι. ἥσοις. &c.

Subiunctiua. Ἐν. ἐὰν. ἱῶ. ἱῇς. vnde προσίω, et προΐω. Αόρ. β. ἐὰν. ὦ. ᾗς.

ἡ. ἑῶ. vero et εἱῶ. vnde ἐῶ ἐφειῶ. ἐφειῇς. ἐφειῇ. poetica sunt.

Infinitiua. Ἐν. ἱέναι. Παρ. εἱκέναι. inusita. vnde καθεικέναι παρεικέναι. ἀφεικέναι. Ἀόρ. β. εἷναι. inusita. vnde. καθεῖναι. ἀφεῖναι. vsitata.

Partici. Ἐν. ὁ ἱείς. ἡ ἱεῖσα. τὸ ἱέν. Παρ. εἱκώς. inusi. vnde ἀφεικὼς καθεικὼς παρεικώς. Ἀόρ. β. εἵς. εἷσα. ἕν. p quibus magis i vsu sũt cõpo. vt ἀφεὶς. παρείς.

Indicat. pass. & med. ἵεμαι. ἵεσαι. Παρατ. ἱέμην. Παρακ. εἷμαι. εἷσαι. εἷται. vnde, εἱμένος. ἀφειμένος. καθειμένος. Ὑπερσ. εἵμην. Ἀόρ. α. ἑθην, καὶ εἵθην. vnde ἀφέθην, καὶ ἀφείθην. Μέλ. ἑθήσομαι. inusi. vnde ἀφεθήσομαι. Μέσος. μέλ. ἥσομαι. inusit. vnde ἀφήσομαι προσήσομαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἡκάμην. inusi. vnde προσηκάμην. προηκάμην. Μέσος. ἀόρ. β. ἕμην. ἕσο. καὶ οὗ. ἕτο. &c.

Imperatiua. Ἐν. ἵεσο. ἱέσθω. Μέσος. ἀόρ. β. ἕσο, καὶ οὗ ἀττικῶς. ἕσθω. δ. ἕσθον ἕσθων. π. ἕσθε. ἕσθωσαν. vnde πρόου καθου πρόσου.

Opeat. Ἐν. ἱείμην. Ἀό. α. ἑθείην. inusi. vnde ἀφεθείην. Μελ. α. ἑθησοίμην. inusi. vnde ἀφεθησοίμην. Μέσος. ἀόρ. α. ἡκαίμην. inusi. Μέσος. ἀόρ. β. εἵμην εἷσο εἷτο. vnde προσείμην ἀφείμην προείμην. Μέσος. μέλ. α. ἡσοίμην. inusi. vnde ἀφησοίμην.

Subiũcti. Ἐὰν. ἱῶμαι. ἱῇ. ἱῆται. Ἀόρ. α. ἑθῶ. vnde παρεθῶ. ἀφεθῶ. Μέσος. ἀόρ. ἥκωμαι. inusita. Μέσος. ἀόρ. β. ὧμαι. ᾗ. ἧται. vnde πρῶμαι.

Infini. ἵεσθαι. Παρακ. εἷσθαι. vnde ἀφεῖσθαι καθεῖσθαι. Ἀόρ. ἑθῆναι. inusi. vnde ἀφεθῆναι. Μέλ. ἑθήσεσθαι. inusi. vnde ἀφεθήσεσθαι. Μέσος. ἀόρ. α. ἥκασθαι. inusi. vnde προσήκασθαι. Μέσος. ἀόρ. β. ἕσθαι. inusi. vnde ὑφέσθαι προέσθαι. ἀφέσθαι. Μέσος, μέλ. ἥσεσθαι. inusi. vnde ὑφήσεσθαι ἀφήσεσθαι.

Partici. ὁ ἱέμενος. vnde προϊέμενος. προσιέμενος. Παρακ. εἱμένος. vnde παρειμένος. καθειμένος. Ἀόρ. α. ἑθείς. inusi. vnde ἀφεθείς. παρεθείς. Μέλ. ἑθησόμενος. inusit. vnde ἀφεθησόμενος. Μέσος. ἀόρ α. ἡκάμενος. inusit. Μέσος. ἀόρ. β. ἕμενος. inusita. vnde προέμενος. παρέμενος. ἀφέμενος. Μέσος. μέλ. ἡσόμενος. inusit. vnde παρησόμενος. προησόμενος.

Ἵκμι. cupio. ἱκς. ἵκσι. Παρατ. ἵκν. Παρακ. εἷκα. Ὑπερ. εἵκειν. Ἀόρ. α. ἧσα. Ἀόρ. β. ἧν. ἧς. ἧ. Μέλ. ἥσω. &c. inusitata aut poetica. ἵεμαι poeticum. vnde ἐφίεμαι. ἐφίεσαι. ἐφίεται. &c. appeto. oratorium.

Ἴσημι. scio. ἴσης. ἴσησι. δ. ἴσατον. ἴσατον. π. ἴσαμεν. ἴσατε. et p syncopen. ἴσμεν. ἴστε. ἴσασι. καὶ ἴσαν poeti. Παρ. ἴσην. ἴσης. Impe. ἴσαθι. ἰσάτω. δ. ἴσατον. ἰσάτων. π. ἴσατε. ἰσάτωσαν. et p syncopen. ἴσθι. ἴστω. ἴστον. ἴστων. ἴστε. ἴστωσαν. Particip. ὁ ἴσας. ἡ ἴσασα. τὸ ἴσαν. passiuũ. ἴσαμαι. inusita. vnde

Ἐπίσαμαι. scio. Παρακ. ἠπισάμην. Μέλ. ἐπισήσομαι. inde ἐπίσασθαι et ὁ ἐπισάμενος ab ἴσαμαι. inusitato.

Φημὶ. dico. φὴς. φησὶ. δ. φατὸν. φατόν. π. φαμὲν. φατὲ. φασὶ. Παρατ. ἔφην. ἔφης. ἔφη. δ. ἔφατον. ἐφάτην. π. ἔφαμεν. ἔφατε ἔφασαν. Ἀόρ. α. ἔφησα Ἀόρ. β. ἔφην. ἔφης. ἔφη. δ. ἔφητον. ἐφήτην. π. ἔφημεν. ἔφητε. ἔφησαν. Imperati. φάθι. Optati. φαίην. Ἀόρ. φήσαιμι. Μέλ. φήσοιμι. Subiũcti. Ἀόρ. α. ἐὰν φήσω. Ἀόρι. β. ἐὰν φῶ. φῇς. φῇ. &c. Infiniti. φάναι. Ἀόρ. φῆσαι. Partici. ὁ φὰς. ἡ φᾶσα. τὸ φάν. Ἀόρ. ὁ φήσας. Indicati. passiua & media. φαμαὶ. inusita. Μέσος. ἀόρ. β. ἐφάμην. ἔφασο. &c. vnde φᾶσθαι. infiniti. et φάμενος. partici.

Ἧμαι sedeo. ἧσαι. ἧται. Παρ. ἥμην. ἧσο. ἧτο. Μέλ. ἥσομαι. Imp. ἧσο. Infi. ἧσθαι.

Κάθημαι. sedeo. κάθησαι, καὶ κάθῃ. κάθηται. Παρ. ἐκαθήμην. ἐκάθησο. Μέλ. καθήσομαι. Imperatiua. κάθησο. καθήσθω. Infiniti. καθῆσθαι. Particip. καθήμενος.

Κεῖμαι. iaceo. κεῖσαι. κεῖται. Παρατ. ἐκείμην. ἔκεισο. ἔκειτο. Μέλ. κείσομαι. Imperati. κεῖσο. Optati. κεοίμην. κέοιο. κέοιτο. Subiuncti. ἐὰν κέωμαι. κέῃ. κέηται. Infiniti. κεῖσθαι.

Ἄγαμαι. miror. Μέλ. ἀγάσομαι. Παρακ. ἤγασμαι. ab ἀγάζομαι. inusit.

Præpositiones sunt. XVIII. quarũ monosyllabæ. VI. disylla. XII. Sex monosyllabæ sunt. εἰς. πρὸς. ἐκ. πρὸ. ἐν. σὺν. XII. disyllabæ sunt. ἀνὰ. διὰ. κατὰ. μετὰ. παρὰ. ἀντὶ. ἐπὶ. περὶ. ἀμφὶ. ἀπὸ. ὑπὸ. ὑπέρ.

Aduerbiorũ variæ sũt species. s. Τοπικὸν. locale, vt ἐκεῖ. illic. κάτω deorsũ. Χρονικὸν tp̃ale. νῦν nũc. σήμερον hodie. Μεσότητος medietatis, q̃ rectiꝰ q̃litatis dicent, εὖ καλῶς bene. σοφῶς sapiẽter. Ποιότητος q̃litatis, q̃ meliꝰ similitudinis aut habitudinis vocabunt, vt βοτρυδὸν racematim. ἀγεληδὸν gregatim. Ποσότητος quãtitatis. ἅπαξ semel. πολλάκις sæpe. Τάξεως ordinis. ἑξῆς ordine. ἐφεξῆς deinceps. Θαυμασμοῦ admirationis. βαβαὶ papę. φεῦ proh. Ἐκπλήξεως pculsionis. ἆ ah. ἡράκλεις hercules. Σχετλιασμοῦ cõmiserationis. ὤμοι heu. ἰού heu. Διαιρέσεως diuisiõis. ἄνευ absq;. χωρὶς sine. Ἐξαιρέσεως exceptiõis. πλὴν p̃ter. πλὴν ἢ præterq̃. Στερήσεως priuationis. νηποινὶ impune. ἀπονητὶ citra laborẽ. Συγκρίσεως cõparationis. μᾶλλον magis. ἧττον minꝰ. Ὁμοιώσεως similitudinis. ὥσπερ quẽadmodũ. καθὰ sicut. Ἀθροίσεως cõgregationis. ἅμα simul. ὁμοῦ vnà. Κατομώσεως iurisiurãdi. νὴ p. Ἀπομώσεως abiurãdi. μὰ p. Κλήσεως vocãdi. ὦ Παρακελεύσεως, adhortatiõis. ἄγε age. εἶα eia. Θέσεως positionis. τυπτέον verberãdũ. ἰστέον sciẽdũ. Καταφάσεως affirmatiõis. ναὶ sic. Ἀρνήσεως negatiõis. οὐ nõ. οὐδαμῶς nequaq̃. Ἀπαγορεύσεως phibitionis. μὴ, ne. οὐ μὴ nequaq̃. Βεβαιώσεως cõfirmationis. δηλαδὴ scilicet. ὄντως vere. Ἐπιτάσεως incre

menti. λίαν, valde. πάνυ, nimis. Ἀνέσεως. remissionis, ἠρέμα, sensim. μόλις, vix. Διασαφήσεως, declarationis. ἤγουν, idest. τουτέστι, hoc est. Ἐρωτήσεως, interrogationis. πόθεν, vnde. πῶς, quomodo. Εἰκασμοῦ, coniecturæ. τάχα, forte. ἴσως, forsitan. Δείξεως, demonstrationis. ἰδού, ecce. ὧδε, hic. Εὐχῆς, voti, εἴθε. ὤφελον, vtinã. Θειασμοῦ, diuinitatis. εὐοῖ. euoe. εὐάν, euan. Ἀποστάσεως, digressionis. ὥστε. vt.

Coniunctionum species sunt hæ. Συμπλεκτικοί, idest copulatiuæ, vt καί. et. τέ que. Διαζευκτικοί, idest disiunctiuæ, vt ἤ vel. ἤτοι siue. Συναπτικοί, idest continuatiuæ, vt εἰ si. εἴπερ siquidẽ. Παρασυναπτικοί, idest subcontinuatiuæ, vt ἐπειδή, quando ἐπειδήπερ, quandoquidem. Αἰτιολογικοί, idest causales, vt γάρ quoniam, ἵνα, vt. Ἐναντιωματικοί, idest aduersatiuæ, vt ὅμως, tamen ἀλλ᾽ ὅμως, attamen. Συλλογιστικοί, idest illatiuæ, vt ἄρα igitur, οὖν, ergo. Ἀπορηματικοί, idest dubitatiuæ, vt ἆρα, an. μῶν, nunquid. Παραπληρωματικοί, idest expletiuæ, vt δή, iam πέρ, quidem.
Ἐλαττωτικοί, idest extenuatiuæ, vt γοῦν. γέ, saltem.

LIBER. II. Qui est de Accidentibus partium orationis. Imprimisq; de casualium declinationibus, & de verborum formationibus.

De Articulorum accidentibus. Cap. I.

ARticulis accidunt, ordo, gen9 numerus casus. Ordo, quia quidam sunt præpositiui. s. ὁ. ἡ. τό, quibus latini carent: nam hic hęc hoc pronomen est demonstratiuũ: alii postpositiui. ὅς ἥ ὅ, quibus respondent relatiua latina, qui quæ quod, Genus. nempe ὁ et ὅς sunt masculini, ἡ et ἥ fœminini, τό et ὅ neutrius. Numeros habent ternos sicut nomina. Casus vero quaternos. Nam ὦ vocatiui aduerbium est. Formãtur autem obliqui postpositiuorum ab obliquis præpositiuorum dempto. τ. et eius loco addita aspiratione, vt τοῦ οὗ. τῷ ᾧ. &c.

SCHOLIA. *Poterit fortasse non abs re addi aliud accidens figura: quandoquidem reperiuntur multipliciter compositi, ut ὅδε hic, ἥδε hæc, τόδε hoc, τοπαλαιόν, antiquitus. τοκατ᾽ ἀρχάς, in principio. ἐπιτοαυτό, simul. τανῦν impræsentiarum. Item ὅσπερ, ὅσγε, ὅσπου, qui. ὅστις quicunq;. de quibus alias. Hispana lingua articulos habet præpositiuos, græcis respondentes, ὁ el. ἡ la. τό lo. Dicuntur autem hi præpositiui, q casualibus in syntaxi præponi soleant: contra postpositiui reliqui, q antecedentibus postponantur.*

De no-

Nomini accidunt γένος σχῆμα ἀριθμὸς πτῶσις εἶδος, idest genus figura numerus casus species. Genera quinque sunt. ἀρσενικὸν .i. masculinū, cui praeponitur in recto singulari ὁ articulus, ut ὁ αἰνείας. θηλυκὸν idest foemininum, cui similiter praeponitur ἡ, ut ἡ τιμή. οὐδέτερον idest neutrū, cui τὸ, ut τὸ σῶμα. κοινὸν idest cōmune, cui ὁ καὶ ἡ, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον idest supercōmune vel promiscuū, quod uno articulo significata duorū generum complectitur, ut ὁ ἀετὸς aquila, ἡ χελιδὼν hirundo. Figura triplex est, ἁπλοῦν simplex, ut πρᾶγμα res σύνθετον composita, ut πολυπράγμων curiosus. παρασύνθετον idest decomposita, ut πολυπραγμοσύνη curiositas. Numeri sūt tres, ἑνικὸς idest singularis, ut λόγος sermo, δυϊκὸς idest dualis, ut τὼ λόγω duo sermones, πληθυντικὸς idest pluralis, ut οἱ λόγοι sermones cōplures. Casus quinque. ὀνομαστική. idest nominatiuus, qui etiam ὀρθὴ et εὐθεῖα appellatur. γενικὴ genitiuus. δοτικὴ datiuus. αἰτιατικὴ accusatiuus. κλητικὴ vocatiuus. Species quaedam primitiua, ut καλὸς pulcher: altera deriuatiua, ut κάλλιστος. pulcherrimus.

Porro nominum quaedam declinantur pariter & sine cremento, quaedā impariter et cum cremento. illa vocant isosyllaba, idest aequalia syllabis: quod obliqui nulla syllaba rectum excedant: haec cōtra perittosyllaba, idest syllabis abundantia: quod ediuerso obliqui rectum syllaba superent. nos haec inaequalia & imparia, illa aequalia & paria vocamus. Rursus quaedam simpliciter & incontracte variantur, alia multipliciter & contracte.

Omnis vocatiuus dualis & pluralis suo recto ferme par est similis. vocatiuus quoque singularis secūdū atticos semper, secūdū cōmunes nō semper. In dualibus accusatiuus semper est similis recto, & datiuus genitiuo. Omne neutrū habet nominatiuū accusatiuū & vocatiuū similes in omnibus numeris. Postremo cōposita simplicium sequūtur inflexionem, variato tamen genere aut desinentia, variari quoque solet declinatio. quae omnia in progressu fient perspicua.

SCHOL. *Vbi vocatiuus est similis recto, coniunximus ὦ vocatiui cum articulo recti compendij gratia, ut οἱ καὶ ὦ αἰνεῖαι. quemadmodum alias in dualibus singulae voces binos casus complectuntur. Idem fecimus in neutris, sic τὸ ὦ γυμνάσιον. ubi intelligendum est comprehendi binos aut etiam ternos casus, ut pote similes. Vocatiuos atticos sciēter omisimus, satis esse indicātes, de illis semel praecepisse, quod sunt ubique similes rectis.*

De genere & inflexi. primae declinat. nominum pariū. Cap. 3.

Quinque sunt nominū declinationes simplices. Per quatuor primas declinantur paria: per quintam imparia omnia. Nomina paria fi-

nita in. ας. vel. ης. generis sunt masculini: pertinentq́ omnia ad primã decli nationem. Quorum genitiuus ab vtraq́ terminatione exit in. ου. datiu⁹ in vocalem nominatiui subscripto. ι. accusatiuus in. ν. cum vocali nominatiui. Est autem hoc cõmune omnibus quatuor primis declinationibus, vt finiant accusatiuũ singularem in. ν. cum vocali nominatiui. Vocatiuus fit à recto remoto. σ. vltimo. nisi q̃ ex finitis in. ης illa formant vocatiuũ in. α. breue, quæ. τ. habent ante. ης. vt ὁ προφήτης, ὦ προφῆτα: et quæ gentem significant, vt ὁ σκύθης, ὦ σκύθα scytha: et quæ componuntur a τρίβω tero, vt ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα: et à πωλῶ vendo, vt ὁ φαρμακοπώλης, ὦ φαρμακοπῶλα: et à μετρῶ metior, vt ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα. Casus duales et plurales in hac & secunda declinatione omnino desinunt sicut articuli præpositiui fœminini.

SCHOL. *Ex nominibus huius declinationis finitis in. ης. pauca reperiuntur duũ generum, ut ὁ καὶ ἡ λῃστής. Porro tam finita in. ης. quã in. ας. in triplici sunt differentia. Nam præter ea quæ ad hanc declinationem pertinent, sunt alia quæ dorice declinantur remoto. σ. ut ὁ θωμᾶς τοῦ θωμᾶ. ποδῆς ποδῆ. item alia imparia. de quorum omnium distinctione prolixe agunt quidam. uerum quia id ipsum plus negotij habet quam frugis, nunc omittimus, dicturi nõnihil in quinta declinatione. Nomina huius & aliarũ declinationũ, quibus formis ad latinos transeant, qui uelit cognoscere, Priscianũ cõsulat. q copiose simul & docte de eiuscemodi solet disserere.*

De genere & inflexione secũdæ declinationis nominũ partiũ. Cap. 4.

OMnia nomina & participia pariter inflexa finita in. α. et in. η. fœminina sunt, & pertinent ad secundam declinationem: formantq́ genitiuũ in. ης. vt τιμὴ τιμῆς, τράπεζα τραπέζης. exceptis desinentibus in ρα. vt πῆρα: et in ᾱ purum, hoc est præcedẽte cõiuncta vocali, vt ἐνέργεια: et in ᾶ circũflexum ex contractione, vt μνᾶ ex μνάα: et in δα vel θα, quæ rara sunt, vt λήδα. μάζα. Hæc enim omnia exeunt in. ας. vt τῆς πήρας ἐνεργείας μνᾶς λήδας μάζας. Datiuus fit à genitiuo remoto. σ. et subscripto. ι. vt τῇ τραπέζῃ τῇ ἐνεργείᾳ. Genitiuus pluralis huius & primæ declinationis vltimam circunflectit, ἀνειῶν τραπεζῶν.

SCHOL. *Τράπεζα et similia proparoxytona, hoc est quæ antepenultimam acuũt, licet in recto habeant tonum in antepenultima, in nõnullis tamen obliquis transferunt in penultimam: quia quũ ultima fit longa, tonus non potest sedere supra antepenultimam, τῆς τραπέζης τῇ τραπέζῃ. Proinde quũ necesse fit ultimæ singulorum*

casuū quantitatem cognoscere, quo inde recta uariatio toni sumatur: regulas subijciemus hac de re aliunde summatim collectas. Omnis rectus singularis primæ & quartæ declinationis nominum parium ultimam producit, secundæ uero non omnis, tertiæ omnis corripit. Genitiuus & datiuus singularis par uniuersaliter ultimam habet longam. Accusatiuus & uocatiuus singularis par recti quantitatem sequitur, exceptis uocatiuis in. α. à nominibus in. ης. primæ: ubi. α. corripitur, quū. ης. recti producatur. Omnis casus dualis & pluralis par, ultimā habet longam: excepto, α. finali in pluralibus neutrorū, qđ corripitur. exceptis quoq; diphthōgis. αι. οι. finalibus, quæ reputātur pro breuibus quoad rationem toni. Exēpla omniū patēt. lib. 1. in inflexionibus pariū, & .4. de quantitate ultimarum. Postremo quæ uocabula dicātur proparoxytona quæ paroxytona & oxytona, itē quæ properispomena quæ perispomena, ac demū quæ barytona (quibus nimirū appellationibus sæpe sæpius in præcipiendo utendum erit) lib. 4. cap. 6. exponetur.

De genere & inflexione tertiæ declinationis noīm partū. Cap. 5.

AD tertiam reducuntur omnia paria finita in. ος. et. ον. In. ος. partim sunt masculina, partim fœminina, quædam adhuc cōmunia, alia promiscua. In. ον. vero omnia sunt neutra. Genitiuus exit in. ου. datiuus in. ῳ. accusatiuus in. ον. vocatiuus in. ε. In dualibus & pluralibus finita in. ος. sequuntur terminationes articuli masculini: in ον vero, neutrius.

SCHOL. *Nō facile numerari possunt fœminina in. ος. tametsi pauciora sunt masculinis. Quædam huius declinationis habentia. ος. uel. ον. purum contrahuntur per omnes casus, ut* ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ, τὸ κανόον κανοῦν, τοῦ κανόου κανοῦ. *&c. de quibus postea dicetur.*

De genere & inflex. quartæ declinationis nominū pariū. Cap. 6.

AD quartam pertinent omnia nomina attica finita in. ως. masculina fœminina cōmunia & promiscua, & in. ων. neutra. declinantur autem abiecto. σ. vel. ν. vltimis. Quidam in hanc declinationem reijciunt nomina finita in. σ. quæ declinantur per remotionem. σ. dorice, vt ὁ λαάς, τοῦ λαᾶ ὁ θωμᾶς θωμᾶ, λουκᾶς λουκᾶ, ἀννίβας ἀννίβα. ὁ ἰησοῦς, τοῦ ἰησοῦ τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν. ὁ ματαστῆς ματαστῆ. μωϋσῆς μωϋσῆ. ποδῆς ποδῆ. ὁ διονῦς διονῦ.

SCHOL. *Pleraq; nomina huius declinationis fiunt à similibus tertiæ finitis in. αος, ut* μενέλεως, *ex eo quod cōmuniter est* μενέλαος. νεώς, *ex* ναός. *mutatur enim. α. (si est in penultima purum ac longum) in. ε. et ultimum. ο. in. ω. per omnes casus,*

manente tono in eodem loco, etiam si obstet ultima longa. attici enim non seruant regulam suprapositam de toni translatione. Ad hæc ubi in obliquis cōmuniū tertiæ est. ι. post. ο. subscribitur in atticis sic. ῳ. ut οἱ μενέλαοι οἱ μενέλεῳ. ubi uero est υ. abijcitur, ut τοῦ μενελάου, τοῦ μενέλεω. Veteres attici. ν. finale accusatiui singularis remouere cōsueuerunt. quam terminationem adhuc retinent ὁ ἅλως λαγώς, τὸν ἅλω λαγώ. ἡ ἕως κῶς κέως, τὴν ἕω κῶ κέω. Sic quoq; legimus ad Titum. 3. ἀπολλῶ in accusatiuo et Matth. 1. ἐγέννησε τὸν μανασσῆ. Harum demum quatuor declinationum (quū singulis binæ sint terminationes) octo colligimus desinentias, uidelicet. ας. ης. primæ. α. η. secundæ ος. ον. tertiæ. ως. ων. quartæ. quibus uniuersa nomina pariter inflexa continentur.

De genere & inflexione quintæ declinationis imparis. Cap. 7.

AD quintam declinationem pertinent omnia nomina & participia inæqualia. suscipit autem omnia genera, & terminationes varias. Nam finales literæ recti sunt quatuor vocales & quinq; consonantes. vnde multæ aliæ desinentiæ nascuntur. Genitiuū format semper in. ος. aliis atq; aliis literis præcedentibus, prout recti terminatio exigit, nōnunquā addito simplicíter. ος. vt ἕλλην ἕλληνος: aliquando τος, vt σῶμα σώματος. quandoq; variata etiam cōsonante vltima recti, vt κόραξ κόρακος, aut vocali, vt ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος: aliquando interposita tantum vocali ante vltimam recti desinentiam, vt ὁ ὄφις ὄφιος, τεῖχος τείχεος.

Quatuor vocales recti terminales sunt. α. ι. υ. ω. Finita ergo in. α. omnia sunt neutra, & faciunt genitiuū addito τος: vt τὸ βῆμα βήματος: exceptis τὸ γάλα τοῦ γάλακτος, et τὸ μέγα τοῦ μεγάλου. In. ι. substantiuū vnicum est, idq; neutrum. τὸ μέλι μέλιτος, cum compositis, τὸ οἰνόμελι. ιτος. ὑδρόμελι. ιτος. &c. sunt etiam neutra in. ι. à cōmunibus in. ις. quorum declinationem sequūtur, vt ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. ιδος. τὸ φιλόπατρι. ιδος. ὁ καὶ ἡ τὶς τινός. vnde τὸ τὶ, τινός. In. υ. neutra quoq; sunt omnia, & per ος. declinantur, si longa precedat. vt τὸ πῶϋ τοῦ πώεος, ἄστυ ἄστεος, excepto νᾶπυ νάπυος: si breuis, per υος, vt τὸ δόρυ δόρυος, γόνυ γόνυος. Quæ vero habent masculina in. υς. eorum formam sequūtur, vt τὸ βραχὺ τοῦ βραχέος, τὸ βαρὺ τοῦ βαρέος, quia ὁ βραχὺς βραχέος, et ὁ βαρὺς βαρέος. excepto πολὺ πολλοῦ anomalo. In. ω. fœminina sunt, exeuntq; in. οος, vt ἡ αἰδὼ τῆς αἰδόος, λητὼ λητόος.

α

ι

υ

ω

SCHOL. *In hac declinatione, quæ terminationibus & generibus maxime uaria*

est, genera iunximus cum terminationibus; ad haec heteroclita separauimus: ne turba confusionem pareret. τὶς τινὸς, est quidam uel aliquis indefinite: unde τὶ aliquid. Sed τίς; τίνος; i. acuto quis? cuius? interrogatiue. unde τί; neutrum quid? Componitur autem cum articulo postpositiuo sic, ὅστις quicunque, ἥτις quaecunque, ὅ, τι quodcunque: declinaturque ambobus integris, οὗτινος, ᾧτινι &c. De finitis in. ω. et in. ι. substantiuis in declinationibus contractorum dicetur, γυνὴ uero anomalum formam habet parium.

De finitis in consonantem, ac primum de. ν. Cap. 8.

Consonantes finales quinque sunt. ν. ρ. ξ. ψ. σ. Prima. ν. octo efficit desinentias. αν. ην. εν. ιν. υν. ων. ον. ειν. de quibus sigillatim dicendum.

αν

In. αν. masculina sunt, exeuntque in. ανος. vt τιτὰν. ᾶνος. excipiuntur adiectiua & participia in. ας. formantia neutra in. αν. quae declinantur per. ντ. vt τὸ πᾶν παντὸς, τὸ τύψαν τύψαντος, τὸ μέλαν vero et τὸ τάλαν regulam sequuntur, τοῦ μέλανος τάλανος. In. ην. partim masculina sunt, partim foeminina. Genitiuo. ηνος. vt ὁ ἕλλην ἕλληνος, ἡ σειρὴν σειρῆνος. quaedam tamen mutant. η. in. ε. oxytona videlicet supra vnam syllabam praecedente. μ. ante. ην, vt ὁ ποιμὴν ποιμένος, λιμὴν λιμένος. quorum formam sequuntur. ὁ αὐχὴν αὐχένος, ἀζὴν ἀζένος, ἀδὴν ἀδένος, et ἡ φρὴν φρενός: item ex barytonis quaecunque sunt communia, vt ὁ καὶ ἡ ἄρσην ἄρσενος.

ην

εν

In. εν. omnia sunt neutra adiectiua & participia; ideoque suorum masculinorum inflexionem sequuntur, vt τὸ τέρεν τέρενος. τυφθὲν τυφθέντος.

ιν

In. ιν. alias etiam in. ις. desinunt, obidque διατάληκτα idest dupliciter desinentia appellantur. sunt autem partim masculina, partim foeminina. Genitiuo. ινος. vt ὁ δελφὶν vel δελφίς τοῦ δελφῖνος. ἡ ῥὶν vel ῥὶς τῆς ῥινός.

υν

In. υν. eiusdem formae sunt, vt ὁ φόρκυν vel φόρκυς τοῦ φόρκυνος, ἡ γόρτυν γόρτυνος. Partic. vero neutra in. υν. vt τὸ ζευγνὺν, in. ύντος. exeunt ζευγνύντος.

ων

In. ων. multiplicia sunt: quaedam masculina, alia foeminina, alia neutra. Rursus quaedam exeunt in. ωνος. alia in. ονος. Item quaedam in. ωντος. alia in. οντος. Igitur finita in. ων. pleraque addito. ος. genitiuum faciunt, vt ὁ πλάτων πλάτωνος, ἡ τρήρων τρήρωνος. Excipiuntur haec quae mutato. ω. in. ο. exeunt in. ονος. comparatiua. s. vt κρείσσων κρείσσονος. & verbalia communia à futuris deducta, vt à νοέω. νοῶ νοήσω, ὁ καὶ ἡ νοήμων. ονος. ab ἐλεέω. ῶ. ἐλεήσω, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, ονος. et nomina communia, vt ὁ καὶ ἡ γείτων. ονος. praeterquam, ὁ καὶ ἡ αἴθων. ωνος. εἴρων. εἴρωνος et κύων κυνός, quod est heteroclitum. Item barytona in. ων. purum praecedente vocali ancipiti producta, vt ὁ μαχάων μα-

χ ἴονος. ἀμφίων. ἴονος. et alia quædam composita præcedente ancipiti correpta, vt ὁ ἀμφικτύων ἀμφικτύονος, πρόμνηστίων πρόμνηστίονος. Item disyllaba non denominatiua, duas ante. ων. consonantes in comprehensione habentia, vt ὁ τέκτων τέκτονος, ἄκμων ἄκμονος. et polysyllaba penultimam producentia, vt παιάων παιάονος. et composita à φρὴν φρενὸς, vt δαίφρων δαίφρονος, ἄφρων ἄφρονος. et deducta à masculinis in. ος. vt ab ἄναιμος ἀναίμων ἀναίμονος. Item oxytona quæcunque fœminina, vt ἡ εἰκὼν εἰκόνος, καρχηδὼν καρχηδόνος, ἀηδὼν ἀηδόνος. præterquã ἡ μελεδών. όνος. ἡ τυφεδών. όνος. et præter propria ciuitatũ non finita in. κδων. vt πλευρών. ῶνος. σιδών. ῶνος. Item oxytona mascul. polysyllaba in. δών. et. δμών, vt σαρπηδὼν. όνος. μακεδὼν. δόνος. κηδμών. όνος. exceptis ὁ καλυδών. ῶνος. et ὁ ἀμυδών. ῶνος. In ῶντος. exeunt circũflexa, quæ vt plurimũ per contractionẽ fiunt. vt ὁ δημοφῶν ex δημοφάων, τοῦ δημοφῶντος. exceptis ποσειδῶν, ῶνος. ταῶν. ῶνος. τυφῶν. ῶνος. Itẽ participia secũdæ cõiugationis circũflexorũ, tam masculina, quã neutra. vt ὁ βοῶν βοῶντος. τὸ βοῶν. ῶντος, ex βοάων, et βοάον. In. οντος. exeunt habentia fœmininũ in. αινα. vt ὁ λέων λέοντος, quia ἡ λέαινα. præter λάκων λάκωνος. quibus simile est γέρων γέροντος. Itẽ polysyllaba in. δων. barytona modo nõ sint denoĩatiua. vt κελάδων κελάδοντος. et in. εων. participalia, vt φαέθων φαέθοντος. πυριφλεγέθων. έθοντος. Item cõposita ex ὀδοὺς ὀδόντος, vt χαλκώδων χαλκώδοντος. θερμώδων θερμώδοντος. Itẽ participia in. ων. grauitona & oxytona, vt ὁ τύπτων τύπτοντος. τυπῶν τυπόντος. nã circũflexa nõ cõtracta. υ. assumũt in diphthõgũ, vt τυπῶν. οῦντος.

In. ον. alia noĩa sunt, alia participia: sed vtraque neutra adiectiua, vt τὸ εὔδαιμον εὐδαίμονος, τὸ μεῖζον μείζονος, sicut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων εὐδαίμονος, ὁ καὶ ἡ μείζων μείζονος. τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος, sicut ὁ τύπτων τύπτοντος. sequuntur enim hæc inflexionem suorum masculinorum, illa suorũ cõmunium.

In. ουν. quoque neutra sunt: atque itidem sequũtur inflexionem suorum masculinorũ, vel cõmuniũ, vt τὸ δίπουν δίποδος, sicut ὁ καὶ ἡ δίπους δίποδος. sic participia, vt τὸ τυποῦν τυποῦντος, sicut ὁ τυπῶν τυποῦντος.

SCHOL. *v. c. 5. quia sunt immutabiles, manẽt in obliquis. De genitiuo nominũ in. ῶν. prolixe egunt multi grãmatici. eos consulat, cui hæc non fuerint satis. Nobis uisum est illa arctare: cum q. pleraq; exempla, quæ ab eis adducuntur propria sunt & rara, tum etiam q. sæpe in his poetica licentia. ο. inuenitur positum pro. ω. & ediuerso. ω. pro. ο. Ex fœmininis in. ων. nec circumflexum reperitur ullum, nec declinatum per. ντ. Porro nomina in. ῶν. composita à nominibus etiam in. ων. suo*

ον

ουν.

rum simplicium formam sequuntur, ut χαλκοχίτων χαλκοχίτωνος, quia χιτὼν χιτῶνος. Neutra in. ον. tam nomina quam participia impariter flectuntur, exceptis omnibus substantiuis, quae pariter declinantur, ut τὸ γυμνάσιον τοῦ γυμνασίου. et adiectiuis ac participijs non habentibus terminationem masculinam in. ων. ut τὸ καλὸν καλοῦ, τὸ τυπτόμενον τυπτομένου.

De nominibus terminatis in. ρ. Cap. 9.

Sexcupliter desinit. ρ. in. αρ. ηρ. ειρ. υρ. ωρ. ορ. Genitiuus fere fit. ος. addito, hac serie. In. αρ. masculina sunt pleraque. genitiuo αρος. ut ὁ κὰρ καρός. Itidem foeminina, ut ἡ δάμαρ δάμαρος. sunt etiam quaedam neutra: ex quibus illa sequuntur hanc inflexionem, quae dissyllaba sunt & non habent penultimam natura productam, ut τὸ ὕπαρ. νέκταρ. ὕπαρος νέκταρος. reliqua mutant. ρ. in. τ. ut ἧπαρ ἥπατος, sic τὸ οὖθαρ, ἄλειφαρ. ἄλκαρ. quibus similia sunt τὸ φρέαρ φρέατος, στέαρ στέατος. In. ηρ. partim sunt masculina, partim foeminina. Masculina exeunt in. ηρος, ut σωτὴρ σωτῆρος. foeminina in ερος. ut ἡ μήτηρ μητέρος. quorum formam sequuntur quoque ex masculinis oxytona supra vnam syllabam, quae non habent. τ. ante. ηρ. ut ὁ ἀνὴρ ἀνέρος, ἀὴρ ἀέρος, αἰθὴρ αἰθέρος. praeter σπινθὴρ σπινθῆρος, et ἐλευθὴρ ἐλευθῆρος. rursus ex illis quae. τ. habent ante. ηρ. haec duo mutant. η. in. ε. ἀστὴρ ἀστέρος, πατὴρ πατέρος καὶ πατρός. Item barytona penultima producta, ut ὁ ῥήτηρ ῥήτερος, φράτηρ φράτερος. In. ειρ. masculina fere sunt, genitiuo. ειρος. ut ὁ φθεὶρ φθειρός. sic ἡ χεὶρ. foemininum τῆς χειρός, cum compositis comunibus, ὁ καὶ ἡ πολύχειρ πολύχειρος ἑκατόγχειρ ἑκατόγχειρος. In. υρ. pauca sunt, eaque masculina, ut ὁ λίστυρ μάρτυρ. praeter τὸ πῦρ. neutrum. Genitiuo, υρος. λίστυρος μάρτυρος πυρός. In. ωρ. Pleraque sunt masculina, ut ὁ φὼρ πέλωρ. pauca co[m]munia, ut ὁ καὶ ἡ παντοκράτωρ: pauciora neutra, ut τὸ ἔλωρ. Genitiuo. ωρος. φωρὸς πέλωρος. excipiuntur τὸ ὕδωρ ὕδατος, et τὸ σκῶρ σκατὸς irregularia: & barytona, quae non habent. λ. ante. ωρ. nec sunt latina. ea enim mutant. ω. in. ο. ut ὁ ἐκτωρ ἔκτορος, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορος. In. ορ. rara sunt & neutra. Genitiuo. ορος. ut τὸ ἦτορ ἤτορος.

S C H O L. *Finita in. ηρ. foeminina syncopen patiuntur in genitiuis & datiuis singularibus, quibus simile est masculinum, ὁ πατὴρ. porro, ὁ ἀνὴρ, praeter syncopen, quam in omnibus casibus patitur, etiam. δ. recipit. Horum inflexiones habentur libro. 1. Vbi aduertendum, quod ex casibus geminis, illi qui non habent syncopen, fere sunt poetici, ut πατέρος ἀνέρος μητέρος. Nam oratores contractos recipiunt, ut puta πατρὸς ἀν-*

δρὸς μητρὸς. ex fœmini, autem quædam etiam in accusatiuo singulari syncopen ad-mittunt, vt ἡ δημήτηρ τὴν δημήτερα καὶ δήμητρα. cæterum ab ἡ θυγάτηρ accusatiuus τὴν θυγατέρα, oratorius est: θύγατρα uero poeticus.

De finitis in duplicem. ξ. vel. ψ. Cap. 10.

Multas desinentias efficit. ξ. αξ. ηξ. ιξ. υξ. ιγξ. υγξ. ωξ. οξ. αιξ. αυξ. λξ. ρξ. In. αξ. partim sunt masculina, partim fœminina. Genitiuo. ακος, vt ὁ θώραξ θώρακος. φύλαξ φύλακος, ἡ αὖλαξ αὔλακος. excipiuntur deriuata à verbis in. ζω, quæ exeunt in. αγος. vt ἅρπαξ ἅρπαγος. In. ηξ quoque sunt quædam masculina, quædam fœminina, Genitiuo. ηκος. ὁ μύρμηξ μύρμηκος, ἡ πήληξ πήληκος. Excipiuntur ἡ βήξ βηχὸς, & fœminina cõposita habentia. ω. in penultima, quæ in. ηκος. exeunt, vt ἡ ἀλώπηξ ἀλώπεκος: item cõmunia oxytona retinentia syllabam verbi vnde componũtur: quæ in. ηγος. exeunt, vt βουπλὴξ βουπλῆγος, à πλήττω πλήξω. quorum formam sequitur, ἡ ὕσπληξ ὕσπληγος. Etiã in. ιξ. sunt alia masculina, alia fœminina, pauca cõmunia, atque itidẽ exeunt in. ικος. ὁ φοῖνιξ φοίνικος, ἡ κύλιξ κύλικος. Excipiuntur ὁ τέττιξ τέττιγος. et ἡ μάστιξ μάστιγος: et monosyllaba fœminina, quæ quidem. χ. recipiunt, vt ἡ θρὶξ τριχὸς, θρὶξ τριχὸς, cum cõpositis, vt ὁ καὶ ἡ ὁμόθριξ ὁμότριχος, καλλίθριξ καλλίτριχος. In. υξ. quoque sunt aliqua masculina, alia fœminina, Genitiuo. υκος. vt ὁ κῆρυξ κήρυκος. excipiuntur habentia vltra duas syllabas, & . α. in penultima, ea enim in. υγος. exeunt, vt ταρβάρυξ ταρβάρυγος: et deducta à verbis, vt à ζεύγω, ὁμόζυξ ὁμόζυγος. à φεύγω πρόσφυξ πρόσφυγος: item fœminina, vt ἡ ἄντυξ ἄντυγος, σὺξ συγός, præterquam ἡ νὺξ νυκτὸς, et ἄμπυξ ἄμπυκος: item habentia in penultima. ο. vt ὁ κόκκυξ κόκκυγος, dum tamen non sequatur. β. nec. ν. nam quũ β. sequitur, regulam obseruant, vt βόμβυξ βόμβυκος: quũ vero. ν. per. χ. inflectuntur, vt ὄνυξ ὄνυχος. qualia etiam sunt composita ab ὀρύττω, vt διώρυξ διώρυχος. In. ιγξ. omnia sunt fœminina. In. υγξ. vero partim mascul. partim fœminina. genitiuus exit in. γγος. ab vtrisque. ἡ σάλπιγξ σάλπιγγος. ὁ φάρυξ φάρυγγος. ἡ λὺξ λυγγὸς singultus. λύγξ vero pro fera λυγκός. In. ωξ. mascul. sunt. genitiuo. ωκος. τρὼξ τρωκὸς. præter composita à τρώγω, quæ exeunt in. γος. vt κυαμοτρὼξ κυαμοτρῶγος, quibus accedit ῥὼξ ῥωγός.

In. οξ. vnum tantum est. ἡ φλὸξ φλογός. In. αιξ. aliud ἡ αἴξ αἰγός. In. αυξ. aliud ἡ γλαὺξ γλαυκός. Postremo habentia ante. ξ. consonantem quæ non sit. γ. per. κ. declinantur, vt ἡ ἅλξ ἁλκὸς, ἡ σάρξ σαρκός.

Finita

Finita in. ψ. sexcupliciter desinunt, videlicet in. αψ. εψ. ιψ. υψ. ωψ. ολψ. sunt autem plæraque masculi. genitiuo ωπος. ὁ κύκλωψ κύκλωπος, ἡ ὢψ ὠπός exceptis ὁ φὰψ φαβὸς, ὁ ἄραψ ἄραβος, ὁ λὶψ λιβὸς, ὁ νὶψ νιβὸς, ὁ κάλυψ κάλυβος, χάλυψ χάλυβος, ἡ φλὲψ φλεβὸς, ἡ χέρνιψ χέρνιβος, per. β. quibus accedunt composita à τρίβω, vt ὁ παιδοτρὶψ παιδοτρίβος: item ὁ κατῆλιψ κατήλιφος, et ἡ κίνυψ κίνυφος, per. φ.

SCHOL. Nullum nomen in. ξ. est neutrum, communia pauca, eaque composita. Itaque fere sunt aut masculina aut fœminina. Ter. mutat. τ. in. θ. in obliquis θρὶξ τριχός: ne si in vtraque syllaba sit aspirata, asper sonus efficiatur. In. ψ. quoque nullum est neutrum, fœminina pauca.

De finitis in. ς. Cap. 11.

Nominum desinentium in. ς. quindecim sunt terminationes scil. ας. ης. ις. υς. ως. ος. ες. οος. ους. αις. εις. ευς. λς. ις. ψς. In. ας. genere simul & declinatione distinguuntur. nam masculina, siue substantiua sint, siue adiectiua, & participia quælibet, in. αντος exeunt, vt ὁ αἴας τοῦ αἴαντος. ὁ πᾶς παντὸς, ὁ τύψας τύψαντος: fœminina vero oxytona, in. αδος. vt λαμπὰς λαμπάδος. neutra, quæ ante. ας. habent vocalem aut. ρ. in. ατος. reliqua sunt indeclinabilia: de quibus omnibus postea dicetur. In. ης. plæraque sunt masculina. reperiuntur & fœminina non pauca in. της. et communia quædam. exeunt autem fere in. ητος. vt ὁ κρὴς κρητὸς, ἡ φιλότης φιλότητος. ὁ καὶ ἡ ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. excipiuntur circumflexa facta à nominibus in. εις. quæ exeunt in. εντος. vt τιμῆς τιμῆντος, à τιμήεις τιμήεντος. Sunt & alia exeuntia in. εος. et per contractionem in. ους. masculina videlicet propria à verbis composita, vt ὁ ἀριστοφάνης τοῦ ἀριστοφάνεος ἀριστοφάνους, à φαίνω. Item ex neutris composita, vt à κλέος ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος. ους. à σθένος ὁ δημοσθένης τοῦ δημοσθένεος: ενους. Item communia barytona vel oxytona habentia neutram terminationem per. ες. vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀληθέος. θοῦς. ὁ καὶ ἡ λοιμώδης, τὸ λοιμῶδες, τοῦ λοιμώδεος. ώδους. etiam in. ρης. dissyllaba, vt ὁ ἄρης τοῦ ἄρεος. et in. ωρης. vt ὁ δώρης δώρεος. et in. ηρης. vt ἡ τριήρης τριήρεος. Item in. νης. oxytona, vt σαφηνὴς σαφηνέος. νους. et composita à nominibus in. υς. vt ab ὠκὺς ποδώκης ποδώκεος ποδώκους. In ις. partim sunt mascul. partim fœminin. genitiuo. ιος. ὁ μάντις μάντιος. ἡ λέξις λέξιος: excipiuntur habentia duas immutabiles ante. ις. quæ in. ιθος. exeunt, vt ὄρνις ὄρνιθος. μέρμις μέρμιθος. Item propria: nempe ea communiter per. δος. inflectuntur, vt ὁ πάρις πάριδος, κύπρις κύπριδος. ex appella

this quoq; quædam exeunt in. δος. videlicet composita à πόλις et μάντις masculina & cõmunia, vt ὁ σώπολις σώπολιδος, ὁ καὶ ἡ φυγόπολις φυγόπολιδος. ὁ πρόμαντις προμάντιδος. Item mascu. denominatiua penultimã producentia: et alias quæ habent vnam tantũ consonantẽ ante. ις. vt ὁ ἴδρις ἴδριδος. λάτρις λάτριδος. κρᾶνις κράνιδος. Item fœminina circũflexa, & oxytona. vt ἡ βενδῖς. σφραγίς. ῖδος. et barytona in. πις. præcedente longa, vt κνῆμις κνήμιδος. In. υς. quoq; sunt quædã mascu. alia fœminina, alia cõmunia. genitiuo. υος. ὁ μῦς μυός. βότρυς βότρυος. ἡ πίτυς πίτυος. ἡ ὀσφῦς ὀσφύος. Excipiuntur ἡ κῶμυς κώμυθος et ἡ κόρυς κόρυθος. Item ὁ πῆχυς. πέλεκυς πρέσβυς, et ἡ ἔγχελυς. quæ in. εως. exeunt attice, πήχεως πελέκεως πρέσβεως ἐγχέλεως. Item adiectiua: quippe quæ in. εος. exeunt. vt ὁ βραχὺς βραχέος. præter πολὺς πολλοῦ. Item ex fœmininis oxytona habentia. υ. recti correptũ. quæ in. υδος. genitiuũ formant. vt ἡ χλαμὺς χλαμύδος. Cõposita vero à simplicibus in. υς. eorum variationem custodiunt. vt καλλίχυς καλλίχυος, τρίβραχυς τριβράχεος. q; si aliunde cõpositionem habeant, in. δος, exeunt. vt ἔπηλυς. ἐπήλυδος. Participia in. υς. per. ντ. declinantur. vt ὁ ζευγνὺς ζευγνύντος. In. ως. masculina sunt, præterq; ἡ αἰδὼς αἰδόος. αἰδοῦς. ἡ ἠὼς ἠόος ἠοῦς. et τὸ φῶς φωτὸς neutrũ. genitiuo. ωτος. vt ὁ γέλως γέλωτος. ἱδρὼς ἱδρῶτος. Excipiuntur monosyllaba oxytona habentia. τ. δ. aut. ι. quæ in. ωος. exeunt. vt ὁ τρὼς τρωός, ὁ δμὼς δμωός, ὁ θὼς θωός. qualia sunt etiam ex barytonis excedentibus vnam syllabam, illa quæ penultimã habent longã. vt ὁ ἥρως ἥρωος. excepto εἴλως εἵλωτος. In. ες. omnia sunt neutra contracta. genitiuo. εος. τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος τείχους. participia vero in. οτος. exeũt. vt τὸ τετυφὸς τετυφότος. In ες. quoq; neutra sunt omnia & contracta, habentq; terminationem cõmunem in. ης, cuius variationem sequũtur. vt τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀληθέος καὶ ἀληθοῦς. sicut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέος. οῦς. In. ους. masculina sunt, præter τὸ οὖς. ὠτός. Genitiuo. οος. vt ὁ βοῦς τοῦ βοός. χνοῦς χνοός. πους tamen facit ποδὸς, sic πολύπους πολύποδος. et cætera eius composita. ὀδοὺς vero ὀδόντος, sicuti & participia tertiæ coniugationis εἰς. μι. vt δοὺς δόντος, ἁλοὺς ἁλόντος. Circumflexa vero contracta in. ους. ex. οεις. exeunt in. ουντος. vt ὁ σιμόεις καὶ σιμοῦς, σιμοῦντος, ὁ πλακόεις καὶ πλακοῦς πλακοῦντος. Sic & fœminina quædam propria ciuitatum. vt ἡ ὀποῦς ὀποῦντος. ἡ τραπεζοῦς τραπεζοῦντος. In. αυς. duo tantum sunt, eaq; fœminina. ἡ ναῦς ναὸς, ἡ γραῦς γραός. In. αις. vnum est fœmininum, ἡ δαὶς δαιτὸς, alterum neutrum,

τὸ σαλς σαντὸς, et aliud cōmune, ὁ καὶ ἡ παῖς παιδὸς, cum cōpositis, vt ὁ καὶ ἡ ἔμπαις ἔμπαιδος, ἄπαις ἄπαιδος. Desinentia in. εις. masculina sunt, præter pauca fœminina. Ex his monosyllaba, in. ενος exeunt. vt ὁ κτεὶς κτενὸς, ὁ εἷς ἑνὸς, et eius composita μηδεὶς μηδενὸς, οὐδεὶς οὐδενός. præterquā, ἡ κλεὶς κλειδὸς. Quæ vero excedunt vnam syllabā, in. εντος. ὁ σιμόεις σιμόεντος, ὁ χαρίεις χαρίεντος, ἡ ὀπόεις ὀπόεντος. Participia quoque omnia in. εντος. vt ὁ τυφθεὶς τυφθέντος, ὁ τιθεὶς τιθέντος. In ευς. omnia sunt masculina & contracta, genitiuo. εος. ὁ ἀτρεὺς ἀτρέος. In σ. vero præcedente cōsonāte, sic. λς. νς. ρς. rara sunt. Nēpe in. λς. vnū reperitur ὁ ἅλς pro sale, τοῦ ἁλὸς: qd ipsum fœmininū est ἡ ἅλς ἁλὸς, pro mari. In. νς. ρς. præcedēte quidē. α. per. τ. inflectūtur, vt ὁ μάκαρς μάκαρτος, ἡ δάμαρς δάμαρτος. alias per. θ. vt ὁ ἕλμινς ἕλμινθος. τίρυνς τίρυνθος.

SCHOL. E nominibus finitis in. ας. ea impariter declinātur p. αντος. quæ sequūtur. Disyllaba barytona in. ας. purū, ut ὁ βίας βίαντος, δίας δίαντος, excepto ὁ λάας. qd quū propriū est, τοῦ λάα facit, quū appellatiuū λάαος, et per cōtractionē λᾶος. Itē polysyllaba in. ιας. barytona gentilia incipientia à. π. ut πικίας πικίαντος. Et oxytona unius siue pluriū syllabarū, ut ὁ πρὰς πράντος. ἱμὰς ἱμάντος ἀνδριὰς ἀνδριάντος. quibus adiūgitur ὁ πᾶς τοῦ παντὸς circūflexum. Item ex barytonis habētibus. ας. non purū, finita in. γας. ut γίγας γίγαντος, excepto μέγας μεγάλου. et in. δας. præcedente diphthōgo, ut οἴδας οἴδαντος. Itē in. λας. unius generis, præcedente consonante altera aut uocali longa, ut ἄτλας πάλλας. χίλας. αντος. μέλας uero μέλανος et τάλας τάλανος, duorum generum sunt. In. ρας. quoque habentia primam et secundam syllabam ab eadem consonante incipientem, uel ab eius antisticho. ut ὁ πρόφρας τιύρας. αντος. Similiter quæ participijs coincidunt, ut ὁ πείρας ἄρας. αντος. et quæ habent à ante. ρας ut τάρας κάρας. αντος. Præterea polysyllaba in. σας. et φας. ut ἀπίσας κορύφας. αντος. Ad hæc quæ sunt indifferenter duarum uel plurium syllabarum in. βας. præcedente. ρ. aut uocali ancipite correpta, ut ὁ φόρβας. ἀλύβας. βίβας. et ἄβας proprium. αντος. exceptis ὁ βαρνάβας. κάβας. λάβας. et ἄβας gentile. quæ per. α. declinantur. In. δας. quoque, à uerbis barytonis deducta, ut ab. εἴδω. εἴδας εἴδαντος, à χαρίζομαι. χαρίδας χαρίδαντος. etiam in. υζας. ut βύζας βύζαντος. et in. μας. præcedente breui, ut ἀδάμας ἀδάμαντος. πολυδάμας πολυδάμαντος. quibus simile est ὁ θαῦμας θαύμαντος. His iungenda sunt participia, tam oxytona, quàm barytona, ut ὁ ἱστὰς ἱστάντος, ποιήσας ποιήσαντος. Composita uero simplicium formam sequūtur, ut ὁ λυκοθόας λυκοθόαντος, quia ὁ θόας θόαντος. Reli

qua declinantur pariter. ex quibus in. ου. communiter exeunt barytona excedentia duas syllabas, quæ habent ante. ας. quampiam ex his literis. ι. υ. ε. ι. aut. ρ. præcedente. ο. ut πυθίας πυθίου. μαρσύας μαρσύου. αἰνείας. είου. λυσίας. σίου. ξειρα γόρας. ορου. præterquã gentilia in. ιας. incipientia à. π. quæ exeunt in. αντος. His demptis, cætera remoto. σ. genitiuũ faciunt in. α. sunt autem ea magna ex parte dorica & propria. de quibus abunde à grãmaticis ueteribus & iunioribus tractatum est. Itidẽ finita in. ης. partim pariter, partim impariter declinantur. pariter quæ sequũtur: circumflexa uidelicet quæ monosyllaba non sunt, ut ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ. Item ex barytonis spondaica, ut ὁ χρύσης χρύσου. ξέρξης ξέρξου, exceptis ὁ μάδης μάρνης. ναίης. κούρης. πίγρης. τίγρης. μάγνης. φάγρης. ἴγνης. μάσης. μίδης. γλοίης, quæ in. ητος. impariter exeunt. Etiam quæ à fœmininis in. η. deducuntur, ut ἡ λέσχη ὁ λέσχης λέσχου. ἡ χαίτη ὁ κυανοχαίτης. αίτου. Item in. δης. patronymica, ut ὁ πηλείδης πηλείδου. et propria patronymicorũ formã habentia, ut ὁ βουκολίδης. ίδου. Deriuata quoq;, siue cõposita à nominib9 in. ος. uel. ους. ut ab ἄραξος, ὁ ἀράξης ἀράξου. ab οἰδίπους, ὁ οἰδιπόδης. όδου. Etiam in. της. nõ cõposita à uerbo κρατῶ, ut ὁ χάρτης ούτης. Ad hæc finita in. εης. et. ολης. ut ὁ σκύθης ὀζόλης. et in. νης. præcedente aliqua ex his uocalibus. α. ι. ο. υ. ω. ut ὁ ἰορδάνης. αἰχίνης. γυρύνης. κερύνης. τελώνης. Item polysyllaba habentia ante. ης. immutabilem geminatam, ut ὁ ἰωάννης. καββάλλης. ac deniq; à uerbo cõposita, quæ sunt unius generis, ut ὁ παιδοτρίβης. ίβου. à τρίβω tero, ὁ χυτοβάτης, à βαίνω ascendo. Monosyllaba uero in. ης. circumflexa (quæ pauca & dorica sunt) in primã declinationẽ à quibusdã reijciuntur, ab alijs in quartã: faciuntq; genitiuũ in. η. ut ὁ δρῆς τοῦ δρῆ τῷ δρῆ τὸν δρῆν ὦ δρῆ. similiter ὁ τρῆς τρῆ. quibus accedit ὁ πόδης πόδη, dissyllabũ. et barbara, ut ὁ μωσῆς. μανασσῆς. τ μωσῆ. μανασσῆ. Impariter flectũtur per. ητος. reliqua quæ talia non sunt. Cæterum latina quæ per. entis. declinantur, facta græca exeunt in. εντος. ut ὁ κλήμης οὐάλης. κλήμεντος οὐάλεντος.

Finita in ις. adeo uariant, ut uix quicquã de illis præcipi possit citra exceptionem. nam et ἡ τράλλις τράλλιος facit, habens duas ancipites, & ἡ ἀγλῖς circumflexũ ἀγλῖθος, et μῆνις appellatiuũ μήνιδος καὶ μήνιος. et alia similiter. De dicatalectis in. ις. et. ιν. supra dictum est.

De formatione datiui & cæterorũ casuũ singul. numeri. Cap. 12.

Datiuus fit à genitiuo. ος. in. ι. αἴαντος αἴαντι. accusatiuus à datiuo ι. in. α. breue, αἴαντι αἴαντα. Excipiũtur finita in. υς. vel. ις. declinata p. ος. purũ, q̃ formant accusatiuũ à recto. ς. in. ν. vt ὁ βότρυς βότρυος τὸν βότρυν, ὁ ἰχθὺς ἰχθύος τὸν ἰχθὺν, ὁ ὄφις ὄφιος τὸν ὄφιν. quibus accedũt ἡ ναῦς

ναῦς τὴν ναῦν, ἡ γραῦς γραὸς τὴν γραῦν, ὁ βοῦς βοὸς τὸν βοῦν καὶ βόα. Vocatiuꝰ similis esse solet recto. Excipiuntur tamen nomina declinata per. ντ. nō cōtracta. in quibus. τος. genitiui abiecto efficitur. vt τοῦ αἴαντος ὦ αἶαν. item finita in immutabilē. quæ vocatiuū fere formant abiecto. ος. genitiui. ὁ τέρην τέρενος, ὦ τέρεν. ὁ ἕκτωρ ἕκτορος, ὦ ἕκτορ. exceptis substantiuis exeuntibus in. ενος. vt ὁ ποιμὴν ποιμένος. ὦ ποιμήν. Cæterū quæ exeunt in. ερος. si penultimā in genitiuo acuūt: tonū quoq; transferunt in præcedentē in vocatiuo. vt ὁ ἀνὴρ ἀνέρος, ὦ ἄνερ. ὁ πατὴρ πατέρος, ὦ πάτερ. ἡ θυγάτηρ θυγατέρος, ὦ θύγατερ. quibus simile est ὁ σωτὴρ τοῦ σωτῆρος, ὦ σῶτερ. πὴρ tamē πιέρος, ὦ πὴρ facit. Porro barytona polysyllaba composita desinentia in. ων. similiter formant vocatiuū a genitiuo. ος. remoto, & tono translato in præcedentē, ὁ ἀγαμέμνων κακοδαίμων; ὦ ἀγάμεμνον κακόδαιμον. quā formā sequitur quoq; ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον. Item desinentia in. ης. contracta vocatiuū faciunt in. ες. ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀληθέος. θοῦς. ὦ ἀληθές. ex his autē ea quæ sunt cōposita barytona, tonū similiter transferunt in antepenultimā. vt ὁ δημοσθένης τοῦ δημοσθένεος δημοσθένους, ὦ δημόσθενες. Ad hæc desinētia in. υς. et. ις. barytona, & in. υς. oxytona trium generū, vocatiuū formant a recto. ς. detracto, vt ὁ βότρυς ὦ βότρυ, ὁ ἡδὺς ὦ ἡδὺ, ἡ πόλις ὦ πόλι. Eodem modo desinentia in. αις. ευς. ους. ὁ παῖς ὦ παῖ, ὁ βασιλεὺς ὦ βασιλεῦ, ὁ βοῦς ὦ βοῦ, ὁ σιμοῦς σιμοῦντος ὦ σιμοῦ. Sic nomina quoq; finita in. εις. declinata per. εντος. vt ὁ χαρίεις τοῦ χαρίεντος ὦ χαρίεν. καὶ ὦ χαρίει. nomina enim desinentia in. ς. diphthongo præcedente, vocatiuū fere formant a recto. ς. deposito. πoὺς tamen et ὀδοὺς et δαὶς eum habent recto similem. Postremo nomina quartæ declinationis contractorū, in. οι. formant vocatiuū. vt ἡ λητὼ ὦ λητοῖ, ἡ αἰδὼς ὦ αἰδοῖ.

SCHOL. *Obliqui incontracti quintæ declinationis ultimam corripiunt, exceptis genitiuis dualis & pluralis producentibus. in quibus ob id necessario transfertur tonus: quando genitiuus singularis eum habet in antepenultima, ut τοῦ αἴαντος τοῖν αἰάντοιν. τῶν αἰάντων. Participia omnia etiam declinata per. ντ. uocatiuū habent recto similem, atq; itidem participialia nomina. ut ὁ καὶ ὦ τύπτων ἄρχων.*

De formatione casuum dualis & pluralis. Cap. 13.

NOminatiuꝰ dualis, qui etiam est accusatiuꝰ, a datiuo singulari fit. ι. in ε. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Genitiuus, qui etiam est datiuus, a nominatiuo duali. ε. in. αιν, τοῖν αἰάντοιν. Nominatiuus pluralis a nominatiuo dua

li apposito. σ. τῷ αἴαντι, οἱ αἴαντες. In neutris tamen. ι. vertitur in. α. τῷ σώματι, τὰ σώματα. Genitiuus à suo recto. ες. vel. α. in. ων. οἱ αἴαντες τῶν αἰάντων, τὰ σώματα τῶν σωμάτων. Datiuus fit à datiuo singulari posito. σ. ante. ι. vltimum, expunctisq; omnino. ν. τ. δ. si ibi fuerint: τῷ αἴαντι τοῖς αἴασι, τῷ ἕλληνι τοῖς ἕλλησι, τῷ βήματι τοῖς βήμασι, τῇ τριάδι ταῖς τριάσι, τῇ ὄρνιθι ταῖς ὄρνισι. Alias fit à recto singulari addito. ι. in desinẽtibus in duplicem. ψ. et. ξ. et in. σ. præcedente diphthongo cũ. υ. vt ὁ ἄραψ τοῖς ἄραψι, ὁ κόλαξ ταῖς κόλαξι, ὁ βασιλεὺς τοῖς βασιλεῦσι, πούς tamen ποσί facit. Nomina autem in. ηρ. quæ syncopen in obliquis patiuntur, α. recipiunt ante. σ. vt ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς. τῇ μητέρι μητρί. ταῖς μητράσι. ὁ πατὴρ, πατέρος πατρὸς, πατέρι πατρί, τοῖς πατράσι. Additur quoq; vocalis in diphthongum, quando in penultima datiui singularis est vel. ε. vel. ο. positione pductũ. vt χαρίεντι χαρίεισι, λέοντι λέουσι. accusatiuus fit à suo recto. ες. in. ας. οἱ αἴαντες τοὺς αἴαντας.

SCHOL. *Datiu9 pluralis uult habere penultimã æqualẽ quãtitate aut maiorẽ penultima datiui singularis: minorẽ nunq̃. Ideoq; si quũ formaĩ datiu9 pluralis à singulari abiectis cõsonãtib9, resultat ei9 penultima breuior: producẽda est, addito. ι. quãdo est. ε. ut ὁ τιθεὶς τῷ τιθέντι, τοῖς τιθεῖσι. ὁ χαρίεις τῷ χαρίεντι, τοῖς χαρίεισι. et addito. υ. qñ est. ο. ut ὁ θεράπων τῷ θεράποντι, τοῖς θεράπουσι. Dualis & plura lis utõs nõ est necesse hic formare, sed neq; actõs neutrorũ. qñ iã supra dictũ est, suis rectis ubiq; similes esse.*

De aliis qnq; declinationũ cõtractis. Cap. 14.

E Quinta declinatione simplici nascunĩ aliç qnq; cõtractæ noim impariũ habentium. ος. genitiui purũ: quæ in nõnullis casibus coalescũt.

Prima est nominum imparium desinentium in. ης. masculinorũ uel fœmininorũ aut cõmuniũ, & in. ες. aut. ος. neutrorũ, eorũ videlicet quę genitiuũ simplicẽ faciũt in. εος. habẽt em̃ alterũ contractum in. ους: admittũtq; alias id genus contractiones in certis casibus, vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς, τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος τείχους. &c.

Ad secũdã ptinẽt noia finita in. ις. masculina vel fœminina & neutra barbara in. ι. quæcũq;. ſ. faciunt genitiuũ cõmunẽ in. ιος. Ea em̃ alterũ habẽt ionicũ p. εος. ac tertiũ atticũ p. εως. cõtrahũtur autẽ cõmunes & ionicę desinẽtię in plęrisq; casib9, ὁ ὄφις τ̃ ὄφιος, cõiter, ὄφεος ionice, ὄφεως attice. &c.

Ad tertiã masculina finita in. ευς. oxytonũ quorũ gt̃us cõmunis fit in. εος. ionicus in. ηος. et attic9 in. εως. in reliqs obliqs admittit ionicas desinẽtias. q̃ tamẽ nusquã cõtrahunĩ. qm̃ cõmunes tãtũ recipiũt cõtractionẽ, idq; in pau

cis casib⁹. ὁ βασιλεὺς τοῦ βασιλέος colliet, βασιλέως attice, βασιλῆος ionice.

Ad quartā reducūtur omnia fœminina imparia in. ω. vel. ως. quæ præter genitiuū simplicē in. οος. habēt etiā contractū in. ους. cōtrahūturq; adhuc in datiuo quoq; & accusatiuo singularis. in duali vero & plurali pariter declinātur iuxta desinētias articulorum masculinorū, sicut nomina quartæ declinationis simplicium. Omnia nomina huius declinationis in. ω. sunt propria & actiunt vltimam, vt ἡ λητώ, διδώ, ἱερατώ. τῆς λητόος λητοῦς. &c. in. ως. duo tantum, eaq; appellatiua, repetiuntur, ἡ ἠώς et αἰδώς.

Quinta est neutrorū omniū in. ρας. et. ας. purum, quorū genitiuus cōmuniter fit in. τος. et ionice remoto. τ. in. ος. rursumq; attice per cōtractionem in. ως. habetq; duas cōtractiones, in. ω. in genitiuis, & in. α. in reliquis casibus. τὸ κέρας τοῦ κέρατος κέραος κέρως. sic τὸ κρέας. &c.

*SCHOL. Quādo noīa imparia puras habēt desinētias obliquorū, biulca efficiūt pronūtiatio. qd ne fiat, plerūq; syllabæ ultimæ synæresi cōglutinātur. synæresin autē qdā à crasi ita distingūt, ut illa dicat̄ quādo manēt eædē līæ, ut τῷ τείχεϊ τείχει. crasis uero quādo cōmiscētur, ut τοῦ τείχεος τείχους, τὰ τείχεα τείχη. Ceterū qa hæc differētia plerūq; à grāmaticis cōfunditur, cōmodi⁹ uocabulo cōtractionis utemur, ut pote ad utrūq; cōmuni. Fit ergo hæc cōtractio semp in lōgā: idq; nō temere, neq; citra legē. Nā pcedēte lōga nō habet locū: sed oportet q; pcedat. ε. uel. ο. aut anceps breuis. potest autē seq uel breuis uel lōga. Notādū uero q; usus bonū casuū prosæ scriptoribus est præscript⁹. ubi etēm cōtracti reperiūtur, illos usurpāt, incōtractos dialecticis ac poetis relinquētes. Qd simpliciter faciūt in prima declinatione: nisi q; à noīe. ἄνθος nō recipiūt gtīū plurale cōtractū ἀνθῶν, q; coincidit aduerbio ἀνθῶν. i. quoniā, sed ἀνθέων. In secūda uero atticos, ubi sunt, eligūt, q; ibidē desunt cōtracti. alias ubi cōtracti ex ionicis reperiūtur, illos fere malūt. ubi uero nō est desinētia attica, nec cōtracta, fere admittūt ionicā spreta cōmuni. dicūt etēm ταῖς πόλεσι poti⁹ quā πόλισι. In tertia quoq; desinētias atticas malūt, ubi sunt: ubi uero nō sunt, cōtractas ex cōibus recipiūt. In quarta oīno cōtractas, ubi sunt, sicuti in prima. In qnta uero incōtractas cōmunes. q; hæ nō habēt hiatū. ideoq; quū. τ. remouet̄: cōtractas inde atticas admittētes, poetis ionicas dimittūt. Adscribā hic exēplū oratorij usus ex secūda declina. q̄ maxime uaria est. ἡ πόλις. τῆς πόλεως. τῇ πόλει. τὴν πόλιν. ὦ πόλι. Δ. τὼ καὶ ὦ πόλεε. ταῖν πολέοιν καὶ πόλεων. Π. αἱ καὶ ὦ πόλεις τῶν πόλεων. ταῖς πόλεσι. τὰς πόλεις.

De aliis cōtractis q̄ hisce. 5. declina. nō includunt̄. Ca. 15.

Contrahuntur ad hæc alia quædam in certis casibus: oxytona videlicet in. υς. adiectiua per. εος. inflexa, in datiuo singulari, & in nominatiuo

accusatiuo & vocatiuo pluralibus. ὁ ἥδης ἥδεος, τῷ ἥδει· οἱ ἥδεις, τοὺς ἥδεας ἥδεις. τὸ ἥδει vero in datiuo singulari tantūmodo τῷ ἥδεϊ ἥδει. His simile est ὁ ἥμισυς, τὸ ἥμισυ barytonū, τῷ ἡμίσει. ἡμίσεες ἡμίσεις. τοὺς ἡμίσεας ἡμίσεις. Barytona quoq;, & oxytona in υς, substantiua, quæ per υος genitiuū faciunt, contrahūtur in illis tribus casibus numeri pluralis, sed semper in υ. ὁ βότρυς βότρυος. οἱ καὶ ὦ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς. ὁ ἰχθὺς ἰχθύος, οἱ καὶ ὦ ἰχθύες ἰχθῦς, τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς. In ων quoq; cōparatiua cōmunia cōtrahūtur in accusatiuo singulari in ω, et in nominatiuo accusatiuo & vocatiuo pluralis in ους. neutra vero in illis dē casib⁹ pluralis in ω. ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸν μείζονα καὶ μείζοα, et p crasin μείζω. οἱ καὶ ὦ μείζονες μείζοες, καὶ μείζους. τοὺς μείζονας μείζοας καὶ μείζους. τὸ μεῖζον μείζονος. τὰ καὶ ὦ μείζονα μείζοα καὶ μείζω. Item finita in ους, declinata per οος. in iisdem tribus casibus pluralis cōtrahūtur in ους, sicut compara tiua cōmunia. ὁ βοῦς, οἱ καὶ ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς. quanquā in hoc; differentiæ gratia rectus pluralis incōtracte sæpius effertur, βόες. Sunt etiam ex paribus nōnulla, quæ in omnibus casibus contrahūtur, vt ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ. Itidem ὁ χρύσεος χρυσοῦς, τοῦ χρυσέου. σοῦ. ἡ χρυσέη. σῆ. τῆς χρυσέης. σῆς. τὸ χρύσεον. σοῦν. τοῦ χρυσέου. σοῦ. Item τὸ ὀστέον ὀστοῦν. huius tamen terminatio incontracta ὀστέον in cōmuni quoq; vsu est in plærisq; casibus. Huc etiam pertinent illa, ὁ ἀδελφιδοῦς. θυγατριδοῦς. τοῦ ἀδελφιδοῦ. θυγατριδοῦ. facta ex ἀδελφίδεος. θυγατρίδεος. Ex imparibus quoq; desinētia in οεις. in omnibus casibus contrahūtur, vt ὁ σιμόεις σιμοῦς, τοῦ σιμόεντος σιμοῦντος, ὁ πλακόεις πλακοῦς, τοῦ πλακόεντος πλακοῦντος.

SCHOL. Τοὺς βοῦς ἰχθῦς, et eiusmodi, Plutarchus more attico fieri tradit, sicut μείζους et μείζω. Inueniuntur autem horum incontractæ desinentiæ apud cōmunes etiam solutæ orationis scriptores. Neutra in υς in plurali non contrahuntur, ὀξέα ἡδέα, et cætera. In comparatiuis ut locum habeat contractio, prius elidendū est ν τὸν μείζονα μείζοα, ac deinde contrahendum μείζω. simili modo in plurali. Participia præsentis actiua & passiua uerborum circumflexorum in omnibus casibus & generibus contrahuntur. quorum exempla lib. 1. apposita sunt.

De generib⁹ nominū, & de adiectiuorū terminationib⁹. Cap. 16.

NOmina propria virorū sunt masculini generis: mulierū fœminini. Quæ vtriusq; sexus substantiam significant, sunt naturaliter cōmunia, vt ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος homo. θεὸς deus dea. κάμηλος camelus. Quæ natura le mu

le munus virorum, masculina: quæ mulierum, fœminina. vt ὁ πατὴρ pater. ἀνὴρ vir. ἑκυρὸς socer. ἡ μήτηρ mater. γυνὴ mulier vxor. ἐγκύμων pręgnans. Quæ munus naturaliter aut ciuiliter vtriq; sexui quadrans, cõmunia. vt ὁ καὶ ἡ παρθένος virgo. γονεὺς parens. διάκονος minister ministra. Quæ altero genere vtrumq; sexum complectuntur, promiscua dicuntur. vt ὁ ἀετὸς ἡ χελιδών. Præterea propria mensium & fluuiorũ masculina sunt. vt ὁ πυανεψιών, ὁ ἠριδανός. vrbium vero insularũ & nauium, fœminina, vt ἡ σιδὼν δῆλος ἀργώ. arborum fere fœminina, ἡ κέδρος. literarũ semper neutra, τὸ ἄλφα. Appellatiua duorũ generũ, fere subiacent prædictis regulis: quę autẽ vni9 sunt generis, plæraq; teriationũ regulas sequũtur. de qb9 vtcũq; cõfuse dictũ est i declinationib9. Adiectiua terna cõplectũtur genera, eaq; ternis quãdoq; vocibus, ὁ καλὸς ἡ καλὴ τὸ καλόν, quãdoq; binis, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς τὸ ἀληθές. Quorũ terminationes sequũtur. Ος. η. vel α. ον. vt ὁ καλὸς ἡ καλή, τὸ καλόν. τόσος τόση τόσον, vnde τοσόσδε τοσήδε τοσόνδε. ὁ πονηρὸς ἡ πονηρά. τὸ πονηρόν. ὁ τοῖος τοία τοῖον, vnde τοιόσδε τοιάδε τοιόνδε. ἄλλος vero ἄλλη, neutram terminationẽ finit in. ο. ἄλλο sicut pronomina quædam cum illorũ compositis. Οῦς. ῆ. οῦν. vt ὁ ἁπλοῦς ἡ ἁπλῆ τὸ ἁπλοῦν. Ος. ον. ὁ καὶ ἡ φιλόκαλος, τὸ φιλόκαλον. ὁ καὶ ἡ εὐπρόσωπος, τὸ εὐπρόσωπον. Ως. ων. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως, τὸ ἀνάπλεων. Ας. ασα. αν. ὁ πᾶς ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν. excipitur ὁ μέλας. ἡ μέλαινα τὸ μέλαν. et ὁ τάλας ἡ τάλαινα τὸ τάλαν. Εις, εσσα. εν. ὁ χαρίεις ἡ χαρίεσσα τὸ χαρίεν. Ύς. oxytonum. εῖα. ύ. vt ὁ ὀξὺς ἡ ὀξεῖα τὸ ὀξύ. Υς. υ. barytonum, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς τὸ ἄδακρυ. Ης. ες. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς τὸ ἀληθές. Ις. ι. ὁ καὶ ἡ φυγόπολις τὸ φυγόπολι. Ους. ουν. ὁ καὶ ἡ τρίπους τοῦ τρίποδος, τὸ τρίπουν, ὁ καὶ ἡ εὔνους τοῦ εὔνου τὸ εὔνουν. Ην. εν. ὁ καὶ ἡ τέρην, ἄρσην, τὸ τέρεν ἄρσεν. Ων. ον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων σώφρων βελτίων, τὸ κακόδαιμον σῶφρον βέλτιον.

SCHOL. De genere nemo, quod sciam, accurate præcepit apud græcos. Quidã satis esse putant, articulos nominũ comites generumq; indices obseruare. Quid autem si absint? immo ut maxime assidueq; nomina comitarentur: an idcirco necessariæ non erant regulæ, quibus eloqui uolenti liqueret, qui articuli, quibus nominibus præponẽdi forent, aut postponendi? Ego sic existimo, grãmaticos rei latissime patentis difficultate deterritos, hæc reliquisse. Etenim ut omittamus poetarũ licentiam, necnon dialectorum & atticæ in primis proprietates, quibus sæpe genera uariãtur: cui libeat obscero uitam perdere in peruestigandis scilicet ac distinguendis nominibus substantiuis in: ος. fœmininis (quæ nimis multa reperiuntur) à masculinis, quæ sunt multo

plura, & in id genus alijs. Praeterea quem non ab instituto reuocet, cum uideat solutae orationis scriptores eorundem nominũ generibus inconstanter ac preter naturam usos? Aristoteles libro de animalibus sexto, λέοντα.i.leonem perinde ac si esset promiscuum, pro foemina usurpat, addito etiam non semel articulo masculino ὁ, cum ad manum esset ἡ λέαινα. quo nomine ibidem saepe utitur. Idem etiam sic loqui consueuit οἱ ὄρνιθες τίκτουσι. Caeterũ de hisce plus satis, quãdo nos quoq; hic cessamus. Qui diligentior esse uolet, non satis habebit lexicorum aridos indices & ieiunas grãmaticorum regulas consulere: sed apud authores insuper ea exquisite annotabit, de quorum genere nihil certi praecipitur. Nos uero ne hanc partem sicuti alij, pene intactam relinqueremus, pauca de illis nominibus indicauimus, quae certum habent genus ratione significationis. quae ipsa aliqua ex parte nõnunquam etiam fallunt: si non alias, certe poetica licentia aut dialecto. Nomen propriũ (quod scilicet primam & particularem substantiã significat) semp est unius generis, siue mascul. ut ὁ σωκράτης, siue foemini. ut ἡ καλλιόπη. Appellatiuũ uero, quod secundã & uniuersalem substantiam denotat, aut unius est generis, ut ὁ λόγος ἡ τιμὴ τὸ ξύλον: aut cõmunis, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος ἵππος. Adiectiuũ, quod de proprio siue appellatiuo accidentaliter dicitur, trium est generum. ut σοφός. Porro quũ singulo sexui distincta nomina utcunq; conueniunt, illa plerũq; reperiuntur unius generis. ut ὁ προφήτης, ἡ προφῆτις. ὁ πρεσβύτης, ἡ πρεσβῦτις. sic ὁ τράγος hircus. ἡ αἴξ capra. ὁ κριὸς aries. ἡ ὄϊς ouis. fallit tamen id aliquando: nam ὁ θεὸς cõmune est, etiam si in usu reperiatur ἡ θεὰ foemininũ. Et apud Homerum non semel τὸν αἶγα legimus & τοὺς ὄϊας masculino genere: siue id attico more fiat, siue poetico. Quando autẽ nomen marem & foeminam complectitur: si sexus patet, ut in quadrupedibus, cõmune est, ut ὁ καὶ ἡ ὄνος. id est asinus asina. ὁ καὶ ἡ ἄρκτος ursus ursa. ὁ καὶ ἡ ἔλαφος ceruus cerua. Si autem sexus non patet, unius est generis. ut ὁ ἀετὸς aquila. ἡ χελιδὼν hirundo, appellaturq; promiscuum. Reperiuntur tamen haec aliquando cõmunia siue ambigua, ut ὁ ἡ γέρανος grus. χὴν anser: sicuti alia quoq;, ut ὁ ἡ λύκος. Ad haec ẽ substantiuis, sunt quae aliud alio genere significant. ut ὁ βοῦς bos, ἡ βοῦς armentũ boum. ὁ ἵππος equus, ἡ ἵππος equitatus. ὁ λίθος quiuis lapis. ἡ λίθος uero plerumq; pretiosus. ὁ χάραξ uallum. ἡ χάραξ pedamentũ. Praeterea quaedam arborũ nomina masculina reperiuntur, ut ὁ φελλὸς φλεὼς κότινος ἐρινεὸς ὀλόσχοινος κέρασος λωτός. quaedam ambigua: idq; ut plurimũ ob dialectos, ut ὁ ἡ πρῖνος φοῖνιξ βάτος. alia neutra iuxta terminationẽ, ut τὸ εὐώνυμον γεράνδρυον. sicuti alias quoq; τὸ τέκνον θυγάτριον, et similia, neutra legimus refragãte significatione. Porro nomẽ fruct9 saepe ab arbore differt genere, ut ἡ κέδρος arbor, τὸ κέδρον uel ἡ κεδρὶς

fructus.quādoq; solo tono, ut ἡ ἀμυγδαλῆ arbor, ἡ ἀμυγδάλη fructus. Adiectiuorum paria sunt, q̄ finiūtur in. ος.ους.ως. reliqua imparia. Rursus finita in. ους. ternas habent uoces.quarū masculina & neutra inflectūtur per tertiā, ut ὁ ἁπλοῦς τὸ ἁπλοῦν. fœminina p secūdā, ἡ ἁπλῆ. qđ cōmune est nominib9 & participijs triū terminationū. Nēpe ea oīa fœmininā inflectūt p secūdā declinationē simplicē. In.ος.quoq; nō cōposita ternas habēt terminationes ē qb9 siṁter masculinæ & neutræ p tertiā inflectūtur, ut ὁ δίκαιος τὸ δίκαιον. ὁ πονηρὸς τὸ πονηρὸν. ὁ πρόθυμος τὸ πρόθυμον: fœmininæ p secūdā, q̄ tūc desinūt in.α.quū.ος.in mascu.est purū, & quū pcedit.ρ. alias in. η. ut ἡ δικαία πονηρὰ προθύμη. excepto ὄγδοος ὀγδόη. Cōposita uero in.ος.binas habēt uoces.ος.cōmunē et.ον. neutrā.q̄ siṁter declinātur p tertiā. Finita quoq; in. ως.attica binas. ως.cōmunē et. ων.neutrā quorū est declinatio quarta. Imparia simili modo q̄dā habēt ternas, alia binas.

De noib9 heteroclitis & numeralib9. Cap.17.

Heteroclitorū noium, quædā ab eodē recto variā habent inflexionē, vt ὁ χάρων, τοῦ χάρονος καὶ χάροντος. ἡ χάρις, τῆς χάριτος καὶ χάριδος καὶ χάρισος. ὁ κόμης, τοῦ κόμου καὶ κόμητος. ὁ πάρις, τοῦ πάριδος καὶ πάριος. et similia. Alia ediuerso ā varijs rectis eadem declinatione inflectuntur, vt ὁ ἀκτὶς καὶ ἀκτὶν, τοῦ ἀκτῖνος. ἡ σαλαμὶς vel σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος. ἡ ὀρίγανος, τῆς ὀριγάνου. καὶ τὸ ὀρίγανον ὀριγάνου. ὁ δεῖπνος, et τὸ δεῖπνον. Alia ā varijs rectis varias inflexiones sortiuntur, vt ὁ φόρκυν vel φόρκυς, τοῦ φόρκυνος. et ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυ. et ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυος. et ὁ φόρκος, τοῦ φόρκου. ὁ μάρτυρ, τοῦ μάρτυρος. et μάρτυρος μαρτύρου. ὁ ψίθυρ, τοῦ ψίθυρος. et ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσῆ καὶ μωσέως. item μωϋσῆς μωϋσῆ καὶ μωϋσέως. et μωσεὺς μωσέως vel μωϋσεὺς μωϋσέως. ὁ θαλῆς θαλοῦ, et θάλης θάλητος. ὁ μακάριος.ρίου. et μάκαρ μάκαρος. et μάκαρς μάκαρτος. Et similia q̄ poetæ & dialecti multipliciter efferunt. Alia sunt irregularis aut mixtę inflexionis, vt ὁ ζεὺς τοῦ διὸς. τὸ ὕδωρ τοῦ ὕδατος. τὸ γάλα τοῦ γάλακτος, ὁ ἄναξ ἄνακτος. ὁ πολὺς τοῦ πολλοῦ. ὁ μέγας μεγάλου. ἡ γυνὴ γυναικός. Alia mixti generis & variati ā singulari in plurale aut duale, vt ὁ δεσμὸς τοῦ δεσμοῦ, τὰ δεσμά.ῶν. ὁ δίφρος δίφρου, τὰ δίφρα. ων. ὁ ἐρετμὸς ἐρετμοῦ, τὰ ἐρετμά.μῶν. ὁ ζυγὸς ζυγοῦ, τὰ ζυγά. γῶν. ὁ κύκλος κύκλου, τὰ κύκλα κύκλων. ὁ λύχνος λύχνου, τὰ λύχνα λύχνων. ὁ μοχλὸς μοχλοῦ, τὰ μοχλὰ μοχλῶν. ὁ σαθμὸς σαθμοῦ, τὰ σαθμὰ σαθμῶν. ὁ τράχηλος τραχήλου, τὰ τράχηλα.ήλων. ἡ κέλευθος κελεύθου, τὰ κέλευθα.εύθων. ὁ καὶ ἡ τάρταρος ταρτάρου, τὰ τάρταρα.άρων. Alia & genere simul & declinatione variant, vt ὁ ὄροφος ὀρόφου. et ἡ ὀροφὴ ὀροφῆς. ὁ φῦκος. φύκου, et τὸ φῦκος φύκεος. ἡ λαίφη λαίφης. et τὸ λέφος λέφεος. Alia synco

pen aut apocopen patiuntur. vt ἡ μήτηρ μητέρος καὶ μητρὸς. ὁ ἀνὴρ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. ὁ καὶ ἡ κύων κυνὸς, pro κύονος. Item τρέφι pro τρόφιμι, δῶ pro δῶμα, λίπα pro λιπαρὸν. et simil'ia poetica. Alia indeclinabilia sūt, vt nomina literarum ἄλφα βῆτα. &c. Item neutra in. αρ. habentia in penultima. ω. vt τὸ νῶκαρ, et neutra in. ας. non præcedente vocali, nec. λ. nec. ρ. vt τὸ βρέτας τοῦ βρέτας, τὸ δέμας δέπας λέπας. et similia. cuiusmodi est τὸ σέλας τοῦ σέλας. Item τὸ ὄναρ ὄφελος ἦδος νάφθα χρεών. et ἡ δώς. Alia certos casus habentia cęteris carent, vt ἄττα. i. quædam in nominatiuo & accusatiuo plurali, οἱ φθόϊες φθοῖς placentæ, τοὺς φθόϊας φθοῖς placentas. τὰν vel ὦ τὰν, o amice, et o amici, in vocatiuis trium numerorū. τοῦ ἀρνὸς τὸν ἄρνα, οἱ ἄρνες. agni agnum & agni in plurali. Carēt autem vocatiuis nomina interrogatiua infinita & negatiua. Alia vnum tantū numerū habent, vt τὰ διάσια. διονύσια. θυέσλια. ἐγκαίνια. τὰ ἄλφιτα ἐπιτίμια μέγαρα. et alia. Item ἡ ἅλς mare, ὁ ἀὴρ aer, ἡ γῆ terra. τὸ πῦρ ignis, τὸ ἔλαιον oleum. et similia. et noīa pp̄ria. vt ὁ πρίαμος, ἡ ἑλένη ἡ τροίη, αἱ ἀθῆναι, Itē numeralia quorū εἷς. μία. ἕν. singulariter tantū declinantur: δύο, quod est trium generum, sicuti ἄμφω dualiter: tametsi sæpe reperitur iunctū articulis & verbis pluralibus, & alioqui δυσὶν datiuus speciem habet pluralis, magis q̄ singularis. οἱ αἱ τρεῖς, τὰ τρία. et οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα pluraliter. quæ vero sequuntur indeclinabilia, πέντε. ἕξ. ἑπτὰ. ὀκτὼ, ἐννέα. δέκα, et reliqua vsq; ad ἑκατὸν centum, terna genera cōprehendunt. quæ articulis distinguntur, sic οἱ αἱ τὰ πέντε, τῶν πέντε. à ducētis pluraliter declinātur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια. sic τριακόσιοι. τετρακόσιοι. &c.

SCHOL. *Heteroclita sunt præter regulas declinata, & utcunq; anomala defectiua & indeclinabilia. e quorū numero ea imprimis hic recensentur, quæ oratorū cōmunis usus recipit. Nam de ijs quæ aut dialecti aut poetæ aliter uariant, quā per regulas præcipitur. lib. 5. fusius dicetur. Ad hæc ex oratorijs quædam in inflexionibus libri primi, quædam etiam in regulis declinationū indicata iam sunt. Non solū autem poetæ inflexiones inuertunt, sed dialecti quoq; passim. Nam à* πελεκᾶς *genitiuus cōmuniter fit* πελεκᾶνος, *attice* πελεκᾶντος. *dorice* πελεκᾶ. *Composita ab.* εἷς. μία. ἕν. *pluralia habent. nam* μηδένες *et* οὐδένες *sæpe legimus. Numeralia ordinē, duplationem, multiplicitatem, tempus & quantitatem significantia regulariter atq; integre flectūtur, ut* ὁ πρῶτος ἡ πρώτη τὸ πρῶτον. *primus. a. um.* οἱ πρῶτοι αἱ πρῶται τὰ πρῶτα. *primi. æ. a. Item* δεύτερος *secundus.* τρίτος *tertius.* διπλοῦς τριπλοῦς, *duplex triplex.* διπλάσιος τριπλάσιος, *duplus triplus.* τριταῖος τεταρ

ταῖος, tertianus quartanus. i. trium & quatuor dierum. διμηνος τριμηνος, bimestris & trimestris. διετος τριετος uel διέτης τριέτης, bimus trimus. πόσος quotus. ποσος quotus. ποσαῖος quot dierum. Sunt tamen alia in αιος magnitudinem magis quam numerum significantia, ut κυαμιαῖος res magnitudine fabæ, ταλαντιαῖος res talantaris.

De noibus deriuatiuis: ac primum de cõparatiuis & supltiuis. Cap. 18.

Deriuatiuorum nominum species sunt septem, συγκριτικὸν cõparatiuum, ὑπερθετικὸν superlatiuum, πατρωνυμικὸν patronymicum, ὑποκοριστικὸν diminutiuum, κτητικὸν possessiuum, παρώνυμον denominatiuum, ῥηματικὸν verbale. A positiuis in. ος. fiunt comparatiua mutato. σ. in. τερος. vt λευκὸς λευκότερος, et suplatiua. σ. in. τατος. λευκότατος. excipiuntur hæc. ὁ φίλος φίλτερος φίλτατος, amicus amicior amicissimus. ὁ λάλος λαλίστερος λαλίστατος, loquax loquacior loquacissimus. ὁ καλὸς pulcher καλλίων κάλλιστος. ὁ ἀγαθὸς bonus κρείττων ἀμείνων βελτίων melior. κράτιστος ἄριστος βέλτιστος optimus. ὁ κακὸς malus. κακίων χείρων peior. κάκιστος pessimus. ὁ μικρὸς paruus. μείων ἥττων ἐλάττων minor. ἐλάχιστος minimus. ὁ ῥᾴδιος facilis. ῥᾴων facilior. ῥᾷστος facillimus. ὁ αἰσχρὸς turpis. αἰσχίων αἴσχιστος. ὁ ἐχθρὸς inimicus ἐχθίων ἔχθιστος. Quum positiuum in. ος. habet penultimam natura vel positione lõgam, seruatur eius. ο. in cõparatiuis & superlatiuis. vt πρᾶος πρᾳότερος πρᾳότατος, ἔνδοξος ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος. quum vero breuem, mutatur in. ω. vt νέος νεώτερος νεώτατος, σοφὸς σοφώτερος σοφώτατος. Porro quum positiua finiuntur in. ης. aut. ων. comparatiua fiũt a neutris terminationibus addito. τερος. et superlatiua addito. τατος. vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς τὸ ἀληθές. vnde ἀληθέστερος ἀληθέστατος. ὁ καὶ ἡ σώφρων τὸ σῶφρον. vnde σωφρονέστερος σωφρονέστατος. Quum finiuntur in. ους. additis. τερος. et. τατος. voci masculinæ, vt ὁ εὔνους εὐνούστερος εὐνούστατος. ὁ ἁπλοῦς ἁπλούστερος ἁπλούστατος. Quum in εις. eodem modo. nisi quod abiicitur. ι. vt ὁ χαρίεις χαριέστερος χαριέστατος. Positiua in. υς. plæraque formant bina comparatiua & totidem superlatiua, alia in. τερος. et. τατος. a neutris terminationibus. vt ὁ βαθὺς τὸ βαθύ, βαθύτερος βαθύτατος. alia in. ων. et. ιστος. vt βαθίων βάθιστος. sic ab ἡδὺς, ἡδύτερος, καὶ ἡδίων, ἡδύτατος καὶ ἥδιστος, a βραχὺς vero tantum fiunt βραχύτερος καὶ βραχίων βραχύτατος, non βράχιστος. et a πολὺς, πλείων πλεῖστος, nõ πολύτερος nec πολύτατος. notatur huic simile inter irregularia. μέγας μείζων μέγιστος. Ab aliis positiuorum desinentiis nõ exeunt cõparatiua nec superlatiua. vt a τέρην. εὔχαρις, et similibus. fiunt autem aliquando a præpositionibus. vt ab ὑπὲρ ὑπέρτερος ὑπέρτατος. ab aduerbiis. vt a πόῤῥω πορρώτερος

τερος πορρώτατος. et à participiis, vt ab ἐῤῥωμένος ἐῤῥωμενέστερος ἐῤῥωμενέστατος.

SCHOL. *Comparatiuorū terminationes sunt duæ. altera cōmunis in. ων. altera masculina in. ρος. huius fœminina finitur in. α. neutra uero utrinq; in. ον. Inflectūtur autem hæc in. ρος. α. ον. pariter. cōmunia uero in. ων. et eorum neutra in. ον. impariter declinantur. Notanda quæ raro aliter deformata reperiuntur apud autores, ut ἀγαθώτατος apud Heliodorum, et μονώτατος αὐτότατος apud Comicum. & alia attica ac poetica, quæ lib. 5. indicabimus.*

De patronymicis & reliquis deriuatiuis. Cap. 19.

PAtronymica quædam sunt masculina, alia fœminina. masculina finiūtur in. δης. fiuntq; à genitiuis suorū primitiuorū, versa terminatione in. ιδης. vt ἀπὸ τοῦ νέστορος νεστορίδης, à πηλέως πηλείδης. et πηλείδης per synæresin, ab αἰακοῦ αἰακίδης. Quū autem primitiuū habet desinētiam puram, aut alioqui est primæ declinationis: formātur in. αδης. vt τοῦ ἡλίου ἡλιάδης, τοῦ βορέου βορεάδης. Fœminina fiunt à masculinis remoto. δης. vt νεστορὶς ἡλιάς. sunt tamen nōnulla finita in. νη. quæ formātur à genitiuis primitiuorū, vltima in. νη. vt ὁ ἄδραστος ἀδράστου, ἡ ἀδραστίνη. vel in. ωνη. quando. ι. præcedit. ι. vt ὁ ἰκάριος ἰκαρίου, ἡ ἰκαριώνη. Diminutiuorū formæ vsitatiores sunt in. σκος. et. λος. masculinorū, vt ἀστερίσκος ναυτίλος. In. σκη. et. ις. fœmininorū, vt παιδίσκη θεραπαινίς. et in. ον. neutrorū, vt γραΐδιον γερόντιον. In. ας. vero. υς. et. αξ. vt ὁ ζηνᾶς διονῦς λίθαξ, et in. ων. vt ὁ μαρίων ἡ ὕφων, rariora sunt. Possessiuorum formæ variæ sunt. vt ὁ μουσικὸς ἀνθρώπειος ῥωμαῖος οὐράνιος πατρῷος παντοῖος νεαπολίτης ἐχτόρεος φλογώδης χρυσοῦς. fiunt autē hæc & diminutiua à propriis aut appellatiuis: nō tamē habent certam formationē. Denominatiua dicūtur quæ à nomine deriuātur. vt à φίλος, ὁ φίλων proprium, et ἡ φιλότης amor. quo quidem nomine appellari quoq; possunt reliquæ species iam dictæ. Verbalia à verbis multipliciter deducūtur, sed pleraq; à præteritis perfectis passiuæ vocis fiunt, remotis primū augmentis, ac deinde mutatione quapiam facta circa vltimā, hac serie. A prima persona. μαι. in. μα. in verbis barytonis, vt à γράφω γέγραμμαι, τὸ γράμμα γράμματος. quædā in. μη. oxytonum, vt ἡ γραμμή. alia in. μος. similiter oxytonū, vt à λογίζομαι λελόγισμαι, ὁ λογισμός. Itē à secūda persona. αι. in. ις. vt à λέγω λέλεγμαι λέλεξαι, ἡ λέξις. à tertia vero. ται. in. τος. et. τεος. vt à ποιῶ πεποίημαι πεποίηται, ὁ ποιητός et ὁ ποιητέος. à quibus alia rursus gignuntur in. ικος. formæ possessiuæ ὁ ποιητι-

κός. Hæc autē adiectiua sunt. sed & substātiua inde fiunt non pauca, ut ὁ πομπὸς ἀπὸ πέμπω, τὸ πετήριον ἀπὸ πίνω πέπομαι, τὸ διδακτήριον ἀπὸ διδάσκω δέδιδακται, mutato uidelicet. μαι. in. τής. τήριον. τρον.

SCHOL. *Patronymica, ut plurimum à nominibus proprijs patrū gignūtur, raro à nominibus matrum, ut λητοΐδης. masculina cōmuniter inflectūtur p primā declinationē, fœminina uero quæ in. νη. desinunt per secūdā, quæ autē in. σ. per tertiā. Sunt porro denominatiua quæ patronymicorū formā habent, ut φωκυλίδης θουκυδίδης. Ad hæc sunt ex patronymicis nōnulla q̄ admittunt synæresim, alia syncopen, alia rursum interpositionē syllabarū. quorū passim occurrunt exēpla apud poetas. Diminutiua ab ijsdē interdū nominibus multipliciter exeunt, ut ab ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος ἀνθρώπιον ἀνθρωπάριον. Itidem possessiua, ἀνθρώπειος ἀνθρώπινος ἀνθρωπικός. sic à θάλασσα θαλάσσιος θαλασσικὸς θαλασσώδης. Eorum autem quæ exeunt in. κος. quędā aptitudinē & peritiā significant magis quā possessionē, ut δρομικὸς, idoneus ad currendū. πυκτικὸς aptus pugillatui. itē μουσικὸς musicæ peritus. & c. E uerbalibus multa substantiua dissyllaba fiunt à præsentibus. ε. penultimo, ubi est, mutato in. ο. et. ω. ultimo uerbi in. α. siue. η. siue. ος. ut à φέρω ἡ φορά, à νέμω ἡ νομὴ, à λέγω ὁ λόγος. Ad hæc alia à uerbis in. ευω. exeunt in. εια. ut à βασιλεύω, ἡ βασιλεία. Sunt quæ à futuris fieri putantur, quędā remoto. ω. ut à βασιλεύω βασιλεύσω, ὁ βασιλεύς: ab ἁρπάζω ἁρπάξω, ὁ ἅρπαξ. alia. σω. in. μων. ut à νοῶ νοήσω, νοήμων. alia. σω. in. δων. ut ab ἀλγῶ ἀλγήσω, ἀλγηδών. Quę fiunt à primis psonis præteritorū, substātiua sunt. significant autē quędā rem uerbi sine actu: nam τὸ γράμμα est litera et γραμμὴ linea: alia rem cū actu, nēpe q̄ exeūt in. μος. nam ὁ λογισμὸς est intellectus cōsiderans. Quæ uero fiunt à secūdis psonis similiter substātiua sunt & fœminina, declināturq; omnia p secūdā declinationē cōtractorū. Significant autē fere actū cū re, uel actū solū. nam λέξις est actus dicēdi, & id quod dicitur. i. dictio. γεῦσις actus gustādi. i. gustatio. Ex illis q̄ fiunt à tertijs psonis; adiectiua quidē in. τος. idē fere significant qđ latina in. bilis. cætera uero in. τος. idē quod gerūdia in. dus. a. um. ut ὁ ποιητὸς factibilis, ποιητέος faciendus. Quæ autem inde fiunt in. κος. actiue significant, ut ποιητικὸς factiuus, aptus ad faciendū. Sunt præterea quā plurima alia à uerbis deducta, quæ certis formationibus comprehendi nequeūt, ut à κλέπτω, ὁ κλέπτης. à σώζω, ὁ σωτὴρ et τὸ σωτήριον. à γινώσκω, ὁ ἡ ἀγνὼς ἄγνωτος. ab ἁρπάζω, ἡ ἁρπαγή. à βουλεύω, ἡ βουλή. et similia.*

De pronominum accidentibus & diuisione. Cap. 20.

PRonominū accidentia sunt, genus, numerus, casus, species, figura, & persona. Diuiduntur autem in πρωτότυπα, idest primitiua. κτητικά,

Idest possessiua. δεικτικὰ. i. demonstratiua. ἀναφορικὸν. i. relatiuū. σύνθετα. Idest cōposita. Primitiua simplicia sunt tria. ἐγὼ ego primæ personæ. σὺ tu secundæ. οὗ sui tertiæ. à quibus postea deriuātur possessiua hac serie. ἐμὸς ἐμὴ ἐμὸν. meus.a.um. à singulari genitiuo ἐγὼ ἐμοῦ. et νωΐτερος νωϊτέρα νωΐτερον, noster nr̄a nr̄m inter duos, à duali νῶϊ κὰι νῷ, νῶϊν κὰι νῷν. et ἡμέτερος ἡμετέρα ἡμέτερον, noster.a.um. à plurali ἡμεῖς ἡμῶν. Item σὸς σὴ σὸν, tuus.a.um. à σὺ σοῦ secundæ personæ. et σφωΐτερος σφωϊτέρα σφωΐτερον vester.a.um. inter duos, à duali σφῶϊ κὰι σφῷ, σφῶϊν κὰι σφῷν. et ὑμέτερος ὑμετέρα ὑμέτερον, vester.a.um. à plurali ὑμεῖς ὑμῶν. Item ἑὸς, ἑὴ non ἑὰ, ἑὸν. suus.a.um. ab. οὗ. tertiæ personæ. et σφέτερος σφετέρα σφέτερον. suus a.um. ab eius plurali σφεῖς σφῶν. Hæc autē omnia eo modo variātur, quo adiectiua nomina paria. Demonstratiua sunt duo, οὗτος αὕτη τοῦτο, hic hæc hoc. et ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο, ille. a. ud. Articuli quoque præpositiui addito. δε. in fine per omnes casus, fiunt demonstratiui, sic ὅδε hic. τοῦδε huius. ἥδε hæc. τῆσδε huius. τόδε hoc. τοῦδε huius. Porro δεῖνα. δεῖνος. δεῖνι. δεῖνα, quod trium generū est, numerari solet inter demonstratiua pronomina. significat autem quispiam vel ille indefinite. Relatiuū vnū est, αὐτὸς αὐτὴ αὐτὸ. ipse.a.um. quod cū primitiuis cōponitur. fitque ἐμαυτοῦ primæ psonæ mei ipsius, σεαυτοῦ secūdæ tui ipsius, & ἑαυτοῦ tertiæ sui ipsi⁹. Carent enim hæc cōposita rectis, quia reciproce sumūtur. quorū fœminina sunt. ἐμαυτῆς. σεαυτῆς. ἑαυτῆς, neutra ἐμαυτοῦ. σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. sed cōposita primæ & secūdæ personæ in singulari tantū reperiuntur, tertiæ vero etiam in plurali ἑαυτῶν ἑαυτοῖς. &c. Ad hæc αὐτὸς articulis præpositiuis per omnes numeros & casus subiicitur. sic ὁ αὐτὸς, τοῦ αὐτοῦ idem eiusdem. ἡ αὐτὴ eadem, τὸ αὐτὸ, vel ταυτὸ, siue ταυτὸν idem. Carent autem vocatiuo pronomina, excepto primitiuo σὺ. et possessiuo ἐμὸς. et demonstratiuo, οὗτος.

SCHOL. Obliqui primitiui primæ personæ etiā reperiuntur amissa priori syllaba. μοῦ. μοί. μέ. absque tonis. ἕς uero rectus tertiæ aliquando legitur, sed relatiue magis quā reciproce. Porro αὐτὸς cum nominibus quoque cōponitur, ut αὐτοδίδακτος φίλαυτος, et cū alijs partibus. οὗτος uero cū τοῖος τόσος τηλίκος, sic τοιοῦτος τοιαύτη τοιοῦτο uel τοιοῦτον, talis tale. τοσοῦτος τοσαύτη τοσοῦτο uel τοσοῦτον. tot. tāt⁹. a. ū. τηλικοῦτος τηλικαύτη τηλικοῦτο uel τηλικοῦτον. tātus. a. ū. Tria composita in plurali secundū diuisionē inflecti possunt, sic ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτοὺς, ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐταῖς, ἡμᾶς αὐτάς. atque itidem neutra.

tra.

tra. Item ὑμῶν αὐτῶν. ὑμῖν αὐτοῖς. et reliqua, ut in prima persona. Item σφῶν αὐτῶν σφίσιν αὐτοῖς. &c. Hæc autem nihil uetat in nominatiuo quoq; dici ἡμεῖς αὐτοὶ, & ita in cæteris, sicuti etiam in singulari in diuisione coniungi possunt per omnes casus, ἐγὼ αὐτὸς, σὺ αὐτός. Σεαυτοῦ per syncopen quoq; dicitur σαυτοῦ σαυτῷ σαυτόν. atq; itidē in alijs generibus. Similiter ex ἑαυτοῦ fit αὑτοῦ. αὑτῷ, αὑτόν &c. Ad hæc ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. idest adinuicem uel inter se, speciem habet pronominis reciproci. quod in fœminino quoq; & neutro genere reperitur. ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλήλας. &c. Sunt & alia patriam significantia deriuata à possessiuis, siue ea nomina, siue pronomina dici malis. ἡμεδαπός. ἡμεδαπή. ἡμεδαπόν. nostras. ὑμεδαπός. ή. όν. uestras. cuiusmodi est ποδαπός cuias. quod à ποταπός differt, idest quo ingenio uel qualis.

De verbo & eius accidentibus. Cap. 21.

Verba personalia distinctos habēt suis vocibus numeros & personas, quod nō habent impsonalia. Personaliū accidentia octo sunt, εἶδος σχῆμα γένος ἔγκλισις χρόνος ἀριθμὸς πρόσωπον συζυγία. idest species figura genus inclinatio tempus numerus persona coniugatio. Species duæ sunt. primitiua, vt μανθάνω disco. deriuatiua, vt μαθητιῶ cupio discere. Figuræ quoq; duæ. simplex vt φέρω, composita vt ἐπιφέρω, decōposita vt προσεπιφέρω. Genera, quę alias διαθέσεις dicūtur .i. dispositiones, quinq;. ἐνεργητικόν. idest actiuū: quod desinens in. ω. format passiuū in. μαι. vt τύπτω verbero, ποιῶ facio. τίθημι pono. παθητικόν. idest passiuū: quod in μαι. desinens, passiue significat: habetq; vocem actiuā in. ω. vel. μι. vnde fit, vt τύπτομαι verbero. ποιοῦμαι fio. τίθεμαι ponor. οὐδέτερον. idest neutrum, quod desinens in. ω. nec format ex se passiuū, nec significat actiue, nec passiue. vt ὑγιαίνω valeo. κοινὸν ἢ μέσον. idest cōmune vel mediū, quod desinens in. μαι. et nō habens vocem actiuā, actionē tamen & passionē significat. verū huiusmodi rara reperiuntur. vt βιάζομαι vim facio & vim patior. ἐργάζομαι operor et efficior. ἀποθετικόν, idest deponens, alias ὑπόμεσον, idest submediū, vel ὑπόκοινον idest sub cōmune, quod desinens in. μαι. nō habet vocem actiuā, significatq; vt plurimū actionem. vt μάχομαι pugno. Actiua alias vocantur transitiua: neutra quoq; alias intransiua & absoluta. Horū alia substantiua sunt. vt εἰμὶ sum, alia per se neutra. vt ζῶ viuo, alia per se actiua. vt ἀναβαίνω ascendo, alia per se passiua. vt ἀλγῶ doleo. deponentiū alia per se actiua. vt μάχομαι pugno, alia per se passiua. vt γίνομαι fio. Inclinationes siue modi quinq; sunt, ὁριστική, idest definitiuus,

quem latini indicatiuũ appellant, προστακτικὴ imperatiuꝰ, εὐκτικὴ optatiuꝰ, ὑποτακτικὴ subiunctiuus, ἀπαρέμφατος infinitiuus. Tempora sex. ἐνεστὼς idest instans siue præsens. παρατατικὸς extensiuũ, hoc est præteritũ imperfectum. παρακείμενος adiacens scilicet præsenti, hoc est præteritum. quod aliquid paulo ante perfectum significat. ὑπερσυντέλικος idest plusq̃ perfectum. ἀόριστος indefinitum. μέλλων futurum. Numeri sicut in nomine tres sunt, personæ totidem. Coniugationes præcipuæ sex, per quæ flectuntur omnia verba finita in. ω. barytonũ. Prima in prima positione (q̃d thema appellatur) quadrupliciter desinit, in. βω. πω. φω. πτω. habet itaq; ante. ω. vel. β. quæ media est, vel illius tenuem. π. vel aspiratã. φ. vel tenuem cum. τ. idest. πτ. vt λείβω τρέπω γράφω τύπτω. Dicuntur autem huiusmodi literæ præcedentes. ω. vltimũ characteristicæ. i. formatiuæ. Secũda quoq; quadrupliciter desinit: in. γω. κω. χω. κτω. habet enim formatiuas quatuor, videlicet alteram mediam. γ, et. κ. eius tenuem et. χ. aspiratam, &. κ. itidem cum. τ. hoc est. κτ. vt λέγω πλέκω βρέχω τίκτω. Tertia in. δω. τω. θω. habet enim formatiuas tres, tertiã videlicet mediã. δ. et. τ. eius tenuẽ, et. θ. aspiratam, vt ᾄδω ἀνύτω πλήθω. Quarta est desinentiũ in. ζω, et. σσω. vel. ττω. vt φράζω πλάσσω vel πλάττω. Quinta in. λω. μω. νω. ρω. habet enim formatiuas quatuor immutabiles. λ. μ. ν. ρ. vt ψάλλω νέμω φαίνω σπείρω. Sexta per ω. purũ effertur. vt πλέω ναίω ἀκούω χρίω. Ex hac sexta per contractionem fiunt aliæ tres cõiugationes; quæ dicuntur circũflexorũ. vnde rursus aliæ tres oriũtur dictæ. εἰς. μι. atq; item alia quarta ex finitis in. νω. de quibus omnibus postea dicetur.

SCHOL. *Decompositum uerbum quidam uocant deriuatiuũ à composita dictione, ut φιλιππίζω, idest Philippi factionem sector, à φίλιππος composito à φίλος et ἵππος. Præsens instare actionem significat. Paratatícus præteriisse & adhuc extendi. Paracimenos modo præteriisse. ideoq; adiacens præsenti uocatur. Aoristus uero præteriisse quidem, sed confuse & indefinite, quantum ad actum pertinet, uel alioqui ad tempus. qua distinctione carent latini. πεποίηκα iam feci. ἐποίησα feci. Hispane sic, hecho he, hize. Ceterum nec duo aoristi differunt inter se, nec duo futura. linguæ enim ubertas illos & hæc geminauit. quæ aliud quoq; mox futurum edidit: de quo postea dicetur. Personalia uerba, quædam desinunt in ω. barytonum, alia in. ω. circumflexum, alia in. μι. alia in. μαι. Barytonum dicitur. quod super ultimam non habet tonum figuratum, ut τύπτω. ubi. ω. grauem habet ratione generali, qua fit, ut omnes syllabæ, quæ nullo prædominanti to-*

nõ signatæ sunt, grauentur: ac perinde dicatur habere grauem, qui appellatur tonus syllabarum. Vnde barytona iure dicta sunt quælibet uocabula non habentia figuratum tonum supra ultimam: q̃ eo ipso illic succedat grauis.

De formatione tẽporũ & primo de augmẽtis præteritorũ. Ca. 22.

THemate incipiente à uocalibus. ι. η. υ. ω. quæ dicuntur immutabiles, vel à diphthongis etiam immutabilibus. ει. ευ. ου. reliqua tempora eodem modo inchoant. Incipiente vero à vocalibus. α. ε. ο. quæ mutabiles dicũtur, vel à diphthongis. αι. αυ. οι. etiam mutabilibus, augmentũ fit in omnibus præteritis hac serie. α. et. ε. mutãtur in. η. vt ἀκούω ἤκουον, ἐρείδω ἤρειδον. item. ο. in. ω. μέγα. vt ὀρύττω ὤρυττον. quod augmentum idcirco temporale vocatur, q̃ fere breuis transit in longam. Item. αι. mutatur. in. η subscripto. ι. vt αἴρω ᾖρον. αυ. in. ηυ. vt αὐλέω ηὔλεον. οι. in. ω. μέγα subscripto. ι. vt οἰκτείρω ᾤκτειρον. At vero themate incipiente à consonante, parataticus & aoristi recipiunt in principio. ε. quod vocatur augmẽtum syllabicum. vt τύπτω ἔτυπτον ἔτυψα ἔτυπον. Præteritum vero perfectum. ε. itidem solum assumit, quando. ε. ipsum in paratatico est positione longum. vt ψάλλω ἔψαλλον ἔψαλκα. σπείρω ἔσπειρον ἔσπαρκα. ῥίπτω ἔρριπτον ἔρριφα. quando vero est breue aut cõmune, assumit cum illo etiam primam consonantem thematis, quam reduplicationem vocant. vt τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. sic πλήθω ἔπληθον πέπληθα. est enĩ hic. ε. cõmune, quia sequitur. π. muta, et. λ. liquida. Excipiuntur verba incipientia à. γν. et. γρ. in quibus paracimenos solũ. ε. recipit, licet illud cõmune sit in paratatico, sequente videlicet muta. γ. cum liquida. ν. vel. ρ. vt γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα. γρηγορῶ ἐγρηγόρουν ἐγρηγόρηκα. Itẽ ex verbis repetentibus consonantem inceptiuam thematis, illa quæ ab aspirata inchoant, tenuem repetunt, vt φράζω ἔφραζον πέφρακα. θηρεύω ἐθήρευον τεθήρευκα. χωρίζω ἐχώριζον κεχώρικα. In his enim pro. φ. assumitur eius tenuis. π. et pro. θ. tenuis. τ. et pro. χ. tenuis. κ. ne fiant asperæ voces repetitis aspiratis φέφρακα θεθήρευκα χεχώρικα. Præteritum plusquam perfectum incipit & augetur sicut perfectum. vt ἐρείδω ἤρειδον ἤρεικα ἠρείκειν. ψάλλω ἔψαλλον ἔψαλκα ἐψάλκειν. Exceptis verbis repetentibus consonantem thematis: in quibus præter eam syllabam, rursus geminatur. ε. quam secundã reduplicationem vocant. vt τέτυφα ἐτετύφειν. Reperitur tamen nõnunquã absq; hac geminatione, vt κεκοινωνήκει à κοινωνῶ cõmunico. κεκίνητο à κινῶ moueo. πεφοίνικτο à φοινίττω rubefacio. et alia.

SCHOL. *In formandis temporibus uariatio fit, aut circa finem, ut* ἐπιπίνω ἐπίπινον: *aut circa literam formatiuam, ut* τύπτω τύψω: *quandoq; circa penultimã & ultimã syllabam, ut* σπείρω σπερῶ, ψάλλω ψαλῶ. *quandoq; una cum alijs uariationibus, circa principium quoq; fit mutatio. id quod (ut dictum est) in præteritis accidit. Aduertendũ autem, q cũ ex diphthõgo fit mutatio in præteritis, ut* αἴρω ἦρον, *improprie dicitur augmentũ: quãdoquidẽ ibi nullũ tempus augetur. Item q appellatione præteritorũ intelligenda sunt reliqua tẽpora, demptis præsenti ac futuris. Præterea ẽ uerbis incipientibus ab.* ε. *notanda sequentia, quæ augentur per.* ει. ἐθίζω, εἴθιζον. ἔθω εἶθα καὶ εἴωθα. ἑρπύζω εἵρπυζον. ἕρπω εἷρπον. ἕλκω εἷλκον. ἑλκύω εἵλκυον. ἐρύω εἴρυον. ἑστιῶ εἱστίων. ἐργάζομαι εἰργαζόμην. ἕπομαι εἱπόμην. ἐῶ εἴων. ἔχω εἶχον. ἕλω εἷλον. ἕπω εἶπον. ἔρω, εἴρηκα. ἕω εἷκα. ἑστήκω ἕστηκα εἱστήκειν. *Item sequentia quæ non augentur.* ἄω ἆον. ἀΐω ἄϊον. ἀηθέσσω ἀήθεσσον. ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην. *sed hæc poetica fere sunt. Item* οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν. οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν. οἰμῶ οἴμησα. οἰνῶ οἴνησα. οἰνίζω οἴνιζον. οἰστρῶ οἴστρησα. οἰῶμαι οἰώθη. οἰακίζω οἰάκιζον. οἰακονομῶ οἰακονόμουν. οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν. οἰδαίνω οἴδαινον. οἰκουρῶ οἰκούρουν. *Notãda quoq; præterita* μέμνημαι κέκτημαι πέπταμαι πέπτωκα, *à thematis* μνάομαι κτάομαι πτάομαι πτόω: *quæ ideo repetunt primã consonãtem thematis, q.* ε. *in illorum paratatícis cõmune fit, sequentibus uidelicet geminis liquidis aut tenuibus, sicuti lib. 4. dicetur. Notandũ etiã incipientia à.* ρ. *ipsum geminare in præteritis. ideoq;.* ε. *solum in omnibus recipere, ut* ῥίπτω ἔρριπτον ἔρριψα ἔρριφα ἐρρίφειν. *nõ* ῥέρριφα *neq;* ἐρερρίφειν.

De augmentis præteritorũ in verbis cõpositis. Cap. 25.

VErba cum præpositionibus cõposita fere augentur intrinsecus post præpositiones. vt προσβάλλω applico à πρὸς et βάλλω, προσέβαλλον, non ἐπρόσβαλλον. ἐντείνω intendo, ab ἐν et τείνω, ἐνέτεινον. Quãdo vero cum aliis partibus componuntur, aut alias non sunt in vsu simplicia: plærũq; augentur in principio. vt ὁμολογῶ consiteor, ὡμολόγουν, ab ὁμοῦ et λέγω. ἀπορῶ ambigo ἠπόρουν, ab. α. et πορέω. χειραγωγῶ ἐχειραγώγουν, à χεὶρ manus et ἄγω duco. φιλοσοφῶ ἐφιλοσόφουν, à φίλος amicus. & σοφὸς vel σοφία. ἀνδραγαθῶ ἠνδραγάθουν, ab ἀνὴρ vir et ἀγαθὸς bonus. ἀμφισβητῶ dubito. ab ἀμφὶ et σβητῶ inusitato. Quædã tamẽ huiusmodi reperiũtur intrinsecus aucta. vt ἀπολαύω fruor, ἀπέλαυον. προσκυνῶ adoro, προσεκύνουν. προσδοκῶ expecto, προσεδόκων. ἐπιχειρῶ aggredior, ἐπεχείρουν. ἐγχειρῶ cõmitto, ἐνεχείρουν. ἐνθυμοῦμαι considero, ἐνεθυμούμην. ἐγκωμιάζω laudo, ἐνεκωμίαζον. quorum simplicia non reperiũtur. Qualia etiam

ſunt compoſita ab. εὐ. bene et. δυς. male, ſequente vocali mutabili videli-
cet. α, ε, ο. vt εὐαγγελίζομαι læta nuntio, εὐηγγελιζόμην. εὐεργετῶ benefacio,
εὐηργέτουν. δυσαρεστῶ diſpliceo, δυσηρέστουν. Sequente vero vocali immuta-
bili aut cōſonāte, ſimplicīū regulis ſubiacent. vt εὐσεβῶ pietatē colo, εὐσέ-
βουν, δυστυχῶ infortunīū patior, ἐδυστύχουν. εὐημερῶ proſpere ago, εὐημέρουν.

SCHOL. *Præpoſitiones quæ finiūtur in uocalem, abijciunt illā, quādo compo-
nuntur cum uerbis incipientibus à uocali: quod quidē in themate faciunt & in præ
teritis. ut* παρέχω, *à* παρά *et* ἔχω. *Item* ἀναβλέπω *reſpicio, quod componitur
ex* ἀνά *et* βλέπω, *formát paratatīcū* ἀνέβλεπον, *et aoriſtum* ἀνέβλεψα. περὶ
uero et πρὸ *ſolæ retinent ſuas uocales, ut* περιέχω προέχω. *et* ἐπὶ *in nōnullis, ut*
ἐπιορκῶ. *Ad hæc cum initiū uerbi ſimplicis habuit uocalem aſpiratam, & finis præ
poſitionis conſonātem tenuem ante uocalem quæ exteritur: tenuis ipſa uertitur in ſuā
aſpiratam, ut* εὕδω *cum* κατὰ *facit* καθεύδω, ἕλκω *cum* ἐπὶ ἐφέλκω, ὁρίζω *cū*
ἀπὸ, ἀφορίζω. *Præpoſitiones uero quæ finiuntur in conſonantē, quādo componuntur
cū uerbis incipientibus à uocali, ſuā conſonantem ſeruant, ut* συνάγω. *Sed cū incipi
entibus à conſonanti, aliquādo ſeruant integrā, ut* συντρέχω: *aliquādo mutant, ut*
συλλέγω. *Iungūtur autem quādoq; in eadem compoſitione duæ ac tres præpoſitio-
nes, ut* προσεπιβάλλω, *à* πρὸς *et* ἐπὶ *et* βάλλω. προεξανίστημι *à* πρὸ ἐξ ἀνὰ
et ἵστημι. *ubi augmentum fit ante uerbū ſicut in compoſitis cum una, ſic* προσεπέ-
βαλλον προεξανέστην. *Hic quidā in uniuerſum præcipiunt, augmētum fieri in princi-
pio, cum præpoſitio cōpoſita nihil addit ſignificationi ſimplicis, ut* ἔπω ἐνέπω *dico,*
ἤνεπον: εὕδω καθεύδω *dormio,* ἐκαθεύδον. ἵζω καθίζω, *ſedeo uel in ſede colloco,*
ἐκάθιζον. *alias in medio, ut* παραβάλλω *cōparo* παρέβαλλον, *à* βάλλω *iacio et*
παρά. *Cæterū augmenta uerborū nōnunquā reperiuntur in totum ſublata, aliquā-
do geminata, aut aliter q̃ hic traditum eſt poſita. quod in ſingulis adnotare, ſolerti-
tis obſeruationis eſt, magis quam artis: qua de re dicetur etiam lib. 5.*

De formatione paratatici actiui in verbis barytonis. Cap. 24.

Thema barytonum non formatur aliunde. Paratatīcus vero circa finē formatur à themate. ω. tantū mutato in. ον. et tono tranſlato in ante penultimam, quoties euadit polyſyllabus & incōtractus. ſeruat autem ſem-
per formatiuam thematis: ſiue ea ſola ſit, vt τρέπω ἔτρεπον, ſiue cum al-
tera, vt τύπτω ἔτυπτον.

SCHOL. *Hinc inchoat formatio uerborū barytonorū, tam circa finem, quam
circa formatiuas & penultimas. Formātur autem hic primæ tantū perſonæ in acti-
uis: q; facile reliquæ ex analogia uerbi* τύπτω *in alijs uerbis deduci poſſunt. Notan-*

dum uero, q; ubi prima persona pluralis desinit in. μεν. deest prima dualis. hãc tamẽ significato solet comprehendere prima pluralis, ut τύπτομεν; idest uerberamus com plures siue duo. τύπτετον uero secũda dualis est, & τύπτετον tertia. Preterea hę duæ similes sunt, quãdocũq; tertia pluralis desinit in. ι. ut τύπτετον τύπτετον, quia τύπτουσι. item τύπτεσθον τύπτεσθον in uoce passiua, quia τύπτονται: alias, dissimiles, ut ἐτύπτετον ἐτυπτέτην in paratatico: quia tertia pluralis est ibi ἔτυπτον. In dissimilibus uero, tertia dualis à secũda fit. ον. mutato in. ην. ac tono translato in penultimã, ob mutationẽ breuis in longã. Quoniã autem tẽpora per literas formatiuas maxime distinguuntur: illa in formatione coniunximus, quæcũq; easdem formatiuas habent: ut puta parataticũ cum præsenti, primũ aoristũ cum primo futuro, hypersyntelicũ cum paracimeno, ac demũ hypersyntelicũ medium aoristum secũdũ. & secundũ futurũ cũ paracimeno meso. Quod ideo admonemus, nequis miretur cõmunem ordinẽ inuersum. Illud etiã præmonemus nõnulla tempora quæ in exemplis propositis in usu non reperiũtur, consulto hic effingi, ut tyrones similia doceantur iuxta analogiam formare in uerbis alijs, ubi non desunt.

De formatione futuri & aoristi priorum actiuorũ. Cap. 25.

FVturum à præsenti fit variata sola formatiua: in prima quidem coniugatione in. ψ. vt γράφω γράψω, τύπτω τύψω: in secũda in. ξ. λέγω λέξω: in tertia in. σ. ᾄδω ᾄσω: in quarta in. σ. quando videlicet thema habet. ζ. vt φράζω φράσω, præter οἰμώζω στηρίζω αἰάζω στενάζω ἐλολύζω ἀλαλάζω κράζω θρυλλίζω παίζω σφάζω σίζω τρίζω ῥέζω: quæ omnia. ξ. assumunt in futuro. quando autem thema habet. σσ. siue. ττ. fit variatio in. ξ. vt πράσσω vel πράττω facio, πράξω. excipiuntur πράττω vendo. μ. πράσω, item πλάττω πάττω ἐρέσσω ἱμάσσω λίσσω ὑπνώσσω. quæ. σ. assumunt in futuro. πέττω vero. ψ. πέψω. In sexta. σ. interponitur ante. ω. vt βασιλεύω βασιλεύσω. In quinta manent in futuro. λ. μ. ν. ρ. sed differentiæ causa circumflectitur vltima, & corripitur penultima. vt ψάλλω ψαλῶ, νέμω νεμῶ, φαίνω φανῶ, σπείρω σπερῶ.

Aoristus primus fit à futuro. ω. mutato in. α. breue, tonoq; retroacto. vt τύψω ἔτυψα. habet autem fere penultimam longam: ideoq; in verbis quintæ cam aliqua ratione producit.

SCHOL. *Futurum primum, quod totius ferme coniugationis est cardo, uarias habet formas. quas qui probe tenuerit, facile reliqua tempora uersabit. Nos hic capita cõmunia regulariaq; proponimus. quæ desunt partim reperientur in locis de uerbis circumflexis et, εἰς. μι. et de anomalis, partim lib. 5. ubi de dialectis & poe*

tico usu seorsum agitur. Consonantes immutabiles. λ. μ. ν. ρ. quum reperiuntur circa finem rectorum in nominibus, & thematum in uerbis: manent fere immobiles in obliquis, & in temporibus inde formatis, ut ὁ νέστωρ τοῦ νέστορος. αἴρω ἀρῶ. Et c. In futuris quintæ fit penultima breuis, abiecta altera immutabili, si fuerint duæ, ut ψάλλω ψαλῶ, κάμνω καμῶ: aut .ι. è diphthongo, ubi fuerit, extrito, ut μιαίνω μιανῶ, κείρω κερῶ. alias uocali ancipiti tantummodo correpta, ut κρίνω κρινῶ, μολύνω μολυνῶ. In aoristis contra producitur .ε. futuri, assumpto .ι. κερῶ ἔκειρα: ancipites uero manent productæ, ut ἔκρινα ἐμόλυνα ἐμίανα. α. tamen frequentius transit in .η. ut ψαλῶ ἔψηλα, φανῶ ἔφηνα.

De formatione præteritorũ pfecti & plusquã pfe. indica. Cap. 26.

PAracimenos fit à futuro .ω. mutato in .α. et variata formatiua, hoc ordine: quum in futuro est .ψ. in .φ. vt τύψω τέτυφα: quũ .ξ. in .χ. λέγω λέξω λέλεχα, σφάζω σφάξω ἔσφαχα; ὀρύττω ὀρύξω ὤρυχα: quũ .σ. aut immutabilis, in .κ. vt ᾄδω ᾄσω ᾖκα, φράζω φράσω πέφρακα, πλάττω πλάσω πέπλακα, βασιλεύω βασιλεύσω βεβασίλευκα. In verbis vero quintæ, immutabilis fere manet ante .κ. vt ψάλλω ψαλῶ ἔψαλκα. κείρω κερῶ κέκαρκα. αἴρω ἀρῶ ἦρκα. νέμω νεμῶ νενέμηκα. Hic .η. ideo interponitur quia .μ. nõ potest esse ante .κ. qđ itidẽ fit in βρέμω βρεμῶ βεβρέμηκα, et δέμω δεμῶ δεδέμηκα. Item in desinentibus in .νω. vt in φαίνω φανῶ πέφαγκα, et similibus .ν. mutatur in .γ. quia non potest esse ante .κ. præterquã in finitis in .ινω. εινω. υνω. in quibus omnino abiicitur. vt κρίνω κρινῶ κέκρικα, κτείνω κτενῶ ἔκτακα. θύνω θυνῶ τέθακα. μολύνω tamen format μεμόλυγκα. ν. conuerso in .γ. μένω vero μεμένηκα et τέμνω τετέμηκα. η. interposito. Annotãda quoq; verba quintæ dissyllaba habentia in penultima ε. q̃ ipsum fere mutant in .α. in præterito, vt σπερῶ ἔσπαρκα, κτενῶ ἔκτακα.

Præteritum plusquam perfectum fit à perfecto. α. finali mutato in .ειν. vt ἔσπαρκα ἐσπάρκειν, ὤρυχα ὠρύχειν. quando autem perfectum incipit à consonanti, recipit in principio .ε. vt τέτυφα ἐτετύφειν. πέφρακα ἐπεφράκειν,

SCHOL. *Paracimenos à futuro differre potest initio per augmentum, de quo dictum est. fine uero semper differt: quia desinit semper in .α. idq; tono fere in antepenultimam translato. item formatiua, qua semper uariat à futuro. ad hæc penultima nõnunquam, sicuti exemplis ostensum est. In summa in prima coniugatione desinit in .φα. in secunda in .χα. In tertia quinta, & sexta in .κα. In quarta uero partim in .κα. partim in .χα.*

MEdium præteritũ perfectũ in quibusdã verbis significat actionẽ, in aliis passionẽ. Fit autem ab actiuo, cõuersa formatiua in illã quã habet præsens, vt ἄδω ἧκα, ἧδα. Quãdo autẽ in præsenti sunt duæ formatiuæ, præteritũ mediũ accipit priorem, vt τύπτω τέτυπα. excipiũtur βλάπτω βέβλαβα, καλύπτω κεκάλυβα, κρύπτω κέκρυβα, σκάπτω ἔσκαφα. excipiũtur quoq; verba quartæ cõiugationis, e quibus illa. γ. accipiunt, quæ in futuro habẽt. ξ. vt κράζω κράξω κέκραγα, πλήττω πλήξω πέπληγα. præterquã φρίττω φρίξω πέφρικα. reliqua vero. δ. quæ videlicet in futuro habent. σ. vt φράζω φράσω πέφραδα. In verbis autem quintæ & sextę non circũflexis, remoto. κ. præteriti actiui, fit fere mediũ, vt ψάλλω ψαλῶ ἔψαλκα ἔψαλα, λύω λύσω λέλυκα λέλυα. Penultimã eandẽ cũ præterito actiuo seruat: præterquã in verbis dissyllabis habentibus. ε. solũ vel cum. ι. in quibus. ο. recipit. vt λέγω λέλογα, σπείρω σπερῶ ἔσπορα, πείθω πέποιθα: et in habentibus. αι. quæ mutari solet in. η. vt φαίνω πέφηνα.

Plusquã perfectum mediũ fit à suo medio perfecto. α. in. ειν. vt ἔσπορα ἐσπόρειν, τέτυπα ἐτετύπειν. sicut in actiuis.

SCHOL. *Inter verborũ genera numerantur cõmunia, alias dicta quoq; media: q. sola voce passiua significationem actionis & passionis cõplectantur, ut* βιάζομαι *uim patior & uim facio. de quibus alias. Hic uero per media intelligenda sunt quedã tempora, significato quidẽ uaria, uoce uero partim actiua: qualia sunt mediũ perfectum & mediũ plusquã perfectũ, partim passiua: qualia sunt præsens & paratatticus & duo futura & totidem aoristi. nã in indicatiuis actiuæ uocibus bina tẽpora media reperiũtur, in passiuæ sena. Qua in re quũ grãmaticorũ sentẽtiæ uarient: illi rectius sentire uidentur qui tradunt, mediorũ uocem actiuã habẽtiũ, partim solam passionem significare, ut* ἀπόλωλα *perij,* ἀπολώλειν *perieram,* ἔῤῥωγα *ruptus sum,* ἐῤῥώγειν *ruptus fueram: partim solam actionẽ (quod rarius accidit), ut* λέλοιπα *reliqui,* ἐλελοίπειν *reliquerã,* τέτοκα *peperi,* ἐτετόκειν *pepererã. Habẽtiũ uero uocem passiuã, partim passiue significare secundũ cõmunes, atq; item actiue secudũ atticos: qualia sunt presentia & paratatici, ut ab* ἄγω *duco,* ἄγομαι *duco & ducor,* ἠγόμην *ducebam & ducebor, à* προάγω, προάγομαι *produco producor,* προηγόμην *producebã producebar: partim actionẽ solã, qualia sunt in plerisq; uerbis duo futura, ut* τύψομαι τυποῦμαι *. idest uerberabo, & duo aoristi, ut* ἐτυψάμην ἐτυπόμην. *q̃ tamen in nõnullis uerbis passionẽ quoq; significare cõperiũtur, ut* ἀπολοῦμαι *peribo. sic* ἀφαιρήσομαι ἐπαινέσομαι τρέψομαι ἀπωλόμην ἐλουσάμην ἐσκευασάμην ἀπήγξατο ἐκοσμήσατο *, et alia. sicuti etiam ex uoce actiuis. i. ex paracimenis quidã re*

periũtur

periuntur in utraq; significatione, quanquam perraro. ut διέφθορα *corrupi & corruptus sum. Ex medijs igitur ea quæ uocem habent actiuam, actiuæ coniugationi immiscuimus, quæ uero passiuam, passiuæ compendij gratia. Verba autem sextæ barytonorum, pauca habent medium præteritum. qua de re dicetur in uerbis circumflexis. Illud uero euidenter colligitur, quum thema habet formatiuam* φ. *aut.* χ. *præteritum medium coincidet cum præterito actiuo, ut* γράφω γράψω γέγραφα, *mesos quoq;* γέγραφα. τεύχω τεύξω τέτευχα, *καὶ* μέσος τέτευχα.

De formatione aoristi secũdi & futuri secũdi actiuorũ. Cap. 28.

Aoristus secundus fieri potest à præsenti, vltima in. ον, et seruata formatiua, eo modo quo in medio præterito. vt ἄδω ἆδον, τύπτω ἔτυπον, κράζω ἔκραγον, φράζω ἔφραδον, ψάλλω ἔψαλον. Penultima variat. quã habere vult ancipitẽ, eamq; correptam. qua propter. η. et. ω, mutãtur in. α. vt πλήσσω ἔπλαγον. quãquã alias ἔπληγον, quoq; reperitur. τρώγω ἔτραγον. ε. vero in verbis disyllabis fere trãsit in. α. vt πλέκω ἔπλακον, τρέπω ἔτραπον. Item ex. ει. et. ευ. abiicitur. ε. λείπω ἔλιπον. φεύγω ἔφυγον. nisi q in disyllabis quintæ pro. ει. assumitur. α. vt σπείρω ἔσπαρον. Ad hæc cum duæ ancipites concurrũt in diphthongon, priorem retinet aoristus. 2. vt παίω ἔπαον, φαίνω ἔφανον.

Futurum secũdum ab hoc ipso aoristo fit, vltima tantum mutata in. ῶ. circumflexum. vt ἔτυπον τυπῶ, ἔλιπον λιπῶ, ἔτραπον τραπῶ.

SCHOL. *Aoristus secũdus nõnunquã concurrit cũ paratatico, ut* γράφω, ἔγραφον *scribebam & scripsi.* ἄδω, ᾖδον *canebam & cecini. hoc tempus & futurum secundũ, sicuti præteritum quoq; mediũ & plusquam perfectũ medium, desunt fere in uerbis sextæ. Penultimam non mutant hæc* φλέγω λέγω βλέπω, *aorist. 2.* ἔφλεγον ἔλεγον ἔβλεπον. *ab* ἀκούω *uero non formatur* ἤκουον, *sed* ἤκοον. *Quando autem* μέσος παρακ. *designatiuam præter regulam accipit, tunc aoristus secũdus idem facit. ut* βέβλαβα κέκρυβα, ἔβλαβον ἔκρυβον. *quanquam in his magis sunt in usu passiui ab ipsis formati,* ἐβλάβην ἐκρύβην.

De formatione tporũ iperatiui & aliorũ modorũ actiuorũ. Ca. 29.

Immperatiui tempora fiunt à tertiis personis suorũ similiũ indicatiui, remotis tantum augmentis. Generaliter enim augmenta præteritorũ in reliquis modis ab indicatiuo, & in participiis abiiciuntur: exceptis paracimenis, in quibus vbiq; manent. Igitur præsens τύπτε fit à tertia persona paratatici ἔτυπτον. τες. ἔτυπτε. Præteritũ perfectum similiter à tertia. τέτυφα τέτυφας τέτυφε, inde τέτυφε τετυφέτω, Præteri. medium eo-

dem modo à τέτυφα τέτυπας τέτυπε. τέτυπε τετυπέτω. Aoristus. 1. mutat. ε. in. ον, vt ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε, τύψον τυψάτω. Aoristus. 2. ἔτυπον ἔτυπες ἔτυπε. inde τύπε τυπέτω.

Optatiui tempora fiunt à genitiuis participiorum. τος. in. μι. et abiecto ν. vbi præcesserit, apposito ι. in diphthongum ad penultimam vocalem, ac tono locato supra antepenultimā, sic. Præsens particip. ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. inde τύπτοιμι. τύπτοις. τύπτοι. Præteritū ὁ τετυφὼς τοῦ τετυφότος. inde τετύφοιμι τετύφοις. Sic mediū præteri. à τετυπώς. ότος. τετύποιμι. τετύποις. Aoristus primus, ὁ τύψας τοῦ τύψαντος. inde τύψαιμι τύψαις. Aoristus. 2. ὁ τυπὼν τοῦ τυπόντος. inde τύποιμι τύποις.

Futurum primum, ὁ τύψων τοῦ τύψοντος. inde τύψοιμι τύψοις. Futurum. 2. ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος. inde τυποῖμι circūflexa penultima.

Subiūctiui tempora fiunt ab indicatiuo, vltima in. ω. hoc modo. Præsens à paratatico ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω τύπτῃς τύπτῃ. Præteritum à τέτυφα. ἐὰν τετύφω τετύφῃς τετύφῃ. sic à τέτυπα τετύπω. Aoristus prim9. ab ἔτυψα, ἐὰν τύψω τύψῃς. ψῃ. Aorist9. 2. ab ἔτυπον, ἐὰν τύπω τύπῃς. πῃ.

Infinitiui tempora fiunt à tertiis personis indicatiui, hoc modo. Præsens addito. ν. vt à τύπτω τύπτεις τύπτει, τύπτειν. Futura eodem modo τύψω τύψεις τύψει, τύψειν. τυπῶ τυπεῖς τυπεῖ, τυπεῖν. Præterita addito. ναι. et tono in penultimā demisso, τέτυφε τετυφέναι. τέτυπε τετυπέναι. Aoristus prim9. mutato. ε. in. αι. tono itidem demisso, ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε, τύψαι. ἐποίησα ἐποίησας ἐποίησε, ποιῆσαι. Aorist9. 2. addito ν. et. ι. in diphthongū ἔτυπον ἔτυπες ἔτυπε, τυπεῖν, vltima circūflexa.

SCHOL. *Quū augmenta abijciuntur, redit initium thematis, ut ab* ἔτυψα τύψον. *ab* αἴρω. *tamen.* μ. ἀρῶ. ἀορ. ἦρα. *nō redit.* αι. *thematis, sed.* α. ἆρον. ἄραιμι. ἐὰν. ἄρω. ἆραι. ὁ ἄρας. &c. *Paratatticorū et hypersyntelicorum uoces, & si desunt in alijs modis ab indicatiuis, non tamē significata desunt. quippe quū præsentia paratatticorū significatū suppleant, paracimeni uero hypersyntelicorū: atq; itidem aoristi futurorū, in imperatiuis. s. et subiūctiuis: in quibus nō sunt futurorū uoces. Porro imperatiua, tametsi nō habent primas psonas singulares, plurales tamen mutuo sumunt à subiunctiuis. Nā* τύπτωμεν *imperatiue sumitur, pro eo quod est uerberemus plures, et pro duali uerberemus duo. Imperatiui et subiunctiui præsentia cōmodius formantur à paratatticis, quā à præsentibus, ut ea formatio comprehendat passiuam uocem & uerba circumflexa, quemadmodū suis in locis planius fiet. In uariatione temporum imperatiui seruatur.* ε. *præterquā in aoristo primo, qui accipit.* α. τύψον τυ

ψάτω. Optatiua semper uolunt habere diphthongum cum. ι. in penultima Quo circa in ipsis formandis abijciendum est. ν. uel. υ. quando occurrūt ante. τος. in genitiuis participiorum, ut τύπτοντος τύπτοιμι, τυπτοῦντος τυποῖμι. Subiunctiuorū personae sequūtur analogiam indicatiuorum, nisi q ubi est. ο. uel. ου. in indicatiuis, accipiunt. ω. τύπτομεν τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν τύπτωσι. ubi uero. ε. aut. ει. accipiunt. η. idq; subscripto. ι. in singulari, ut τύπτεις τύπτει, ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ. τύπτετον τύπτετε, ἐὰν τύπτητον τύπτητε. qd simili modo fit in praeteritis & aoristis. Personarū autē formatio facile habebitur in reliquorū uerborū modis p exēplū τύπτω, ut a λέγω, λέγε λεγέτω, λέγετον λεγέτων, λέγετε λεγέτωσαν, λέγοιμι λέγοις λέγοι, λέγοιτον λεγοίτην, λέγοιμεν λέγοιτε λέγοιεν. et similiter in caeteris.

De participiis actiuis & eorum formatione. Cap. 30.

PArticipiū a nōie accipit genera imprimis & casus, a verbo tēpora & actū, quē habet cū re cōiunctū. nā ὁ τύπτων verberans substātiā significat vt nomē, & actū vt verbū. Eorū quū qdā sint a verbis barytonis, alia a circūflexis, alia ab. εις μι. ac rursus qdā actiuae vocis, alia passiuae: actiuorū veniētiū a barytonis formatio talis est. Praesens fit a pria psona indicatiui addito. ν. vt τύπτω ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. Futurū eodē modo, vt a τύψω ὁ τύψων τύψοντος. a τυπῶ ὁ τυπῶν. οῦντος. Preterita a scdis psonis. ας. ι. ως. oxytonū τέτυφα τέτυφας, ὁ τετυφὼς. ότος. τέτυπα τέτυπας ὁ τετυπώς. ότος. Aorist9.1. siliter a secūda psona sublato augmēto, vt ab ἔτυψας, ὁ τύψας τύψαντος. Aorist9.2. a pmo. εν. in. ων. oxytonū. ἔτυπον ὁ τυπών. όντος.

SCHOL. Hic graeci latinos, ut alias in multis, copia uincunt. siqdē latinis unica uox est praesentis triū generū, q praeteritū quoq; cōplectitur, uerberās. pro qua illi habent ternas in praesenti iuxta triū generū distinctionem, ὁ τύπτων ἡ τύπτουσα τὸ τύπτον. qd uniuersale apud illos est ī participijs oib9. habēt quoq; praeteritorū participia distincta, eaq; multiplicia, perfectorū uidelicet actiuorū & mediorū, atq; itē aoristorū. Idē apparet in futuris & in uoce passiua. ubi illi siliter copiosi, latini cōtra inopes deprehēdūtur. Foemininae & neutrae terminationes hic nō formātur: qa ex analogia exēpli propositi, facile in alijs uerbis deducētur. Foeminī. ptinēt ad secūdā declinationē pariū: neutrae sequūtur inflexionē masculinorū. sunt enī aut tertiae ambae, ut ὁ τυπτόμενος τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου: aut quintae ambae, ut ὁ τύπτων τύπτοντος, τὸ τύπτον τύπτοντος. ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος, τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος.

De formatione praesentis & paratatici passiuae vocis. Cap. 31.

PRaesens cōmuniter significat passionem in verbis actiuis, attice etiam actionem, ideoq; inter media tempora computatur. fit autem ab actiu.

no.ω.in.ομαι.vt τύπτω τύπτομαι, tono translato in antepenultimam.

Parataticus, qui simili ratione numeratur inter tempora media, fit ab actiuo.μην.posito ante.ν.vltimum.vt ἔτυπτον ἐτυπτόμην.

SCHOL. *In uerbis non habentibus actiuam uocem, fingenda est, ut inde formentur eorum tempora, ut δέχομαι suscipio, præteritum habet δέδεγμαι, iuxta fictum thema δέχω: unde δέξω ἔδεξα δέδεχα, similiter fictitia. à quibus deducenda δέξομαι ἐδεξάμην δέδεγμαι.&c. Augmenta adduntur præteritis in indicatiuo passiuo sicut in actiuo: auferunturq; similiter in reliquis modis. Secunda persona præsentis singularis τύπτῃ. ι. habet subscriptum.*

De formatione præteriti pfecti & plusquã pfecti pass. Cap.32.

PRæteritũ perfectum fit ab actiuo, vltima in.μαι.πεποίηκα πεποίημαι. quũ autem actiuũ desinit in.φα. assumit adhuc alterum.μ.vt τέτυφα τέτυμμαι. quũ vero in.χα.γ.vt λέγω λέλεχα λέλεγμαι. quũ in.κα. præcedentibus quidem immutabilibus.λ.aut.ρ.easdem retinet, vt ἔψαλκα ἔψαλμαι, ἔσπαρκα ἔσπαρμαι. q̃ si.γ.præcedit, mutatur in.μ.vt φαίνω φανῶ πέφαγκα πέφαμμαι. Si vero thema consonantẽ habet non immutabilẽ, assumit.σ.vt πλήθω πέπληκα πέπλησμαι, φράζω πέφρακα πέφρασμαι. Si.ω.purum, aut immutabilẽ, quæ in præterito actiuo sit amissa: nulla consonans assumitur in passiuo ante.μαι. βασιλεύω βεβασίλευκα βεβασίλευμαι, κρίνω κέκρικα κέκριμαι. Excipiũtur ea fere, quæ ante vocalem penultimam habent cõsonantem illi contiguã, vt ἀκούω ἤκουκα ἤκουσμαι, τελέω τετέλεκα τετέλεσμαι, γελάω γεγέλακα γεγέλασμαι, ἑλκύω εἵλκυκα εἵλκυσμαι, κλείω κέκλεικα κέκλεισμαι. Penultima in verbis in.ω. eadem est hic, & in actiuo.nisi q̃ in verbis primæ coniugationis disyllabis habentibus.ε.in priori cũ.ρ.alteri consonãti subiecta.ε.mutatur in.α.vt τρέπω τέτραμμαι. Reliquæ personæ variant. Secunda fit à prima.μ.in.σ.vt ἔψαλμαι ἔψαλσαι, ἔσπαρμαι ἔσπαρσαι, κέκριμαι κέκρισαι, πεποίημαι πεποίησαι. quũ vero ante.μ.est.σ.remouetur tantũ.μ.vt πέφρασμαι πέφρασαι, κέκλεισμαι κέκλεισαι. quũ autem.μ.præcedit.μαι.vt puta in verbis primæ, tunc.π.tenuis assumitur, quia.μ.est loco eius mediæ.β.vt τέτυμμαι τέτυψαι. Nẽpe.ψ.ex.πσ.constat. quũ vero.μ.pro.ν.tunc resumitur.ν.vt φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι πέφανσαι. Porro quũ.γ.præcedit, assumitur eius tenuis, vt λέγω λέλεγμαι λέλεξαι. quia.ξ.habet in se.κσ. Tertia fit à secunda.σ.in.τ.ἔψαλσαι ἔψαλται, ἔσπαρσαι ἔσπαρται, πέφανσαι πέφανται, κέκρισαι κέκριται, πεποίησαι πεποίηται. item τέτυψαι τέτυπται, λέλεξαι λέ

λέλεκται. dissoluũtur enim rursus duplices. Quãdo autẽ in prima est. σ. ante. μαι. seruatur in tertia ante. ται. vt πέφρασμαι πέφρασαι, κέκλεισμαι κέκλεισαι. Secunda & tertia dualis fiunt ab hac tertia. ται. in. θον. ἔψαλται ἔψαλθον, ἔσπαρται ἔσπαρθον, πέφρασαι πέφρασθον. quando autem ante. τ. est. π. vertit in. φ. quãdo vero. κ. in. χ. q̃ illarũ aspiratę sunt. vt τέτυπται τέτυφθον, λέλεκται λέλεχθον. Alias quandocũq; ante. ται. est vocalis, additur. σ. ante θον. κέκριται κέκρισθον, πεποίηται πεποίησθον. Tertia pluralis fit à tertia singularis. ν. posito ante. τ. πεποίηνται κέκρινται. quæ formatio solũmodo habet locum, vbi ante. ται. in singulari est vocalis. nam cum præcedit altera consonans: quia non possunt illæ simul esse cũ. ν. non formatur: suppleturq; per participiũ cum verbo substantiuo, τέτυπται τετυμμένοι εἰσίν. verbe rati sunt. Plusq̃ pfectũ fit à pfecto. μαι. in. μην. τέτυμμαι ἐτετύμμην. formatio secũdæ ἐτέτυψο, et reliquarũ personarũ, procedit vt in pfecto.

SCHOL. *Præteriti perfecti formatio imprimis est notanda, cum q. subinde in personis variet, tum etiam q. inde oriantur alia tempora, & verbalia complura. Igitur verba primæ coniugationis, quæ in prima persona acceptura erant ante. μαι. β. consonantem mediam aspiratæ. φ. præteriti actiui: quia. β. nunquam reperitur ante μ. mutant illam in. μ. atq; ita fit, à τύπτω τέτυφα, τέτυμμαι pro τέτυβμαι. at verba secundæ, & illa quartæ quæ in futuro habent. ξ. seruent. γ. hoc est mediam: quia poni ea potest ante. μ. ut λέλεχα λέλεγμαι, στηρίζω στηρίξω ἐστήριχα ἐστήριγμαι. Verba autem tertiæ & quartæ, quæ habent in futuro. σ. ac proinde in præterito actiuo. κ. accipiunt. σ. ante. μαι. quorum exempla apposita sunt in cõtextu. ubi etiã de reliquis verbis quintæ & sextæ diseritur. Tertia pluralis aliter quoq; fit more ionico (ut lib. 5. dicetur.) Personæ hic non formatæ sequũtur analogiam formatarum iuxta coniugationem verbi τύπτω. &c.*

De formatione aoristorum passiuorum. Cap. 35.

Aoristus prim⁹ fit à prima psona pteriti passiui. μαι. in. θην. et depo sita cõsonãte inchoatiua, quũ eam habet præteritũ pro reduplicatione. vt πεποίημαι ἐποιήθην, κέκριμαι ἐκρίθην, ἔψαλμαι ἐψάλθην. ἔσπαρμαι ἐσπάρθην, πέφρασμαι ἐφράσθην. quando autem ante. μ. est. γ, media, aut alterum. μ. loco mediæ. β. hoc est in prima & secunda coniugatione, resumuntur aspiratæ præteriti actiui ante. θην. τέτυφα τέτυμμαι ἐτύφθην, λέλεχα λέλεγμαι ἐλέχθην. quando vero ante. μ. est. μ. pro. ν. resumitur ante. θην. ipsum ν. vt φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι ἐφάνθην. Notantur aoristi sequentes, à μέμνημαι ἐμνήσθην, et à ῥώννυω, μ. ῥώσω, ἔῤῥωμαι, ἐῤῥώσθην. in quibus accipi-

tur. σ. item à σώζω σέσωσμαι ἐσώθην: vbi e diuerso abiicitur. σ. et ab αἱροῦμαι ἥρημαι ἡρέθην: vbi vocalis penultima variatur. idẽ in cõpositis, vt ἀφαιροῦμαι ἀφήρημαι ἀφηρέθην. &c. Porro in verbis primę disyllabis, q̃ mutãt ε. in. α. in præterito, vt τρέπω τέτροφα τέτραμμαι, resumitur. ε ἐτρέφθην. Aoristus secũdus fit ab actiuo. ον. in. ην. ἔτυπον ἐτύπην, ἔτραπον ἐτράπην. hic autem priori vsitatior est, à verbis vtrumq; habentibus.

SCHOL. Aoristi passiui significant actionẽ & passionẽ à verbis solã vocẽ passiuã habẽtibus, ut δέχομαι accipio, ἐδέχθην accepi & acceptus sum. Sic ἰῶμαι ἰάθην, λυτροῦμαι ἐλυτρώθην, ῥύομαι ἐρρύσθην. Variantur autẽ fere iuxta actiuorũ formam etiã in alijs modis. Quare facilis est in illis personarũ deductio per analogiam.

De formatiõe futurorũ passiuorũ & mediorũ, & aorist. med. Ca. 34.

DVo futura passiua fiunt à secũdis personis aoristorũ passiuorum, addito. ομαι. vt ab ἐτύφθης τυφθήσομαι, ab ἐτύπης τυπήσομαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων. i. mox siue paulo post futurum, à secunda præteriti interposito. ομ. ante extremam. αι. vt à τέτυψαι τετύψομαι, à λέλεξαι λελέξομαι. Futura media ab actiuis: primũ videlicet. ω. in. ομαι. vt à τύψω τύψομαι, secundũ. ω. in. οῦμαι. vt à τυπῶ τυποῦμαι. significant autem vt plurimũ solam actionem. Aoristi quoq; medii solã ferme actionem. formantur autem à suorum actiuorũ primis personis. Primus addito. μην. ἔτυψα ἐτυψάμην. Secundus posito. μη. ante vltimũ. ν. ἔτυπον ἐτυπόμην. Prioris personæ, & si ab aliis temporibus variant, deduci tamen possunt in cæteris verbis iuxta exemplum τύπτω. posterior paratatici inflexionem sequitur.

SCHOL. Mox futurũ significat cũ passione celeritatẽ, ut πεπράξεται confestim fiet, τεθνήξεται paulo post morietur. seruatq; augmentũ indicatiui in reliqs modis, sicuti præteritũ perfectũ unde fit. Horum quinq; futurorũ eadem ferme est psonarũ uariatio cũ præsenti passiuo. Mediũ. 2. rarum est: mox futurum rarius.

De forma. tẽporũ impatiui optati. subiũct. et infini. passi. Cap. 35.

IMperatiui pręsentis secũda psona fit à secũda paratatici sui indicatiui. vt ab ἐτυπτόμην ἐτύπτου, abiecto augmento τύπτου. Præteriti secũda à secũda hypersyntelici. vt ab ἐτέτυψο, τέτυψο. ab ἔψαλσο, ἔψαλσο. Tertia ab eiusdẽ tertia. το. vltimo in. θω. vt ἔψαλτο ἐψάλθω. q; si præcesserit cõsonans tenuis: cõuertetur in suã aspiratã. ἐτέτυπτο, τετύφθω. si autẽ ante. το. fuerit vocalis, assumetur. σ. ante. θω. vt πεποίησο πεποιήσθω. Duo aoristi à tertiis psonis suorũ similiũ addito. τι. ἐτύφθη τύφθητι. ἐτύπη τύπηθι. Aoristus pri⁹ medi⁹ ab actiui prima psona addito. ι. et tono retracto in ãtepenul

timā in polysyllabis. vt ab ἔτυψα τύψαι, ab ἐποίησα ποιῆσαι. Aorist⁹. 2. à secūda psona sui medii, vltima circūflexa, vt ab ἐτυπόμην ἐτύπου, τυποῦ.

Optatiui tēpora exceptis aoristis passiuis fiunt à suis similib⁹ indicatiui, mutata syllaba vltima primæ psonæ in. μην. et pposito. ι. hac serie. Præsens à prima psona sui psentis. vt à τύπτομαι τυπτοίμην. Præteritū à pterito similiter. vt à πεποίημαι πεποιήμην. quādo autē in illo est cōsonās ante. μαι. deest hoc, suppleturq; circūloquio p participiū & verbū substātiuū. vt τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην εἴης εἴη. Aoristi à participiorū genitiuis. τος. in. ην. et. ι. præposito. vt ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος. inde τυφθείην. ὁ τυπεὶς τυπέντος. inde τυπείην. Aoristi medii sicut præsens. vt ab ἐτυψάμην τυψαίμην, ab ἐτυπόμην τυποίμην. Futura oīa eodē modo. vt à τετύψομαι τετυψοίμην, à τυφθήσομαι τυφθησοίμην, à τυπήσομαι τυπησοίμην, à τύψομαι τυψοίμην, à τυποῦμαι τυποίμην.

Subiūctiui tpa, exceptis semp aoristis. fiūt à suis actiuis addito. μαι. aut à passiuis vltima in. μαι. et penul. in. ω. Præsens ἐὰν τύπτωμαι à psenti subiūctiui ἐὰν τύπτω: vel à τύπτομαι indicatiuo. Præte. ab ἐὰν πεποιήκω vel à πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. penul. circūflexa. supplet autē p circūloquiū, quādo deest in optatiuo. vt τετυμμένος λελυμένος ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ. Aoristi à tertiis psonis respōdētiū in indicatiuo passiuo, vt ab ἐτύφθη ἐτύπη, ἐὰν τυφθῶ τυπῶ, vltima circūflexa. Aoristi medii sicut præsens. vt ab ἐὰν τύψω vel ab ἐτυψάμην, ἐὰν τύψωμαι. sic ab ἐὰν τύπω vel ab ἐτυπόμην, ἐὰν τύπωμαι.

Infinitiui tpa, exceptis siliter aoristis, fiūt à secūdis psonis pluraliū indicatiui, ε. vltimo mutato in. αι. hoc modo. Præsens à secūda pluralis præsentis indicatiui τύπτεσθε, vnde τύπτεσθαι. Præteritū siliter à τέτυφθε. nisi q̄ hic trāsferri solet ton⁹ in penul. τετύφθαι. Aoristi à tertiis psonis singularium addito. ναι. et penul. circūflexa. vt ab ἐτύφθη τυφθῆναι, ab ἐτύπη τυπῆναι. Aoristi medii sicut psens, vt à τύψασθε τύψασθαι, à τύπεσθε tamē fit τυπέσθαι, tono trāslato in ātepenul. sicut in pterito. Futura oīa itidē sicut præsens, vt à τυφθήσεσθε τυφθήσεσθαι, à τυπήσεσθε τυπήσεσθαι, à τετύψεσθε τετύψεσθαι, à τυπεῖσθε τυπεῖσθαι.

SCHOL. *In personis dualis & pluralis præteriti imperatiui seruandæ sunt cōsonātes tertiæ psonæ singularis. sic* τέτυφθον τετύφθων τέτυφθε τετύφθωσαν. *quia tertia singularis est* τετύφθω. *pari forma in alijs uerbis. Aorist. 1. passiuus imperatiui, ideo finitur in.* τι. *et non in* θι. *q̄ soleat præcedere alterū.* θ. *q̄q; euphoniæ gratia caueatur, ne eadem aspirata seipsam prope consequatur. quare ab* ἐτύφθη *fa*

ctum est τύφθητι, non τύφθηθι. at in secundo: quia id impedimentum fere sublatū est, manet. θ. ἐτύπην τύπηθι. Optatiui tempora in uoce quoq; passiua, quemadmodum in actiua, sic amant formari, ut post ultimā mutationem addatur. ι. penultimæ in diphthongū. Ideoq;. υ. quoties id uult impedire, eliditur: ut in futuro τυποῦμαι, unde fit τυποίμην. Ideo quoq; præteritum deest, quando ante. μαι. indicatiui est alia consonans: quia tunc effici nō potest diphthongus. nempe interposito. ι. in τέτυμμαι, fieret τετυμμίμην. Porro subiūctiui præteritū, quia uult formari sicut cætera tempora sui modi, ultima mutata in. μαι. et præposito. ω. deest in ijsdem uerbis propter inconcinnitatem: ne fiat. s. à τέτυμμαι τετυμμῶμαι, et itidem ab alijs. Ad hæc in uerbis habentibus. υ. solum in penultima, desunt hæc duo præterita, ut in λύω λέλυμαι, in optatino fit λελυμένος εἴην εἴης εἴη, in subiunctiuo λελυμένος ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ. utrobiq; per circūloquiū. Aduertendū in secundis tantū personis singularis subiunctiui. η. finali subscribi. ι. ἐὰν τύπτωμαι τύπτῃ. preterquā in aoristis passiuis. qui quoniam hic, sicut & in reliquis modis, literaturā uariationemq; actiuā fere tenent: & in secundis, & in tertijs instar actiuorū. ι. habent subscriptum, ἐὰν τυφθῇς τυφθῇ, τυπῇς τυπῇ, sicut ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ, τύπω τύπῃς τύπῃ.

De formatione participiorum vocis passiuæ. Cap. 36.

PArticipia passiuæ vocis fiunt à primis personis suorū temporū indicatiui. μαι. vel. μην. vltimo mutato in. μενος. exceptis duobus aoristis, hoc modo. Præsens. à τύπτομαι ὁ τυπτόμενος. ἡ τυπτομένη. τὸ τυπτόμενον. Præteri. à τέτυμμαι ὁ τετυμμένος. ἡ τετυμμένη. τὸ τετυμμένον, acuta penul. Aoristi à secūdis personis extrema in. εις. oxytonum, vt ab ἐτύφθης ὁ τυφθείς. έντος. ἡ τυφθεῖσα. είσης. τὸ τυφθέν. έντος. sic ab ἐτύπης ὁ τυπείς. &c. Aoristi medii sicuti præsens, vt ab ἐτυψάμην ὁ τυψάμενος, ab ἐτυπόμην ὁ τυπόμενος. Futura omnia simili modo, vt à τυφθήσομαι τυφθησόμενος, à τυπήσομαι τυπησόμενος, à τετύψομαι τετυψόμενος, à τύψομαι τυψόμενος, à τυποῦμαι τυπούμενος.

SCHOL. Desinētias participiorū actiuorū passiuorū et mediorū à uerbis barytonis circūflexis et in. μι. paruo negotio in unū omnes colliget, q uolet, ex hoc lib. et ex superiori.

De verborū circūflexorū coniugationib9. Cap. 37.

VErba sextæ coniugationis barytonorū finita in. εω. αω. οω. cōtrahūtur in omnibus præsentibus & in paratatics. ac deinde in tres coniugationes distinguntur. quas circūflexorū ideo appellant, q facta contractione resultat vltimū. ω. circūflexum ex barytono. Prima habet formatiuam. ε. quā in futuro fere mutat in. η. vt ποιέω ποιῶ, παρατ. ἐποίεον ἐποίουν, fu

ουν, futu. ποιήσω. Secundæ formatiua est.α.quæ itidem in futuro plærũq; vertitur in.η.vt βοάω βοῶ.παρατ. ἐβόαον ἐβόων. futu. βοήσω. Tertiæ.o.q̃ trãsit in.ω.vt χρυσόω χρυσῶ.παρατ. ἐχρύσοον ἐχρύσουν. futu. χρυσώσω.

SCHOL. *E uerbis, ſicuti & è nominibus, uoces contractæ, ubi ſunt, in uſum cõmunem recipiuntur: reliquæ uero incontractæ Ionibus relinquũtur. Quinq; ſunt ſynæreſes primæ coniugationis, quæ ſemper coaleſcunt ex.ε.præcedenti.q. ſi ſequatur lõga in ipſam fiet cõtractio, ut* ποιέω ποιῶ, ποιέεις ποιεῖς, ποιέουσι ποιοῦσι, *et in optatiuo* ποιέοιμι ποιοῖμι. *et in ſubiũctiuo* ποιέῃς ποιῇς. *Si uero ſequens ſit.ε. ſem per contractio fiet in.* ει. ποιέετον ποιεῖτον. *ſi.o. in.* ου. ποιεόμεθα ποιούμεθα. *Secundæ coniugationis contractiones ex.* α. *præcedente fiunt, aut in.* ω. *aut in.* α. *quoties enim ſequitur.* ω. *uel.o. ſolũ ſiue in diphthongo, fit in.ω.ut* βοάω βοῶ βοαόμεθα βοώμεθα. βοάουσι βοῶσι, βοάοιμι βοῷμι: *alias in.* α. *ut* βοάετον βοᾶτον. *ſubſcribitur autẽ.ι. in uoce contracta, cum in integra fuit in diphthongo, ut* βοάεις βοᾷς, βοάοιμι βοῷμι, ἐὰν βοάῃς βοᾷς. *Deniq; in locis ubi in prima coniugatione contractio fit in.* ει. *in ſecunda fit in.α. ubi autẽ illic in aliud quidpiã, hic fere in.* ω. *Tertiæ cõtractiones ſũt tres, uidelicet in.ω. quoties ſequitur.ω. aut.η. ut* χρυσόω χρυσῶ, ἐὰν χρυσόητε χρυσῶτε. *in.ου. ſequente.o.ου. uel.ε. ut* χρυσοόμεθα χρυσούμεθα, χρυσόετε χρυσοῦτε, χρυσόουσι χρυσοῦσι. *in.οι. ſequente diphthõgo cum.ι. ut* χρυσόεις χρυσοῖς, ἐὰν χρυσόῃς χρυσοῖς. *Et omnino ubi in prima coniugatione contractio fit in.ω. hic quoq; fit in.ω. alias in.ου. exceptis paucis in.οι. Hæc autem minuta, in quibus ſubinde literæ uariantur, tyroni abijcienda neutiquã ſunt: imo crebrius repetenda, quo plus habuerint inconſtantiæ.*

De formatione tẽporũ verborũ circumflexorũ. Cap.58.

FVturum formari poteſt à themate barytono, poſito.σ. ante.ω. et mutata formatiua vocali, ſicut in augmẽtis mutari ſolet: nempe.ε. et.α. in η. et.o. in.ω. ſic ποιέω ποιήσω, βοάω βοήσω, χρυσόω χρυσώσω. Excipiuntur diſſyllaba in.εω. quæ fere accipiunt.υ. in diphthongum, vt νέω νεύσω, πνέω πνεύσω, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω. De quibus eſt etiam notandum, q̃ in præſentis & paratatici primis perſonis ſingularium & pluraliũ, & in tertiis pluralium non contrahũtur, ſed neq; in vlla perſona optatiui aut ſubiunctiui. Dicimus enim πλέω non πλῶ, πλέομεθα non πλούμεθα, πλέουσι non πλοῦσι. &c. Excipiuntur quoq; τελέω. ὀλέω. καλέω. ἀρκέω. αἰνέω. κορέω. ἐμέω. φρονέω. πονέω. αἰδέω. φορέω. νεμέω. et ſi qua ſunt alia, quæ.σ. tantum interpoſito faciunt futurũ per.εσω. τελέσω. ὀλέσω. &c. Simili modo eorum cõpoſita ἐπιτελέω ἐπιτελέσω, &c. Item excipiuntur ſecũdæ coniuga

tionis. φυράω φυράσω, περάω περάσω, ἐράω ἐράσω, ἐλάω ἐλάσω. χαλάω χαλάσω, γελάω γελάσω, δράω δράσω, κλάω κλάσω, φλάω φλάσω, θλάω θλάσω, σπάω σπάσω, ἀκροάομαι ἀκροάσομαι. Et habentia. ι. vel. ι. ante. α. vt ἰάω ἰάσω, κοπιάω κοπιάσω. Item tertiæ ἀρόω ἀρόσω, ὀνόω ὀνόσω, ὀμόω ὀμόσω, βόω βόσω. Tēpora indicatiui & aliorū modorū, tam actiua, q̃ etiā passiua, excepto hoc futuro, formari debēt iuxta regulas iā traditas de formatione barytonorum. vt à ποιήσω fit πεποίηκα ἐποίησα. Item à πεποίηκα ἐπεποιήκειν et πεποίημαι. deinde ab hoc, ἐπεποιήμην et ἐποιήθην. et sic de cæteris. Desunt aūt hic fere, sicut alias i sexta quoq; barytonorū, prçteritū medium, & aoristus secūdus, & quæ ab eis formāda erant, idest mediū plusq̃ perfectū & futurū secūdū: quæq; inde exire solent in alios modos. Aliquādo tamē reperiūtur hæc vna syllaba imminuta, vt à δουπέω δουπῶ δουπήσω δεδούπηκα, mediū præteritū est δέδουπα, aoristus. 2. ἔδουπον. sic à μυκάω μυκῶ μεμύκηκα, fit præteritū μέμυκα, et aorist. ἔμυκον. In verbis autem tertiæ coniugationis nunquā hæc tempora reperiuntur. Præterea futurum secundum in contractis omnibus desideratur.

SCHOL. *Cōtractio ideo in solis præsentib9 & parataticis horū uerborū fit: qa ibi tātū habet locū, ultimis. s. syllabis pure desinētibus. qđ in alijs tēporib9 nō cōtingit: quippe cū oïa uocalē penultimā futuri seruent, ac deinceps suā qđq; consonantē formatiuā. ut* πεποίηκα. κ. ἐποίησα. σ. &c. *Annotātur uerba quæpiā primæ habētia singula duplex futurū in.* εσω. *et.* ησω. αἰνέω αἰνέσω καὶ αἰνήσω. *sic* καλέω. φορέω. κορέω. φορέω. *Mediū præteritū, et reliqua tria tēpora idcirco hic desunt, ne inhiatū & cacophoniā incidatur. qua ratione fere desiderātur in reliquis etiam uerbis sextæ. Nā quū formatiua, quā mediū præteritū uult semp habere ante.* α. *ultimū, & aoristus.* 2. *ante.* ον. *sit in hac cōiugatione uocalis: si inde formarētur, resultaret ultima pura, ac proinde male sonās cū præcedēti. Cæterū in qbus uerbis.* ω. *thematis, cū contractū est, nō euadit purū, formātur nōnunquā ea tēpora p syncopen: præteritū quidē: ab actiuo remotis formatiua.* κ. *et.* η. *hāc præcedēte. ut à* δουπῶ δεδούπηκα, *fit* δέδουπα: *aoristus uero secūdus à primo* ἐδούπησα, *remotis similiter.* ης. *ulti maq;, ut solet, uersa in.* ον. ἔδουπον. *Cuiusmodi aoristi frequēter legētibus occurrūt, ut à* βλαςῶ ἔβλαςον, *ab* ἁμαρτῶ ἥμαρτον, *ab* εὑρῶ εὗρον. *ubi nō reqritur iā penultima breuis. In alijs modis & in participijs formāda erunt tēpora quæ cōtrahuntur, à psonis incōtractis suorū respondentiū, secundū regulas de barytonis traditas: quæ uero nō contrahūtur, à reliquis quæ contrahi nequeūt, iuxta easdem regulas. Sic præsens imperatiui à paratatico,* ἐποίεον ἐποίεες ἐποίεε, *remoto augmento, à*

tertia p∫ona, fit ποίει ποίει. Item πεποίηκε πεποιηκέτω præteritũ, à tertia ∫ui præteriti πεποίηκα πεποίηκας πεποίηκε. et ∫imiliter in cæteris, atq; itẽ in uoce pa∫∫iua. In infinitiuis cõtractis in. αν. nõ ∫ub∫cribitur. ι. formatur enim à paratatico rũ tertia, ubi nihil e∫t ∫u∫criptũ. ut ἐβόα ἐγέλα. &c. addito. ν. βοᾶν γελᾶν, ultima circũflexa. Subiũctiui uero pa∫∫iui præ∫ens circũflectit penultimã, ∫icuti etiã præteritũ, ἐὰν ποιῶμαι πεποιῶμαι. quare facilius fiet à ∫uo cõtracto, ἐὰν ποιῶ, addito. μαι. Participiorũ cõtractio, in prima qdẽ cõiugatione fit in. ου. excepto recto ma∫culini actiui: q coale∫cit in. ω. ut ὁ ποιέων ποιῶν, τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος, τῷ ποιέοντι ποιοῦντι. ἡ ποιέουσα ποιοῦσα, τῆς ποιεούσης ποιούσης. τὸ ποιέον ποιοῦν, τοῦ ποιέοντος ποιοῦντος. ∫ic ὁ ποιεόμενος ποιούμενος. ἡ ποιεομένη ποιουμένη. τὸ ποιεόμενον ποιούμενον. In ∫ecũda in. ω. ὁ βοάων βοῶν, τοῦ βοάοντος βοῶντος. ἡ βοάουσα βοῶσα, τῆς βοαούσης βοώσης. τὸ βοάον βοῶν, τοῦ βοάοντος βοῶντος. Item ὁ βοαόμενος βοώμενος. ἡ βοαομένη βοωμένη. τὸ βοαόμενον βοώμενον. In tertia fere ∫icut in prima, ὁ χρυσόων χρυσῶν, χρυσόοντος χρυσοῦντος. &c.

De quatuor coniugationibus verborũ finitorũ in. μι. Cap. 39.

E Nõnullis verbis ∫extę oriunt alia de∫inẽtia ĩ. μι. quorũ q̃tuor ∫unt cõiugationes hac ∫erie. Prima eorũ q̃ formant à finitis in. εω. vt à τιθέω τιθῶ. ε. mutato ĩ. η. et. ω. ĩ. μι. fit τίθημι. Secũda eorũ q̃ fiũt à verbis ĩ. αω. eodẽ modo. α. in. η. et. ω. in. μι. vt ab ἱστάω ἱστῶ, ἵστημι. Tertia eorũ q̃ fiũt à verbis ĩ οω. ω. ∫imilr mutato ĩ. μι. et. ο. in. ω. vt à διδόω διδῶ, δίδωμι. Quarta quorũdã formatorũ à verbis in. υω. mutato tantũ. ω. in. μι. vt à ζευγνύω ζεύγνυμι.

Habent autẽ verba in. μι. in omnibus modis peculiaria tẽpora hæc, præ∫entia & aori∫tos ∫ecundos, & adhuc paratalicos in indicatiuis. In quibus repetunt vocales ∫uorum primitiuorum, in per∫onis dualium & pluraliũ, et alicubi ∫ingularium: vt inferius indicabitur. Cætera tempora, ide∫t futura præterita perfecta & plu∫quam perfecta, & aori∫ti primi, cum inde vtcunq; deductis, iuxta regulas traditas de barytonis & circumflexis formantur. Illud quoq; habent peculiare tres primæ coniugationes, q gignuntur fere à verbis initio geminatis per. ι. et con∫onantem inceptiuam. vt à θέω θῶ, qđ e∫t primitiuũ, fit geminatũ τιθέω τιθῶ, accepta tenui. τ. pro θ. ne. ∫. eadẽ a∫pirata ∫ibi ∫uccedẽs, a∫perã faceret prolationẽ: ∫icuti alijs in locis fieri ∫olet. A τιθέω demũ fit τίθημι, eo modo quo iam dictũ e∫t. ∫ic à δόω, qđ e∫t primitiuũ, efficit geminatũ διδόω, vnde δίδωμι. itẽ à στάω primitiuo fit ἱστάω, vnde ἵστημι. In quo tamẽ. σ. nõ e∫t geminatũ, neq; enĩ dicit σιστάω. Qñ aũt primitiuũ à vocali initiũ hẽt, tũc ∫olũ. ι. repetit, vt ἕω ἱέω vnde ἵημι.

SCHOL. *Maxima difficultas coniugationis latet in uerbis anomalis: qualia sunt finita in. μι. pleraq́;. Nam inter se alia ab alijs uariant, & irregulares habent personas ac tempora, eaq́; fere à diuersis thematis deducta. Ad hæc poetæ quibusdam peculiariter utuntur, etiam absq́; geminatione. qualia sunt δίδημι ὄνημι. sed de hisce paulo post nonnihil adijcietur.*

De formatione pprioꝝ tẽporũ & psonarũ indicatiui actiui. Ca. 40.

A Præsentis prima persona iam formata, fit secunda. μι. mutato in. σ. vt à τίθημι, τίθης: ab ἵστημι, ἵστης: à δίδωμι δίδως: à ζεύγνυμι, ζεύγνυς. Tertia ab hac secunda addito. ι. τίθησι ἵστησι. &c. ambæ personæ duales à secunda pluralis. ε. in. ον. τίθετε, inde τίθετον τίθετον. Prima pluralis à prima singularis. μι. in. μεν. et longa mutata in vocalem suæ coniugationis, vt τίθημι τίθεμεν, ἵστημι ἵσταμεν, δίδωμι δίδομεν, ζεύγνυμι ζεύγνυμεν. Nã in penultimis dualium & pluraliũ præsentis indicatiui resumuntur vocales primitiuæ: quas singulis coniugationibus pro formatiuis dare possumus. ε. videlicet primç. α. correptũ secũdç. ο. tertiæ. et. υ. correptũ quartæ. Secũda pluralis fit à prima. μεν. in. τε. τίθεμεν τίθετε. Tertia est similis datiuo plurali sui participii, τιθεῖσι ἱστᾶσι διδοῦσι. exceptis verbis quartæ. in quibus magis vtũtur cõmunes tertia persona barytonorum, vt ζευγνύουσι à ζευγνύω.

Paratatіcus fit à præsenti. μι. in. ν. τίθημι ἐτίθην. sic ἐδίδων, ἐζεύγνυν. ἵστην vero augmentum respuit: quia. ι. inceptiuũ non augetur. Secunda persona ab hac prima. ν. in. σ. ἐτίθην ἐτίθης. &c. Tertia à secunda, remoto. σ. ἐτίθη. Personæ duales & plurales formantur hic sicut in præsenti, seruatis vocalibus primitiuorum. ε. α. ο. υ. ἐτίθεμεν ἵσταμεν ἐδίδομεν ἐζεύγνυμεν. et sic in cæteris. Tantũ tertia dualis & pluralis circa finem discrepant. ἐτιθέτην, ἐτίθεσαν. fit autem illa sicut in barytonis: hæc vero ab illa. την. in. σαν.

Aoristus secundus fit à paratatico remota geminatione, vt ab ἐτίθην ἔθην, ab ἵστην ἔστην, ab ἐδίδων ἔδων. In quarta deest fere hoc tẽpus, & præsens optatiui ac subiunctiui. In duali & plurali tres tantum aoristi repetunt vocales primitiuorũ. ἔθην. ἔθετον ἐθέτην. ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν. ἔδων. ἔδοτον ἐδότην. ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν. ἧν ab ἵημι, ἕτον ἕτην. ἕμεν ἕτε ἕσαν. Reliqui seruant longam singularis, vt ἔστην. ἔστητον ἐστήτην. ἔστημεν ἔστητε ἔστησαν. Itidem ἔφην, ἔγνων. et alia.

SCHOL. *Tertia persona pluralis præsentis indicatiui actiui in omnibus uerbis est similis datiuo plurali sui participij secundũ cõmunes, ut τύπτουσι, sicut τοῖς τύπτουσι: ita τιθεῖσι, sicuti à τιθεὶς τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι. Paratatici perso-*

ne omnes singulares, & pluralis tertia, non sunt in usu cōmuni à uerbis in. μι. sed à circumflexis geminatis: ut puta ἐτίθουν ἐτίθεις, ἐτίθει, et ἐτίθουν in plurali, à τιθέω τιθῶ. itē ἵστων ἵστας ἵστα, et in plurali ἵστων, ab ἱστάω ἱστῶ. et ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου, et ἐδίδουν, à διδόω διδῶ. At in quarta coniugatione à uerbis ipsis in. μι. assumūtur. ut ἐζεύγνυν ἐζεύγνυς ἐζεύγνυ, ἐζεύγνυσαν. Ad hæc in quarta nōnunquā reperitur aoristus secūdus in dissyllabis, ut à δύω δῦμι ἔδυν, à φύω φῦμι ἔφυν. in quibus paratatico similis euadit. ἔστην ideo augmentū recipit, quia remota geminatione ab ἵστην, unde formatur, remansit. στην. cuius initium, augmenti syllabici capax est. Sunt qui formare malint aoristum à futuro. σω, in. ν. et præposito augmento, θήσω ἔθην, στήσω ἔστην. &c.

De formatione futuri & reliquorū tēporū verborū in. μι. Ca. 41.

FVturum fit à primitiuo iuxta regulas circumflexorū, vt à θέω θῶ, θήσω, à στάω στῶ, στήσω, à δόω δῶ, δώσω. In quarta fingendū est primitiuū, remotis. ν. et præcedente consonāte à verbo in. νω. vt à ζευγνύω ζεύγω. sic à δεικνύω δείκω, à ῥηγνύω ῥήγω. vnde regularia futura sunt, ζεύξω δείξω ῥήξω. quæ seruiūt his in. μι. ζεύγνυμι δείκνυμι ῥήγνυμι. formantq́ꝫ ex se alia regulariter. Nam à ῥήγω fiunt ἔρραγην ῥήξομαι. &c. à δείκω ἔδειξα δέδειχα δέδειγμαι ἐδείχθην δείξομαι. &c. Item quando ante. ν. fuerit in themate gemina consonans, remouebitur vtraq́ꝫ. sic ab ἀμφιεννύω et κορεννύω, fient ἀμφιέω et κορέω. quorum futura iuxta exceptiones supra positas hæc sunt, ἀμφιέσω κορέσω, seruientia suis in. μι. nempe his ἀμφιέννυμι κορέννυμι. Dissyllaba tamen à suis barytonis in. νω. futura regularia mutuātur, vt δῦμι δύσω, à δύω. φῦμι φύσω, à φύω.

Aoristus primus fit à futuro. ω. in. α. στήσω ἔστησα, ζεύξω ἔζευξα. sicuti à τύψω ἔτυψα. ἔθηκα tamen et ἔδωκα, item ἧκα ab ἵημι ἥσω, irregulariter fiunt sumpto. κ. pro. σ. Paracimenus quoq́ꝫ à futuro, vt à δώσω δέδωκα, à ζεύξω ἔζευχα. cæterum à τίθημι irregulariter fit τέθεικα per. ει. secundum Bœotios. et ab στήσω ἕστακα: ne coincidat cū ἕστηκα medio præterito à verbo ἑστήκω. Hypersyntelicus ἐτεθείκειν ἑστάκειν. &c. sicut ἐτετύφειν et ἐπεποιήκειν. Media p̄terita & futura. 2. eadē rōne hic desūt, qua in circūflexis.

SCHOL. *Futurum in uerbis quartæ non deest, sed nec tempora ab illo formanda. nam quod gramatici declinari tantum usq; ad paratatică tradunt, perinde est accipiendum, ac si dixissent, non esse illis alia tempora regulariter formata secundū analogiam thematum in. μι. Carent tamen ut plurimū aoristis. 2. ut in capite præcedenti notatum est. ἔστησα et ἔστην tenuem spiritū habent, ἕστακα uero et ἑστάκειν densum,*

ficut ἵστημι et ἵστην, obseruatũ enĩ est, tũc augmẽtũ .ι. seruare aspiratiõnẽ thematis in præteritis, quoties nõ amittitur ĩ alijs modis: alias psilen assumere. ἑστάκα igitur, qã ἑστάκε ἑστακέτω ἑστάκοιμι. &c. cõtra ἔστην ἔστησα, qã στῆθι στῆσον σταίην στήσαιμι. &c.

De formatione aliorũ modorũ actiuorũ in verbis in. μι. Cap. 42.

IMperatiui præsens fit à prima persona plurali præsentis indicatiui. μεν. in. θι. vt ab ἵσταμεν ἵσταθι, à δίδομεν δίδοθι, à ζεύγνυμεν ζεύγνυθι. Cæterũ à τίθεμεν non fit τίθεθι, propter. θ. præcedẽs, sed τίθετι. Aoristus. 2. eodẽ modo, vt ab ἔστημεν στῆθι, à γνῶμι ἔγνων ἔγνωμεν, γνῶθι. et à δῦμι ἔδυν ἔδυμεν, δῦθι. excipiũtur tria illa, q̃ aoristũ primũ p. κ. irregulariter formarunt, videlicet τίθημι ἵημι δίδωμι: in quibus nõ fit θέτι ab ἔθην ἔθεμεν, neq; δόθι ab ἔδων ἔδομεν, neq; ἕθι ab ἧν ἕμεν: sed à secũdis personis singularis: ἔθην ἔθης, θές: ἔδων ἔδως, δός: ἧν ἧς, ἕς, longis nimirũ in suas breues cõmutatis, hoc est. η. in. ε. et. ω. in. ο. Paracimenos τέθεικε τεθεικέτω. ἕστακε ἑστακέτω. &c. sicut τέτυφε τετυφέτω. Aoristus prim⁹. στῆσον στησάτω, ζεῦξον ζευξάτω, sicut ποίησον ποιησάτω. θῆκον tamen et δῶκον, non sunt in vsu, sed neq; ἧκον ab ἵημι, quia quando Aoristus indicatiui actiui amisit consonantem futuri, deest in cæteris modis.

Optatiui p̃sens fit à genitiuo participij. τος. in. ην. et. ν. in. ι. vt à τιθεὶς τιθέντος, τιθείην. ab ἱστὰς ἱστάντος, ἱσταίην. à διδοὺς διδόντος, διδοίην. à ζευγνὺς ζευγνύντος ζευγνύην. quanq; in q̃rta raro formaẽ. Aoristus. 2. eodẽ modo, vt à θεὶς θέντος, θείην. à στὰς στάντος, σταίην. à δοὺς δόντος, δοίην. Paracimenos τεθείκοιμι ἑστάκοιμι δεδώκοιμι, sicut τετύφοιμι. Aoristus prim⁹ στήσαιμι στήσαις στήσαι, sicut τύψαιμι. Futurũ. 1. θήσοιμι στήσοιμι δώσοιμι ζεύξοιμι, sicut τύψοιμι.

Subiũctiui p̃sens à paratatico, vltima mutata ĩ. ω. circũflexũ. vt ab ἐτίθην, ἐὰν τιθῶ. ης. ῇ. ab ἵστην, ἱστῶ. ᾶς. ᾶ. ab ἐδίδων, διδῶ, διδῷς. ῷ. in quarta deest. Aoristus. 2. eodẽ modo. vt ab ἔθην, ἐὰν θῶ θῇς θῇ. ab ἔστην, ἐὰν στῶ στῇς στῇ. ab ἔδων, ἐὰν. δῶ δῷς δῷ. Præteritũ, ἐὰν τεθείκω ἑστάκω δεδώκω, sicut ἐὰν τετύφω. Aoristus. 1. ἐὰν στήσω στήσῃς στήσῃ. sicut ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ.

Infinitiui p̃sens à prima p̃sona pluralis sui præsentis, μεν. in. ναι. vt à τίθεμεν τιθέναι, ab ἵσταμεν ἱστάναι, à δίδομεν διδόναι, à ζεύγνυμεν ζευγνύναι, acuta in oib⁹ penul. Aoristus. 2. eodẽ modo, penultima tamẽ circũflexa. vt ab ἔστημεν στῆναι, ab ἔδυν δῦναι. Ideoq; tria illa irregularia ancipitẽ vocalẽ in diphthõgũ assumũt, ἔθεμεν θεῖναι, ἔδομεν δοῦναι, ἕμεν εἷναι. Præteritũ τεθεικέναι ἑστακέναι. &c. sicut τετυφέναι. Aoristus primus, στῆσαι ζεῦξαι, sicut ποιῆσαι τύψαι. Futurum primũ, θήσειν στήσειν δώσειν ζεύξειν, sicut τύψειν.

SCHOL. *Secūda pſonā iperatiui hic quoq; eſt magis i uſu cōmunia uerbis ſextæ τίθει ἵστα δίδου, q̃ ab εἰς. μι. τίθετι ἵσταθι δίδοθι: in quarta uero ζεύγνυ magis q̃ ζεύγνυθι. Porro obſeruatū eſt: q. quoties participiū deſinēs in. σ. oxytonū declinatur p ντ. tūc tēp9 illi reſpōdēs in indicatiuo ſuæ uocis deſinit in. ν. in iperatiuo in. θι. in optatiuo in. ην. præcedēte diphthōgo, in ſubiūctiuo in. ῶ. circūflexū, & i infinitiuo in. ναι. acuta penul. qđ nō tātū in præſentib9 ſiue alioq paratatici s & aoriſtis ſcdis uerborū in. μι. uerū apparet: ſed i aoriſtis quoq; paſſiuis aliorū uerborū. ut ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος, ἐτύφθην, τύφθητι, τυφθείην, τυφθῶ, τυφθῆναι. Ideoq; fere talia differūt à temporib9 ſuorū modorū, deſinētia & inflexione. Hæc regula multas ambiguitates tollit i cōiugatione, & memoriā tēporū plurimū adiuuat. Subiūctiui ſecūdæ & tertiæ pſonæ ſingularis præſentis & aoriſt. 2. in prima qdē cōiugatione finiūtur in. η. ſubſcripto. ι. ut ἐὰν τιθῶ. ῇς. ῇ. ἐὰν θῶ. θῇς. θῇ: in tertia uero in. ῳ. ſubſcripto ſimiliter. ι. ut ἐὰν διδῶ διδῷς διδῷ, ἐὰν δῶ δῷς δῷ. Ceterū in ſcda i pſentib9 qdē i. α. ut ἐὰν ἱστῶ ἱστᾷς ἱστᾷ: in aoriſtis uero i. η. ut ἐὰν στῶ στῇς στῇ. ι. quoq; utrobiq; ſubſcripto.*

De formatione participiorū actiuorū verborū in. μι. Cap. 43.

PReſēs pticipiorū fit a' pria pſona paratatici. ν. finali mutato i. ς. et vocali pcedēte, i ppriā pmitiui, eāq; acutā & pductā. vt ab ἵστην ὁ ἱστὰς ἱστάντος, ab ἐζεύγνυν ὁ ζευγνὺς ζευγνύντος. Ceterū i pria cōiugatione additū eſt. ι. in diphthōgū: factūq; ab ἐτίθην, ὁ τιθεὶς τιθέντος: et in tertia. υ. factūq; ab ἐδίδων ὁ διδοὺς διδόντος: vt vltimæ. ſ. efficerent lōgæ. Aoriſtus. 2. fit omnino eodē modo. vt ab ἔστην ἔστης, ὁ στὰς στάντος. itē ab ἔθην, ὁ θεὶς θέντος, addito. ι. ob eādē cauſā. et ab ἔδων, ὁ δοὺς δόντος, addito ſimilr. υ. Præteritū iuxta regulas barytonorū, τεθεικὼς τεθεικότος, ἑστακὼς ἑστακότος. &c. ſicut τετυφὼς. φότος, aut πεποιηκὼς. ότος. Aoriſt9. 1. ὁ στήσας στήσαντος, ὁ ζεύξας ζεύξαντος, ſicut ὁ τύψας τύψαντος. Futu. 1. ὁ θήσων στήσων δώσων ζεύξων, ſicut ὁ τύψων.

SCHOL. *Idcirco i diphthōgū aſſūptæ ſūt. ι. et. υ. i prima et tertia cōiugatione, q: ε. etiā alias produci ſoleat accepto. ι. et. ο. accepto. υ. unde ὁ τιθεὶς pro τιθὲς, ὁ θεὶς pro θὲς. et ὁ διδοὺς pro διδὸς, ὁ δοὺς pro δὸς, effecta ſūt. At i ſecūda et. 4. cōiugatione ancipites ſolæ māſerūt productæ, ſic ὁ ἱστὰς στὰς. ὁ ζευγνὺς, et ὁ δὺς à δῦμι. Fœminiorū eadē formatio eſt q̃ i participijs aoriſtorū paſſiuorū. poſſūt eni formari à maſculinis addito. α. ut à τιθεὶς, ἡ τιθεῖσα. Itidē neutra a genitiuis maſculinorū, remoto. τος. ut à τιθέντος, τὸ τιθέν. Reliqua eodem modo.*

De formatione tporū indicatiui vocis paſſiuæ verb. in. μι. Ca. 44.

PRæſens paſſiuū fit ab actiuo. μι. mutato in. μαι. et penultima vocali in propriam primitiui, eamq; correptam, vt a' τίθημι, τίθεμαι. ab

ἵστημι, ἵσταμαι, à δίδωμι, δίδομαι. à ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι. Paratatícus ab hoc præsenti. μαι. in. μην. sicut in barytonis. vt à τίθεμαι ἐτιθέμην, sicut à τύπτομαι ἐτυπτόμην. et sic in cæteris. Præteritum ab actiuo. sicut in barytonis: nisi quod vult habere in penultima vocalem primitiui correptã, sicut præsens & paratatícus. vt à δέδωκα, δέδομαι. per. o. et ab ἕστακα ἕσταμαι. τέθεικα vero seruauit ει. τέθειμαι. Cæterum in quarta actiui penultima remanet, vt ζεύγνυμι ἔζευχα ἔζευγμαι. δείκνυμι δέδειχα δέδειγμαι. ἀμφιέννυμι ἠμφίεκα ἠμφίεσμαι. habent enim hæc ante. μαι. γ. quando futurũ habuit. ξ. alias. σ. quum fuit in futuro, excepto ῥώννυμι ῥώσω ἔρρωμαι. Hypersyntelicos fit ab hoc, μαι. in. μην. sicut in barytonis. ἐτεθείμην ἑστάμην ἐδεδόμην ἐζεύγμην, quemadmodũ à τέτυμμαι ἐτετύμμην. Aoristus primus passiu9, vt in barytonis. habet autem sicuti & præterita, penultimã primitiui correptam in tribus primis coniugationibus. vt ab ἵσταμαι ἐστάθην, à δίδομαι ἐδόθην, à τίθεμαι ἐτέθην. Aoristus secũdus in aliquibus verbis quartæ regulariter efficitur à themate, vnde nascitur futurũ, vt πηγνύω καὶ πήγνυμι ἐπάγην, à πήγω. μιγνύω καὶ μίγνυμι ἐμίγην, à μίγω. ῥηγνύω καὶ ῥήγνυμι ἐῤῥάγην, à ῥήγω. sic ζευγνύω καὶ ζεύγνυμι ἐζύγην, à ζεύγω. Aoristus primus medi9. sicut in barytonis. vt ἐστησάμην ab ἔστησα. Aoristus secũdus medius simili modo, nisi quod vult repetere vocalem primitiui. vt ab ἔθην ἐθέμην, ab ἔδων ἐδόμην. ἐστάμην vero deest à verbo ἵστημι. Futura omnia sicut in barytonis. vt à τέθεισαι τεθείσομαι, ab ἐτέθης τεθήσομαι, à θήσω θήσομαι. atque itidem alia.

SCHOL. Ἐτέθην mutauit. θ. in. τ. à τέθειμαι, ne fieret aspersonus dicendo ἐθέθην. *Aoristus secundus, passiu9 quidẽ in omnibus uerbis in. μι. deest: medius uero uidetur esse ex peculiaribus temporibus horum uerborũ. nam & penultimã uocalem propriæ coniugationis retinet, & à secundo actiuo formatur. tametsi alioqui à suo paratatico remota geminatione formari possit, sicuti* ẽt *actiuus. ut ab* ἐτιθέμην ἐθέμην, *quemadmodum ab* ἐτίθην, ἔθην.

De formatione aliorũ modorũ, & participiorũ vocis passi. Cap. 45.

TEmpora imperatiui passiuæ vocis formantur sicut in barytonis, hac serie. Præsentis secunda, à secunda paratatici. vt ab ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, τίθεσο καὶ τίθου. ab ἵστασο καὶ ἵσω, ἵστασο καὶ ἵσω. ab ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου, δίδοσο καὶ δίδου. ab ἐζεύγνυσο, ζεύγνυσο. Præteritum τέθεισο, sicut τέτυψο. Aoristus. 1. τέθητι, vt τύφθητι. Aoristus prim9 medius, στῆσαι ζεῦξαι, vt τύψαι ποίησαι. Aoristus secũdus medius eodem modo, θέσο καὶ θοῦ, δόσο καὶ δοῦ; à secundis personis ἔθεσο καὶ ἔθου, ἔδοσο καὶ ἔδου.

Etiam

Etiam optatiui tempora formantur sicut in barytonis. Præsens τιθείμην ἱσταίμην διδοίμην, sicut τυπτοίμην. Præteritum vt in circumflexis, ἑσταίμην δεδοίμην, sicut πεποιήμην. τεθείμην vero, quia reperit. ι. in penultima, mutauit solum. μαι. in. μην. Aoristus primus, τεθείην σταθείην δοθείην, sicut τυφθείην. Aoristus primus medius στησαίμην, sicut τυψαίμην. Secundus θείμην θεῖο, δοίμην δοῖο, sicut τυποίμην. οιο. Futura quoque sicut in barytonis. vt τεθεισοίμην, sicut τετυψοίμην. τεθησοίμην, sicut τυφθησοίμην. θησοίμην, sicut τυψοίμην. et similiter in aliis coniugationibus.

Subiūctiui tēpora itidē fiunt sicut in barytonis aut circūflexis. Præsens ἐὰν τιθῶμαι ἱστῶμαι διδῶμαι, sicuti ποιῶμαι. Præteritū ἐὰν τεθῶμαι ἑστῶμαι δεδῶμαι, vt πεποιῶμαι. Aoristus prim9 ἐὰν τεθῶ σταθῶ δοθῶ, quēadmodum ἐὰν τυφθῶ. Aoristus primus medius ἐὰν στήσωμαι, sicut ἐὰν ποιήσωμαι. Aoristus secundus medius ἐὰν θῶμαι δῶμαι, vt ἐὰν τύπωμαι.

Infinitiui quoque tempora omnino formantur sicut in barytonis. Præsens τίθεσθαι, vt τύπτεσθαι. Præteritum τεθεῖσθαι, vt πεποιῆσθαι. Aoristus prim9 τεθῆναι, sicut τυφθῆναι. Medius prim9 στήσασθαι, vt τύψασθαι. Medi9 secūdus θέσθαι, sicut τυπέσθαι. Mox futurū τεθείσεσθαι, vt τετύψεσθαι. Futurū primū passiuū τεθήσεσθαι, vt τετύψεσθαι. Medium futurū θήσεσθαι, sicut ποιήσεσθαι. Pari forma in reliquis trib9 cōiugationib9.

Participia etiam formantur, ita vt in barytonis, vltima in. μενος. præter aoristum primum, quorum otiosum est exempla repetere.

SCHOL. *In imperatiuis secundæ personæ præsentiū & aoristorū secundorū desinentes in. ου. et. ω. usitatiores sunt reliquis in. σο. τίθου, inquam & θοῦ, item δίδου καὶ δοῦ et ἵστω, quam τίθεσο θέσο δίδοσο δόσο ἵστασο. Porro in uerbis quartæ in optatiuo et subiunctiuo desunt tempora alioqui formanda ab illis actiuis, quæ in usu non sunt.*

De quibusdā aliis verbis in. μι. anomalis. Cap. 46.

AB ἔω primitiuo. i. sum, quo poetæ quandoque vtuntur, fit εἰμὶ substātiuū, non solū formatione & cōiugatione anomalū, sed tono quoque. Huius composita reperiuntur non pauca simplicis variationem sequentia. quorum adhuc plæraque frequenter in tertiis personis impersonaliter enunciantur. vt ἔνειμι insum. ἔνεστι integrum est. σύνειμι, simul sum, versor. πρόσειμι adhæreo. πρόσεστι accedit. μέτειμι participo. μέτεστι pars est, vel possessio est. πάρειμι præsens sum. ἔπειμι insum. ἔπεστι copia est, vel libet. ἔξεστι licet, integrum est. περίειμι superstes sum, supersum. περίεστι abundat, vel copia est. ἄπειμι absum.

Ab eodem ἴω, qđ poetæ vsurpant in significatione eundi, fit etiã εἶμι. i. vado itidem anomalũ. Cuius composita sunt, σύνειμι congredior comitor, εἴσειμι ingredior, ἔξειμι egredior, διέξειμι edisero, πρόειμι præcedo, πρόσειμι accedo, ἄνειμι ascendo, ἐπάνειμι regredior disero, ἐπέξειμι prosequor narro, κάτειμι descendo, δίειμι percurro, μέτειμι aggredior punio, ἔπειμι inuado, ἄπειμι recedo, περίειμι circũeo, πάρειμι accedo.

Ab ἕω vero priori aspirata. i. mitto, fit ἱέω. vnde ἵημι mitto cupio. et ἵημι prima tenui, vado. q̃ p primã cõiugationẽ inflectũtur. habẽt & hęc sua cõposita ipsis fere vsitatiora, vt καθίημι demitto, ἀνίημι ἐπανίημι remitto, ἀφίημι παρίημι dimitto, ἐνίημι immitto, διίημι transmitto. quod à δίημι differt. nam hoc madefacere & diluere significat. προσίεμαι admitto comprobo, προΐημι ὑφίημι καθυφίημι, prolitio profundo. Ab ἵημι insueto, idest cupio, est ἵεμαι poeticũ. vnde ἐφίεμαι desidero oratoriũ. ab ἵημι vado insueto, cõponũtur ἀπιέναι abire, κατιέναι descendere, προσιέναι accedere. et similia.

Ab ἰσάω fit ἵσημι scio. cuius aliquot psonę syncopen patiũtur ĩ indicatiuo atq; imperatiuo: q̃ ob id solutę orationi in tãtũ familiares fiũt: vt ἴσθι absciſsum. i. scias, ĩ vsum recipiatur, tametsi coincidẽs cũ ἴσθι esto, ab εἰμὶ: ἴσασι vero integrũ repudietur. Hinc quoq; fit ἰστέον sciendũ, à pterito insueto ἴσαμαι. ἴσασαι κὰι ἴσαι. Ab eodẽ cõponitur ἐπίσαμαι deponens. τ. interposito. παρατατ. ἠπιςάμην. μέλλων ἐπιςήσομαι, sicut δύναμαι. μέλλων δυνήσομαι.

A φάω, qđ ĩ vsu nõ est, fit φημὶ dico. cuius scđa psona φὴς subscriptũ hẽt. i. effert aũt apud poetas. sic ἠμὶ ἦς ἠσὶ. παρα. ἔφην ἔφης ἔφη. κὰι φῆν φῆς φῆ. poetice. et attice ἦν ἦς ἦ. habet et hoc sua q̃dã cõposita, vt ἀπόφημι κατάφημι.

Ab ἕω induo & sedeo, qđã deducunt deponẽs ἧμαι ἧσαι ἧται. Cuius vsus apud poetas frequens est. oratores eius compositũ malunt κάθημαι sedeo. Cui simile est κεῖμαι, idest iaceo oratoriũ. vnde ἀπόκειμαι repono, ὑπόκειμαι subeo, παράκειμαι adiaceo. et alia.

SCHOL. *Visũ est hæc uerba in μι irregularia à reliqs anomalis secernere, q. dedu ctione sint ambigua, q̃dãq; adhuc interse tã similia, ut uix discerni abinuicẽ possint. qn & poetæ in huiusmodi usq; adeo lasciuiũt, ut quasdã psonas uel septupliciter efferãt: si idiomatũ oẽs uarietates cõnumeres. Nã exẽpli grã. ἦν erã, apud illos oibus hisce formis legitur, ἦν ἦιν ἔον ἔσκον ἦα ἔα ἦ. Horũ igit' q̃dã ipa certæq; psonæ alijs usitatiores sũt apud oratores, aliæ rursus tãtũ apud poetas reperiũtur: ac demũ aliæ nusq̃: sicuti lib. I. sigillatim de nõnullis indicauimus. Hic quoniã ĩ defectiuis alia tpa pro alijs usurpari solẽt, ea priuatim obseruabit φιλέλλην. ut ἰὼν ἰόντος, et ἰέναι. q̃ triplici tpis dr̃ie*

seruiūt, ἄπειμι uero et δίειμι p̄senti & futuro, ἀπῄειν et διῄειν p̄terito.et sil'r alia.

De verbis defectiuis & anomalis. Cap. 47.

VErba barytona finita in.βω.præcedente.ε.in penultima, vltra paratatticum non progrediūtur. vt φέρβω ἔφερβον, ῥέμβω ἔρρεμβον. item in.θω.θνω.νθω. vt ἔθω φαέθω ἀγυίθω. præter κλέθω, quod habet futurum κλεθίσω cum reliquis temporibus, quæ inde formari possunt.

Verba porro finita in.θω.præcedēte.α.vel.ε.aut.υ.siue contiguis, siue intermedia altera consonante, vltra paratatticū non procedunt, vt κνάθω τελέθω μινύθω ἐρέχθω. excepto ἄχθομαι, qđ futurū habet ἀχθέσομαι, et. ἀόρ.α. ἠχθέσθην, ab ἀχθέομαι inusita.

Verba q̄q; finita i.ω.p̄cedētib⁹ p̄plicationē duab⁹ cōsonātib⁹, q̄rū altera sit liq̄da, vltra paratatticū nō mouētur, vt μέμβλω ἔγρω. q̄dā tñ aliūde futura accipiūt, vt δάκνω, μέλλων δήξω, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου, vñ etiā.ἀόρ.β.ἔδακον.

Etiā finita in.δω. præcedēte.λ.aut.ν. itē quintæ cōiugationis q̄cūq; habēt primā syllabā ex reduplicatione desinentē in cōsonātē liquidā, vsq; ad paratatticum tantūmodo flectuntur, vt ἄλδω κυλίνδω, μαρμαίρω καρκαίρω παμφαίνω. præter σπένδω. qđ habet futurū σπείσω et. ἀόρ. ἔσπεισα. &c.

Preterea verba finita i.ανω.vltra paratatticū regul'r nō p̄cedūt. formāt tñ cætera tp̄a à p̄sentib⁹ fictitiis.ανω.i.εω.vt ἁμαρτάνω, pecco, futu. ἁμαρτήσω, ἀόρ.β. ἥμαρτον, ab ἁμαρτέω. Talia sūt, αἰσθάνομαι.μ. αἰσθήσομαι. ἀπεχθάνομαι ἀπεχθήσομαι. αὐξάνω καὶ αὔξω αὐξήσω. βλαστάνω βλαστήσω. καταδαρθάνω καταδαρθήσομαι. Excipiūtur tamē hæc. Λαγχάνω. sortior.μ. κληρώσομαι ἀπὸ τοῦ κληρόω. παρακ. λέλογχα, καὶ ἀττικῶς εἴληχα. ἀόρ. β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου. Λαμβάνω. capio.μ. λήψομαι. παρακει. λέληφα, καὶ ἀττικῶς εἴληφα. ἀόρ. β. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου. Λανθάνω. lateo. μ. λήσομαι. μέσος παρακ. λέληθα. παθητικὸς λέλησμαι. ἀόρ. β. ἔλαθον. μέσος ἐλαθόμην, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. quā formā sequitur eius cōpositū, Ἐπιλανθάνομαι. obliuiscor. μ. ἐπιλήσομαι. παρακ. ἐπιλέλησμαι. μέσος. ἀόρ. β. ἐπελαθόμην. Μανθάνω. disco. μ. μαθήσομαι. παρακ. μεμάθηκα. ἀόρ. β. ἔμαθον, ἀπὸ τοῦ μαθέω ἀχρήστου. Πυνθάνομαι. interrogo audio. μ. πεύσομαι. παρακ. πέπυσμαι. μέσος. ἀόρ. β. ἐπυθόμην. Τυγχάνω. sum cōsequor. μ. τεύξομαι, à τεύχω inusitato in soluta oratione. παρακ. τετύχηκα. ἀόρ. β. ἔτυχον. ἀπὸ τοῦ τυχέω ἀχρήστου. Φθάνω præuenio. μ. φθάσω. παρακ. ἔφθακα. ἀόρ. α. ἔφθασα, ἀπὸ τοῦ φθάω ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἔφθην ἀπὸ τοῦ φθῆμι, vnde participium ὁ φθὰς φθάντος.

Ad hæc in. σκω. desinentia, vltra parataticum regulariter nõ procedunt. quãdo autem alia tempora habent: illa fere formant à præsentibus effictis per abiectionẽ. σκ. vt à γηράσκω, γηράω. μ. γηράσω. ab ἱλάσκομαι. μ. ἱλάσομαι. Ex his vero ea quę in themate geminationem habent cum. ι. illam fere abiiciunt ad formandũ futurũ. vt βιβρώσκω. μ. βρώσω. τιτρώσκω. μ. τρώσω. Excipiuntur quædã variantia, videlicet. Ἁλίσκομαι. capior. μ. ἁλώσομαι. παρακ. ἥλωκα, καὶ ἑάλωκα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἁλόω ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἥλων, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ab ἅλωμι insueto, vnde participium ἁλοὺς ἁλόντος. Γινώσκω. cognosco. μ. γνώσομαι. παρακ. ἔγνωκα. παθ. ἔγνωσμαι. ἀόρ. β. ἔγνων. μετοχὴ γνοὺς γνόντος. Διδάσκω. doceo. μ. διδάξω. Διδράσκω. fugio inusitatum. μ. δράσω. vnde composita ἀποδιδράσκω. διαδιδράσκω, et ὑποδιδράσκω. ἀόρ. α. ἀπέδρα, et ĩ prima pluralis ἀπέδραμεν, et ĩ tertia ἀπέδραν. participium ἀποδρὰς. ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἀχρήστου. Εὑρίσκω. inuenio. μ. εὑρήσω. ἀόρ. β. εὗρον. ἀόρ. παθ. εὑρέθην. Θνήσκω. morior. παρατ. ἔθνησκον. paulo post fut. τεθνήξομαι. μ. θανοῦμαι. ἀόρ. β. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω ἀχρήστου. παρακεί. τέθνηκα. ἀπὸ τοῦ θνάω etiam inusita. μέσος. παρακ. τέθναα. optati. τεθναίην. infini. τεθνᾶναι. participiũ. τεθνεώς. Στερίσκω. priuo. μ. στερήσω. Χάσκω. hio. μ. χανοῦμαι. μέσος. παρακ. κέχηνα. ἀόρ. β. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.

Reperiuntur & alia anomala: quorũ syluã ordine alphabetico subiicim⁹.

Ἀπολλύω καὶ ἀπόλλυμι. pdo. μ. ἀπολέσω καὶ ἀπολῶ. vnde. ἀόρ. α. ἀπώλεσα, et παρακ. ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. μέσος παρακ. ἀπῶλα, καὶ ἀττικῶς ἀπόλωλα. μέσος. μ. ἀπολοῦμαι. μέσος. ἀόρ. β. ἀπωλόμην. ab ἀπόλλω et ἀπολέω inusitat. Ἀγορεύω ποιητικὸν dico. μ. ἐρῶ. ab ἔρω. παρα. εἴρηκα, ab ἐρέω inusita. ἀόρ. α. εἶπα. εἶπας. ἀόρ. β. εἶπον. εἶπες. impera. εἰπὲ εἰπάτω. optati. εἴποιμι. subiuncti. ἐὰν εἴπω. infini. εἰπεῖν. particip. εἰπών. ab ἔπω, similiter inusita. Αἱρῶ. capio. μ. αἱρήσω. ἀόρ. β. εἷλον. ab ἕλω inusitato. Αἱροῦμαι. eligo. μ. αἱρήσομαι. παρακ. ᾕρημαι. ἀόρ. α. ᾑρέθην. μέσος. ἀόρ. β. εἱλόμην. Βαίνω. ascẽdo. μ. βήσομαι. ἀόρ. β. ἔβην ἀπὸ τοῦ βάω βῆμι inusita. Βάλλω. iacio. μ. βαλῶ. παρακ. βέβληκα. ἀόρ. β. ἔβαλον. Βιόω βιῶ viuo. μ. βιώσω. ἀόρ. β. ἐβίων. particip. ὁ βιοὺς βιόντος. à βίωμι inusit. Βούλομαι. volo. μ. βουλήσομαι. παρα. βεβούλημαι. à βουλέομαι inusitato. Γαμέω. ῶ. duco vxorem. μ. γαμήσω. ἀόρ. α. ἔγημα. à γήμω inusitato. Γίνομαι καὶ γίγνομαι. sum fio. μ. γενήσομαι. παρακ. γεγένημαι. ἀόρ. α. ἐγενησάμην à γενάομαι. μέσος παρακ. γέγονα. ἀόρ. β. ἐγενόμην. à γείνω. Δαίω. scio. μ.

δαήσω. παρακ. δεδάημαι. ἀόρ. β. ἐδάην. ἀπὸ τοῦ δαέω ἀχρήστου. Δέω, ligo. μ. δήσω. ἀόρ. α. ἔδησα. παρακεί. παθητ. δέδεμαι. ἀόρ. α. ἐδέθην. μ. δεθήσομαι.

Δέομαι. oro & egeo. μ. δεήσομαι. παρακ. δεδέημαι, ἀπὸ τοῦ δεέομαι ἀχρήστου. Δείδω. timeo. μ. δείσω. παρακ. δέδεικα. μέσος δέδοικα, καὶ ἰωνικῶς δέδια. Εἴδω, scio video. μ. εἴσομαι καὶ εἰδήσω. μέσος παρακ. οἶδα. ὑπερσυντ. ᾔδειν. τὸ εὐκτικὸν εἰδείην. τὸ ὑποτακτ. εἰδῶ εἰδῇς. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδὼς τοῦ εἰδότος. ab εἴδω εἰδέω εἴδημι presentibus insuetis. quæ omnia significant scire. εἶδον vero, παρατατ. et ἴδον, ἀόρ. β. videbam vidi. Ἔρομαι. interrogo. μ. ἐρήσομαι. μέσος. ἀόρ. β. ἠρόμην. Ἔρχομαι. venio. μ. ἐλεύσομαι. ἀόρ. β. ἤλυθον. et per syncopen ἦλθον. μέσος παρακ. ἤλυθα, καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα. ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἀχρήστου. Ἔχω. habeo. μ. ἕξω καὶ σχήσω. ἀόρ. β. ἔσχον. τὸ προστακ. σχές. παρακ. ἔσχηκα. Ζάω ζῶ. viuo. ζάεις ζῇς. ζάει ζῇ. παρατατ. ἔζων vel ἔζην, ἔζης ἔζη. ἔζημεν ἔζητε ἔζησαν. &c. itidē. ἀόρ. β. ἔζην. ἔζης. μ. ζήσομαι καὶ ζήσω. ἀόρ. α. ἔζησα. ἀπαρέμφ. ζῆν. Θάπτω. sepelio. μ. θάψω. ἀόρ. α. ἔθαψα. ἀόρ. β. ἐτάφην. ἀπαρέμ. ταφῆναι. Θέλω. volo. μ. θελήσω, καὶ ἐθέλω ἐθελήσω. Ἱκνοῦμαι. venio. μ. ἵξομαι. ἀόρ. β. ἱκόμην. παρα. ἷγμαι. vnde. ἀφικνοῦμαι. μ. ἀφίξομαι. et reliqua eadem analogia, ab ἵκομαι inusitato. Καλέω. voco. μ καλέσω. παρακ. κέκληκα. παθητικὸς κέκλημαι. ἀόρ. α. ἐκλήθην. Καίω καὶ κάω. vro. μ. καύσω. ἀόρ. β. ἐκάην. Κλαίω καὶ κλάω. lugeo. μ. κλαύσω καὶ κλαιήσω. Κάμνω καὶ κάμω. laboro. μ. καμοῦμαι. ἀόρ. β. ἔκαμον. Κερδαίνω. lucror. μ. κερδανῶ. παρακ. κεκέρδακα. sicut τείνω τέτακα. &c. Κρεμάζω καὶ κρεμάω καὶ κρέμαμαι. suspendo. μ. κρεμάσω. Μάχομαι. pugno. μ. μαχοῦμαι καὶ μαχέσομαι. μέσος. ἀόρ. α. ἐμαχεσάμην. Μέλομαι. curæ habeo. μ. μελήσω. μέσος παρακ. μέμηλα. ἀπὸ τοῦ μελέω. inusit.

Οἴχομαι. abeo pereo. μ. οἰχήσομαι. ἀόρ. β. ᾠχόμην ab οἰχέομαι. inusita.

Οἴομαι poetice. vnde οἶμαι. οἴει. οἴεται. existimo. παρατ. ᾠόμην καὶ ᾤμην, ᾤου ᾤετο. μ. οἰήσομαι. ἀόρ. ᾠήθην. ἀπαρέμ. οἴεσθαι. μετοχὴ οἰόμενος. Ὀμνύω καὶ ὄμνυμι. iuro. μ. ὀμόσω καὶ ὀμοῦμαι. παρακ. ὤμοκα, καὶ ἀττικῶς ὀμώμοκα. Ὀφείλω καὶ ὀφλισκάνω. debeo. μ. ὀφειλήσω, καὶ ὀφελῶ ὀφελήσω, καὶ ὄφλω ὀφλήσω. παρα. ὤφληκα. ἀόρ. α. ὠφέλησα καὶ ὤφλησα. ἀόρ. β. ὤφελον καὶ ὦφλον.

Πάσχω. patior. μ. πείσομαι. ἀόρ. β. ἔπαθον. μέσος παρα. πέπονθα. Πίνω. bibo. μ. πίομαι καὶ πιώσω. παρακ. πέπωκα. ἀόρ. β. ἔπιον. τὸ προστακτικὸν πῖθι καὶ πίε. Πίπτω. cad[o]. μ. πεσοῦμαι. παρακ. πέπτωκα. ἀόρ. β. ἔπεσον. Ῥέω fluo. μ. ῥεύσω καὶ ῥυήσω. ἀόρ. β. ἐρρύην. Σβεννύω καὶ σβέννυμι. extinguo. μ. σβέσω καὶ σβήσομαι. παρακ. ἔσβεκα. ἀόρ. β. ἔσβην. Σεύομαι. veneror. μ σεύ-

σομαι παρακ. ἔσυμαι. ἀόρ. α. ἐσύθην. καὶ ἐνεργ. ἔσευα. Στάζω καὶ σαλάζω. stillo μ. στάξω. Στένω καὶ στενάζω. gemo. μ. στενάξω. Τέμνω. scindo. μ. τεμῶ καὶ τμήσω. ἀόρ. β. ἔταμον καὶ ἔτεμον. Τίνω καὶ τίω. soluo. μ. τίσω. Τίκτω. pario. μ. τέξομαι. μέσ. παρ. τέτοκα. ἀόρ. β. ἔτεκον ἀπὸ τοῦ τέκω. Τρέχω. curro. μ. θρέξω. μέσος μέλ. β. δραμοῦμαι. παρ. δεδράμηκα. ἀόρ. β. ἔδραμον. Τρώγω. voro. μ. φάγομαι. μέσος. μέλ. β. φαγοῦμαι. ἀόρ. β. ἔφαγον. Ὑπισχνοῦμαι. polliceor. μ. ὑποσχήσομαι, καὶ ὑποστήσομαι. παρακ. ὑπέσχημαι. ἀόρ. α. ὑπεσχέθην. μέσος. β. ὑπεσχόμην. Φέρω. fero. μ. οἴσω. μέσος. παρακ. ἐνήνοχα ἀττικῶς. παρακ. παθητικὸς ἤνεγμαι. ἀόρ. α. ἤνεγκα. ἀόρ. β. ἤνεγκον. Φθίνω. pereo. μ. φθίσω. Φεύγω. fugio. μέλλων. α. φεύξομαι. μέλ. β. φευξοῦμαι. ἀόρ. β. ἔφυγον. Φοινίζω καὶ φοινίττω. rubeo. μ. φοινίξω. Χαίρω. μ. χαιρήσω καὶ χαρήσομαι. ἀόρ. β. ἐχάρην. Χέω. fundo. μ. χεύσω. ἀόρ. α. ἔχεα. infini. χέαι. Ὤθω. impello. μ. ὤσω. καὶ ὠθέω. μ. ὠθήσω. ἀόρ. α. ἔωσα. παρακ. ἔωσμαι.

SCHOL. *Anomalum latine sonat inaequale. quae appellatio quamlibet irregularitatem insignemq; defectum notat. Verba certe, quae grāmatici in anomalorū catalogū recensent, pleraq; mixta sunt ex defectiuis. Constant enim fere singula ex temporibus inaequalib9 deductis à varijs thematis, ijsq; ad eiusdē cōiugationis cōstitutionē inter se cōcurrentibus. Nā exēpli gratia à* φέρω *themate usitato, descendunt paratatitus* ἔφερον, *et aliorum modorū praesentia. Cui adhaeret futurum* οἴσω, *usitatum quidem ipsum, una cum futuris alijs ab illo deductis, sed cuius thema* οἴω *non est in usu. his accedūt.* ἀόρ. α. ἤνεγκα. *et imperati.* ἔνεγκε *ab* ἤνεγκον *inusitato. cuius secūda persona est* ἐνεγκάτω, *à prima* ἔνεγκον *inusitata: optati.* ἐνέγκοιμι ἐνέγκοις ἐνέγκοι *i aorist. prio. et* ἐνέγκαιμι *in secūdo. subiūcti.* ἐὰν ἐνέγκω *infini.* ἐνέγκαι *et* ἐνεγκεῖν. ἡ μετοχὴ ὁ ἐνεγκὼν. όντος. *Item* μέσος. ἀόρ. ἠνεγκάμην, *unde imperat.* ἔνεγκαι. *optati.* ἐνεγκαίμην. *infiniti.* ἐνέγκασθαι. *particip.* ἐνεγκάμενος. *Item praeteritū* ἤνεγμαι, *et similia inde deduci solita. quae omnia fiūt ab alio themate regulari* ἐνέγκω, *sed itidem inusitato. Postremo his ad temporū complementū iungitur* ἐνήνοχα μέσος παρακ. *ab* ἐνέχω *itidem inusitato. Sic igitur* φέρω οἴω ἐνέγκω *et* ἐνέχω, *quae certorū temporū sunt defectiua, in unū conuenientia, alterūq; alterius defectū supplētia, integrā coniugationē efficiūt. Quod ipsum apud latinos quoq; in fero. tuli. latū. et alijs licet aduertere. Ex anomalis igitur & defectiuis nō immerito unū fecimus. Ad haec uerba multa, quā à grāmaticis inter anomala enumerabātur, sustulimus: partim q; regulis in formationibus traditis usq; quaq; congruebant: qualia sunt* γείνομαι γνῶ μεθύω πέμπω χαλεπαίνω, *et alia: partim q; alibi certis praeceptiunculis exceptiūculisue annotata fuerant, ut* ἐλαύνω γρηγορῶ μέμνημαι σώζω νέω στίζω, *et alia mul-*

ta.de quorũ anomalijs in formationibus traditũ fuerat. O missimus quoq; ἄγω.ἄξω. β.ἤγαγον, et ἀγήοχα παρακεί.ἀττικῶς.item ἄγνυμι.ἄξω.α.ἔαξα.μέσ.παρακ. ἔαγα etiã ἀττικῶς, et similia tantũ idiomate uariantia.lib.5.qui est de dialectis indi canda. Item δεῖ χρὴ, et reliqua impsonalia.de quibus in sequenti capite ex professo agitur. Ad hæc in. μι.nõ pauca.de quibus paulo ante seorsum tractatũ fuit. Illa uero ἔολπα ἔμμορα ἀπηύρα, et similia poetis peculiaria, illorũ interpretibus fusius ex plicãda reliquimus. Adhũc ergo modũ, quibusdam omnino sublatis, nõnullis in alia loca reiectis, ac postremo alijs in regulas quasdã cõclusis, id conati sumus, ut rem totã quaten⁹ fieri posset, breuiter ac distincte proponerem⁹: ne nimia atq; implicita sylua ty ro præpeditus, diutius q̃ par esset, hic subsisteret. Illud autẽ hoc in loco repetẽdũ est, qđ superius annotauim⁹: ea uerba duci ultra paratatiçũ nõ procedere, quæ sola præsentia habẽt regularia, cũq; his paratatiços, ut φάσκω ἔφασκον, φάσκε φασκέτω, φάσκοι μι, ἐὰν φάσκω, φάσκειν. ὁ φάσκων. Item ἁμαρτάνω ἡμάρτανον, ἁμάρτανε, ἁμαρ τάνοιμι, ἐὰν ἁμαρτάνω, ἁμαρτάνειν, ὁ ἁμαρτάνων. Nã futurũ irregulare ἁμαρ τήσω ab ἁμαρτέω procedit: quũ deberet fieri ἁμαρτανῶ. Deinde notãdũ, q̃ habito tẽpore irregulari, facile ab illo regulariter deduci poterũt reliqua inde formãda, ut pu ta ab ἁμαρτήσω deducuntur ἡμάρτηκα, et ἥμαρτον, ex analogia.s.thematis ἁμαρ τέω. à quibus rursus regulariter in alios modos diffundũtur alia, q̃ inde formari cõ sueuerũt. Ad hæc recolendũ, qđ alias indicauimus: in uerbis solã passiuã uocẽ retinẽti bus, fingẽda esse themata ex proportione uocis actiuæ, ut inde formentur tp̃a usitata, quẽadmodũ passim fingũtur insueta, etiã i actiuis & neutris. q̃ si prima nõ cõgruãt, effingẽda erũt alia præter thematis usitati proportionẽ. ut i βούλομαι et οἴχομαι. in qb⁹ uariãdis, qã nõ satis est in primis illis formis βούλω et οἴχω cõsistere: effingẽda adhuc erũt βουλέω et οἰχέω. unde formatis βουλήσω et οἰχήσω, tãdẽ peruenietur ad βουλήσομαι et οἰχήσομαι futura recepta. unde alia tp̃a fiũt βεβούλημαι. &c. Notãdũ præterea, q̃ uerbũ simplex anomaliã habẽs, i cõpositione eãdẽ retinet, ut βαί νω.μ.βήσομαι, ὑπερβαίνω ὑπερβήσομαι. γινώσκω.μ.γνώσομαι, ἀναγινώσκω.μ. ἀναγνώσομαι. Quãquã hic in augmẽtis cõstituẽdis uarietas q̃dã incidit, præsertim i uerbis quæ tãtũ cõposita reperiũtur. qua de re superi⁹ dictũ est. Præterea nemineẽ offen dat, quũ themati uocis actiuæ siue neutralis mediũ futurũ adiungit, qđ uocis est pas siuæ. ut γινώσκω.μ.γνώσομαι, φεύγω.μ.φεύξομαι. βαίνω.μ.βήσομαι. quãdoq dẽ huiusmodi exẽpla nõ pauca apud latinos inueniũtur. ut audeo ausus sum, prãdeo prã sus, gaudeo gauisus. iuro iurat⁹, & alia: ubi participia uocis passiuæ actionẽ signifi cãtia (sicuti futura illa media) p̃sentib⁹ neutris iũgũtur. Notãdũ uero, nõnulla uerba thema barytonũ habẽtia, quãdoq; reperiri etiã circũflexa eodẽ significato. ut τύπτω

καὶ τυπτῶ. γράφω καὶ γραφῶ. ῥίπτω καὶ ῥιπτῶ. Itē alia circūflexa duarū coniugationū, sed tñ significato ut plurimū uariato. ut κυκλέω. ῶ. uerto. κυκλόω. ῶ. circūdo. πολεμέω. ῶ. pugno. πολεμόω. ῶ. ad bellū concito. θεάομαι. ῶμαι. specto. θεόω. ῶ. diuis ascribo. et apud poetas θεέομαι θεοῦμαι. admiror. Aduertendum preterea, raro inueniri idem tempus à diuersis uerbis deductū, ut πείσομαι futurū à πάσχω patior & à πείθω suadeo. Itē in quibus uerbis thema in usu nō est, pro illo usurpari preteritū. ut εἴωθα cōsuesco & cōsueui. δέδια timeo & timui. οἶδα cognosco & noui. qđ itidē accidit in significātibus affectū, & si themata habeant usitata. ut ab ἐλπίζω ἤλπικα, à πείθω πέποιθα, à φρίττω πέφρικα. quorū adhuc hypersyntelici parataticorū significationē habere solēt. ἐδεδίειν timebā, ἐπεποίθειν fidebā, ἐπεφρίκειν, horrescebā. &c.

De verbis impsonalibus. Cap. 48.

Απρόσωπα, idest impersonalia sunt, quæ quū vocem tertiis personis similem præseferant: personarū tamen significandarū rationem incertam habent & indefinitam. Eorum quædam sunt formæ actiuæ, alia passiuæ: rursus quædā personaliū analogiam sequuta, regulariter nascūtur: alia irregularia euadunt. Formæ actiuæ sunt. Δεῖ opus est, παρατα. ἔδει. μ. δεήσει. ἀόρ. ἐδέησε. τὸ ἀπαρέ. δεῖν. Χρὴ oportet. παρατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν. τὸ ἀπαρέ. χρῆναι. particip. τὸ χρεὼν, indeclinabile. Προσήκει conuenit, itidem προσῆκε προσήκειν. Α᾽νήκει contingit, ἀνῆκε ἀνήκειν. Πρέπει decet. παρατα. ἔπρεπε. τὸ ἀπαρ. πρέπειν. Μέλει curæ est. μ. μελήσει. ἀόρ. ἐμέλησε. ἀπαρέ. μέλειν. vnde μεταμέλει pœnitet. Συμβαίνει contingit. συμβήσεται. συνέβη. συμβαίνειν. Itē Φιλεῖ solet. Α᾽ρέσκει placet. Α᾽παρέσκει displicet. Συμφέρει cōfert. Α᾽ρκεῖ sufficit. Δοκεῖ videtur. Διαφέρει differt, dissidium est. Ε᾽´στι, licet, cōtingit, fieri potest. Ε᾽´ξεστι licitū est, παρατ. ἐξῆν. μ. ἐξέσται. ἀπαρ. ἐξεῖναι. Ε᾽´πεστι libet, cupido incessit. Πάρεστι facultas est. Μέτεστι participatio est. Ε᾽´νεστι inest, integrum est.

Formæ passiuæ exempla sunt. Ε᾽νδέχεται accidit. Ε᾽πέρχεται succurrit. vnde ἐπῆλθε in mentem venit, lubitum est. Λείπεται desinit. Δύναται potest. Λέγεται fertur. Εἴρηται, λέλεκται, dictum est. Η᾽´κουσαι auditū est. ἔγνωσαι decretum est. εἰρήσθω dictum sit, imperatiui. εἰρήσεται dicetur, mox futuri. Huc pertinent illa εἵμαρται et πέπρωται in fatis est.

SCHOL. Proprie impersonalia, quorū uidelicet themata primæ personæ non extent, pauca sunt, ut χρὴ, πρέπει: ab extātibus thematis descendentia, complura. ut ἀρέσκει ab ἀρέσκω, δοκεῖ à δοκῶ. Licebit autem simplicibus sua quædam composita subijcere, ut ἐνδεῖ deest, ἀπόχρη ἐξαρκεῖ διαρκεῖ, sufficit. Ad hæc in nōnullis,

alia q

alia quæpiam tempora in usu reperiuntur præter modo annotata. quin & parata tici pro præsentibus positi. ut ἴδει ἴσρισε, pro δεῖ πρέπει. Porro impersonalia pleraq;, tametsi anomala esse uidentur, formari queunt siue regulariter, siue alio qui iuxta themata unde oriuntur. ut δεῖ, à δέω desum ligo. δέεις δεῖς, ligas. δέει δεῖ, deest ligat oportet, siue opus est. unde in tertijs personis impersonaliter effertur in ultima significatione, ἴδει δηλοῖ. &c.

De præpositione & eius accidentibus. Cap. 49.

PRæpositio cōposita reperitur & apposita: cōposita quidē cū nomine, vt περιουσία, à περὶ et οὐσία οὐσίας: cū articulo, vt καθὰ à κατὰ et ἃ: cū verbo, vt ἀναφέρω ex ἀνὰ et φέρω: cū participio, ἀναφέρων: cū aduerbio, ὑπέρευ ab ὑπὲρ et εὖ: cū coniunctione, διότι à διὰ et ὅτι. Apposita vero pponitur partib⁹ casus habētib⁹, vt ἐν τῇ πόλει, πρὸς σέ, κατὰ τοῦ τύπτοντος.

Accidunt præpositioni, tonus acutus, vel alioqui grauis: tenuis spiritus, correptio vltimæ, & obliqu⁹ casus. de quib⁹ sigillatim suis in locis dicetur.

SCHOL. *Quod in augmentis uerborū dictum est de præpositionibus compositis: si finiantur in uocalem, eam amittere occurrente uocali inceptiua uerbi: alias si aut ipse in consonantem desinant, aut uerbum à consonante incipiat, sic integras manere: id accidit etiam quando cum alijs partibus orationis componuntur. Ad hæc cū tenuis consonans uocalem amissam præcedit, & uocalis sequentis dictionis incboatiua aspiratur: tenuis illa non modo in compositione, sed & in appositione in suam aspiratā conuertitur. ut ἐφίσημι ab ἐπὶ et ἵσημι, καθότι à κατὰ et ὅτι, ἀφ' οὗ pro ἀπὸ οὗ.*

De aduerbio & coniūctione, deq; vtriusq; accidētib⁹. Cap. 50.

ADuerbio accidūt tria: Species. nam quædam primitiua sunt, vt νῦν. alia deriuatiua, vt ἐκεῖθεν. Figura. quia quædā simplicia, vt ἑξῆς, alia composita, vt ἐφεξῆς: et significatio: secūdū quam variæ sunt eorū species lib. 1. indicatæ. Ex localibus quædā perse nascuntur, vt ἀγχοῦ ἐγγύς. alia à præpositionibus, vt ἄνω κάτω ἔξω. alia à seipsis, vt ab ἐγγὺς ἐγγύθεν. alia à nominibus, vt οὐρανόθεν. Quæ autem à nominibus in ος. fiunt, exeunt fere in θι, in loco. in θεν, de loco. in σε, ad locum. vt ab οὐρανὸς cœlum, οὐρανόθι in cœlo, οὐρανόθεν cœlitus, οὐρανόσε ad cœlum. sic ab ἀγρὸς ager, ἀγρόθι ἀγρόθεν ἀγρόσε. simili pene forma exeunt à nominibus pluralibus in α. vt μεγαροῖ μεγαρόθεν μεγάραδε, à μέγαρα μεγάρων. Quæ autem ab aliis nominum terminationibus fiunt, exire solent ἀττικῶς in σι. θεν. αζε. vt θήβησι thebis, θήβηθεν thebis, θήβαζε thebas, pro θήβασδε. sic ἀθήνησιν ἀθήνηθεν ἀθήναζε. Quædam tamen nōnihil discrepant, vt οἴκοι domi, οἴκοθεν domo,

οἴκαδε domũ, θύρασι foris, θύραθεν forinsecus, θύραζε foras. Sunt alia à pro nominibus & aliunde nata, vagam & vtplurimũ incertam formã habentia, vt τῇδε hic, ὧδε huc, ἐκεῖ illic, αὐτόθι isthic, ἑτέρωθι alibi, ἄνωθεν sursum. et similia. Medietatis, vel si qualitatis dicere malis, pleraque à genitiuo plurali adiectiuorũ formantur. ν. vltimo mutato in. σ. vt à genitiuo τῶν καλῶν, qui medi⁹ est & cõmunis omnib⁹ generib⁹, fit καλῶς bene. sic à τῶν σοφῶν, σοφῶς: et ab ἁπλῶν cõtracto, ἁπλῶς. Itidẽ à participijs, vt à τῶν ἐπισταμένων, ἐπισταμένως. Illa vero βοτρυδὸν racematim, κυνηδὸν canis instar, ἀγεληδὸν gregatim, quæ grãmatici qualitatis appellant, similitudinẽ habitudinéue significant. Quæ dicũtur positionis à tertiis personis præteritorũ passiuorum formari solent, remoto augmento & vltima. αι. in. έον. τέτυπται, τυπτέον. γέγραπται γραπτέον.

Aduertendũ est, neutras terminationes adiectiuorũ nominum positiuorum comparatiuorũ & superlatiuorũ, frequentissime aduerbiascere. vt ab ὁ ταχὺς velox, ταχὺ velociter pro ταχέως, ταχύτερον velocius, τάχιστα in plurali velocissime. sic ab ἡδὺς iocundus, ἡδὺ ἥδιον ἥδιστα, iocunde iocũdius iocundissime. ab ὀξὺς acutus, ὀξὺ ὀξύτερον ὀξύτατα. sic πρῶτον primũ, τελευταῖον deniq;. Ita etiã apud latinos legimus recens blãdũ acutum, pro recenter blande acute. et recẽtius blãdius acutius, item primũ plurimũ maximũ, aduerbialiter omnia. Exeũt quoq; cõparatiuorũ & sup latiuorũ aduerbia quædã in. ω. vt ἐγγυτέρω propinquius, πορρωτέρω longius. et ἐγγυτάτω propinquissime πορρωτάτω lõgissime. Item in. ως. à cõparatiuis. vt ἁπλουστέρως, θαυμαστοτέρως. Ad hæc positiua in plurali similiter aduerbiascunt, vt πολλὰ multũ, μικρὰ paulũ, πότερα vtrum. sic πλείω μείζω μείω χείρω legimus, pro plus magis minus peius, aduerbialiter.

Coniunctioni accidunt. Figura. alia enim est simplex, vt ἐπεὶ quando: alia cõposita, vt ἐπειδὴ quãdoquidẽ. Ordo. aliæ enim præponũtur, vt εἰ καὶ. aliæ postponũtur, vt τε. δέ. γάρ. Significatio. secundũ quã diuersæ sunt species lib. I. iam enumeratæ. Cõponitur autẽ secũ, vt ἐπειδὴ ex ἐπεὶ et δή: et cũ aliis partibus, vt διότι ex διὰ et ὅτι, ὁστισοῦν quiuis, ex ὅστις et οὖν. &c.

SCHOL. *Aduerbiũ, ita appellatũ q; uerbo addatur sicut adiectiuũ nomen substãtiuo, qualitates actionũ explicat. unde eius species tot esse possunt, quot actionũ passionũue formæ. Nihil enĩ prohibet uulgatis alias adijcere: ut sit aliud celatiuũ, ut κρύβδην occulte, λάθρα clã: aliud manifestãdi, ut ἐναντίον corã: aliud copiæ, ut ἅλις satis: aliud linguæ siue dialecti, ut ἑβραϊστὶ hebraice, ἑλληνιστὶ græce, ῥωμαϊστὶ lati*

ne. atq; itidem alia. Poterunt alias aduerbia omnia ad decem illa generalia capita reduci, quæ peripatetici prædicamenta nũcupant. Porro aduerbiũ non solũ uerbo adhæret, sed quandoq; etiam instar præpositionis in casum fertur: quemadmodũ suo loco monstrabitur. Ad hæc deriuatiuorũ uariæ sunt formæ. Nã præter hoc q ab omnibus orationis partibus oriũtur, etiã e nominũ casibus emergunt, præsertim apud poetas. ut puta a recto, ut πρόφρων propte: a genitiuo, ut προικὸς gratis, a προῖξ. a datiuo, ut ἰδίᾳ priuatim, ab ἴδιος ἰδία. ab accusatiuo, ut ἀπρίατην citra pretiũ, ab ἀπρίατος ineptus. a uocatiuo, ut ἡράκλεις Hercules admiratis, ab ἡρακλῆς. έος. Reperiũtur præterea particulæ quæpiã in initijs dictionũ cõpositæ: quas inter aduerbia licebit cõnumerare. uidelicet. α. ερι. αρι. δα. ζα. λα. βρι. δου. ατε. φι. ας. ι. finibus adiectæ de quibus omnibus lib. 5. dicetur. ο quoq; in principijs dictionũ quarũdã adiecta, ut ποῖος ὁποῖος πόσος ὁπόσος. Positiua etiã a uerbis nõ habẽtib9 præteritũ passiuũ formari possunt, iuxta proportionẽ aliorũ. ut ab ἵημι ἑτέον, ab ἵστημι ἱστέον. Hactenus bonam uiæ partem, quæ in græciã perducit, emensi sumus. Eam qui quasi arduã ac difficilẽ traducunt, si cũ altera quæ in latinũ defert conferre uelint, profecto multo breuiorem planioreq; deprehendent. Nã ut pronominũ & participiorũ tramites omittãtur, in qbus nõ multũ est differentiæ: si inflectendorũ nominũ ambages expẽdant, pene duplas in latina inuenient. qppe quæ regulis suis grecanicas adiũgens, sæpe binio nõnunquã etiã trinio suspensum teneat uiatorẽ. deinde, qd ad uerba attinet, græca quidem, tamesi in plures cõiugationes a grãmaticis dissecta, eodẽ tamẽ celeriter p breues semitas recurrẽtia offendent. Duo enim illa præcipua tẽpora futurũ & præteritũ, a qbus reliqua fere gignũtur, in pauciores designatiuas desinũt, quã latina præterita & supina. Nẽpe futurũ bis tantũ syllabis clauditur. ψω. ξω. σω. ῶ circũflexo cũ consonãti imutabili: præteritũ bis. φα. χα. κα. Nũc mihi inuestigia latinas terminationes quas ĩ præteritis inuenies. xviij. diuersas. bi. ci. di. gi. hi. li. mi. ni. pi. ri. rri. si. ssi. psi. ti. ui. vi. xi. atq; in supinis pene totidẽ. Atqui, ubi (inquis) tot thematũ fictorũ totq; anomalorũ atq; defectiuorũ pcipitia ĩ latina? Ego tibi plura ĩdicabo. pcurre pteritorũ ac supinorũ regulas, q (ut nosti) multæ sũt ac uariæ: et uix ullã sine exceptione offendes. Quis ergo uetat excepta illa uocare aut anomala, aut partim defectiua? Quis prohibet ijsdẽ themata affingere regularia? Esto exẽpli grã senesco. hoc an nõ hẽt irregulare pteritũ senui, iuxta fictũ thema senco? eidẽ an nõ deest utrũq; supinũ? Quid illa. sum. fero. uolo. aio inqo. qso. ifit. ouat. faxo. ausim. cædo. salue. odi. cepi. noui. memini. an nõ satis anomala sũt et defectiua? Iã uero qd dices si themata multa inusitata repures, unde cõposita habẽtur ĩ usu, ut cuso. clino. fragor. fendo. plco. spicio. et silla? Quid si cõpositorũ corruptiones uariationesq;, ut facio factũ, cõficio cõfectũ, claudo, cõcludo, plaudo, cõ

plodo, audio obedio. et talia pene innumera? deinde si ambiguitates illorum, quæ aut geminis coniugationibus flectũtur, ut lego legas et legis. dico. as. et. is. appello. as. et. is. educo. as. et. is. et alia? aut quæ à diuersis positionibus idem habent siue præteritum siue supinum, ut à lugeo & luceo luxi, à cerno & cresco creui, à patior & pateo & pandeo passum, à uerro & uerto uersum: aut e diuerso quæ ab eadem positione duplicia aut etiã triplicia habent præterita supinaue, ut parco parsi & peperci, sancio sanxi & sanciui, lino liui liui et leui, torqueo tortũ et torsũ, nitor nixũ & nisũ? Omitto crebras in omnibus uerbis cũ syncopas, tum etiã psonas uoce geminas, ut amasti amastis, amaris uel amare. aliaq; id genus offendicula. quæ profecto perquã rara occurrunt in cõmuni græcorũ methodo. Verum de hisce satis, quãdoquidem exactus & æquus censor, alia non pauca à nobis consulto prætermissa, huc adduci potuisse deprehendet. Quibus omnibus ad rectum examen atq; æquũ iudicium reuocatis, sententia secundũ nos proculdubio feretur. Digressi autem libenter in hæc sumus: ut iti neris huius molestiam, quam tardi ut intolerabilem calũniantur, leuem breuemq; esse ostenderemus: utq; simul studiosos ad ea q̃ restant promptiores pro uiribꝰ redderemꝰ.

LIBER tertius. Qui est de syntaxi octo partium orationis.

De simplici nominum constructione. Cap. I.

Nomen adiectiuũ cum substantiuo conuenit in genere numero & casu. vt σοφὸς ἄνθρωπος, sapiens homo. καλὴ γυνὴ, pulchra mulier. μέγα ξύλον, magnum lignũ. Idem accidit in pronominibus participiis & articulis præpositiuis. Nã postpositiui, & si necessario conueniunt cum suis antecedẽtibus in genere & numero, non tamen necessario in casu. vt ὀδυσσ. α. ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. virũ mihi dicito musa multorũ morum, qui nimis multũ errauit. Talia sunt relatiua qualitatem numerũ aut magnitudinem significantia: quæ sibi inuicem respondent. vt τοῖος vel τοιοῦτος talis, οἷος vel ὁποῖος qualis. vt οἷος ὁ τρόπος, τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος: qualis mos, talis & sermo. ὁποῖα ἡ δέσποινα, τοῖαι καὶ θεραπαινίδες: qualis domina, tales & famulę. τόσος vel τοσοῦτος tot, ὅσος vel ὁπόσος quot. ἰλιά. β. ἀλλ' οὐ τόσσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες ἀχαιοί. at non tot erant, quot oculis volubiles Achæi. τηλίκος vel τηλικοῦτος tantus, ἡλίκος quantus. Demosth. καὶ κατεστήσαμεν τηλικοῦτον, ἡλίκος οὐδείς πω βασιλεὺς γέγονε μακεδονίας. et constituimus tantũ, quãtus nemo vnquã rex fuit Ma

cedoniæ. Itidem horũ interrogatiua, ποῖος ἐστί; qualis est? respondetur καλός, bonus. πηλίκος; quantus? ἡλίκος σύ, quantus tu. πόσοι εἰσί; quot sunt? τρεῖς, tres. πόστος ἐστί; quotus est? τρίτος, tertius. ποσταῖος ἀνέστη ὁ Λάζαρος; quoto die surrexit Lazarus? τεταρταῖος, quatriduanus.

Nomina numeralia & inter se coniunctione media copulantur, & cum aliis nominibus adiectiuorũ vice: idq; modo præcedente inferiori numero, modo sequente sic. ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα, centũ & quadraginta. πέντε καὶ εἴκοσι, quinq; & viginti. Xenophon. διώκων ταυσὶν ἑκατὸν καὶ ἑβδομήκοντα, insequens nauibus centũ & septuaginta. Dinarch. τέτταρα καὶ τάλαντα ἐστὶ καὶ ἑξήκοντα εὑρημένα. quatuor enim & sexaginta talenta sunt inuenta. Verum plærũq; inferior numerus supra viginti præcedit, & supra centum subsequitur: quũ intercedit copulatiua: sicuti apud latinos quoq;. Notandæ vero structuræ, qualis est apud Plutar. οὐ μήν, ὡς ἔνιοι μυθολογοῦσιν, ἀπέκτεινεν ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ἑπτακοσίους πρὸς τοῖς ἑπτακισχιλίοις: vbi πρὸς in fine additur maiori numero, alias etiã minori. Athenæus. ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντά εἰσι πρὸς ταῖς τέσσαρσι. quadraginta quatuor enim sunt supra centum. Quædã citra coniunctionẽ sub eodem tono efferuntur. εἰκοσιπέντε, viginti quinq;. τρισκαίδεκα tredecim. ἑνδεκαίδεκα, vndecim, &c. quę aduerbiorũ speciem habent. Dicitur et εἰκοστὸς πέμπτος, vigesimus quintus. item εἰκοστὸς καὶ πέμπτος, et πέμπτος καὶ εἰκοστός. non tamen πέμπτος εἰκοστός. Sed hæc minuta lector diligens accurate obseruabit. Cuius studiũ Luciani opusculum de lõgæuis, & Artemidori de insomniis lib. 2. cap. vltimũ, & Demosth. oratio περὶ συμμοριῶν, ac Iulii Pollucis locus περὶ ἀριθμητικῶν, compendio nõnihil adiuuabunt.

Præterea nomina quandoq; aliud nomen transitiue regunt, aliquando aliam orationis partẽ. Genitiuus proprius est possessionis & relationis ad aliquid. vt πάντα φίλων κοινά, omnia amicorũ cõmunia. ὁ βασιλεὺς τῶν ἰουδαίων, rex iudæorum, βίβλος γενέσεως ἰησοῦ χριστοῦ υἱοῦ δαβίδ. δοῦλος δεσπότου, seruus domini. Ad hæc genitiuum exigunt nomina quæ differentiam significant, & quæ partitionẽ. vt ἕτερον τοῦ λίθου, alterum à lapide. διάφορος τούτων, differens ab his. ἄλλοι ἐκείνων, alii ab illis. ἕκαστος τῶν πολιτῶν, vnusquisq; ciuium. ἑκάτερος τῶν ὀφθαλμῶν, vterque oculorũ. Item illa per quæ, siue de quibus laus indicatur aut vituperiũ, habitus aut peritia, vel cõtra. vt ἄξιος ἀρχῆς, dignus magistratu. ἀνάξιος τιμῆς, indignus honore. ἄγευστος παιδείας, expers disciplinæ, ἔμπειρος πολέμου, peritus

belli. μεγάλης ἀρετῆς ἀνὴρ, magna virtute vir. Itē q̄ plenitudinē euacuationē-ue aut nuditatē significāt. Lucia. πάντα εἰρήνης μεστά, oīa pace plena. Idē καὶ τὴν δ', ὡς ὁρᾶτε, πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις. vacua prauis, vt videtis, est arx. Heliod. γυμνοὶ τῆς κράνους, nudi galea. Cōparatiua q̄q; cū gtō cōstruūtur, facta cō paratione ad vnū siue plures eiusdē vel diuersi generis. vt Ἕκτωρ κρείττων πάριδος, Hector p̄stātior Paride: καὶ ἥττων Ἀχιλλέως, et īferior Achille, Ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερος τῶν τρώων, Achilles fortior Troiāis, Ὅμηρος Ὀρφέως σοφώτερος, Homer9 Orpheo sapiētior. Δημοσθένης ἁπάντων τῶν ῥητόρων δεινότερος, Demostenes oīb9 oratorib9 vehemētior. πυρὸς καὶ ὕδατος φίλος ἀναγκαιότερος, igne & aqua magis necessari9 amic9. τῆς ἰλιάδος μακρότερα, illa de prolixi9. λυγκέως ὀξύτερος, lynceo p̄spicacior. Suplatiua exigūt gtm̄ multitudinis eiusdē gn̄is. vt Σολομὼν σοφώτατος τῶν ἀνδρῶν, Solomon sapiētiss. hoīm. Σωκράτης τῶν φιλοσόφων σεμνότατος, Socrates philosophor̄ honestissi. Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, Priami filiab9 specie p̄stātissi. Ἀχιλλεὺς τῶν ἑλλήνων ἀνδρειότατος, Achilles grecorū strēnuissim9. βέλτιστε ἀνδρῶν, optime viror̄. ἥδιστος ἁπάντων, iocūdissi. omniū. Illud aūt Plutarchi, αὐτὸς αὑτοῦ κράτιστος ἐν τῷ μονομαχεῖν, i. ipse seipso præstantissim9 in singulari certamine: et q̄ ea forma dicūtur, ad alias eiusdē p̄sonę actiones aut certamina referuntur. Nomina etiam, quæ superlatiuorū instar, excellentiam significant, genitiuo similiter iunguntur. vt μόνος τῶν ἀνθρώπων, solus hominum. ἔξοχος πάντων, præcipuus omnium. et similia.

Datiuū exigunt nomina, quoties adquisitio significatur, aut cōmodum damnūue. vt φίλος σοι, amicus tibi. ἐναντίος νόμῳ, aduersus legi. οὐδενὶ πιστός, nulli fidus. ἄπιστος τῇ πολιτείᾳ, reipublicæ infidus. γείτων ἡμῖν, vicinus nobis, εὔνους τῷ δήμῳ, beneuolus populo. Itidem quæ similitudinē & æqualitatē, aut cōtra, denotāt. vt ὅμοιος τῷ πατρί, similis patri. ἀνόμοιός σοι, dissimilis tibi. ἴσος τούτῳ, æqualis huic. ἄνισος ἐκείνῳ, inæqualis illi. sic ὁ αὐτός σοι, idē tecū. Demosth. τοῦτο γ' ἔχειν δεῖ, τὸ ταὐτὰ λυπεῖσθαι, καὶ ταὐτὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς. at hoc habere oportet, vt eadē doleat, eadem q̄ gaudeat cū plæbe. His similia sunt cōposita à σὺν et ὁμοῦ. Lucia. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος καὶ ὁμοτράπεζος ἁπάντων γίνεται.

Porro ex superiorib9 q̄dā genitiuo & datiuo iūgi possūt. vt ὅμοιος, γείτων, σοῦ καὶ σοί. σύμμαχος, φίλος, ἐχθρός, ἐναντίος, τῇ πόλει καὶ τῆς πόλεως. κοινός, ἴδιος, ἡμῶν καὶ ἡμῖν. Et in sūma q̄cūq; vna & acqsitiue & possessiue sumunt.

SCHOL. *Hic in primis agitur de nominū cōmuni simplici & recta constructio*

ne inter se. capite uero sequenti adduntur uariæ ipsorũ cum alijs orationis partibus constructiones, item dialecti atticæ syntaxes & figuratæ quæpiã locutiones. quæ omnia instar exceptionum sunt à regulis cõmunibus. Nomina redditiua seorsum absolute posita reperiuntur. οἷ. α. τοίην κεφαλὴν ποθέω, *tale caput desidero. Aesop.* ὦ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. *o quale caput, & cerebrũ nõ habet. Thucyd.* ἅρματα μὲν καθῆκα, ὅσα οὐδεὶς πω ἰδιώτης πρότερον. *currus quidẽ deduxi, quot nullus unquã antea priuatus. Demosth.* παρὰ δ' ὅσον τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον, *præter opinionẽ quiddã est mirũ admodũ. Quæ autẽ ab horũ nõnullis cõponũtur addito* δὴ, *ut* τοιός δὴ τις ὅσδη, *absolute fere sine redditiuis ponũtur. Cõparatiua quoq; & superlatiua absolute. ut apud Demosth.* καὶ νῦν οὐ λέγει τις τὰ βέλτιστα, ἀναστὰς ἄλλος εἰπάτω, μὴ τοῦτον αἰτιάσθω. ἕτερος λέγει τις βελτίω, ταῦτα ποιεῖτε ἀγαθῇ τύχῃ. *modo quispiã haud dicit optima, alius exurgẽs dicat: neq; hũc accuset. alter meliora dicit: hæc facite bona fortuna. Quin & aliquoties cõparatiua pro superlatiuis ponũtur: et uice uersa superlatiua cõparatiuorũ loco: sicuti apud latinos quoq; cõtingit. Pari forma patronymica pro suis primitiuis, ut* ἀτρείδης *pro Agamẽnone: interdũ utraq; simul, ut* ἀτρείδης ἀγαμέμνων.

De attica & multiplici figurataq; noim cõstru. Ca. 2.

Attici nominũ genera inuertere solẽt, addẽdo substãtiuis fœmininis masculina epitheta, ea maxime quæ desinũt in. ος. purũ. vt βίαιος αἰτία, violẽta causa. μάταιος σπουδὴ, inane studiũ. ἅγιος ἑορτὴ, sanctũ festũ. κόσμιος γυνὴ, ornata mulier. et similia. Quorũ tamẽ pleraq; seorsũ fœmininas teriationes habẽt in α. Etiã desinẽtias alias adiectiuorũ in. ρος. et. μος. attici fere cõmunis generis vsurpãt. quod cõmunes quoq; necessario faciũt. nẽpe quod pauca ex ipsis distinctas habeãt fœmininas teriationes. vt χρήσιμος ὕλη, vtilis materia. γνώριμος θύρα, nota ianua. βάρβαρος φωνὴ, barbara vox. ἥμερος πόα, mitis herba.

Adiectiua in genere neutro pro substãtiuis, siue simul pro se et pro his frequẽtissime põnũtur. vt ποιὸν, ἀντὶ τῆς ποιότητος. quale, pro eo quod est qualitas, siue res qualis. τὸ ἀληθὲς veritas, τὸ ἄκαιρον iportunitas, siue res vera, res iportuna. Aeschines. πότερα τἀληθὲς εἴπω; vera ne dicã? Isocra. τὸ παρ' ἄκαιρον παντὰχοῦ λυπηρὸν, ἀντὶ τῆς ἀκαιρία: nã itẽpestiuũ vbiq; molestũ. Itẽ absq; articu. Demosth. καὶ ὅλως ἄπιστον οἶμαι ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς. et plane ifida res est, opinor, rebus pub. tyrãnis. Idẽ πονηρὸν ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι πονηρὸν ὁ συκοφάντης, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον. iproba res est, o viri Atheniẽ. iproba certe et vndeq; inuida atq; ifesta, sycophãta. Aeschi. καλὸν ὦ ἀθηναῖοι καλὸν, ἡ τῶν δημοσίων πραγμάτων φυλακή. Pulchra quidẽ res est & pclara, o Atheniẽ. publicarũ rerũ custodia. Sic Verg. triste lupus stabulis, itẽ variũ & mutabile semp fœmi:

Praeterea substantiua in genitiuũ transeuntia, ab adiectiuis diuersi casus reguntur eodem sensu. sic οἱ σοφοὶ ἄνδρες, καὶ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνδρῶν. αἱ καλαὶ γυναῖκες, καὶ αἱ καλαὶ τῶν γυναικῶν. τὰ μεγάλα ξύλα, καὶ μεγάλα τῶν ξύλων. Aeschi. πρὸς μὲν τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων. ad magnas quidẽ & praeclaras res. Interpres, D. Lucae graecanice transtulit. non sum sicut caeteri hominũ. sicuti etiam ab Apuleio scriptum est, roscida vallium & glebosa camporũ. Quod si adiectiuũ vice versa, in genitiuũ ita transeat, vt ipsum à substantiuo alterius casus regatur: non manebit idem sensus. vt quũ dico ξύλα τῶν μεγάλων, ligna quaedam ex magnis significo: quũ autem τὰ μεγάλα τῶν ξύλων, ligna quaeuis magna. Duo quoque adiectiua hoc modo iungi possunt. vt τὰ μέτρια τῶν κακῶν, mediocria mala. Item adiectiuũ & participiũ. Isocr. χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν, καὶ λυποῦ μετρίως ἐπὶ τοῖς γινομένοις τῶν κακῶν. gaude ob quae cõtigerint bona: & moderate dole, ob mala quae inciderint. Similis forma est, quũ nomini aut pronomini singulari subiungitur genitiu9. sic ἐς τοῦτο ἀνάγκης ἥκομεν, ad hoc necessitatis deuenimus. Demosth. ἐς τοῦτο ἥκε μανίας. hucusque insaniae processit. Pausan. ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθόντες. ad magnam potentiam progressi. Sic dicim9 τὸ φιλόνεικον τοῦ ἀνθρώπου, et τὸ ἀμφίβολον τοῦ λόγου. tametsi haec sensum habent possessiuũ, pro eo quod est ἡ φιλονεικία τοῦ ἀνθρώπου, cõtentio hominis, et ἡ ἀμφιβολία τοῦ λόγου, ambiguitas sermonis.

Sunt & aliae cõstructiones atticorũ, quas defectiuas vocant. vt puta quũ adiectiuis positis, subaudiri volũt substãtiua. vt ἀντλεῖν ἀμφοτέραις. adag. haurire ambabus. deest χερσὶ manibus. Xenophon. ἐὰν στρατεύωνταί που εἰς πολεμίαν. si quando exercitum ducent in hostilem, subintelligitur χώραν, regionem. Lucia. καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, et plures fuerint atri. subauditur ψῆφοι calculi. ἰλ. β. ἀλλ' ἄγε δὴ ποτέρη γε μίαν βουλεύσομεν. quod si in eadem consultemus. subauditur ἐκκλησίαν contione. Talia sunt illa vulgata προτεραία prior, ὑστεραία posterior, ἐπιοῦσα sequens. vbi ἡμέρα .i. dies supprimitur. et ξηρὰ apud Aesopum, arida: item οἰκουμένη habitata: ἐνεγκοῦσα quę sustulit .i. patria: et ξένη externa: ἡμετέρα nostra. vbi suppletur γῆ terra, aut χώρα regio. Quae formae multo sunt venustiores quàm integrae substantiuis expressis. sic latini dicunt oriens continens, subauditis sole & terra.

Porro adiectiua post se habent substãtiuorũ accusatiuos p synecchochẽ subintellecta praepositione κατὰ. vt Ἀθηναῖος τὸ γένος, idest κατὰ τὸ γένος. Atheniẽsis genere. βάρβαρος τὴν φωνὴν, barbarus voce. ἁπλοῦς τὸν τρόπον, simplex

simplex moribus. καλὸς τὸ πρόσωπον, speciosus facie. ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν, strenu? animo. Item substātiua. Σωκράτης τοὔνομα. Socrates nomine. Cōmutatur autem accusatiu? in datiuū. vt ἁπλοῦς τῷ τρόπῳ. &c. Illam formā etiam latini poetæ vsurpant, Vergil. nuda genu. Idem, cressa genus.

Præterea nomina quædā adiectiua inter se copulari gaudent. vt πᾶς ἕκαστος, πᾶς τις vnusquisq;. πᾶς ὅστις quicūq;. πολλὰ ἄττα, ἕτερα ἄττα. et πάντες ἴσοι vnusquisq;. ποῖός τις qualis, πόσος τις quantus interrogatiue. Itē ποιός τις qualis. ποσός τις quantus, absq; interrogatione. ἄλλος τις, ἄλλο τι. Nam neutrū τι. sæpe aliis sic appenditur, vt abundare videatur. vt τοιοῦτό τι, δίκαιόν τι, ἐγγύς τι, χεδόν τι, πάνυ τι, ὀξύ τι. &c. Ad hæc τίς, quibusuis verbis præponitur, quū interrogat. vt τίς ἀγορεύειν βούλεται; quis concionari vult. πόσοι ἔρχονται; quot veniunt? Sed frequentissime substantiuis & vocatiuis? τίς ἐστι; quis est? τίς καλεῖται. quis vocatur? Quandoq; subaudito verbo, casuale additur, τίς οὗτος; τί τοῦτο; τίς ὁ ἄνθρωπος; τίς ὁ ἐρχόμενος; Lucia. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; τί δὲ ἄλλο ἢ ἐγέλασα, tu autē quid ad hoc? quid aliud q̄ risi. idest nihil. Porro τί ἢ μὴ, valet quid aliud nisi. hoc est nihil nisi.

Quædā adiectiua infinitiuū post se exigunt, Demosth. ὀξύτατοι γνῶναι τὰ ῥηθέντα. acutissimi ad dignoscenda quæ dicta sunt. Lucianus συμβιῶναι ἄξιος, καὶ συμπιεῖν ἱκανός. conuictui aptus, & ad compotandum idoneus. Aeschi. δυνατὸς λέγειν, potens in dicendo. Idem. ἄξιος μισεῖσθαι, dignus odio haberi. Demosth. τοιοῦτον οἷον εὐφρᾶναι πάντας. idest tale, vt omēs lætos efficere posset. Plato. ἀλλὰ μὴν οἱ ἀγαθοί, δίκαιοί τε, καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν. atq; boni iusti sunt: & tales, qui iniuriā inferre nolint. Id imitatus Vergil. dixit & cantare pares, & respōdere parati. Nihil autem vetat horū quædam aliis etiam modis cōstrui. vt δυνατὸς vel δεινὸς λέγειν, καὶ ἐν τοῖς λόγοις, καὶ τοὺς λόγους, καὶ περὶ τοὺς λόγους. ἄξιος μισεῖσθαι, καὶ μίσους. ὀξὺς φωρᾶσαι, acer ad depræhendendū. et ὀξὺς τῇ διανοίᾳ, acer mente. καλὸς ἰδεῖν, καὶ τὸ εἶδος, καὶ τῷ εἴδει, pulcher visu. οἷος vel οἷός τε εὐφρᾶναι.

Præterea cōparatiua incrementū suscipiunt his adiectionibus, μᾶλλον πολὺ, πολλῷ, ὅσῳ, τόσῳ, τοσούτῳ. Plato. αἰσχυντηρότερον μᾶλλον τοῦ δέοντος. verecundius q̄ par est. Demosth. πολὺ γὰρ ῥᾷον, ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα, πέφυκε. natura enim multo facilius est parta custodire, q̄ omnia acquirere. Idem. ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. quanto autem minores effectæ sunt vrbanæ rationes, tanto

maiores horum res euaserunt. Aristoph. τούτων πολλῷ πλεῖστα, his multo plura. οἷος quoque illis ad intendendū iungitur. Plato. πολλαί μοι ἀπέχθειαι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταται, καὶ βαρύταται. multæ mihi acciderūt simultates, eæque acerbissimæ & grauissimæ. Item ὀλίγῳ. Thucyd. θηβαίων ἄνδρες ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων. Thebani paulo plures trecentis. Item πολὺ μᾶλλον. Isæus. πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, multo promptius.

Variatur genitiuus comparatiui in particulam ἢ inter æqualia. Aristopha. ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν, melius quā heri nobiscum agitur. Item sequente ὥστε cū infinitiuo. vt τὸ νόσημα μεῖζον, ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν. ægritudo maior est, quā vt sustineri queat. Item sequente κατὰ cum accusatiuo, vt πλεῖον ἢ κατὰ ἄνθρωπον, plusquam secundum hominem, siue quam pro homine. vel ὡς κατὰ ἄνθρωπον. Superlatiua quoque augentur his adiectionibus πολύ. ὡς. ὅτι. Isocra. πολὺ μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν, quā maximā acceperunt differentiam. ὡς et ὅτι passim hoc modo iuncta reperies, ὅτι πλεῖστα, ὡς ἀσφαλέστατα, ὡς εὐδαιμονέστατα: et ὡς ὅτι πλεῖστα. &c. vbi pluralia illa, nunc vt nomina, nunc vt aduerbia ponuntur. Porro superlatiua & cōparatiua in genere neutro, sicuti adiectiua alia, in se comprehendunt substantiua. Gregor. ἐμοὶ δὲ θαυμασιώτατον ἡ σύντομος τῆς σωτηρίας ὁδός. mihi quidem maximo miraculo est compendiaria salutis via. Plato. οὐδ' οἴομαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον. neque iniuriam puto iustitia magis lucro esse.

SCHOL. *Quia quæ initio de cōuenientia adiectiui cum substantiuo dicta sunt, uariantur aliquando figura, aut idiomate, aut omnino ob sermonis elegantiam copiamque: & alioqui nōnulla erant illis adijcienda: placuit ea omnia seorsum persequi. Præter adiectiua in.* μος. ρος. et. ος *purum finita, alia quoque cōmunem habent desinentiam: in.* ος *idque, extantibus quorūdam fœmininis desinentijs in.* α. *qualia sunt* ἀγροῖκος *rusticus.* α. χαῦνος *hic et hæc futilis,* ἀργὸς *ociosus.* α. δύστηνος *miser.* α. *& superlatiuā quædam, raro tamen. ut apud* Theophrastū *libro.* 3. *cap.* 15. *de hist. planta.* κάλλιστοι καὶ μέγιστοι. *loquitur de buxis, quas ibidem fœmini. genere enunciat. Et apud* Thucyd. δυσεσβολώτατος ἡ λοκρίς. *quale etiam est illud.* ὁδὸς δ'. ἐλαστάτος ὁδμή. *Composita uero finita in.* ος. *citra controuersiam habent eam desinentiam cōmunem. ut* ἄοινος μέθη, *citra uinum ebrietas.* ἐγκύκλιος παιδεία, *circularis disciplina.* γυνὴ κακοῦργος, *mulier flagitiosa.* γῆ εὔκαρπος, *terra ferax. Quanquā in quibusdam ex his, fœmininæ quoque terminationes reperiuntur. ut* ἀνομοία, ἀπὸ τοῦ ἀνόμοιος. ἐξαισία, ἀπὸ τοῦ ἐξαίσιος. *Ti subiecta negatio*

ne pro οὐδὲν *sumitur* τί οὐκ, *uel* τί οὐχί; *quid non? et sublata interrogatione, idest nihil non. Demosth.* τί κακὸν οὐχὶ παχόντων, *idest nihil non mali patientibus. Effertur* & *dubitatiue. ut* ὤμοι ἐγὼ τί πάθω. *miser quid agã, scilicet dubito.*

De constructione pronominum. Cap. 3.

PRonomina primitiua genera habent confusa, personas tamen discretas, idq; ut plurimum cum emphasi. ἐγὼ γράφω. ego scribo, non alius pro me. Possessiua tanquã adiectiua quibusuis nominibus congruunt, in genere numero & casu. ut ὁ ἐμὸς φίλος, meus amicus. ὁ ἡμέτερος πατὴρ, noster pater. ἡ σὴ οἰκία, tua domus. τὸ ἑὸν ἀνδράποδον, suũ mancipiũ.

Habent quoq; post se aliorum nominũ genitiuũ: qui possessorem explicat. Lucia. ὅλως δὲ τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. Hi enim omnino res meas infœlicis dilapidant. Resoluũtur autem hæc in primitiuorũ genitiuos. sic ὁ φίλος μου, amicus meus. ὁ πατὴρ ἡμῶν, pater nostrum. &c.

Αὐτὸς aliquãdo habet emphasin, sicut primitiua. ut αὐτὸς ἔφα. ipse dixit. ubi certus quidã & egregius intelligitur. pro hoc sæpe inuenitur positũ οὗ οἷ ἓ primitiuũ relatiue citra reciprocationẽ. Herodot. καί οἱ ἐγένετο θυγάτηρ, eiq; fuit filia. Αὐτὸς rursus cõpositum cũ nominibus, reciproce significat. ut αὐτοδίδακτος sui doctor. φίλαυτος sui amator. et cum primitiuis pronominibus. ut ἐμαυτῷ χαρίζομαι, mihi ipsi gratificor. τὴν ἐμαυτοῦ οἰκίαν ἀποδίδομαι, meam ipsius domum vendo. σαυτὸν φιλεῖς, teipsum amas. τῷ σαυτοῦ υἱῷ μέμφῃ, tuum ipsius filium accusas. ἑαυτοῦ φείδεται, sibi parcit. τῶν ἑαυτοῦ μόνον φροντίζει, sua tantum curat. Iungitur autem aliquãdo ἑαυτοῦ secundæ personæ. Xenophon οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους. sic enim instituis tuos amicos. Interdum relatiue citra reciprocationem sumitur pro simplici αὐτός. Plato. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον; Indignatur enim Deus: quum quis ei ipsi similem vituperat. hoc est deo. E diuerso αὐτὸς nõnunquam reciproce pro composito ἑαυτοῦ ponitur. Gregor. ὁρῶν οὖν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ᾽ αὐτὸν, δρασμὸν βουλεύεται, videns igitur populi motum in se, de fuga deliberat. Carent autem composita rectis, ob reciprocationem: quæ per rectum fieri nequit. Tale est ἀλλήλων. ἀλλήλοις. ἀλλήλους. ut ἀλλήλων ἀπόναντο, inuicem fruiti sunt. ἀλλήλοις ἐπικουροῦσι, mutuoq; sibi opem ferunt. ἀλλήλους ἀγαπῶσι, inter se amant.

SCHOL. *Quia de pronominũ usu Apollonius apud græcos exacte scripsit:* & *apud latinos de reciprocatione triũ compositorũ,* & οὗ *ac deriuatiuorũ* ἑὸς καὶ σφέ

τέρος, *multa ex professo à Prisciano atq; Valla, scrupulosè satis præcepta sunt: nos de istiusmodi amplius præcipere supersedemus: illud interim admonentes: horum anxias traditiones ab autoribus haud perpetuo obseruatas. quod lector diligens facile animaduertet.*

De vi & constructione articulorum. Cap. 4.

Articulus præpositiuus, genere numero & casu cum suo casuali conuenit, cuius quidē vis atq; vsus multiplex est. Nunc enim per excellentiam ad insigne & egregiū quidpiā significandū adhibetur. vt ὁ ποιητής. i. summus poeta, pro Homero per antonomasiā. τὸ ἀγαθόν. i. eximiū illud & præcipuū bonū. Interdum rei præcognitæ mentionē recordationemq; inducit. vt ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος, venit homo ille. Quādoq; additur ad interpretandū id quod præcessit. Lucianus: τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον εὐκράτην; senem illū nostin, decrepitū inquā illū ac locupletem Eucratē? Isocrates. πείθου τοῖς νόμοις, τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις. obtēperato legibus illis, quas reges tulerunt. Alias ad distinguendū. Diogenes. καλοῦμαι γὰρ κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς. vocor equidem canis, nempe cœlestis non terrestris. Aliquādo potest hæc omnia, aut pleraq; simul significare. Matth. 16. σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος. Tu es ille Christus filius dei viuētis, vel qui viuit. Præponitur noibus. vt ὁ Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται: Socrates bonus disputat. nō tamē omnibus. neq; enim iūgitur interrogatiuis, qualia sunt τίς ποῖος πόσος: neq; indefinitis nisi per compositionē, vt ὅστις ὁποῖος ὁπόσος. quod videlicet cum horū confusione & incertitudine pugnat articuli certitudo. Aliquoties tamē legimus τὸ τί, et τὰ ποῖα apud Aristophanem. et τίνα τὴν ἄσκησιν, apud Lucia. Neq; redditiuis, qualia sunt οἷος ὅσος τοῖος τόσος. Ad hæc nominibus vniuersaliter negātibus & distribuētibus, articulus nō necesse habet adiūgi. vt οὐδὲν ὑγιὲς, nihil sanū. πλησμονὴ γὰρ ἁπάντων, satietas enim est omniū. οὔτε πάντα, οὔτε πάντῃ, οὔτε παρὰ πάντων, neq; oīa, nec passim, nec ab omnibus. Quādoq; tamē τὰ πάντα legimus. Numeralibus quoq; iungi recusat, quod ea per se certitudinē habeant. Lucia. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. pone qnq; drachmas, & duos obolos. D. Lucas. οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖω ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες. Nisi quū certū numerū, siue alias prædictū indicamus. Lucia. ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτη ἃ βεβίωκε. ad nonaginta illos annos quos vixit. et. D. Lucas paulo post locū modo citatū infert. λάβετε τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας. at vero ἀμφότεροι et ἄμφω nunquā articulo iungūtur. Præponitur & pronominibus possessiuis. ὁ ἐμὸς

οἰκέτης, meus famulus. ὁ σὸς κοινωνὸς, tuus sodalis. ὁ ἡμέτερος πατὴρ, noster pater. τὸ ἡμέτερον ἀνδράποδον, nostrū mancipium. Nam primitiua demōstratiua et cōposita, quia certæ rei siue personæ demōstrationē habēt: articulis non indigent. Demonstratiuis raro præponitur. vt ὁ οὗτος hic: rarius primitiuis. vt apud Lucia. τὸν νῦν ἐμέ. Participiis quoq; præponitur sicuti nominibus. vt ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται. qui recipit vos, me recipit. Item verbis infinitiui modi vice nominū. Demosth. ὥσπερ τὸ φυλάξαι, τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον. ideoq; difficilius est tueri, quā acquirere. Itē aduerbiis vice quoq; nominū. vt ὁ πλησίον. idest proximus, τοῦ πλησίον proximi. ἡ σήμερον ἡμέρα, idest hodierna dies. τῆς σήμερον ἡμέρας, hodiernæ diei. Et præpositionibus. vt ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, qui in cœlis. οἱ πρὸ ἡμῶν, maiores nostri. τῶν πρὸ ἡμῶν, maiorū nostrū. οἱ μεθ' ἡμᾶς, posteri. τῶν μεθ' ἡμᾶς, posterorū. οἱ καθ' ἡμᾶς, nostræ tēpestatis. &c. Item cō iunctionibus. vt οἱ μὲν λόγοι καλοὶ, τὰ δὲ ἔργα φαῦλα. sermo quidē bonus, at opera praua. Ad hæc τὸ neutrius generis præponitur literæ & dictioni, ad eas ipsas indicandas. vt τὸ.θ. τίθεται ἀντὶ τοῦ.τ. τὸ ἄνθρωπος μὲν ὄνομά ἐστι, τὸ δὲ λέγω, ῥῆμα. Item orationi. vt τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν με τέρπει. i. hoc qđ dicitur, ne quid nimis, nimis me delectat.

Articulus vero postpositiuꝰ, quia relationē habet ad antecedens, cū illo semp genere & numero conuenit: casu vero nō semp. sicut in nomine dictū est. Cōgruit autē numero & psona cū verbo, cuiꝰ est suppositū, instar noīs.

SCHOL. *Articulꝰ ꝑpositiuꝰ fere adhibetur ad coercēdā noīm in significādo cōfusionē & laxitatē. Nā cū dico de quopiā,* μαθητής μου ἐστὶ *discipulꝰ meꝰ est: alios praeter illū mihi esse discipulos innuo. Cū uero* ὁ μαθητής μου ἐστί, *solū illū. Itē quū dico* πᾶς ὁ βίος, *diuersas uitas intelligo: quū* πᾶς βίος, *eādē totā. Sic sacri euāgelistæ, atq; īprimis Ioānes, ad designādū principē & eximiū prophetā, agnū, pastorē: addere solent articulū.* ὁ προφήτης, ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς. *quē alias ijdem detrahunt, ad indiscretā & cōmunē rem significandā. ut Matth. 10.* ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται. *qui recipit prophetā in nomine prophetæ, mercedē prophetæ accipiet. E diuerso articulus interdū cōfuse significat. Nam hic* ὁ δεχόμενος *quēuis suscipientem designat, nō certū aliquem. Porro alicubi additur, maioris demonstrationis siue emphaseos ornatusue aut dignitatis, magis quā necessitatis gratia: ac proinde paruo sensus emolumēto. ut apud Lucia.* ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν. *quæcūq; uides, terram ipsam, quæq; in terra sunt, cœlū, mare. Aesch.* καὶ θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον, οὐκ

ἐξ Ἀλεξάνδρου φύσεως. et coniiciens Alexandrum, non ex Alexandri natura. Hic idem nomen proprium semel est cum articulo, et iterum sine illo. Alias idem contingit in appellatiuis. Demosth. μικρὰ προειπὼν, ὡς γνώμης ἔχω περὶ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα. ἐγὼ νομίζω κοινὸν ἐχθρὸν ἁπάντων τῶν ἑλλήνων εἶναι βασιλέα. Item apud eundem. βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Hic τῇ βουλῇ et τῷ δήμῳ, duo quidem distincta & insignia denotant. cæterum nomina hæc βασιλεὺς Μακεδόνων, Φίλιππος et ἀθηναῖοι, quæ articulos non habent, eos recipere poterant, eodem sensu. Nam propria indifferenter & cum articulo & sine illo ponūtur. Quū autem subiūgitur proprio aliud appellatiuū siue adiectiuū, his interpretatiue præponitur. vt Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν, vel τῷ Νιγρίνῳ. Item Νιγρίνῳ τῷ φιλοσόφῳ, vel τῷ τιμιωτάτῳ. Aduertēdum autem, nomen quod de alio dicitur mediante verbo substantiuo expresso vel suppresso, articulū non admittere, vt χελιδὼν vel ἡ χελιδὼν ὄρνις ἐστίν, hirūdo auis est. ἵππος vel ὁ ἵππος ταχύς ἐστιν, equus velox est. Σωκράτης vel ὁ Σωκράτης ἀγαθὸς ἦν, Socrates bonus fuit. ἐλεήμονες vel οἱ ἐλεήμονες μακάριοι, misericordes beati. s. εἰσί. Pari forma quū ordo mutatur. ὄρνις ἡ χελιδὼν, ταχὺς ὁ ἵππος, ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες. et addito alio nomine, ὄρνις ταχεῖα ἡ χελιδὼν, ταχὺ ζῶον ὁ ἵππος, ἀγαθὸς ἀνὴρ ὁ Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ἄνθρωποι. Hac em̄ serie subiecto fere præponi vult articulus. cuius loco ī vltimo exēplo & aliis similib9, potest præponi ὅσος relatiuū, sic ὅσοι ἐλεήμονες. Aristot. in lib. de physiogno. ἐλεήμονες, ὅσοι γλαφυροὶ καὶ λευκόχρωοι καὶ λιπαρόμματοι. pro οἱ γλαφυροί. &c. Interdū etiam subiectū ipsum absq; articulo est. vt ibidē. μικρόψυχος, μικρομελὴς μικρογλάφυρος ἰσχνὸς μικρόμματος, i. pusillanimis est ὁ μικρομελής. &c. Simile est, quū duo substātiua p appositionē iūgūtur absq; vllo articulo. Aeschi. θῆβαι δὲ πόλις ἀστυγείτων μεθ' ἡμέραν μίαν ἐκ μέσης τῆς ἑλλάδος ἀνήρπασαι. Thebæ vrbs vicina. &c. Q; si prædicato præponatur, necesse erit aliud verbū subiūgi. sic ἵππος vel ὁ ἵππος, ὁ ταχὺς, τρέχει. equus velox currit. χελιδὼν vel ἡ χελιδὼν, ἡ ὄρνις, ἐφίπταται, hirundo auis volat. Σωκράτης vel ὁ Σωκράτης, ὁ ἀγαθὸς, διαλέγεται. Socrates bonus disputat. vel sic. ὁ ταχὺς ἵππος τρέχει. ἡ ὄρνις χελιδὼν ἐφίπταται. ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης διαλέγεται. Exponitur autem hic articulus p participiū verbi substantiui, ad hunc modū. ὁ ἵππος ὁ ὢν ταχὺς τρέχει. Et sic in cæteris. Hæ vero cōstructiones. ἡ ὄρνις ἡ χελιδών ἐστι, ὁ ταχὺς ὁ ἵππος ἐστίν, ὁ ἀγαθὸς, ὁ Σωκράτης ἐστὶν, οἱ μακάριοι, οἱ ἐλεήμονες

εἰσιν: itẽ illę, ταχὺς ὁ ἵππος τρέχει, ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης διαλέγεται: ineptę sũt & inauditę. q si alicubi authoris idonei simile testimoniũ reperiat, id erit p q rarũ, & aliqua rõne tolerabile, potius q imitãdũ. Cæterũ i his ordine mutato sẽsus q varíari põt, ob articulũ iteratũ, aut oĩno sublatũ. Quũ em̃ dico, ταχὺς ὁ ἵππος, equũ quẽ demõstro, velocẽ esse assero: quũ vero ταχὺς ἵππος vel ἵππος ταχὺς, quẽlibet velocẽ equũ intelligo. quũ aũt ὁ ἵππος ὁ ταχὺς, certũ quẽdã e multis designo: quẽ ab aliis velocitate distinguo. Porro quũ duo adiectiua vni substãtiuo iũgunt, nulla fere i sensu est differẽtia. Enimuero quũ dico ἵπποι ταχεῖς ἰσχυροὶ, vel οἱ ἵπποι ταχεῖς, siue ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰσχυροὶ, vel οἱ ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰσχυροὶ: aut sic ταχεῖς ἵπποι vel οἱ ταχεῖς ἵπποι ἰσχυροὶ: idem perpetuo significo, nempe ὅτι τῶν ἵππων οἱ ταχεῖς vel ὅσοι ταχεῖς ἰσχυροί εἰσιν: q ex equis veloces vel quicũq veloces, iidẽ & fortes sunt. vbi nomẽ qdẽ substãtiuũ omitti potest: si de illo aliqd præcesserit: ad hũc modũ, οἱ δὲ ταχεῖς ἰσχυροὶ, vel ἰσχυροὶ δὲ οἱ ταχεῖς. quale est μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, scilicet ἄνθρωποι. nisi q hic nõ dicitur eodẽ sensu, οἱ μακάριοι ἐλεήμονές, p hãc em̃ orõnẽ beatos alios misereri significat.

De figuratis & elegãtibus articulorũ constructionibus. Cap. 5.

IN articulis quoq cõtingit ἀλλοιότης numeri & generis atq etiã casus, vt cũ dicim⁹, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ φαῦλοι. ex humano genere, partim boni, partim mali. aut sic τ' ἀνθρώπειον φῦλος, τὸ μὲν ἀγαθὸν, τὸ δὲ φαῦλον. subaudit autẽ hic μέρος. Itẽ ἀνθρώπους τίνυνται, ὅστις ἐπίορκον ὀμόσῃ. Tale est quũ postpositiu⁹ generi sequẽtis nõis respõdet, nõ antecedẽtis. Lucia. πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις, ciuitates illæ sũt, quos spec⁹ esse putas. Itẽ quũ cõstructioni verbi pcedẽtis, nõ subsequẽtis. Idẽ δεδιὼς μεμνημένος ὧν ἔπραξεν. idest ἐκείνων ἃ ἔπραξεν. Isocra. φήθειν δεῖν μηδὲν παραλιπεῖν, ὧν ἂν ἔχω σοι συμβουλεύειν. idest ἐκείνων ἃ ἔχω. Sunt tamẽ qui in huiusmodi locutionibus, ὑπὲρ subaudiri velint ἀττικῶς.

Vsus postpositiui p pposítiuo q q Luciano iprobat i pseudosol. eidẽ tñ alias admittit sic scribẽti. δίδους ῷ μὲν πέντε δραχμὰς, ῷ δὲ μνᾶν, ῷ δὲ ἡμιτάλαντον. In decretis q apud Demosth. p Ctesi. bis legim⁹ ἃς μὲν, τινὰς δὲ. p τὰς μὲν τὰς δὲ, q q vtrobiq codices nõnulli veteres hñt, τινὰς μὲν τινὰς δὲ. E diuerso ppositiu⁹ p postpositiuo locari videt, vbi dicim⁹, Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται. i. ὅς ἐστιν vel ὁ ὢν ἀγαθός. Aptι⁹ est quũ pticipiũ adiicit, vt Νέστωρ ὁ πολλὰ ἔτη βεβιωκὼς. i. ὃς βεβίωκε. Nestor q multos ãnos vixit. Attici quãdoq supfluos ponũt ppositiuos, quãdoq etiã necessarios omittũt.

Porro præpositiuus pluralis numeri cũ præpositione περὶ, periphrasin efficit, sic οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα, pro eo qđ est ὁ ἄρχων τοὺς περὶ κράτητα. i. cratetem. vbi pro περὶ nõnunquã ponitur ἀμφὶ, idem fere pollens, simili modo τὰ περὶ τὸν βίον idest ὁ βίος. et τὰ τῆς στρατείας pro ἡ στρατεία. Frequentius tamẽ cõpendio sermonis deseruit. vt Philippẽ. 2. οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ χριστοῦ ἰησοῦ. hic τὰ subauditũ affert πράγματα. Athen. κρινομένη δὲ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. hic τὴν includit δίκην. sic in adagio, τῇ μὲν ὕδωρ φορεῖ. τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸ πῦρ. altera fert aquã, altera ignẽ. supprimitur χειρὶ manu. Demosth. ὑμῶν τὴν ἐκείνου κακῶς ποιούντων. vobis illius regionẽ populãtibus, omittitur χώραν. sic legimus τὴν ἐμὴν, i. meã opinionẽ, et τὸ ἐμὸν, τὸ ἡμέτερον. hoc est res vel partes meæ, nostræ. Itẽ ὁ τὸ διάδημα. scilicet ἔχων, apud Lucia. diadema habens, vel ἀμπεχόμενος indutus. et τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος, scilicet ἔχουσαν. Illud ad structuræ elegantiam facit: quũ duo articuli continui, subiectos habent casus ordine retrogrado respõdẽtes. vt τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ciuitatis res. et quũ tres. vt apud Aesopum. ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελομένη. deorum iras auertere pollicita.

SCHOL. Huius loci est illa passim obuia ellipsis, ubi posito articulo & nomine patris, intelligitur υἱὸς idest filius. Plutar. Νηλεὺς ὁ κόδρου, Neleus codri. s. υἱὸς. Lucia. Πτολεμαῖος ὁ λάγου. D. Matth. καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου. ubi articulus cõpendio distinctioni & interpretationi seruit. E diuerso υἱὸς ex abundanti addi solet, quod obiter annotare placuit, ut υἷες ἀχαιῶν apud Homerum, pro ἀχαιοί. Item ἑλλήνων παῖδες, pro ἕλληνες, et ἰατρῶν παῖδες, pro ἰατροί, apud Chrysosto. Qui tropus est hebræo idiomate etiã in sacras literas manauit, unde filij Israel filij hominũ, & multa alia. Aduertendũ autem formã illam οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα, et similes, nõnunquã comitatũ significare. Sic Heliodorus, quũ οἱ περὶ τὸν θεαγένη scribit, modo solũ Theagenem designat, modo illũ & Charicleã: alias etiã unã quosdã alios. Inter articulũ & suũ casuale aliæ partes nõ inueniuntur interserũtur. Dioge. ὁ γὰρ καθ' ἡμᾶς σπουδαῖος δι' ἑαυτοῦ συνίστασθαι. noster enim studiosus perseipsum cõmendatur. Ad hæc quũ bini conueniunt, & si nõ incongrue iungũtur suo quisq; casuali, ut τὰ πράγματα τῆς πόλεως: ornatior tamen euadit oratio articulis contiguis, sic τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Postpositiuus interdũ ponitur absq; antecedẽti. interdũ etiã ipsum positũ præcedit. Musæus. ὄλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἡ τέκε μήτηρ. fœlices qui te talem genuere parentes. ubi ὃς refert antecedens omissum πατὴρ: et ἡ præcedit antecedens μήτηρ. Porro ὃς alicubi uicẽ habet pronominis pri

nis primitiui aut demonstratiui. Aesop. καὶ ὃς ἀποτυχὼν, *& ille frustratus. Compositus cum nomine* τις, ὅστις, *uarias insuper desinentias recipit,* ὅστις ποτε, ὁστισοῦν. *Reperitur etiã* ὅτου *cuiuscũq;, et* ὅτῳ *cuicũq; in genitiuo & datiuo tantũ à* του τῳ *articulis indefinite et enclitice positis, pro* τινὸς τινὶ *. unde cõposita* ὁτουποτε, ὅτῳ δήποτε, ὁτῳοῦν. *Hinc quoq; per syncopen fieri uolunt* ἅττα *pro* ἅτινα *idest quae uel quaecũq;, &* ἄττα *quaedam, quanquã spiritu non consentiunt. Quae omnia ferè binã uerba exposcunt. Praepositiuus quoq; adiungitur nomini* τις *interposita coniunctione sic,* ὁ μὲν τις *idest quidã, unus, itidẽ* ὁ δέ τις *alter alius. ubi* τις *abundat. quãdo quidẽ haec idẽ ualet, quod* ὁ μὲν, ὁ δέ. *In neutra significatione* τὸ μὲν τι *et* τὸ δέ τι, *etiã pro cum & tum, siue pro partim & partim, ponuntur: hoc est pro* τὸ μὲν, τὸ δέ, *siue* τῇ μὲν, τῇ δέ *: aut.* τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ. *q̃ idẽ sunt: alias* ὅδε τις *demõstrationẽ habet sicut* ὅδε, *idest hic quidam, & certius. sic* τόδε τι *hoc aliquid. quod apud Aristot. pro eo quod per se est aliquid sumitur, idest pro substãtia. Ponitur adhuc articulus praepositiuus per se demonstratiue. Demosth.* εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσί, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. *si hoc & illud fecisset homo hic, non obysset. Lysias.* καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν. *et mihi uoca hunc & illũ. Item pro* τίς τίνος *dubitatiue. Demosth.* ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ. *dubito, quod primũ memorem. et interrogatiue. Aristoph.* τῷ τοῦτο κρίνεις; *qua ratione hoc indicas? Tandẽ cui haec praecepta de usu atq; ordine articulorũ haud satis certa uidebuntur, fortasse proderit cum idiomate uernaculo Hispanicae aut alioqui alterius barbarae linguae articulos habentis conferre: auribus ubi libuerit consultis, quas, tamen bonorum autorũ usu detritas esse oportet. unde purius haec & certius hauriuntur.*

De verborũ supposito deq; habentibus post se accusatiuũ. Cap. 6.

VErba personalia finita ante se nominatiuũ intrãsitiue exigunt, passiua quidem personae patientis, reliqua vero agentis. Nominatiuus cũ illis conuenit numero & persona. Quaedã etiam post se cum eodem nominatiuo reciproce construũtur, de quibus alias dicetur: alia cum obliquis transitiue. Hoc autem multipliciter accidit.

Sit igitur prima species simplicis transitionis habentium post se accusatiuũ, vt propriũ. Qualia sunt actiua deponentia & cõmunia, quae corporis adfectionẽ & exercitiũ denotãt. vt Κλίνω ἀνάγω. Sophoc. ὡς ἡμέρα κλίνει κἀνάγει πάντα τ' ἀνθρώπεια. vt dies premit atq; extollit humana omnia. Ἐγείρω. Aratus. λαοὺς δ' ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. populos ad opus excitat. Κολάζω. Demosth. τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν. iniuste agentes punire. Λύω. Lucia. λῦσόν με ὦ Ζεῦ. solue me Iupiter. Ἄπτω. Aristoph. ἅπτε πᾶ

λύχνον. accende puer lucernam. Κόπτω. Idem. ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύ-
ραν. verum non pulso ianuam. Sic αἰθίοπα σμήχεις ἢ λευκαίνεις. aethio-
pem lauas vel dealbas. πλίνθον πλύνεις ἢ νίζεις. laterem lauas. λίθον ἕψεις.
lapidem coquis. ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. adag. aliā quercū excute. ἐγκράτειαν
ἄσκει. continentiam exerce. πλουσίαν ἔγημε. diuitem duxit.

Itē q̄ ad aīm & mores ptinēt. vt Στέργω. Iso. στέργε μὲν τὰ παρόντα. ama pr̄e-
tia. Φιλῶ. στυγῶ. Sopho. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.
nā pbos dii amāt, & oderūt malos. Μισῶ. Isoc. μίσει τοὺς κολακεύοντας. odio
psequre adulatores. Κακῶ. ὀνίνημι. Demosth. ἱκανώτατοί ἐστε, κακῶσαι μὲν ἐχ-
θρούς, ὀνῆσαι δὲ φίλους. aptissimi estis ad hostes offendēdos, & iuuādos ami-
cos. Συκοφαντῶ. Lucia. τὰ ὑπ' ἄλλων γινόμενα συκοφαντῶ. ab aliis facta de-
fero. Διαβάλλω. Demosth. διαβάλλει τὴν πόλιν. defert ciuitatē. Ὀφέλλω.
Phocyl. πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει. labor virtutē admodū iuuat. Ἀνιῶ.
Theog. μηδὲ φίλους ἀνία, μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. neq; amicos i mœrorē, neq;
inimicos in lætitiā inducas. Sic ἀγάπα τὸν πλησίον. dilige proximū. ἀδικῶ
lædo. λοιδορῶ conuitior. ὑβρίζω contumelia afficio. σκώπτω γελῶ irrideo.

Item quæ ad doctrinam & affectionē. vt Διδάσκω. adag. μουσικὴν ἔρως
διδάσκει. musicam amor docet. Πείθω. Xenophō. οὐκ ἂν ἔτι πείσαις ἀν-
θρώπων οὐδένα. non psuaseris vltra cuiquā hominū. Sic υἱοὺς παίδευε, filios
erudi. θερμαίνω calefacio. ξηραίνω sicco. ὑγραίνω humecto. διατίθημι afficio.

Item quæ laudem significant. vt Ἐπαινῶ. ἐπαίνει τὰ καλά, lauda ho-
nesta. Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν κύριον. Sic ᾄδω ἐγκωμιάζω laudo.

Itē q̄ venerationē & timorē. Isocra. τὸν μὲν θεὸν φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα,
τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου. Idē. εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς. caueto calūnias. ἐλ. χ. ἤν
πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσει γῆρας. si forte ætatē vereatur, & senectutis
misereatur. Προσκυνῶ. Lucia. προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. adoremus deā. Sic
σέβου τὸ θεῖον. cole deū. κολακεύω σε, adulor tibi.

Itē q̄ suspitionē, opinionē & notitiā vel ignorantiā. vt Ὑπολαμβάνω.
Demosth. τούτους μὲν ἐχθροὺς ὑπολήψεσθε. hos quidē hostes suspicabimi-
ni. Ἴσημι. Demosth. εἰ μὲν ἴστε με τοιοῦτον, οἷον οὗτος ᾐτιᾶτο. si me talē no-
stis, qualē hic accusauit. Οἶδα. adag. οἶδα σίμωνα, καὶ σίμων ἐμέ. noui si-
monē, & simon me. Ἐπίσταμαι. Lucia. μηδὲν ὄφελος ἐπίστασθαι τὰ μαθήμα-
τα, εἰ μή τις ἄρα τὸν βίον ῥυθμίζῃ πρὸς τὸ βέλτιον. nulla vtilitas est disciplinas
nosse, nisi quis vitā in melius cōponat. Ἀγνοῶ. Isocra. οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν
ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι. nā multi qdē veritatē ignorant. Demosth. ἐκεῖνο ἐσκόπουν

illud dubito. Sic μηδὲν ὑφορῶ. nihil suspicare. τὰ δίκαια κρῖνε. iusta iudicato. νόει τὸ δίκαιον, cogita iustum. γνῶθι σεαυτὸν, nosce teipsum. Item τεκμαίρομαι εἰκάζω coniecto. νομίζω existimo. δοξάζω opinor.

Itē electiua, & volūtaria, tametsi ea sępius post se hñt īfinitiuū: vt postea dicet. vt Αἱροῦμαι. apđ Demos. ἔδοξε τῷ δήμῳ, πρέσβεις ἑλέσθαι. visū est pplo, legatos eligere. Βούλομαι. Demosth. ἔσται γὰρ ἅπαντα, ὅσα βούλεσθ' ὑμεῖς. erūt eñi oīa, q̄ vultis vos. Sic θέλω. ἐθέλω. προαιροῦμαι. προκρίνω. eligo, volo.

Itē disquisitiua. vt Ἐξετάζω. Aeschi.. ἐγὼ τὸν μὲν βίον τ̃ δημοσθένους ἐξετάζειν, μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι. ego quidē ad Demosthenis vitā examinādā, longiori sermone opus esse arbitror. Ἐρωτῶ. Demosth. εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἐρώτησον αὐτούς. q̄ si nō credis, roga ipsos. Ζητῶ. Isocra. ζήτει δὲ τὰ βελτίω. quaere autē meliora. Sic ἐρευνῶ scrutor. ἔρομαι interrogo. ἀνακρίνω diiudico percontor. δοκιμάζω probo. εὑρίσκω inuenio.

Itē obtētiua, vt Ἔχω. Aristoph. πόσους ἔχεις ὀδόντας. quot habes dētes. Πιέζω. Idem. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει. nam necessitas me opprimit. Θηρεύω. ὁ ἀετὸς οὐ θηρεύει τὰς μυίας. adag. aqla nō capit muscas. Τηρῶ, διατηρῶ. apud Demosth. τούτων δ' ἑκάστους, ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν. horūq; singlos, quem ordinē acceperint, retinere. Sic κρατῶ teneo. φυλάσσω custodio. σώζω seruo. κτῶμαι possideo. ἐλαύνω impello. νικῶ vinco. Itē hortatiua. Aeschi. καὶ τί δεῖ σε δημόσθενες παρακαλεῖν; et qd te op9 est Demosthenē aduocare? Sic προτρέπω adhortor. παροξύνω incito. παρορμῶ ppello. σὲ te.

Itē vocatiua, vt Καλῶ. Demost. ἀλλὰ μισθωτὸν ἐγώ σε φιλίππου πρότερον, καὶ νῦν ἀλεξάνδρου, καλῶ. atqui mercenariū ego te Philippi pridem, & nunc Alexandri, nūcupo. Κραυγάζω. ὕλλαν κραυγάζεις. hyllā inclamas, adag. Sic προσαγορεύω nuncupo. ὀνομάζω nomino. βοῶ clamo. φωνῶ voco.

Itē artiū significatiua, vt apđ Phal. σώματος γὰρ ἀῤῥωστίαν θεραπεύει τέχνη, ψυχῆς δὲ νόσον, ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος. corporis eñi ęgritudini ars medet: caeterū aīæ morbū mors medica curat. Sic κύματα μετρεῖς. fluct9 metiris. adag. Item οἰκοδομῶ edifico, τεκταίνομαι fabrico, νεὼν tēplū. ἐξειργάζετο ἀνδριάντα, effinxit statuā. ἔγραψεν εἰκόνα, pinxit imaginē. μιμοῦμαί σε, imitor te.

Itē deceptoria, vt Ἐξαπατῶ. Demosth. ῥᾶστον ἁπάντων ἐστὶν, αὑτὸν ἐξαπατῆσαι. facillimū omniū est, seipsum decipere. Κλέπτω. Aeschi. κλέπτεις τὴν ἀκρόασιν. fallis aures. Sic πλανῶ seduco. σοφίζομαι impono. φενακίζω circūuenio. παραλογίζομαι fallo. παίζω illudo.

Item miserationem & luctum significantia, vt Ἐλεῶ, Demosth. σὺ μὲν

τοὺς θηβαίους ἐλεεῖς. tu quidem Thebanorũ misereris. Sic μύρομαι plan go. κλαίω lugeo. ὀδύρομαι ploro. θρηνῶ lamẽtor. οἰκτίζω miseror. γοῶ vlulo.

Item quæ supplicare significant, & orare, vt ἱκετεύω. Plutar. ἱκέτευσε τὸν ἀχιλλέα. supplicauit Achilli. Γουνοῦμαι. ἰλ. ζ. γουνοῦμαί σε ἄνασσα. suppli co tibi regina. Sic λιτανεύω ἀντιβολῶ, supplico. ἐκλιπαρῶ deprecor.

Item emptionũ & cõmerciorũ significatiua, vt Πωλῶ. Aristoph. ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα. alter vendit cepas. Ἀγοράζω. Idem. καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον ἐκέλευσεν ἄν. et sororibus emere tuniculam mihi impera bat. Sic πιπράσκω ἀποδίδομαι, vendo. ὠνοῦμαι πρίαμαι, emo. ἀμείβω ἀλλάττω συμβάλλω, commuto.

Item quæ naturalem productionẽ significant, vt Τίκτω. δίκη δίκην ἔτι κτε. adag. lis litẽ peperit. Φυτεύω. φύω. Sophocles. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα, τί τόν δ' ἂν εἴποις ἄλλο, πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσι γέλων; qui inutiles gignit filios, quid hunc dices aliud producere, quã sibi ærũnas & hostib⁹ risum. Sic θάλλω germino. αὐξάνω augeo. τρέφω alo. φιτῶ gigno.

Item visus & contẽplationis significatiua, vt Ὄψομαι. Aristoph. ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη. videbis aptos faciei cẽtones. Ὁρῶ. Idẽ ἔπειτ' ἀναβλέψας. ὁρῶ τὸν ἱερέα. dein respiciens, video sacerdotẽ. Ἐφορῶ. ἰλ. γ. ἥλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς. sol qui cuncta vides. Θεῶμαι. Demosth. ἕτερον δ' εὐθὺς ἐφεξῆς ἔτι τούτου μεῖζον κακούργημα θεάσασθε. aliud deinceps flagitiũ hoc etiã mai⁹ cõsiderate. Sic θεωρῶ speculor. βλέπω δέρκω, video.

SCHOL. *Conuenientia nominatiui cũ uerbo fallit in his nominibus ἄμφω ambo, et δύο duo. quæ quũ dualiter declinentur, passim iuncta reperimus uerbis pluralibus. ἄμφω τρέχουσιν, ambo currũt. δύο αἰετοὶ ἐπέτοντο. duæ aquilæ uolauerũt. E diuerso nomẽ uoce plurale, quũ significationẽ habet singularẽ aut dualem, requirit fere uerbũ uoci respõdens. ut Ἀθῆναι φιλοσοφίᾳ διέφερον. Athenæ philosophiã excelluerunt. ἀμφότεροι γράφουσιν. ambo scribunt. Fallit quoq; syllepsi. ut ἐγὼ καὶ πατρὸς ἤλθομεν. hic prima dualis deest. alias etiam, quũ nõ deest, uti possumus plurali. ut σὺ καὶ Ἰωάννης ἐγράφετε uel ἐγράφετον. Fallit etiam idiomate, ut lib. 5. patebit.*

Verborũ constructio à plerisq; in tres potissimũ species simplices ita diuidi solet: ut prima fit cũ accusatiuo, eorũ uidelicet quæ per emissionẽ dicũtur, ut τύπτω σε: secũda cũ genitiuo, eorũ quæ per immissionẽ, ut ἀκούω σου: tertia cũ datiuo, eorũ quæ per acquisitionẽ, ut ἐπιστέλλω σοι. Ad quas illi uniuersa uerba transitiua referunt. Nã reliquas constructiones, ubi post propriũ casum alter accedit, aut alioqui pars indecli-

nabilis seu infinitiuus modus aut participiũ, tanquã compositas ac generales aut aliũ de pendentes, seorsum habendas putant. Notat autem Apollonius, accusatiuũ ea uerba exigere, quæ utcũq; actiue sumũtur: siue secundũ maiorem (ut ipse tradit) actionẽ, ut τιμῶ Σωκράτην, *bonoro Socratem: siue secundũ minorem, ut* λέγω τὰ δέοντα, *dicõ oportuna: et* φρονῶ τὰ εἰκότα, *sapio consentanea. Deinde hæc utraq; in speciales canõ nes distribuit: quos magna ex parte sequuti sumus. Verũ hic & in mox tradẽdis ad monitos uolo studiosos: primũ ut hæc in genere præcepta putẽt, de ijs quæ frequen tius legũtur: deinde esse uerba multa ad diuersas species ptinentia. ut* ποιῶ αἱροῦμαι βούλομαι: *itẽ alia quæ liquido dijudicari distribuiue in loca propria nõ possint: uel ob ancipitẽ significãdi rationẽ: uel alia de causa. Nã* βλάπτω *animi corporisq; affecti onem denotat. Item* στοχάζομαι *idest coniecto, potius recensendũ est inter ea secundæ speciei quæ curã denotant, ut sit curiose exquirere cum genitiuo, quã inter opinatiua aut disquisitiua primæ speciei, quæ accusatiuũ expetũt. Isocra.* δεῖ δὲ θνητὸν ὄντα, τῆς τῶν θεῶν στοχάσασθαι διανοίας. *q. si oportet, eum qui sit mortalis, curiose deorũ mentẽ perscrutari.* Εὔχομαι *quoq; datiuũ habet,* ἀξιῶ *uero et* δέομαι *genitiuũ: quũ tamen accusatiuo iungẽda fuerint secũdũ hos canones: quãdo quidẽ orare significant. Demosth.* τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. *Idem,* ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν, ἀκοῦσαί μου. *Sic* αἰτιῶμαι *accusatiuũ exigit,* ἐγκαλῶ *datiuũ, et* κατηγορῶ *genitiuũ: quũ tamen omnia significent accusare. Variatur etiam constructio; uariata significatione. item dialecti cõsuetudine nõnunquam, quemadmodũ suis locis ostendetur. Verum hæc omnia, tutius ad ueterũ autorũ usum diriget studiosus, quã ad ullas præceptiones. ne hic fiat, quæ prouerbio notatur, lesbia regula.*

De verbis habentibus post se genitiuũ. Cap. 7.

Esto secunda species simplicis transitionis, habentiũ post se genitiuũ vt propriũ. Qualia sunt actiua neutra cõmunia & deponẽtia, quę ap prehẽsionẽ per sensus denotant, visu excepto. vt Ἀκούω. Demosth. ὡς ἐγὼ τινὸς ἤκουσα ἀνδρός. vt ego a viro quodã audiui. Ὀσφραίνομαι. Aristop. ὀσφραίνεται τοῦ ψύχους. olfacit frigus. Γεύομαι. Euripides. ὅστις παρ οὐκ ἔσω εἰ γεύσασθαι κακῶν, φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ᾽ αὐχένα ἐντιθεὶς ζυγῷ. insuetus gusta re mala, fert quidem: at dolet ceruicẽ supponens iugo. Ἅπτομαι ἐφάπτομαι. Aristoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. et primo quidẽ ca put attigit. Αἰσθάνομαι. Idem. Εἰπὼν, ἔτις αἴσθοιτο ψόφου, σιγᾶν. silen tium indicens, si quis sonũ sentiret. Ἱμείρω, ἐρῶ. Oppianus. ἱμείροι δὲ πόνων, ἔραιτο δὲ θαλάσσης. sit cupid9 laborũ, & amet mare. Sic ὀρέγομαι τῆς ἀληθοῦς σοφίας. cupid9 sũ verę sapiẽtię. ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθύμει. aliena ne appetas.

Itẽ q̃ curã & ediuerso negligẽtiã atq; obliuionẽ significant. vt Φροντίζω. Aristoph. σοῦ δ᾽ οὐ φροντιῶ. tui curã nõ habebo. Ἐπιμέλομαι. Isocra. πάντων ἐπιμελοῦ τῶν περὶ τὸν βίον. diligens esto in oĩbus q̃ ad vitã attinẽt. Μέμνημαι. Idẽ τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τοὺς παρόντας. absentiũ amicorũ memẽto apud p̃sentes. Ἐπιλανθάνομαι. Theognis. οὔποτε σεῖο λήσομαι. nunq̃ tui obliuiscar. Ὀλιγωρῶ. Demosth. εἰ δὲ ἑκατέρου τούτων ὀλιγωρήσητε. q̃ si alterutrũ negligatis. Sic σαυτοῦ μὴ ἀμέλει. ne tui negligens esto ἀμνημονεῖς μου. obliuisceris mei.

Item q̃ dominatũ siue imperãdi potestatẽ, vt Ἄρχω. Isocra. αἰσχρὸν, τῶν μὲν οἰκετῶν ἄρχειν, ταῖς δὲ ἡδοναῖς δουλεύειν. turpe quidem famulis imperare, & voluptatibus seruire. Sic ἡδονῆς κράτει. voluptati imperato. item δεσπόζω κυριεύω, dominor. τυραννῶ tyrãnum ago. δυναστεύω potestate vtor. βασιλεύω regno. Quæ omnia etiã inter possessiua recenseri possunt.

Item quæ possessionẽ fruitionẽue, vt Πειρῶμαι. Isocra. μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων. neq; amicos cum damno explorato. Τυγχάνω. Demosth. ἄξιός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν. mereor laudem consequi. Ὄναμαι. Lucia. ὄναιο αὐτῶν. fruere ipsis. Sic εὐσεβείας ἔχου. pietatem amplexare. Itẽ μετέχω participo, κοινωνῶ cõmunico, ἀπολαύω fruor, πλούτου diuitiis. αἱροῦμαι τοῦ κρείττονος. eligo quod melius est.

Itẽ q̃ copiã & indigẽtiã, vt Εὐπορῶ. Chrysost. τῆς ἀναγκαίας μόλις εὐπόρουν τροφῆς. vix necessario victu abũdabãt. Γέμω. Aristoph. αἱ δὲ λήκυθοι μύρου γέμουσι. lechyti autẽ vnguẽto scatent. Δέομαι. Demosth. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς πολλῆς φροντίδος καὶ βουλῆς δεῖται. p̃sens q̃dẽ occasio multa cura & cõsilio indiget. Sic χρήζω egeo. ἀπορῶ inops sum, χρημάτων pecuniarũ.

Item quæ differentiam & separationem, & quæ priuationem, vt Διαφέρω. adag. ἡ ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. intempestiua beneuolentia nihil ab inimicitia differt. Ἀπέχομαι. Pythago. κυάμων ἀπέχεσθαι. à fabis abstineto. Φείδομαι. Phocyl. πλούτου μὴ φείδου. diuitiis ne parcito. Λήγω. ἰλ. κ. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις. tu quidem à labore nunquã cessas. Ἁμαρτάνω διαμαρτάνω. Phalaris. πολὺ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνεις. multum à veritate aberras. Sic ἀφίστημι recedo, ἀπέχω disto, ἀπέρχομαι τῆς πόλεως, abscedo à ciuitate. διΐστημι. dissentio disto, σοῦ à te.

SCHOL. Verba visus, ideo hinc excipi videntur: q; is sensus omniũ maxime sit actiuus, quem quidam per emissionem potissimũ operari tradunt, reliquis tantũ per immissionẽ extrinsecus motis. Ceterũ ἀκούω αἰσθάνομαι πυνθάνομαι, et similia: interdũ ac-

cusatiuo quoq; iuncta reperiuntur. Itē ex alijs nonnullā, ut μέμνημαι. ἀμιλλῶ. ἀπολαύω χαρποῦμαι τοῦδε.

De verbis habentibus post se datiuū. Cap. 8.

SIt tertia species simplicis trāsitionis habētiū post se datiuū, vt propriū. Qualia sūt neutra & deponētia, q̄ cōmodū & gratiā, q̄q; incōmodū & repugnātiā vicissim significant, vt Χρῶμαι. Isocra. χρῶ τοῖς βελτίστοις. vtere optimis, Λατρεύω. Lucia. ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε. huic soli seruire decreuit. Ε᾽πομαι. ἕπου χώρας τρόποις. sequere regionis mores. Πιστεύω. Dion. μὴ τοίνυν πίστευε τοῖς εὐνοεῖν φάσκουσι, ne igitur fidē habeas iis, q sese tibi amicos esse dictitant. Βοηθῶ. Philip. apud Demosth. ἀκούω δὲ καὶ ὑμᾶς παρασκευάζεσθαι βοηθεῖν αὐτοῖς. audiēs autē, vos etiā id moliri, vt ipsis suppetias feratis. Υ῾πακούω. Demosth. ἑτοίμως ὑπακούσατε τῷ φιλίππῳ. prōpte auscultastis Philippo. Μάχομαι. adag. ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. necessitati ne dii q̄dē repugnant. Ε᾽πιβουλεύω. Aristoph. ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσι. insidiāturq; multitudini, & aduersus plebem pugnant. Φθονῶ. Hesio. καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. et mendicus mendico inuidet. Sic μὴ ἔριζε γονεῦσι κἂν δίκαια λέγῃς. ne contende cum parentibus, etiam si vera dicas. Item ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα, misero ne illuseris. ἐπαγγέλλου μηδενί, nulli promittito. νόμοις πείθου, legibus obtēpera. πᾶσιν ἄρεσκε, omib⁹ place. Itē ἐπιστέλλω mitto. χαρίζομαι gratificor. ὑπισχνοῦμαι polliceor. δίδωμι do. πέμπω mitto. λέγω dico. ἀπαγγέλλω nūtio. κελεύω iubeo. ἐπιτάττω σημαίνω, σοὶ. impero tibi. ἀκολουθῶ sequor. ἀπειθῶ diffido. εἴκω cedo assimilo. ὑπηρετῶ δουλεύω ministro, σοὶ tibi. ἐπιτιμῶ ἐπιπλήττω σοι increpo te. Ε᾽ναντιοῦμαι aduersor. ἀντιλέγω cōtradico. ἀνθίσταμαι resisto. παλαίω contendo. ἀμφισβητῶ certo. ἀπειλῶ minor. ὀργίζομαι succēseo, σοὶ tibi. & attice μέμφομαι ἐπειδίζω λοιδοροῦμαι ἐνοχλῶ σοι.

SCHOL. *Et si ex ui acqſitionis datiu⁹, præter propriū casū cuilibet uerbo adiūgi possit, tñ uerba hui⁹ speciei proprie et peculiariter illū expetūt, q̄dā solū, alia nō solū. Pertinent autē huc significātia usū gratiā opē obsequiū seruitutē iussionē nūciū fiduciam credulitatē similitudinem repugnantiā increpationē insidias inuidiā. et similia.*

De generali verb. cōstruct. cū altero casu præter principalē. Cap. 9.

SVperiorib⁹ addi potest quarta species cōposita, nimirū eorū q̄ præter principalē ac p̄prtū obliquū, aliū q̄q; sibi patiūtur adiūgi. Horū q̄dā accusatiuū desiderant, vt Διατίθημι. Demosth. κακῶς τοὺς ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ στασιαστικῶς, ἔτι χεῖρον διέθηκε. Α᾽παιτῶ. Idē. μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος. mercedē ab ipsa quū exposceret. Ε᾽λέγω. Aesch. τίλητῆς τα

ρα πλέοντας ἐξέλεγον. vectigal à nauigantibus exigebant. Ὑπομιμνήσκω.
Demosth. ἀναγκαῖον ὑπολαμβάνω, μικρὰ τῶν γεγενημένων πρῶτον ὑμᾶς ὑπο
μνῆσαι, necessariū duco paucorum ex iis quæ gesta sunt, vos primū admo
nere. Sic διδάσκω doceo. ἀφαιροῦμαι aufero. ἀποδύω exuo. Pari forma
δέομαί σου τὰ δίκαια. oro te iusta. ἀκούω σου τὸν λόγον. audio ex te sermonē,
εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην. annūcio vobis gaudiū magnum. ἐπέ
ταττεν αὐτοῖς δεινά. imperabat ipsis grauia. et similia.

Ad hæc cuilibet verbo subiūgi potest accusatiuꝰ per synechdochen, sub
audita videlicet præpositione κατά. Vnde tales constructiones defectiuas
appellant. quæ perq̃ familiares sunt græcis, non poetis tantū, sed orator=
bus quoq;. Simili modo, vbi duratio tēporis denotatur, vt apud Demo=
sthe. οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας. Isti
boni legati sederunt in Macedonia totos tres menses. i. κατὰ τρεῖς. &c. Idē
ὥστε ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ. fateor itaq; me per omnē vi=
tam esse obnoxiū. Et quū citra durationem spaciū tēporis designatur. Idē
κατέπλευσαν δεῦρο, τρίτον ἔτος, οὗτός τε καὶ Παρμένων. huc enauigarunt
hic & Parmano tertio post id anno. Idem. ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον. exil
annū ab hinc tertiū. Itē quū spaciū loci. Thucyd. ἀπέχει δὲ ἡ πλαταία
τῶν θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα. abest aūt Platæa Thebis stadia septuaginta.

Alia post casum principalē genitiuū desiderant, subaudita præpositione
ἐν, vel aduerbio ἕνεκα. quę cōstructio similiter dicit̃ defectiua. Qualia sunt,
abundantiā aut inopiā significantia, vt πληρῶ τὸ ἄγγος οἴνου, impleo vas vi
no. γεμίζω τὴν φιάλην ὕδατος, repleo phialā aqua. ἐκένωσα τὸν οἶκον κλεπτῶν,
vacuā feci domū furibus: idest ἐκ τοῦ οἴκου ὕδατος κλεπτῶν. Item sepa=
rationē & prohibitionē. vt γυμνῶ σε τῶν ἱματίων, denudo te vestibus. λύω
σε τῶν δεσμῶν, soluo te vinculis. διώκει με τῆς κληρονομίας, repellit me ab hæ
reditate. ἐλαύνω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. εἴργω σε φόνου, cohibeo
te à cæde. ἐκώλυσεν αὐτὸν τοῦ αἰσχροῦ, retraxit eum à turpitudine. ἔπαυσά
σε πόνου, liberaui te labore. Item quæ impartiri significant. vt κοινωνῶ σοι
τῆς παιδείας, cōmunico tibi doctrinam. μετέχω σοι τῶν χρημάτων, im=
partio tibi pecunias. Itē quū alicuius pars significatur aut materia. vt κρε=
μῶ σε τοῦ ποδός, suspendo te pede. λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, lupum auribus
teneo. λίθου λευκοῦ ἐποίησε τὸν νεών. e candido lapide templum edificauit.

Et generaliter quū causam adiicimus laudis amoris misericordiæ accusa=
tionis odii, & similiū. Phalaris. τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν
τρόπων

τρόπων ἐτιμωροῦμεν, tunc demũ eum ob artem laudantes, morum causa mulctabamus. i. ἕνεκα τῆς τέχνης, καὶ ἕνεκα τῶν τρόπων. Andocides. ἐγὼ οὖν τῆς μὲν τύχης, ᾗ ἐχρησάμην, δικαίως ἂν ὑπὸ πάντων ἐλεεῖσθαι. ego merito omniũ misericordiã merebor, ob fortunam qua vsus sum. Sic ζηλῶ σε τῆς ἐλευθερότητος. admiror te ob libertatem. εὐδαιμονῶ σε τῆς παῤῥησίας. beo te propter obloquendi audaciã. ἀξιῶ σε τιμῆς. dignor te honore. φιλεῖ αὐτὸν τῆς ἀρετῆς. amat eum ob virtutẽ. συγγινώσκω σοι τῆς ὕβρεως. ignosco tibi cõ tumeliã. κατηγόρει αὐτὸν φόνου. accusabat eũ cędis. μέμφεταί σοι ἀχαριστίας. insimulat te ingratitudinis. βασκαίνει μοι τῆς χάριτος. inuidet mihi gratiã.

Possũt ĩter hæc recẽseri q̃ pmutationẽ aut preciũ significãt. Helio. χρυσᾶ χαλκείων ἠλλάξατο. aurea ęreis pmutauit. Lucia. πόσου πρίωμαί σε; quãti te emã? Aesch. αἵματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνία. sanguine virt⁹ cõparatur. In q̃bus et aliis eiusmodi, sunt q prępositionẽ διὰ putent subaudiri, vt integra sint, διὰ χαλκείων, et διὰ πόσου. Præterea generali ratione cuilibet ver bo genitiu⁹ addi potest, quoties certũ tẽp⁹ significatur. Hippoc. αἱ καλίαι χειμῶνος καὶ ἦρος θερμόταται φύσει. vẽtres hyeme & vere natura calidissimi sunt. Thucyd. χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν. hyeme appetẽte regressi fũt. Itẽ quũ tẽp⁹ sine du ratione. Aristoph. πολλοῦ παρ' αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. nã longo tẽpore eos nõ vidi. Philipp. apud Demosth. τοῦ λοιποῦ πειράσομαι κἀγὼ διαφυλάττειν τὴν εἰρήνην. Pro quo datiu⁹ simili modo ponitur. Thucyd. ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν. insecutis tẽporib⁹ in Troiã exercitũ duxerunt, Idem τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ξυνέβη, eadem autem die ipsis euenit.

Datiuus vniuersaliter adiũgi potest cuiuis verbo per modũ acquisitionis gratiæ aut dãni. vt διδάσκω σοὶ τὸν υἱόν, doceo tibi filiũ. Plutar. εἰσὶ δ' αὐτῷ ποιήσεις δύο. sunt autem ipsi (Homero. s.) poemata duo. Itẽ per modũ instrumenti, vt πορεύου ἀγαθῇ τύχῃ. abi bona fortuna. πάσῃ δυνάμει σοὶ βοηθήσω. totis viribus tibi opem ferã. τῷ ξίφει ἐπάταξε, gladio pcussit. ἄχθεται τοῖς δεινοῖς, dolet aduersis. ἐζημίωσεν αὐτὸν θανάτῳ. mulctauit eum morte. ἐστεφάνωσε χρυσῷ στεφάνῳ. coronauit aurea corona.

SCHOL. *Accusatiuus per defectũ præpositionis* κατὰ *passim occurrit cuiuis uerbo cõiunctus. Lucia.* ἔστεψαι τὰ ὀλύμπια, *coronatus es in Olympijs. Idem.* οἴει παρ' ἑσαεὶ διονύσια ἑορτάσειν. *putas te perpetuo Bacchanalia celebraturũ. Synesius.* ἀτυχῶ δὲ πολλά, καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται. *infortuniorũ patior plurimum, quantũq; pati homo potest. Interdum etiam cum altero accusatiuo, quem uerbum exigit, inculcatur. Idẽ.* ταῦτα θεούς, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι. *hæc apud*

deum & apud homines testor. Isocra. μετὰ τὴν μάχην ἣν ἐνίκησαν Θηβαῖοι Λακεδαιμονίους, post pugnā in qua Thebani Lacedæmonios deuicerunt. Quin & aliquoties geminatur, ut in epigrāmate. Antipatri. ἄνδρας ἐνίκα πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια. uiros quoties pugillatu uincebat Nicophon Olympys. Aeschi. πρόσθε δή μοι μικρὸν χρόνον τὴν διάνοιαν μὴ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀλλὰ ἐν τῷ θεάτρῳ. estote nūc mibi paulisper mente, nō in iudicio, sed in theatro. hoc est κατὰ μικρὸν χρόνον et κατὰ τὴν διάνοιαν. Genitiuus adiectiuorum absolute positus temporis articulū instantēue occasionē definit. ut μικροῦ ἐξέφυγε. parū abfuit quin effugeret. μικροῦ δίηλθε. fere euasit. Item ὀλίγου δεῖν. ferme. Aduertendum uero, q spreto proprio casu uerbi, sæpe in tertio aut etiam secundo loco casus speciei compositæ subijcitur. ut πολλοῦ ἐπρίατο. διδάσκει τὰ μαθηματικά. ἐδώκε τὰ χρήματα. πίνει τὸ ὕδωρ. et χρυσᾶ ὄρη ὑπισχνεῖσθαι.

De alijs verborū & infinitiui cōstructionib9. Cap. 10.

QVintā speciē addere licebit: quoties verbū particulis indeclinabilibus aut infinitiuis adhæret. Cōiūctionib9 qdē. vt ἐπειδὴ ταῦτα λέγει. quādoqdē hæc dicit. ἵνα δόξῃ εὔνους εἶναι. vt appareat esse beneuol9. Itē aduerbijs. vt καλῶς ποιεῖτε, benefacite. μαλακῶς ἔχει, lāguide habet. Itē ꝓpositionib9 p appositionē, vt in illo Dioge. ἀσπὶς παρ' ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται. aspis à vipera venenū mutuatur. ἦσε ἐβησεν εἰς τὴν μητέρα. ἦλθε πρὸς αὐτόν. et p cōpositionē. ψεύγειν ἄνδρα ἐκβαλεῖ τῆς οἰκίας. Itē infinitiuis, vt βούλεται πίνειν, vult bibere. ᾤετο δεῖν, rat9 est oportere. ἐπίσταται ζωγραφεῖν. nouit pingere. ἐκινδύνευσεν ἀπολέσθαι, fere perijt. Alias etiā alijs multis verbis subijci potest infinitiu9: quū videlicet indicat finalis causa. vt ἔγραψά σοι, ἐλθεῖν πρὸς ἐμέ. scripsi tibi, vt ad me venires. aut quādo species rei. vt οἶδα αὐτὸν ἐρεῖν. scio illū dicturū. Spectāt autē ad causam finalē verba imprimis desideratiua & volūtaria, cū alijs multis: ad speciē vero ea peculiariter quæ narrare scire opinari iurare sperare timere & polliceri significant.

Ad hæc infinitiu9 mod9 ante se accusatiuū plærūq; exposcit: aliquādo nominatiuū. Aeschi. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι. quādo dixerit esse popularis. Demosth. ὡς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει. qb9 eo præstat accusator, q prior dixerit. Idē ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτός, vt oīa ipse effeceris. Itē genitiuū. Plato. ᾐσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων, καὶ τἆλλα σοφωτάτων εἶναι ἀνθρώπων. Sēsi eos ob poesin arbitrātes, etiā in alijs se esse sapiētissimos. Et datiuū. Aesch. τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πορισμῷ γενέσθαι. huic nō licere portito ri esse. Adnotāt qdā recte dici. βούλομαι vel βούλει vel βούλεται ἀγαθὸς εἶναι:

nõ tamẽ βούλομαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθὸν, sed σὲ vel ἐκεῖνον εἶναι ἀγαθόν. Post se eãdẽ cõstructionẽ habet infinitiu⁹ quã verbũ suũ. Aristoph. μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. necesse est seruũ participem malorum esse.

Poterit ergo cõstructio multiplicari p hęc loca, & p reliq̃ generalia specia. lib⁹ addita, vt si dicam⁹. ἐπεὶ σ' ἀλλὰ καί σοι ἐχθὲς, ἀλλά τε πολλὰ ποιεῖν, καὶ πάντα τρόπον ὠνεῖσθαί μοι ἵππον καλὸν εἰς τὴν ἑορτὴν, τῶν δισχιλίων δραχμῶν, ἃς τῇ ἐμαυτοῦ χειρὶ ἔδωκα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Φιλίππῳ τῷ ὑπηρέτῃ σου.

SCHOL. Infinitiui plurimus est usus apud græcos. Nã ẽt cũ articulo neutro uicẽ supplet noĩs, sic τὸ τοῦ τῷ τὸ πλουτεῖν. idest diuitiæ. arũ. ijs. as. Determĩatur autẽ à noĩe, ut πρόθυμος ποιεῖν, δίκαιος ἔχειν. à participio, ut θέλων λέγειν. à seipso, ut οἶδα αὐτὸν δύνασθαι λέγειν. ab aduerbio, ut πρὶν ἐλθεῖν. et cõiũctione addita, πρὶν ἂν ἐλθεῖν. Itẽ à ppositiõne, ut πρὸς τὸ λέγειν. et à uerbis quã plurimis. Cæterũ quãdo species significatur, locari solet in præsenti. ut φασὶ τὸν βασιλέα ἀποδημεῖν. i. ὅτι ἀποδημεῖ. itẽ in preterito ἀποδεδημηκέναι. et in futuro ἀποδημήσειν. nisi q. quũ uerbũ rẽ futurã innuit, in futuro solũ illi subijcitur. ut ὑπισχνοῦμαι δράσειν, ἐλπίζω ὄψεσθαι, μέλλω δράσειν. ubi etiã μέλλω δρᾶν dr̃. Quãdo finis significatur, in p̃senti aut indefinito. ἔγραψά σοι πέμπειν uel πέμψαι. ἐπειθόμησα ὁρᾶν, ἢ ἰδεῖν σε. βούλει διδόναι uel δοῦναι. Huic autẽ finali formæ nõnunq̃ maioris euidẽtiæ gratia interponũtur particulæ ὥστε, ἐφῶ, sic ὥστε πέμπειν, ἐφῶ πέμψαι. Itẽ τὸ πέμψαι. subaudito ἕνεκα. Demost. ἆρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν, ὑμῖν δοκῶ; ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; parũ ne uideor uobis auxiliat⁹ pauperib⁹? aũ pauca putatis erogaturos fuisse diuites, ne iusta exequerẽtur? i. ἕνεκα ἢ ἐκ τοῦ μὴ ἐθέλειν ποιεῖν: qđ ualet διὰ τὸ uel ἐπὶ τῷ μὴ ἐθέλειν. q. nolent. Itẽ cũ articulo datiui κατ' ἔλλειψιν p̃positionis finẽ causãue significãtis. Idẽ οὐ τοίνυν μόνον τῷ μὴ καλυφθεῖναι ταῦτα σεμνύνομαι, οὐδὲ τῷ γραφεὶς ἀποφυγεῖν. ẽt c. nõ ergo ob id solũ glorior, q. hæc nõ omiserim, & q. absolut⁹ fuerim. ubi subauditur ἐπὶ, ut sit ἐπὶ τῷ μὴ καλυφθεῖναι, et ἐπὶ τῷ ἀποφυγεῖν. Deniq; infinitiu⁹ fere locũ habet post qđuis uerbũ, quũ causa finalis insinuatur. οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι. Vsurpatur etiã pro ĩperatiuo. Phocyl. μέτρῳ δὲ φαγέειν καὶ πιεῖν καὶ μυθολογεύειν. mẽsura edito bibito ẽt loq̃re. In qua dicẽdi figura aliq̃n accusatiu⁹ illi adiũgitur. ut ĩ Pythag. symbolo. καθῆσθαι προσκυνήσαντας. iterdũ noĩatiu⁹, ut ĩ alio. ἀναστὰς ἐξ εὐνῆς, συνταράττειν τὰ στρώματα. surgẽs ẽ lecto stragula cõfundito.

De syntaxi verb. passi. neutrorũ & alioꝝ cõrũdẽ, Ca. 11.

VErba passiua noĩatiuũ ante se hñt psonæ patiẽtis. post se vero fere genitiuũ psonę agẽtis cũ aliqua p̃positione ex his, πρὸς ἀπὸ ὑπὸ παρά,

extremis inuersis. Deinceps in cæteris locis suorum actiuorum constructionem sequũtur. Dicimus enim ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ τὰ μαθήματα, et ἠγόρασταί μοι τὸ βυβλίον ἐπὶ δραχμῶν, et τὰ χρήματα δέδοταί σοι παρ' ἐμοῦ τρία δαι. Item ἀξιοῦμαι τιμῆς, ἐκδύομαι τὸν χιτῶνα. et similia.

Præterea ex neutris ea quæ per se passiua dicũtur, passiuorũ constructionem imitatur. vt πάχει ὑπὸ τῆς νόσου. ἀπέθανεν ὑπὸ πυρετοῦ. sic φρίσσω ἐξ ἔρω ἄλγω φρίττω πυρέττω ἐρυθριῶ νοσῶ. et alia. Quæ per se actiua, actiuorũ. vt φεύγω καὶ λανθάνω σε. fugio & lateo te. ἀναβαίνω τὸ ὄρος, ascendo montẽ. et similia. Quæ vero absoluta dicũtur, per se poni solent. vt πλουτῶ ditesco, ζῶ viuo, ὑγιαίνω valeo. Quin et quæcũq; transitiua absolute poni queunt. vt ἐγὼ γράφω, σὺ ἀναγινώσκεις, ἐκεῖνος εἴρηκε, ἐρᾷ. βλέπει. Quædam etiã transitionẽ habent implicitã. vt μεταλλάττω τελευτῶ, cõmuto sinio, subauditur, βίον vitam. i. obeo defungor. Alia cõtra ex absolutis fiunt transitiua, significatione etiam mutata. vt ἀνέστησα στήλην. erexi colũnam. ἀνέστησα δῆμον, cõcitaui plebem in seditionẽ. ἀνέστην vero. i. surrexi. Ad hæc actiua quædam passiue sumũtur. vt ἀνακάμπτω reflector, μεταβάλλω mutor, ἀναλαμβάνω recreor. Substãtiua aliꝗ nominatiuũ post se volunt. vt τυγχάνει πρῶτος τῶν. ἔστιν ἀγαθός. ὑπάρχει δίκαιος. Itẽ quæcũq; vocare significant. vt ἀκούει πατήρ, vocatur pater. καλεῖται Ἰωάννης, nuncupatur Ioãnes. Sic alia quædam rectũ, eumq; vt plurimũ participii desiderantia. vt διατρίβει σπουδάζων, degit studens. διατελεῖ λέγων, perseuerat dicens. Reliqua neutra iuxta sua significata ad species superiores referenda sunt.

Cõmunia & media, quũ actiue significant, iuxta easdem species, vt actiua construũtur: quũ passiue, vt passiua. vt ἐργάζομαι τὴν γῆν. καὶ ἡ γῆ ἐργάζεται ὑπ' ἐμοῦ. Deponentia ad superiores transitionũ species referenda sunt. nisi φ ὁλοπαθητικά, quia passiuorum significationem habent, eorundem quoq; constructionem sortiuntur. vt γίνομαι οἴχομαι κοιμῶμαι.

SCHOL. *Nominatiuus agens actiuæ uocis, ad passiuã transit in genitiuũ cum præpositione: accusatiuꝰ uero patiens, in noĩatiuũ. ut* ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν. *ego diligo fratrẽ.* ὁ ἀδελφὸς ἀγαπᾶται ὑπ' ἐμοῦ. *Quanquã hoc perpetuũ non est. Illa enim* ἐγχειρίζει μοι τὰ χρήματα, ἐπιτρέπει τὸν οἶκον, πιστεύει τὸν λόγον, *et similia, uariari eleganter solent hoc modo.* ἐγχειρίζομαι τὰ χρήματα. ἐπιτρέπομαι τὸν οἶκον. πιστεύομαι τὸν λόγον. *quibus addi potest ꝑsona agens,* ὑπ' αὐτοῦ. *Notandũ uero præpositionẽ aliquando subtrahi. Isocr.* ὁμοίως αἰσχρὸν νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιίαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις.

æque turpe puta, ab hostibus uinci malefactis, & a b amicis superari beneficijs. Hi tamē datiui ꝑsonæ agēti tribui poterūt. quādoquidē pro genitiuo *sæpissime ponitur datiuus.* ut apud *Demosth.* βαδιοῦμαι δ' ἐπ' αὐτὰ ἃ πέπρακταί μοι. *pergā antē ad ea quæ à me gesta sunt.* i. ἃ πέπρακται ὑπ' ἐμοῦ. Porro inter *uerba quæ rectū post se cū ꝑsonæ reciprocatione habere queūt, illa licebit recēsere, quæ incessum & apparē tiam suiq; ostentationē præ se ferunt.* ut μετέωρος ἐπανέρχη. δρομαῖος ἦλθε. δοκῶ μοι ἥσυχος. τῷ γὰρ ἔρωτι, πολλάκις ὦ πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται, *apud Theocr.* Notandū *præterea uerbis passiue significātibus maxime conuenire accusatiuū per synechdochē.* ut τέτυπται τὸ πρόσωπον, *percussus est faciem*, ἀλγεῖ τὴν κεφαλήν. *dolet caput. Artemido.* ἔδοξέ τις ὑπὸ δράκοντος δεδῆχθαι τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν. ὑπὸ τροχοῦ ἐπλήγη ἐν ὁδῷ τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον πόδα, ὅνπερ ἐδόκει δεδῆχθαι. *Item neutra actiue significantia in accusatiuū figurate transire.* ut αἰσχρὰ φεῦγε. *turpia fuge.* pro δι' αἰσχρὰ, *ob turpia.* Sic ἀναβαίνω τὸν πύργον, pro εἰς τὸν πύργον. τρέχω τὸ στάδιον, pro κατὰ τὸ στάδιον. δέδοικα τὸν ἐχθρὸν, pro διὰ τὸν ἐχθρόν. φρονεῖ θνητὰ, pro κατὰ τὰ θνητά. *Item deponentiū præterita quādoq; passiue significare, præcipueq; participia.* ut μεμηχανημένος ἐωνημένος πεπολιτευμένος. *quod idem de ipsorum aoristis diximus libro.* 2.

De verb. diuersarū specierū manente eodem significato. Cap. 12.

IDem verbū non mutata significatione, varijs quādoq; modis constructum reperitur. Exēpla ex multis pauca subijciamus. Ἐπιλείπει μοι, καί με τόδε, hoc mihi deest vel me destituit. Μετέχω τόδε καὶ τοῦδε, participo hoc. Αἰσθάνομαι ψόφον καὶ ψόφου, sentio strepitum. Μέμνησο τὰ πραχθέντα καὶ τῶν πραχθέντων καὶ πράττειν, memēto factorꝫ & facere. Δρέπομαι τὰ ἄνθη καὶ τῶν ἀνθέων, decerpo flores & è floribꝰ. Ὀσφραίνεταί τι καί τινος, olfacit quidpiā. Ἄρχει τῆς πόλεως καὶ τῇ πόλει, præest ciuitati. Προσκυνῶ τὸν θεὸν καὶ τῷ θεῷ, adoro deum. Βασκαίνω σοι καὶ σέ, inuideo tibi. Λοιδορῶ σοι καὶ σέ. conuitior tibi. Μέμφομαι τούτῳ καὶ τοῦτον, incuso hunc. Θαῤῥῶ τούτῳ καὶ τοῦτον, confido huic & hoc. Ἐπέχω σε μαίνεσθαι, καὶ μὴ μαίνεσθαι, καὶ ἵνα μὴ μαίνῃ. ꝓhibeo te insanire & ne insanias.

Λαγχάνει βουλεύειν vel βουλευτής. idest creatur & designatur senator. Φοιτῶ τῷ διδασκάλῳ, καὶ εἰς διδασκάλου, καὶ εἰς διδασκαλεῖον. frequēto scholā. Χαίρω τῇ, καὶ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. lętor fortunis tuis.

Ζημιῶ σε χρημάτων καὶ χρήμασι καὶ χρήματα καὶ εἰς χρήματα. mulcto te pecunijs. Sed hæc imēsum fuerit ꝓsequi, ꝓsertim si ꝓpositionū casus annumerētur. siqdē plæraq; verba in aliquē casum cū ꝓpositione exire possunt.

Quędā ἀντιςρόφως. i. alterna vice dicūtur. vt Δωροῦμαί σε χρήμασι, dono te pecuniis, & σοὶ χρήματα, tibi pecunias. Ἀφαιροῦμαί σου τόδε, καὶ σὲ τοῦδε καὶ σὲ τόδε, καὶ σοὶ τόδε. aufero à te vel tibi hoc. sic Ἄγαμαί σε τῆ φρονήματος, et ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα. Ἐπαινῶ σε τῆς εὐσεβείας, καὶ σοῦ τὴν εὐσέβειαν. Θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς, καὶ σοῦ τὴν ἀρετήν. Ὑπομιμνήσκω σὲ τῶν δε, et σοὶ τάδε. κατηγορῶ et καταγινώσκω σε θανάτου, et σοῦ θάνατον.

SCHOL. Quędā cōstructionū differētię ex hic propositis atticę sunt, ut ἀφαιροῦμαί σε τόδε. et alię. Huc ptinent cōmunes multę. ut βούλομαι δεῖπνον καὶ δειπνεῖν, uolo cœnā & cœnare. προσδοκῶ ἀπαλλαγήν, καὶ ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς νόσου. expecto liberatione͂, & liberari à morbo. ἐλπίζω κρεῖττω διαγωγήν, et κρεῖττον διάξειν. spero meliorē uitę conditionē, & q̃ melius mecū agetur. φοβοῦμαι θάνατον. metuo mortē, & τεθνήξεσθαι mori. εἵλετο τὸ πρᾶγμα et τοῦ πράματος. et πρᾶξαι. elegit negotiū & agere. ἐπιθυμῶ τροφῆς, καὶ τρέφεσθαι. cupio cibū et cibo refici. ἐπίσαμαι τὰ μαθήματα, noui mathemata. & ἠπίσατο τάφοδλα κατεσθίειν apud Aristoph. nouit cēsus deuorare. et alię pene innumerę. q̃ utilius ex autorū pratis decerpētur, profuturę nō tantū ad cōgnitatē elegātiaq;, sed ad copiā quoq; & ornatū.

De verbis diuersarū specierū ob significati mutationē. Cap. 13.

Adhuc alia ob significati varietatē, interdū varias sortiunt̃ cōstructiones. Qđ quidē dupliciter cōtingit. aut mutata significatione in eadē voce: aut genere etiā mutato, ab actiua. s. in passiuam siue deponentem.

Prioris ordinis exēpla esse poterunt, quæ sequūtur. Ἀκούω σου, audio te vel obtēpero tibi. ἄκουε ταῦτα vel τούτων, audi vel intellige siue mente cōcipe hæc. Itē ἀκούω παρὰ σοῦ τοὺς λόγους vel σοῦ τῶν λόγων, audio sermones tuos. ἀκούω καλῶς, bene audio. i. laudor. ἀκούω κόλαξ. ideſt vocor adulator. μῆνις ἀκούει ὀργή, i. interpretatur, siue est ira. Ἀπορῶ τοῦτο, ignoro hoc. ἀπορῶ δὲ χρημάτων, egeo pecuniis. Ἐβασίλευσε τῆς ῥώμης, imperauit Rhomæ. ἐβασίλευσε τὸν υἱόν, regē designauit filiū. similiter δεσπόζω ἐξουσιάζω ἡγεμονεύω σου καὶ σέ. Γίνομαι ἀσθενής, sum vel fio imbecillis. πάντα ὀρθῶς ἐγένετο, omnia recte facta sunt. πεντήκοντα ἐτῶν γέγονεν. et attice in accusatiuo πεντήκοντα ἔτη γεγονώς, quū esset quinquagenarius. γίνεται ἑαυτοῦ, liber & sui iuris est. γίνεται ἐκείνου, illius seruus, vel sub potestate illius est. ἐγένετο ὑπὸ τοῖς πολεμίοις. peruenit in hostium potestatem. γίνομαι πρὸς τὴν πόλιν, accedo ad ciuitatem. et ἡδέως ἐξ ὀφθαλμῶν σου γενοίμην, libenter è tuo conspectu recederem. Εἰμὶ πένης, sum pauper. εἰμὶ ἐπαινῶν, laudo. et cum genitiuo τῶν ἐπαινούντων εἰμί, ex iis sum qui laudant. Item imper

sonaliter ad significandum officiū. Demosth. ἦν μὲν τοίνυν τοῦ δικαίου πολίτου, τότε δεῖξαι, εἴτι τούτων εἶχεν ἄμεινον. erat certe boni ciuis, tunc ostendere, si quid his melius haberet. ἔστιν ἑαυτοῦ. idest est sui iuris. ἔστιν ἐκείνου. est seruus illius. ἔστιν Ἰωάννου, est filius Ioānis. ἔστι τῆς ῥώμης, est oriundus Roma, vel ciuis Romanus. Cum genitiuo etiam preciū significat. οὐδενὸς λόγου ἐστί. nullius pretii est. τὴν παῤῥησίαν τὴν σὴν οἴει τεττάρων ὀβολῶν εἶναι; maledicentiam tuam censes quatuor obolis estimandā? citatur apud Suidā, tametsi deprauate. vbi enim vulgati codices sic habent. τεττάρων ὀβολῶν, ἐπὶ τῶν πολλῆς τιμῆς ἀξίων, sic scribi oportuit, ἐπὶ τῶν ὀλίγης τιμῆς ἀξίων. Datiuo quoque reperitur adiunctum. Demosth. μηδὲν εἶναί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. nihil tibi negotii esse cum Philippo. et iterum καὶ προσεποιοῦ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτόν. et simulabas tibi amicitiam hospitalitatemque cum illo intercedere. Item ἀσμένῳ μοι εἴη τόδε. idest ex sententia & ad votum mihi hoc euenit. et eodem sensu, ἐμοὶ βουλομένῳ εἴη, et ἐμοὶ χαίροντί ἐστιν. idest ἀσμένως ἔχω, καὶ χαίρω. Item ἔστιν ἃ quædam. ἔστιν οὓς quosdam. ἔστιν ὅτε aliquando. οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ, non potest fieri quin. οὐκ ἔστιν ὅτε, idest nunquā. οὐκ ἔστιν ὅπου neutiquā. ἔστιν ἰδεῖν, licet vel contingit videre. πρὸς ταῖς θυσίαις ἦσαν. idest ἔθυον, sacrificabant.

Εἰσιέναι οἰκίαν vel εἰς οἰκίαν, est domum ingredi. εἰσιέναι εἰς πατέρα, conuenire patrem. εἰσιέναι τὴν ἀρχὴν, principatum inire. εἰσιέναι τοὺς τυράννους, agere tyrānos & personā illorum subire. εἰσῆλθε vel εἰσῄει αὐτὸν, ipsi in mētē venit, & suspicatus est. εἰσιέναι quoque vel εἰσελθεῖν, est ingredi tribunal & reū esse: idque modo absolute, modo addito accusatiuo, vt γραφὴν εἰσῆλθεν, accusatus est: aut genitiuo, vt εἰσῆλθε παρανόμων. postulatus est, quod contra leges scripsisset. Προσιέναι τῷ λέγειν, idest ad dicendū accedere. προσιέναι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, idest referre ad senatum, & ad populū, & cum eis agere. Per se vero & absolute, est prouenire. vnde τὰ προσιόντα. obuentiones & prouentus. Ἔοικας λέγοντι. similis es dicenti. ἔοικας λέγειν, videris dicere. Item apud poetam, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν, quādo haud decet, idest πρέπει impersonaliter. Ἐπέχω σὲ, detineo moror inhibeo te. ἐπέχω πολέμου, supersedeo bello. Item ἐπέχω ταῦτα, conseruo retineo hæc. et absolute atque intransitiue cesso. Aristoph. μικρὸν ἐπισχών. paulū cessans. Item ἐπέχω περὶ τούτου ambigo de hoc. i. retineo assensionē. vnde philosophi Pyrrhonii dicti ἐφεκτικοί. qui σκεπτικοὶ quoque hoc est consideratores, et ἀπορητικοί. i. dubitatores appellati sunt: quod nihil assererent,

ne ex illis quidē q̄ sensu percipi cōtingeret. Ἡγοῦμαι cū genitiuo impero. Ἰλ. β. συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. cū datiuo, præcedo duco. Ἀριστοφ. οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. videntes enim cæcis præimus. cū accusatiuo siue infinitiuo, existimo. Demosth. φίλον εὐεργέτην σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. amicū benefactorē seruatorē existimabāt Philippū. Isocra. ἡγοῦ μάλιστα σεαυτῷ πρέπειν κόσμον. puta imprimis te decere modestiam. Λανθάνω, lateo absolute. Item τοῦτό με ἔλαθεν. hoc ignoro, hoc me latet. et ἔλαθον ποιῶν. idest imprudens & inscius feci. Μέλλω per duplex λλ. absolutū. i. cūctor. cū infinitiuo vero μέλλω ποιεῖν vel ποιήσειν, idest facturus sum, futurū est vt faciam, debeo facere. Πάσχει τι. idest aliqd patitur vel affectu laborat. Itē τί πάσχεις; quid agas? et εἴ τι πάθοι. si quid humanitus ei accidat, hoc est si moriatur. πάσχει ὑπὸ τοῦ τύπτοντος, vapulat. εὖ πάσχειν, et ἀγαθὸν πάσχειν, est beneficiū accipere. cui formę potest addi genitiuus cōferentis sic. εὖ ἔπαθον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. bene de me est meritus frater. Πολεμῶ σοι vel πρὸς σὲ, pugno aduersum te. at πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με. i. expugna impugnantes me. Πράττω πράξω, ago. ἔπραξε τὰ τῆς πόλεως. res ciuitatis gessit. καλῶς vel εὖ πράττειν, est fœliciter & prospere degere, quod etiā τὰ βέλτιστα πράττειν dicitur. πράττει με τόκους exigit à me fœnora. Alias πράττω πράσω est vendo. vnde πρᾶσις, auctio.

Πείθω σοι, confido vel credo tibi. πείθει δῶρα καὶ θεοὺς, persuadent munera etiam diis. τοῖς δὲ νόμοις πείθου, legibus autem obtēperato. Στέργε τὰ παρόντα, ama præsentia, vel acquiesce præsentibus. attice. et στέργε τοῖς παροῦσι, cōtentus esto præsentibus. similiter vsurpatur τὸ ἀγαπῶ. Συρίττω sibilo absolutum. et ἐσύριξαν αὐτὸν exibilarunt ipsum. Τυγχάνει διαλεγόμενος, est disputans. ἔτυχε vel ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ καὶ τιμῆς. attigit scopū, & cōsequutus est honorē. ἔτυχε τιμωρίας, nactus est vel subiuit supplitium. ediuerso ἀπέτυχε et ἥμαρτε τοῦ σκοποῦ, idest errauit a scopo. Herodo. ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τοῦ κροίσου παιδός. iaculo, qđ contorsit in aprum, illū quidē non attigit, sed Crœsi filiū cōfixit. Itidem ἐξαμαρτάνω et διαμαρτάνω. Sopho. βούλομαι δ' ἄναξ καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν, μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. malo recte faciens fraudari, quā male, vincere. quā sententiam sic explicat interpres. θέλω ἐπιὼν τὸ ἀληθὲς ἀποτυχεῖν, μᾶλλον ἢ ἐξαπατῶν τὸν ἄνδρα ἐπιτυχεῖν. ὡς ἔτυχε, idest forte fortuna, temere, vt sors obtulit, sine delectu. vnde τυγχάνοντες dicūtur obuii & quiuis e vulgo. Φιλῶ σε, osculor vel diligo te. φιλεῖ περιπατεῖν, amat deābula-

deambulare.et impersonaliter φιλεῖ γίνεσθαι solet accidere. Φεύγω σὲ, fugio te. φεύγει τὴν πόλιν, exulat ciuitate. φεύγει φόνου, reus agitur cedis. φεύγει ἔγκλημα ὑπ᾽ ἐκείνου, criminis postulatur ab illo. Ἔφθη αὐτὸν δραμών, ante vertit eū cursu. ἔφθη τελευτήσας, prius obiit. οὐκ ἂν φθάνοιμι εἰπὼν ἢ εἰπεῖν, omnino eloquar. οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος, nihil loci est tergiuersationis, qn emas. φθάνει ἄνω, in sublime euadit. φθάνοντα etiam et φθάσαντα dicuntur præterita. Χαίρω τούτοις, lætor his. χαίρω περιπατῶν, gaudeo deambulans. et absolute, σοῦ τοιαῦτα λέγοντος, πάνυ ἔχαιρον, te talia dicente, magnopere lætabar. Item χαῖρε aue. et πολλὰ χαιρέτω, æternum vel multū valeat. vt in Epigrāmate. ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε. τὸν λιμέν᾽ εὗρον. inueni portum. spes & fortuna valete. Similiter dicitur ἐρρῶσθαι. Demosth. πολλὰ ἐρρῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ. dicto vale bono viro Sophocli. Χρήζω σου, egeo tui. χρήζω σοὶ ἀργύριον mutuo tibi argentum.

Posterioris ordinis exēpla sequūtur, & q̄dā vtriusq;. Ἄγω σε, duco rapio ducto rego educo foueo appēdo te. πάντων ἐπίπροσθεν ἄγει τὴν σωφροσύνην. ante omnia colit castitatē. Item ἄγειν ἑορτὴν, festū diem agere. ἄγειν εἰρήνην, pacē habere. sic ἡσυχίαν καὶ σχολὴν. et similia. διὰ τιμῆς et ἐν τιμῇ ἄγειν, honorare. ἐν ἀδελφοῦ ἄγειν, fratris loco habere. ἄγομαι vero ducor educor. itē duco admitto traiicio foueo. ἄγεσθαι γυναῖκα idest γαμεῖ. ducit vxorē, et collocat alteri ac despondet. qd̄ est apud Herod. διδόναι γυναῖκα et ἐκδιδόναι. καλῶς ἄγομαι, bene mecum & prospere agitur. ἄγομαι καὶ φέρομαι, trahor & discerpor. Αἱρῶ τὸν πύργον, occupo vel demolior turrim. αἱροῦμαι δὲ γράφειν, volo vel eligo scribere. Ἀποδίδωμί σοι τὰ ὀφειλόμενα, reddo tibi debita. ἀποδίδομαι δὲ τὸ βυβλίον vendo librum. Ἀρέσκω σοὶ, placeo tibi. ἀρέσκομαί σοι. idest tecū cōtentus sum, vel tu mihi places. Ἅπτω λύχνον, accendo lucernam. Item ἅπτω βρόχον, apto laqueum. ἅπτομαι δὲ λύχνου καὶ βρόχου. idest tango lucernā & laqueum. Ἀποκρίνω τοῦτο ἐκείνου, secerno hoc ab illo. ἀποκρίνομαί σοι, respondeo tibi. Ἀποτάττω φυλακήν. idest impero secerno distribuo custodias. Et ἀποτεταγμένη ὥρα, statuta hora ac tēpus cōstitutū. ἀποτάττομαι δὲ τῇ κληρονομίᾳ. idest renūtio hereditati.

Βάλλω λίθον, iacio lapidem. βάλλ᾽ ἐς κόρακας. scilicet σὲ, conicito te in coruos. βάλλω σε λίθῳ, pcutio te lapide. βάλλομαι quoq; iacio & iacior. Item βάλλομαι ἐπ᾽ ἐμαυτοῦ. mecū cogito. et εἰς νοῦν vel ἐς θυμὸν ἐβαλόμην, in animū induxi vel aduerti animū. Παραβάλλω ταῦτα ἐκείνοις. comparo hæc illis, vel admoueo trado. παρέβαλεν εἰς Ἰταλίαν, appulit traiecit in

Italiam. παραβάλλει τὼφθαλμὼ, oculos in diuersa detorquet. παραβάλλομαι, admoueo, portui appello, et periculo expono. Συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. idest confligunt, coniunguntur. Item συνέβαλεν αὐτοὺς, cõmisit eos in prælium. συνέβαλε τὸ ἐνύπνιον, coniectauit insomniũ. συνέβαλε τοὺς τοίχους, cõmisit parietes. συμβάλλω σοι τοῦτο vel, absolute συμβάλλω. i. paciscor. Item συμβάλλω σε ἐκείνῳ vel πρὸς ἐκεῖνον, comparo te illi. Συμβάλλομαι, comparor et confligo. Item συνεβάλετο τῇ πόλει, ἢ ἐς τὴν πόλιν, ἢ πολλὰ ἐς τὴν πόλιν. idest opem tulit vel commoda multa ciuitati, et illi vtilis fuit. et συνεβάλετο τὰ πραχθέντα. coniecit facta. Γαμεῖ qui ducit vxorem. quod transitiue quoq; dicitur, ἔγημεν αὐτὴν, duxit illam. de muliere vero nubente, ἐγήματο dicitur. Γράφω γράμματα, pingo literas: vnde ζωγράφος pictor. Item ἔγραψά σοι ἐπιστολὴν, scripsi ad te epistolam. γράφεις παράνομα. idest decretum contra leges promulgas. γράφομαί σε παρανόμων. idest accuso te, quod decreta legibus aduersa scribas. Δανείζω σοι χρήματα, mutuo vel fœnero tibi pecunias. δανείζομαι δὲ παρὰ σοῦ ἀργύριον, mutuor vel fœneror abs te argentum. Ἐγγυῶ σοι τὴν κόρην, despondeo tibi puellam. ἐγγυῶμαι δὲ αὐτὴν, quũ ipse eam duco. Ἔχω σοὶ χάριν, habeo tibi gratiam. quod alioqui οἶδά σοι et μέμνημαί σοι χάριν dicitur. ἔχω συγγνώμην, do veniam. ἔλαττον εἶχε, posteriores tulit, idest victus est. δεινὸν ἔχε, ægre tulit. quod alias dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι. γυναῖκα ἔχει. ducit, seu accipit in vxorem. καλῶς ἔχει σώματος vel τὸ σῶμα. i. valet corpore. ἐν νῷ ἔχων, in animo habens. ἐν γαστρὶ ἔχουσα, vterũ gestans. πότερα τὴν γνώμην ἔχοι, vtrius esset sententiæ. πολλὰ ἔχω εἰπεῖν: multa habeo, hoc est possum dicere. Ἔχομαι δὲ τοῦ ξύλου. idest adhæreo ligno. Ἀνέχει ἡ κίων τὴν οἰκίαν, sustinet columna domum. καὶ ἀνέχομαι τοῦ λυποῦντος, tolero dolentem. Ἀπέχει τῆς πόλεως τὸ φρούριον ἑκατὸν στάδια, distat à ciuitate præsidiũ centum stadiis. ἀπέχομαι δὲ οἴνου καὶ κρεῶν, abstineo vino & carnibus. Προσέχω τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις, adhibeo mentem iis quæ dicuntur. προσέχομαι δὲ ἢ προσίσχομαι τούτοις, adiungor his. Ὀρέγω σοὶ χεῖρα, porrigo tibi manum. ὀρέγομαι τροφῆς, appeto cibum. Ἔρωτα παύει λιμός. amorem mitigat fames. καὶ πέπαυσο δὴ τῆς λύπης, cessato iam à dolore. vel παῦσαι δὴ λυπούμενος, omitte tandem dolere. Ἐποίησεν οἶκον, fecit siue construxit domum. Item δύναται ποιεῖν καὶ λέγειν. idest potest poema condere, & oratione soluta scribere. πάντων ἐπίπροσθε ποιῶ σε, te omnibus præfero. Εὖ ποιῶ. idest bene-

ficium confero. quod etiam εὖ δρᾶ dicitur. Sophocles. ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν, εὖ
παθὼν ἐπίσταται, παντὸς γένοιτ᾽ ἂν κτήματος κρείσσων φίλος. nam qui de
eo bene mereri nouit, à quo beneficium accepit, is fuerit amicus quauis
re præstantior. Item εὖ ποιῶν, benefaciens, siue εὖ ποιοῦσα, et εὖ ποιοῦν-
τες, ac similia. idest vt par erat, vt debuit, siue merito. approbantis sunt.

Ποιοῦμαι fio. σπουδὴν ποιεῖται, dat operam, curat. σπουδὴν ποιεῖ, se-
rio accipit. ἐποιήσατο αὐτὸν, adoptauit eum. περὶ πλείονός σε ποιοῦμαι
τῶν ἄλλων, ἢ περὶ ἐλάττονος. pluris te æstimo quam alios, vel minoris. sic
περὶ πολλοῦ πλείστου ὀλίγου οὐδενὸς, et παρ᾽ οὐδέν. Item ποιεῖται ὑφ᾽ ἑαυ-
τῷ vel ὑφ᾽ ἑαυτὸν, in suam potestatem redigit, sibi subiicit. εἰς ἑαυτὸν
ποιεῖται, in sese recipit. ποιοῦμαι τὸ πρᾶγμα ὀργὴν vel ἐν ὀργῇ. idest rem
indigne fero. ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν. apud Demosthe-
nem, idest odii & inuidiæ loco hoc habere. Itidem ἐν θαύματι ἐποιήσα-
το, pro miraculo habuit siue duxit. et ἐν γέλωτι ποιοῦμαι, risui habeo.
Item πρόνοιαν καὶ λόγον ποιήσασθαι, habere rationem. Σοφίζω σε, erudio
te. at σοφίζομαι. idest scitum aliquid excogito vel decipio. Itidem cum
accusatiuo. ταῦτα καὶ πολλὰ ἕτερα ἐσοφίσατο. hæc & alia multa cōmen-
tus est. absolute quoq; σοφίζεσθαι est tergiuersari & calumniari. Φέρω τὰ
βυβλία, baiulo libros. φέρειν quoque est tributum pendere, auferre &
pertinere, cum accusatiuo. Item φέρειν ψῆφον, ferre suffragium & de-
cernere. φέρειν διὰ στόματος, in ore habere, & prædicare. εἰς τοῦτο φέρει,
ad hoc tendit. φέρει χάριν. idest χαρίζεται gratificatur. πρᾴως ἢ χαλε-
πῶς φέρει, leniter aut moleste fert. μέγα φέρει, magni refert. φέρειν quo-
que producere est. et ἑαυτὸν φέρειν, se ingerere, ac nomen dare. φέρομαι
vero idest versor. Item raptor. vnde ἄγομαι καὶ φέρομαι, vt paulo superius
notauimus, idest trahor & discerpor. Item καλῶς φέρομαι, prospere de-
go. χάριν καὶ μισθὸν φέρομαι, accipio & mereor gratiam premium & mer-
cedem. εἰς τοῦτο φέρεται, ad hoc tendit, huc vergit. Διαφέρει ἥλιος σε-
λήνης, differt sol à luna. Item ὁ πατήρ σου διενήνοχεν ἁπάντων apud Iso-
cratem, pater tuus omnes antecelluit. διαφέρεταί τις πρὸς ἀδελφὸν περὶ
κλήρου. idest cōtendit quispiā cū fratre de hæreditate. Συμφέρω ταῦτα, si-
mul fero hęc. Itē συμφέρω σοί, vtilis sum tibi. Συμφέρομαί σοι, tibi cōsen-
tio, cōuenio tecū. συμφέρομαι τοῖς παροῦσιν. idest cōtentus sum præsenti-
bus. Itē συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις. idest cōfligo cū hostibus. et συμφέρο-
μαι τοῖς πολλοῖς. idest τῶν τυχόντων εἰμί, vnus è vulgo sum. τύχην quoq; ἢ

καιρὸν συμφέρεσθαι, est euenire & contingere talem fortunã vel occasionẽ.

Φοβῶ τοὺς ἐπιβουλεύοντας, terreo insidiantes. φοβοῦμαι δὲ αὐτούς, timeo ipsos. Φυλάττω τὴν πόλιν, custodio ciuitatẽ. μέθην φυλάττου, ebrietatẽ caue.

SCHOL. *Pleraq; passiua uerba sunt cõmunia secũdũ Atticos, retenta propria significatione. ut τίθεμαι pono ponor, ποιοῦμαι facio fio. Porrò deponentia multa uocem habent actiuam significato diuerso. ut ἀπέχομαι abstineo, ἀπέχω absum. alia retento significato, constructione uariant. ut λαμβάνομαί σου, καὶ λαμβάνω σέ, accipio te. Alia eadem constructione, indifferenti uoce sunt. ut δοκῶ δοκοῦμαι, δυσφορῶ δυσφοροῦμαι. quibus similia sunt apud latinos impertio & impertior, assentio & assentior. Alia & passiue & deponentaliter sumuntur in uoce passiua. ut ab ἔχω habeo, ἔχομαι habeor & hæreo. ab ἄγω duco, ἄγομαι ducor et duco uxorem. Alia eadem uoce atq; constructione significandi modum uariant, propter nomina in quæ transeunt. ut δοῦναι χάριν, habere gratiam, δοῦναι δεῖξιν uel φάσιν deferre, δοῦναι δίκην dare pœnas, εὐθύνας διδόναι rationem reddere, uel pœnas etiam pendere. Item λόγον διδόναι dicendi locum uicemq; permittere, & rationem reddere. unde λόγον ἑαυτῷ διδόναι, rem secum perpendere. πίστιν et ὅρκους διδόναι, fidem dare & iurare. Sic ὀφλεῖν ἢ ὀφληκέναι δέκα τάλαντα, debere decem talenta, uel damnatum esse decem talentis. Inde ὀφλισκάνειν γέλωτα αἰσχύνην, et similia dicuntur μεταφορικῶς, qui sese propinant deridendos ac dedecorandos. quod tale est, ac si dicas, seipsos derisione & dedecore mulctant. Talia sunt ἄγω φέρω τίθημι ποιῶ, et alia. de quibus suis locis nõnihil indicamus. Modus ille sermonis. οὐκ ἂν φθάνοις ἀπολούμενος, ἀκούων, ἐσιών. &c. tam est anceps quã frequens. uarie enim exponi solet, non effugies quin, non poteris tergiuersari, fieri non potest quin, item continuo, iamiam. ut οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀποθνήσκοντες, idest quã citissime moriemini, μεταφορικῶς. et οὐκ ἔφθην εἰπεῖν. idest non uacauit dicere, uel antequam dicerem. Item ἔφθην ἀκούσας audiui, uel simul ac audiui.*

De constructione verborum impersonalium. Cap. 14.

IMpsonaliũ formæ actiuæ quinq; sunt præcipuæ species. Prima eorũ quæ cum solo genitiuo construũtur. Demosth. δεῖ δὴ χρημάτων, necessariæ demũ sunt pecuniæ. Eurip. ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων; quũ fortuna prosperitatẽ donauerit, quid amicis est opus? In quibus datiuus implicatur. idest δεῖ ἡμῖν, τί χρὴ τινί;

Secũda cũ genitiuo & datiuo, vt Μέλει μοι πέτρου, cura est mihi petri. Μεταμέλει μοι τῆς ἁμαρτίας, pœnitet me peccati. Δεῖ σοι βουλῆς, opus est tibi consilio. Οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου, μᾶλλον δὲ ἅπαντος ἐνδεῖ τ

πόρου, apud Demosth. nulla facultas suppetit vobis, imo magis omni facultate caretis. Μέτεσί μοι τοῦ οἴκου. pars mihi est dom⁹, vel participo domo.

Tertia cum solo infinitiuo vice suppositi, vt Δεῖ μανθάνειν, opus est discere. Προσήκει ποιεῖν. cõuenit facere. Πρέπει ἀκούειν, decet audire. Χρὴ σιγᾶν, oportet silere. Ἐνδέχεται ἢ Συμβαίνει εἶναι, accidit vel contingit esse. Εἴη ἂν χηματίσαι, licebit formare. Φιλεῖ γίνεσθαι, solet accidere.

Quarta cũ datiuo & infinitiuo, vt Συμβαίνει μοι πορεύεσθαι, accidit mihi ire. Συμφέρει σοὶ ἀποδημεῖν, expedit tibi proficisci. Προσήκει σοὶ ἀκούειν, decet te audire. Ἀρέσκει ἐκείνῳ ᾄδειν, placet illi cantare. Ἀπαρέσκει αὐτῷ παίζειν, displicet ipsi ludere. Μέλει μοι διδάσκειν, curæ mihi est docere. Δοκεῖ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ πέμψαι πρέσβεις, visum est senatui & populo mittere legatos, apud Demosth. Ἔξεστιν ὑμῖν εὐδαίμοσι γενέσθαι, licet vobis esse beatis, apud eundẽ. Περίεστι τοίνυν ὑμῖν ἀλλήλοις ἐρίζειν. reliquũ igitur est vobis inuicem contendere, apud Lucianũ. Ἐπῆλθε μοι γελᾶν, incessit me ridẽdi libido, apud eundẽ. Ἐπῆλθε δ᾽ οὖν μοι ἐπὶ τὴν γνώμην μνησθῆναι, venit igitur mihi in mentem meminisse, apud Aeschinẽ.

Quinta cũ accusatiuo & infinitiuo, vt Συμφέρει ἐμὲ παραγίνεσθαι, expedit me venire. Δεῖ σε ἡσυχίαν ἄγειν, oportet te quietẽ agere. Πρέπει τοὺς παῖδας τιμᾶν τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς, decet filios colere suos parentes. Χρὴ τοὺς πολίτας τοῖς προεστηκόσιν ἑτοίμως ὑπακούειν, oportet ciues præsidibus sedulo obtẽperare. Οὐκ ἔστιν εὖ ἄρξειν τὸν οὐκ ἀρχθέντα. adag. non contingit eum bene imperare, qui non tulerit imperium.

Quæ passiuæ sunt formæ plæraq; absolute vsurpantur. vt ἀποχρώντως εἴρηται, sufficienter dictũ est. Aristoph. νενόμισταί γε, sancitũ quidẽ est. Lucia. ἱκανῶς τεθρήνηται. satis lamẽtatũ est. Habent tamẽ aliquãdo infinitiuũ, & datiuũ aut accusatiuũ. Idem εἵμαρται παρ᾽ ἐκείνῳ ὑπὸ τούτου φονευθῆναι. in fatis est illi, ab hoc occidi. Aeschi. ἀπείρηταί σοι, ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ κηρύττεσθαι. interdictũ est tibi, extra concionẽ pronũciari. Aristoph. γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται, nudos ingredi mos est.

SCHOL. *Impersonaliũ formæ actiuæ species inter se confundũtur. Contingit enim idem uerbũ secundũ illas omnes construi. ut* δεῖ τούτου, *primæ.* δεῖ μοι τούτου, *secundæ.* δεῖ ποιεῖν, *tertiæ.* δεῖ μοι ποιεῖν, *quartæ.* δεῖ ἐμὲ ποιεῖν, *quintæ. Ad hæc nõnũquã rectum habent loco suppositi sicuti p[er]sonalia. ut* μέλει μοι πέτρος. μέτεστιν αὐτοῖς τόδε. προσήκει σοὶ σωφροσύνη. ἀρέσκει μοι τὸ καλόν, ἀπαρέσκει δὲ τὸ αἰσχρόν. ἅπαντα τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσι πρέπει, *adag.* οὐ τἀμὰ ἐνδήσει.

apud Lucianũ. quædam in uerba personalia resoluũtur. ut μεταμέλει μοι τούτου, pœnitet me huius. et μεταμέλομαι ἐπὶ τούτῳ. δεῖ μοι χρημάτων, et δέομαι χρημάτων. egeo pecunijs. δοκεῖ μοι et δοκῶ μοι. uideor mihi. Porrò datiuus & accusatiuus aliquãdo citra genitiuũ infinitiuũ ue reperitur. ut apud Lucia. καθορώμενος μετ' ὀλίγον, εἰ δόξειέ μοι, τὴν ἑλλάδα. paulo post (si mihi uisum esset) græciã despiciens. Idem. καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν, οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην. et me iam pœnitet, quod huc ascendens, non oculos aquilæ mihi inseruerim. Demosth. ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον. ego quæcũque bonum ciuem decebant effeci. Nonnũquã etiã absque casu & infinitiuo. ut ὡς δεῖ, ut oportet. ὡς ἔοικεν, ut par est. οὕτω γὰρ προσῆκεν, ἢ ἔπρεπεν, nam sic conueniebat, aut decebat. Porrò quemadmodũ infinitiua à uerbis personalibus impersonaliter usurpari uidentur in illis formis, ὡς εἰπεῖν, ὡς φάναι, et similibus: ita ferme ab impersonalibus, quædam absolute ponuntur. ut μικροῦ δεῖν, ferme. ἐμοὶ δοκεῖν, mea sententia. Infinitiui uero qui impersonalibus iunguntur, fere sunt præsentis aut præteriti, futuri raro. Præpositiones quædam tono trãslato implicant impersonalia cõposita ab ipsis cũ uerbo ἐστι. ut πάρα pro πάρεστι, adest. ἔνι pro ἔνεστι, inest siue integrũ est. Etiam appositæ alicubi cum casu impersonalibus subijciũtur. ut μέλει σοὶ περὶ ἐμοῦ. Passiuæ formæ impsonalia interdũ genitiuũ admittunt cum præpositione. ut ἤκουσαι ὑπ' ἐκείνων, auditũ est ab illis. Item datiuũ genitiui loco. Lucia. ὕβρισταί μοι εἰς τὸν Πύῤῥον, opprobatum à me est in Pyrrhũ.

De constructione participiorum. Cap. 15.

Participium sui verbi constructionem seruat. Demosth. ἀλλὰ τίς ἂν ὁ βοηθήσας τοῖς Βυζαντίοις καὶ σώσας αὐτούς. at quisnam fuit auxiliatus Byzantiis, et eos tutatus. Liba. οὐ θεοὺς φοβηθεὶς, οὐ τοὺς εὖ πεποιηκότας αἰδεσθεὶς, οὐχ ὑμᾶς αἰσχυνθεὶς. non deos timens, nõ benefactores reueritus, non vos erubescens. Cuius vsus perquàm elegãs est ac frequens pro infinitiuo, alione eius vice. Lucia. δῆλος εἶ ἀγνοῶν, præ te fers ignorare. Heliodo. ἐλάνθανε τὰ ὄντα ὡς πλάσματα λέγων, insciens vera, quasi figmẽta narrabat. Phalaris. παῦσαι δὲ, καὶ σεαυτῷ, καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων. desine et tibi ipsi, et mihi exhibere negocium. Demosth. σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι, tibi ipsi conscius iniuriæ fueras. In his eadem est persona. Alias inducitur diuersa, vt in epistola Philippi. ἴστε ἡμᾶς παρεληλυθότας εἴσω πυλῶν, scitote nos ingressos Pylas. et in altera eiusdem ad Aristotelem. ἴσθι μοι γεγονότα υἱὸν. scito mihi natum filium. pro παρεληλυθέναι γεγονέναι. &c. Nec minus elegans est in futuro. Aristoph. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην. interro-

gaturus igitur perrexi. Lucianus. ἴσθι καταλείψων scito te relicturum. Est etiam frequens genitiuus participii, in ea dicendi forma, quam latini per ablatiuū absolutum efferunt. ἐμοῦ ζῶντος, me viuente. ἐκκλησίας συναχθείσης concione congregata.

SCHOL. *Attici uerba in eorum participia & in alia uerba resoluunt. ut puta* σχολάζει, *otio uacat*, διάγει σχολάζων, *degit otio uacans*. λέγει καὶ πράττει, διατελεῖ λέγων καὶ πράττων. περιπατεῖ, διατρίβει περιπατῶν. ἐποίησεν, ἔφθη ποιήσας. *Ad quem modum uerba etiam quælibet, secundum cōmunes in sua participia & uerba substantiua resolui queunt.* λέγω, εἰμὶ λέγων. γράφει, τυγχάνει γράφων.

De defectu & redundantia, deq; figuratis quibusdam verborum ac participiorum constructionibus. Cap. 16.

VErba multoties venuste supprimūtur. vt ὡς ἀκοῦσαι. ἐπειδὴ ἔρχεσθαι. scilicet συνέβη. sed substantiua crebrius. Euripi. τὸ μὴ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος. Idē μεταβολὴ πάντων γλυκύ. vtrobiq; subauditur ἐστὶν est. Itidem ἅλις δρυὸς, σπουδῆς, ἀμύνης. sat quercus, studii, vltionis. Item ὡς ἔθος, vt mos. quod alias per genitiuū quoq; adiecto substantiui participio dicitur sic, ἔθους ὄντος τοῖς πλέουσι, apud Aesopum. idest quū moris sit nauigantibus. Huic affinis est modus ille, quoties participium neutrum verbi impsonalis absolute vsurpatur. vt δέον ψεύσασθαι. et ἐξὸν φυγεῖν, μὴ ζήτει δίκην, adag. quæ per genitiuū cum participio verbi substantiui interpretātur. idest δέοντος ὄντος ψεύσασθαι, quū opus sit fieri. et δυνατοῦ ὄντος φυγεῖν, quū integrū sit effugere. sic δόξαν ἀποδημεῖν, quū esset visum proficisci. εὐσεβεῖν χρεὼν, opus est pietatē colere. οὐκ ἀρκοῦν ψεύδεσθαι, quū non satis esset mentiri. Additur autem quibusdā ὥσπερ, vt ὥσπερ δέον, tanquā oporteat. Item ὡς, vt ὡς εἰκὸς, et ὡς τὸ εἰκὸς, vt par est. Huc pertinere potest vsus infinitiui pro imperatiuo, iuxta eos qui ibi verbum imperandi subaudiri volunt. vt εὖ πράττειν, bene agere. vel χαίρειν, gaudere. scilicet προστάττω iubeo. Et quū absolute absq; alio verbo ponitur. vt σὺν θεῷ εἰρῆσθαι, cum deo dictū sit. καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, vt in vniuersum dicam. τὸ δὲ σύμπαν εἰπεῖν, vt in summa dicatur. ὡς συνελόντι εἰπεῖν, vt summatim dicam. Quæ formæ κατ᾽ ἔλλειψιν sunt.

Rursus verba & participia non raro redundant apud Atticos. vt παίζεις ἔχων, idest παίζεις ludis. ἔχω φέρων, ἀντὶ τοῦ φέρω. ᾤχετ᾽ ἀπιὼν, abiit recedens. τό γε νῦν εἶναι, καὶ τὸ νῦν ἔχων, idest nunc vel impræsentia-

rum. Itē ἑκὼν εἶναι pro ἑκών, idest libens. ἔφη φάναι, dixit. ἔφη λέγων, ἢ εἶπών, idest locutus est dicens. Item τυγχάνει ὤν, est. et εἰμὶ ὤν, sum. qua forma Demosth. dixit τὸ παρεῖναι ἕνα ὄντα κύριον. nam illū esse vnicū dñm.

SCHOL. Ὡς ἀκοῦσαι, ἐπειδὴ ἔρχεσθαι, aliter enunciantur, quam ὥστε εἰπεῖν, ὥστε ἀκοῦσαι. Demosth. ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ. ut autem eos audire, qui in symposio aderant, scilicet contigit. Plato. de repub. 10. εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν ἀγάθωνα, ὦ φάναι ἀριστόδημε, εἰς καλὸν ἥκεις. Continuo ergo, ut Agathonem uidere. Idem in eodem lib. ἐπειδὴ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι κάθεσθαί τε καὶ ὀδύρεσθαι. postquā per ociū cōsiderare & plangere lamentariq;. In quibus omnibus subauditur συνέβη, aut simile quidpiā. Hanc formā latini historici imitantur, quū infinitiuū uerbum pro finito usurpantes dicunt, aduentare cupere adesse, pro aduentabat cupiebat aderat. Atticorū quoq; figurā, qua participia etiā passiua absolute efferūt, ut ἀκουσθὲν ἀγγελθὲν, et alia, de quibus dicetur lib. 5. ijdem latini historici quādoq; ablatiuo suo reddūt, audito nūciato: quādoq; recto absoluto ad imitationem græcorū. sic Liuius scribit, nunciatū, et non litatū, pro eo quod est, quū nuntiatū, quū non litatum esset. Præterea impersonaliū participia interdum uerbo substantiuo adiuncta inueniuntur. Demosth. δεῖ σκοπεῖν ὑμᾶς, τί προσῆκον ἂν ἑλέσθαι πράττειν. oportet uos considerare, quid conueniens fuerit ad agendum eligere. Et iterum ἑνὸς τοῦ συμφέροντος ἅπασιν ὄντος, quū unū omnibus expediens esset. Subauditur ad hæc eleganter ἐστίν, in illis modis, ὡς λόγος ut fama est, ut aiunt. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, ut mea fert opinio, mea quidem sententia. τῶν μεγαρέων οὐδεὶς λόγος, Megarensiū nulla ratio est.i. in nulla opinione precio aut numero sunt. Et omnino dictio λόγος, non raro absq; uerbo in oratione collocatur. Theophra. ὅθεν δ' ὁ λόγος, ἐκεῖσε ἐπανιτέον. Illuc redeundū, unde sermo, scilicet ἐξέλιπε, digressus est. Item οὐδεὶς φθόνος, nulla inuidia est. hoc est lubens faciam, permittam. Cui formæ nōnunquā subijcitur infinitiuus: φθόνος οὐδεὶς εἰπεῖν, non recuso dicere. Contra inter redūdantia numerari posse uidentur, ἴσθι scito, εὖ οἶδ' ὅτι sat scio. et φαμὲν dicimus. Quæ ipsa per parenthesin inserta, ad uim & asseuerationem sermonis nōnihil conferunt, sicuti ὁρᾷς, et οὐχ ὁρᾷς apud Demosth. et ὅρα apud Chrysostomum, ad excitandum. et οἶμαι apud omnes ad confirmandū. quod alias etiam ironice interponitur.

De cōstructione & cōpositione sex ꝑpositionū monosyllabarū. Ca. 17.

PRæpositiones cum obliquis cōstruūtur, de quibus sigillatim dicendū. Εἰς cum solo accusatiuo, significatq; progressum. εἰς ἀγορὰν, ad forum, Item aduersus. Demosth. κἂν ὁτιοῦν τις εἰς ὑμᾶς ἁμάρτῃ, et si quis

qdlibet

quidlibet in vos peccet. Et relationẽ. ἀνήνεγκεν εἰς τὸν ἄρχοντα, retulit ad principẽ. Item beneuolentiã & laudem. vt εὔνους εἰς τὸν δῆμον, beneuolus erga populum. λόγος εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον, sermo de laudibus diui Pauli. Ponitur quoq; interdum pro ἐν idest in. εἰς οὖς λέγειν, in aurem dicere. εἰς ψάμμον οἰκοδομεῖν, in arena ædificare. Composita motum denotat, εἴσοδος ingressus, εἰσφέρω infero.

Πρὸς cũ accusatiuo progressum & finẽ significat. ἔρχομαι πρὸς σέ, venio ad te. beneuolentiã & gratiam. ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, iucũde habeas erga omnes. aduersus. vt πρὸς κέντρα λακτίζειν, contra stimulos calcitrare. imitationẽ. ᾄδει πρὸς αὐλόν, canit ad tibiã. proportionẽ. vt ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. sicut habent duo ad quatuor, sic quatuor ad octo. cõmutationẽ. Aristote. πολλὰ γὰρ ἔθνη τῶν βαρβάρων, αὐτὰ τὰ χρήσιμα πρὸς ἄλλα καλὰ ἀλλάττονται. multæ nationes barbaræ, q̃ cõmoda habẽt, cũ aliis bonis cõmutãt. Itẽ ꝑpe. βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται. racemus iuxta racemũ maturescit. Cum genitiuo motũ originem & causam. εἵλκετο πρὸς αὐτοῦ, trahebatur ab ipso. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, idest auũculus. πρὸς θεοῦ τἀγαθά, à deo bona. coram. πρὸς τῶν ἐπισκόπων, coram episcopis. iusiurandũ. πρὸς χαρίτων, per gratias. officium. Aristoph. οὐ πρὸς ἀνδρός ἐστιν οὐδὲν ὑγιὲς εἰργασμένου. non est eius, qui sani qdpiã fecerit. Cũ datiuo, apud. πρὸς τῷ τοίχῳ, ad parietẽ. præter. πρὸς τούτοις, ad hæc. Cõposita, fere eadem. vt προσέδραμε accurrit. προσῆλθόν σοι, accessi ad te. πρόσκειται αὐτῷ, adiacet ipsi. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, nihil amplius adiiciã.

Ἐκ. dicitur sequente cõsonante, ἐκ πόλεως, è ciuitate: sequente vocali ἐξ, ἐξ αὐλῆς, ex aula. semper vult genitiuũ. significatq; præter locum, etiã tempus. ἐκ παίδων, à pueris. Item originẽ materiã & causam. ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας ἐποίησε. ex animo ex corde fecit. ἐκ πηλοῦ ἔπλασεν, è luto finxit. Composita, extra significat. ἐκπέπτωκε τῆς ἐλπίδος, excidit spe. ἐξέμηνεν αὐτόν, dementauit illum. Item emphasin. ἐξέφαγε deuorauit. ἐξαπορούμενοι inopiæ succumbentes.

Πρὸ quoq; semper vult genitiuũ, significatq; locum. πρὸ θυρῶν, ante fores. tempus. πρὸ τοῦ πολέμου, ante belli tẽpus. πρὸ τούτου, ante hoc. s. tempus. præstantiã & protectionẽ. δοῦλος πρὸ δούλου, idest ὑπὲρ δοῦλον, seruus ante seruũ: hoc est seruus seruo præstat. πρὸ τῶν ἰδίων μάχεται, idest ὑπὲρ τῶν ἰδίων, pro suis pugnat. Cõposita eadem fere significat. vt προλαμβάνω præoccupo, πρόδηλος apertus, προλέγω prædico, προΐσταμαι præsto, προαι-

ϱοῦμαι propono, προνοοῦσι καὶ προκινδυνεύουσι τῶν πολιτῶν, prospiciunt ciuibus cum proprio discrimine.

Ἐν soli datiuo deseruit, significatq; in loco. ἐν οὐρανῷ, in cœlo. inter. ὄνος ἐν μελίτταις, asinus inter apes. in tempore. ἐν τοσούτῳ, interim. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. hac die. Potestatem. Demosth. ἐν τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. nam in dei potestate erat huius rei euentus, non in mea. Indumentum. Plutar. ἰδὼν οὖν ὁ φωκίων πένητα πρεσβύτην ἐν τριβωνίῳ ῥυπαρῷ πορευόμενον. quū ergo Phocion mendicum senem vidisset sordido amictu prætereuntem. Composita, habitum & situm. ἔνοπλος armatus, ἔγκειται incumbit, ἐμμένει permanet, ἐνοικεῖ inhabitat.

Σὺν quoq; datiuo soli deseruit, significatq; comitatum & auxilium. σὺν θεῷ, auxilio dei. Composita idem pollet. συντίθημι compono, σύνοικος cohabitator, συμπολεμῶ σοι, tecum belligeror aduersus alium.

SCHOL. *Præpositio omnibus orationis partibus præponitur, tam p appositionem quā per compositionem. Cōposita aliquando significationem uariat. ut φορὰ latio prouentus. ἀναφορὰ relatio, uel in altum sublatio. καταφορὰ delatio. ἐκφορὰ elatio eductio. εἰσφορὰ inductio. συμφορὰ calamitas. προσφορὰ oblatio. διαφορὰ differentia. μεταφορὰ translatio. περιφορὰ circumlatio. ἐπιφορὰ irruptio. Rursus aliquando nihil significationi confert. ut ἕπομαι παρέπομαι, sequor. εὕδω καθεύδω, dormio. Exigunt autem suos casus etiam compositæ, præsertim quum propria significata retinent. Lucia. πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσιν. in diuitias & uoluptates despuunt, idest κατὰ πλούτου καὶ ἡδονῆς πτύουσι. Idem τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους, per cœlum disiectos, idest διὰ τοῦ οὐρανοῦ. Sophoc. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. nam pietas mortalibus cōmoritur. ἰλ. δ. νεκρὸς δ' οἱ ἔκπεσε χειρὸς, cadauer illi excidit manu. Et. ε. ἔκβαλε δίφρου, eiecit sella. sic ἡ γλῶττα μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ. κατηγορεῖ αὐτοῦ. ἐμμένει ταῖς συνθήκαις. Hoc tamen perpetuū non est. dicimus enim διαμένω τοῖς κακοῖς, et similia. Quoniam autem præpositionum ratio pluscul\u016b habet ambiguitatis, q; hæc uidelicet pars liberius in syntaxi & in significādo erret: opus habet græcitatis studiosus illarū usus scrupulose inuestigare. Notādū uero in sacris literis quasdā hebraice interdū magis quā græcanice usurpari. ut Matth. 5. ἐν et εἰς ad iurandum. ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὀμόσαι ὅλως, μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ. et paulo post. μήτε εἰς ἱεροσόλυμα. Item εἰς θεὸν, εἰς οἶκον, in deū in domū, pro uelut deus & dom9. Psal. 30. γενοῦ μοι εἰς θεὸν ὑπερασπιστὴν, καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς. Esto mihi in deū protectorem & in domum refugij. Præterea differentiā illam per quosdam inter πρὸς et εἰς obseruatam,*

πρὸς uidelicet rei tantum animatæ, εἰς uero inanimatæ adiungi, non raro fallere.

De quinque præpositionibus dissyllabis finitis in. α. Cap.18.

Ἀνὰ accusatiuo iūgitur, significatque in loco aut p locū. ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere. ἀνὰ μέσον στρατὸν, p mediū exercitū. Itē tēpus. ἀν᾽ ἑκάστην ἡμέραν, per singulum diem. Raro genitiuo. ἀνὰ μέσων τῶν ὀρέων, per medios montes. Composita, sursum & retro, vt ἀναλαμβάνω resumo, ἀναδρομὴ recursus, et sursum, ἀναβαίνω ascendo. ἀνατίθημι impono suspendo.

Διὰ cū genitiuo mediū significat. δι᾽ ἀγορᾶς, p mediū forū. Demosth. ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. at ab initio p oīa vsque ad finē pgressus sū. cōtinuū tēp9. δι᾽ ἡμέρας, p diē integrū. δι᾽ ἐνιαυτοῦ, p totū annū. actionē. διὰ σοῦ τοῦτο ἂν ἄμεινον γένοιτο, p te hoc melius fieret. materiā. διὰ φοινίκων, καὶ διὰ ῥόδων, medicamētū e palmis, & e rosis. Cū accusatiuo vero causā. Isocra. τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον, οὐ δι᾽ αὐτὰ τὰ πράγματα ποιοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεθα. plurima in vita non ob ea ipsa efficimus, verū consequentiū gratia elaboramus. Cōposita, diuisionem. vt διαίρεσις diuisio. διαστολὴ distinctio. διαφέρω differo. Item interuallū & medium, vt διορύττω perfodio. διαῤῥήγνυμι perrūpo. et emphasin, διεγείρομαι expergiscor. διυπνίζω excito. etiā negat, διαπιστῶ nō credo.

Κατὰ similiter genitiuo & actō iūgitur. Cū genitiuo significat cōtra. κατὰ τοῦ κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ. aduersus dn̄m, & aduersus christū ei9. & erga. Demosth. τρία ἔδειξαν ἐγκώμια καθ᾽ ὑμῶν τὰ κάλλιστα, tria pulcherrima preconia erga vos, siue de vobis ostēderūt. Itē. ī vel deorsū. κατὰ πετρῶν σπείρεις, ī petris seminas. ηὐχόμην κατὰ τῆς γῆς δῦναι, optabā sub terrā detrudi. et pdicationē superioris de iferiori. τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἵππου. aial dr̄ de hoie & equo. et adiurationē. Aesop. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου διὸς, obtestās eū p iouē maximū. Cū actō vero iuxta siue ęqlitatē, & actionē similitudinēque. τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα, æqlē tibi accipe. κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, iuxta apē deflorās. et ppe vel in loco. κατὰ τὸν πορθμὸν ἐγένοντο, ad fretū accesserūt. καθ᾽ ὁδὸν ἀναγινώσκει, p viā legit. et tp̄s. ὁ καθ᾽ ἡμᾶς γεγονὼς, q fuit nr̄a tēpestate. Supplet quoque vicē noim numeraliū diuiduorum, qb9 greci carēt. κατ᾽ ἔτος, singulis ānis. κατὰ μῆνα, singulo quoque mēse. καθ᾽ ἡμέραν, ī dies singulos. Itē κατὰ κώμας, vicatim. κατ᾽ οἴκους, domesticatim. Cōposita iisdē fere modis accipitur. vt καταψηφίζομαι dāno, κατηγορῶ accuso pdico, κατάφασις affirmatio, καταγωγὴ deductio, καταβαίνω κατέρχομαι descēdo, καθημερινὸς quotidian9. Etiā auget, κατεσθίω deuoro, κατάδηλος καταφανὴς pspicu9.

Μετὰ etiam cū genitiuo & accusatiuo cōstruitur. Cū genitiuo valet σὺν. ὁ κύριος μετὰ σοῦ, dominus tecū. Cum accusatiuo post. Κλέων προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα. Cleon prouidus est rebus confectis. Composita significat cōmunicationē & partem, μετοχὴ participiū, μετουσία participatio. Item mutationem, et trans siue postea. μεταβουλεύω consilium muto, μεταπείθω dissuadeo, μετανοῶ pœniteo, μεταγενέστερος posterior, μεταβαίνω transeo, μετατίθημι transpono.

Παρὰ cum genitiuo datiuo & accusatiuo. Cū genitiuo progressum significat. ἡ βοήθειά μου παρὰ κυρίου, auxiliū meū à dño. Cum datiuo, apud παρὰ σοὶ κατέλυον, apud te diuersabatur. Cū accusatiuo, motū ad aliquid. παρὰ σὲ ἦλθον, ad te venit. et apud. παρὰ τὸν ποταμὸν ηὐλίσθη ὁ λαὸς, apud fluuiū diuertit populus. et tēporis durationē. παρὰ τὸν βίον, in vita. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne tēpus. Item deductionē. ὑποκριτὴς λέγεται παρὰ τὸ ὑποκρίνεσθαι, idest simulator, siue hypocrita, dicitur à simulādo. et causam vel modū. vt παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία. ob iniquitatē est suppliciū. παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχεῖ, præter meritū infortuniū patitur. παρ' ἕνα, vno excepto. παρὰ τοὺς νόμους, contra vel præter leges. et intermissionē. vt παρὰ μῆνα τρίτον, tertio quoq; mense. et tēporis articulū. παρὰ τὸν καιρὸν, in ipsa occasione. et ex cōparatione præstātiā. ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, speciosus forma præ filiis hominū. Composita, locū. πάρειμι adsum, παρέρχομαι aduenio. et deprauatū quidpiā aut falsum. παραβλέπω cæcutio, παραπρεσβεία falsa legatio, παράσημος adulterinus. Cōparationē, παραβάλλω comparo. Transgressionē. παρασπονδῶ transgredior fœdus, παράνομος præter legem. Intensionem. παρατείνω protendo, παραδείκνυμι palam facio.

SCHOL. *Ex α. particula priuationem significante, quædam dictiones componūtur inserto. ν. euphoniæ gratia, quū sequitur. s. uocalis: ut ab ἴσος æqualis, ἄνισος inæqualis. ab ὅμοιος similis, ἀνόμοιος dissimilis. quod ideo admonitū uolui, ne quis eas putet ab ἀνὰ cōponi. Ἀνὰ medicis familiaris æquas portiones indicat. ut apud Galenū alias, & in lib. de compositione medicamentorū secundū genera passim: ἀνὰ δραχμὰς. δ'. idest drachmas quaternas. διὰ quoq; cū genitiuo, ijsdem non minus frequēs, medicinalem materiā disignat. διὰ χυλῶν ex succis, διὰ βοτανῶν ex herbis.*

Κατὰ apud scriptores quoslibet frequens occurrit in significatione diuidui numeri. Quo etiā modo nō raro usurpatur διὰ et ἀνὰ. Aristoph. δεῖπνον κατὰ μῆνα προσάγειν. cœnam unoquoq; mense adducere. Idem. ἵνα τοὺς ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι'

ἵτους πέμπτου ξυναγείρῃ. ut græcos omnes assidue quinto quoq; anno congreget. Lucæ.10. καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο. Hoc ipsum Marcus repetito numeri nomine exprimit cap.vi. ἤρξατο αὐτοὺς ἀποστέλλειν δύο δύο. id est binos, iuxta proprietatẽ hebraici sermonis. Idẽ tamẽ alias nõ semel hoc modo usurpat ἀνὰ. et Matth. 21. ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον. Hanc formam autores aliquando per nomen ἕκαστος efferunt sic, εἷς ἕκαστος singulus, ἑξήκοντα ἕκαστοι. sexageni, κατ' ἄνδρα ἕκαστον. id est uiritim, in singulos uiros. Sic ὁ καθ' ἕκαστον, et ἡ καθ' ἑκάστην singulus. a. οἱ τὰ καθ' ἕκαστον, et τὰ καθ' ἕκαστα, singuli. a. Item sic, οἱ καθ' ἕνα singuli, uel καθ' ἕνα οἰκετῶν, singuli famuli. Item per σὺν composita cũ numeralibus. ut σύνδυο σύντρεις, bini terni, et συνεκκαίδεκα seni deni.

De quatuor præpositionibus dissyllabis in. ι. desinentib9. Cap.19.

Ἀντὶ soli genitiuo copulatur, significatq; permutationẽ et vicem. Demosth. δεῖ τὰ βέλτιστα ἀντὶ τῶν ἡδίστων, ἂν μὴ ἀμφότερα ἐξῇ, λαμβάνειν. oportet optima pro iucũdissimis, quũ ambo nõ cõtigerint, amplexari. Composita vero oppositũ. ἀντίχριστος contra Christũ. æqualitatem. ἀντάξιος æqualis honore. auxilium. ἀντιλαμβάνομαι auxilior. et vicissitudinem repetitionẽq;. ἀντιποιοῦμαι vendico, ἀντίδωρον remuneratio.

Ἐπὶ tribus obliquis deseruit. Cum genitiuo significat in. ἔστη ὁ ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ: et stetit Iesus in loco campestri. super. ἐπὶ τῆς γῆς, super terrã. imperiũ. vt ἐπὶ πάντων ὁ θεός, super omnia deus. Idipsum per datiuũ quoq; efficitur. ἐπὶ πᾶσιν ὁ θεός. Item tẽpus. ἐπὶ ἄρχοντος Μνησιφίλου, imperante Mnesiphilo. coram. Lucia. ἐπὶ ῥαδαμάνθυος. Idem ἐπὶ ἀρετῆς, id est corã Rhadamãtho, corã virtute. Cũ datiuo vero, supra et in. ἐπὶ τῇ γῇ, i vel sup terrã. ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, supra domũ. et caussam. Lucia. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας. et postea siue vltra. vt ἐπὶ τούτοις id est πρὸς τούτοις, ad hæc, vltra hæc. Cũ accusatiuo progressum. ἐπὶ τὴν πόλιν, ad ciuitatẽ. βοῦς ἐπὶ ζυγόν, bos sub iugum. accessionem. μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ, ne ignem ad ignẽ. s. adiicias. incursionẽ et conflictũ. Lucia. στρατεύομαι ἐπὶ τὰς ἡδονάς, milito aduersus voluptates. Cõposita totidem ferme modis accipitur. ἐπιγράφω inscribo, ἐπιτάττω impero, ἐπιστέλλω mitto, ἐπιγελῶ irrideo, ἐπέρχομαι inuado, ἐπαγωγὴ inductio, ἐπιβάλλω adiicio, ἐπιδίδωμι supererogo, ἐπιψηφίζω decreto confirmo.

Περὶ cum genitiuo significat ob pro de. περὶ τῶν πρωτείων φιλονεικεῖ, de primatu certat. περὶ τούτων ἐν ἄλλῳ δείξομεν λόγῳ. de his in alio opere ostendemus. Cum accusatiuo, circum. περὶ τὸ ὄρος, in circuitu montis. cir.

ca. ὅτι περὶ τὴν πόλιν ἐγένοντο. quũ ciuitati appropinquarũt. huic affine est, quũ ad cõparandũ adhibetur. πορφύρα περὶ πορφύραν διακριτέα, purpura iuxta purpurã diiudicãda. Item quũ significat erga. Plato. τυφλοῦται τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον. hallucinatur amans circa id qđ amat. Itẽ quũ ferme & circiter. Aristote. de pica. τίκτει δὲ περὶ ἐννέα ὠά. parit autẽ circiter noue na oua. Cõposita auget. περιουσία abũdãtia, περιχαρὴς perφ̃ lætus, περίλυπος perφ̃ tristis. etiã significat excellentiã. περιγίνεσθαι πάντων, omnibus præstat. et circũ. περιφέρεια circũferentia, περίφρασις circumlocutio.

Ἀμφὶ soli accusatiuo iungitur significatq; circa vel circum, sicut περὶ. Composita quoq; idem: nisi φ interdum ambiguitatem affert. vt ἀμφίβιος, in terra & mari viuens, ἀμφιδέξιος ambidexter.

SCHOL. Ἐπὶ *cum accusatiuo, etiam iuxta significat & in.* ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι, *ad uestam sedere. Eius quoq; creberrimus est usus in exponendo. Zenodotus in parœmys.* ἐν τριόδῳ εἰμὶ, ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. *idest in triuio sum, dicitur de ambiguis, siue in ambiguis rebus.* Περὶ *et* ἀμφὶ *idem significant. iungũtur autem simul eidem casui apud poetas, ut* ἀμφὶ περὶ κρήνην, *idest circumcirca. et in eadẽ cõpositione, ut* ἀμφιπεριστρώφα *in gyrũ uertebat.* περὶ *tamen oratoribus familiarior est. apud quos nõnunq̃ habet datiuũ. Artemidorus.* ὅσοι τῶν στεφάνων ἀγαθόν τι σημαίνουσιν, οὗτοι μὴ περὶ τὴν κεφαλὴν ὄντες, ἀλλὰ περί τινι ἄλλῳ μέρει τοῦ σώματος, πρὸς τὸ μηδὲν ἀγαθὸν σημαίνειν, προσέτι καὶ κακοὶ γίγνονται. *Sed hæc syntaxis apud poetas est frequentior. Differunt autẽ tripliciter. Nam* ἀμφὶ *amittit. i. ut* ἀμφ' ἀγαθὸν ιεράποντα. περὶ *nunq̃. Itẽ* περὶ *tonũ trãffert, & aduerbiascit. ut* ἀγαμέμνονος πέρι καὶ ἀχιλλέως. *et* πέρι μὲν σε τίω. ἀμφὶ *uero neutiquã.*

De tribus præpositionibus dissyllabis ἀπὸ ὑπὸ ὑπέρ. Cap. 20.

Ἀπὸ genitiuo soli adhæret, significatq; motum ab alio, aut profectionem. ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους, ab equis ad asinos. ἀπὸ πόλεως, ab vrbe. Aliquando postea. vt δεῖπνον ἕλοντο. ἀπὸ δ' αὐτοῦ ιωρήσσοντο. coenati sunt, ac deinde armati. Composita negationem [illegible] ... uationemq;. ἀπόφημι nego, ἀπαγορεύω interdico, ἀπομανθάνω dedisco, ἀπαρέσκει displicet, ἀπαλγῶ dolorem depono. Item effectum. ἀπεργάζομαι conficio, ἀποτιλῶ absoluo. et repetitionem restitutionemq;, ἀπογράφω describo, ἀποδίδωμι reddo, ἀπήνεγκα retuli. Et distantiam recessumq;. ἀπέχω, ἀφίστημι disto, ἄπειμι absum, ἀπέρχομαι abeo.

Ὑπὸ cum genitiuo, situm sub aliquo vel occultationem significat. ὑπὸ τῆς στέγης, sub tecto. ὑπὸ κόλπου, sub sinu. et causam. νοσεῖ ὑπὸ πόνου,

ægrotat ex labore. ἀδυνατεῖ ὑπὸ πενίας, impotēs est ob inopiā. Itē actionē. πεπαίδευται ὑπ' ἐμοῦ, eruditꝰ est à me. Cū datiuo, situm quoq; sub aliquo. ὑπὸ γῇ, sub terra. ὑπὸ τῷ τείχει, ad imum murū. et dominiū. ἐποίησεν ὑφ' ἑαυτῷ τὰ κατὰ τὴν φωκίδα. suæ ditionis fecit Phocidē. Cū accusatiuo etiā subter. ὑπὸ γῆν, subter terrā. et dītiū suæ potestatē. ὑφ' ἑαυτὸν ἐποίησεν, in suā potestatē redegit. Cōposita quoq; subter. ὑπόκειται subiacet. ὑπέστρωται substratū est. et subiectionē. ὑποτάττω subiicio, ὑπακούω obedio. Itē insidiosum quidpiā & tacitū. ὑποσκελίζω supplanto, ὑπέρχομαι clanculū adorior, ὑφαιροῦμαι subtraho, ὑπολαμβάνω suspicor.

Ὑπὲρ cū genitiuo, modo significat ἐπάνω, idest supra. ὑπὲρ τῆς στέγης, supra tectū. modo auxiliū. cui aduersatur κατὰ. Roma. 8. εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ὑμῶν, τίς καθ' ὑμῶν; si deꝰ pro nobis, qs cōtra nos? alias etiā valet περὶ. 1. de. ὑπὲρ ὧν ἔπραξα ἐρῶ, de iis q̄ feci dicā. Cū accusatiuo etiā sup. ὑπὲρ γῆν, sup terram. Itē amplius & vltra. τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. q̄ supra nos nihil ad nos. ὑπὲρ τὰ μέτρα, vltra mēsuram & modū. Cōposita, sup. ὑπερτίθημι superpono. trans. ὑπερακοντίζω in lōginquū iaculor, ὑπερβαίνω trāsgredior. patrociniū & protectionem. ὑπέρμαχος propugnator, ὑπερασπιστὴς protector. Excellentiam & incrementum. ὑπερέχω excello, ὑπέρδεινον perquā graue, ὑπέρευ quā optime.

SCHOL. Ἀπὸ ὑπὸ παρὰ et πρὸς, cū genitiuo propriæ sunt psonæ agētis in formis loquendi passiuis. πολλὰ ἐπράχθη ἀπὸ ἢ ὑπὸ ἢ παρὰ ἢ πρὸς ἐμοῦ. multa per me uel à me facta sunt. ὑπὸ composita Atticis quandoq; ualet πρὸ, ut ὑπαγορεύω præfor, ὑπάγω idest προάγω. ὑπὲρ pro ἀντὶ ponitur, ad designādā cōmutationē. Lucia. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; quātū pro eo sum soluturus?

De præpositionum defectu redundantia & vario vsu. Cap. 21.

DE præpositionibus quæ subaudiuntur, in verborum syntaxi dictū est: et de illis quæ more attico absq; propriis casibus in oratione ponuntur, libro. 5. nōnihil dicetur. Ad hæc autē inuenitur nōnunquā præpositio suppresso nomine. ἰλ. α. ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. pro ἐς αὐτὴν. aptosq; remiges in ipsam cogimꝰ. πρὸς vero etiā sequēte pūcto. Lucia. μικρόν τι πρός. nōnihil ad hęc. Idē. καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. aliaq; varia pręterea. et sequente. γε. πρός γε, insuper. simili forma μετὰ sine casu legitur. Idem. μετὰ δὲ ὦ ξεῖνε idest μετέπειτα. postea o' hospes. sic περὶ et aliæ apud poetas aduerbialiter. Præponuntur autem partibus indeclinabilibus, vt ἀπ' ἄρτι posthac. et articulo interposito, ἀπὸ τοῦ νῦν, ex hoc. et vers

bis, ἐκ τοῦ λέγειν ex dicendo. Postponūtur præterea suis casibus, sed tono retracto. τούτων πέρι, de his. Itē aduerbiis, vt μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν, vsqꝫ ad cœlū. Quibus interdū præcedunt. Demosth. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει. verū talia vsqꝫ ad semel & breue tēpus resistūt. Ponūtur etiā aliæ paliis. vt κατ' οἶκον, pro ἐν οἴκῳ domi. εἰς στήλην γράψαι, in æs incidere. Abūdant quoqꝫ cōpositæ. Aristoph. κατώρυξέ με κατὰ τῆς γῆς κάτω. et appositæ, vt in adag. ἐξ ᾠοῦ ἐξῆλθεν, ex ouo prodiit.

SCHOL. *Receptissima est constructio præpositionū defectiua quoties obliqui à suppressis præpositionibus penden'. Eo modo* κατὰ *per synecdochen subticetur: quū id quod generale est, ad partē coarctatur. ut* ἀλγῶ τὴν κεφαλήν, *doleo caput, idest* κατὰ τὴν κεφαλήν, *secundū caput.* σοφὸς τὰ μηχανικά, *doctus mechanica.* ἐν τίκτουσι τὰ πολλὰ αἱ γυναῖκες, *unū pariunt ut plurimū mulieres. Item quū personæ agenti aliquid peculiariter tribuimus. ut* ὠφέλησά σε τὰ δυνατά. *Iuui te quantum potui.* φθείρεις τὰ κοινά, τὸ σὸν μέρος. *destruis rem publicā, quantū in te est. Item quū modus, & quasi instrumentū significatur.* τοῦτον τὸν τρόπον ἔλεξεν, *ad hūc modū dixit. et quū tēporis aut loci quātitas.* ἔζησεν ἔτη ἑκατόν, *uixit annos centum.* ᾤκησεν ἐκεῖ πολὺν χρόνον, *habitauit illic multo tēpore.* τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς ἀττικῆς τῆς μάχης γεγενημένης. *quū pugna cōmissa fuisset triū dierū iter ab Attica. In his omnib9 subauditur* κατά. *Datiuus etiā instrumenti aut comitis ex Attica cōsuetudine, suppressa præpositionē* σὺν *enunciatur.* αὐτοῖς ὅπλοις, *ipsis armis.* αὐταῖς βουλαῖς, *ipsis consiliys. Itē tēporis, subintellecta* ἐν. *ut* τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ *idest in die illo. Genitiu9 quoqꝫ per defectū præpositionis* ἐκ διὰ ὑπὲρ περί, *et similiū enunciari solet, quū causa aut pars designatur. ut* μέμφομαί σοι τῆς ἀχαριστίας, *insimulo te ingratitudinis, idest* ἐκ *uel* περὶ τῆς ἀχαριστίας. *quanqꝫ hic aptius est aduerbiū* ἕνεκα. κρεμῶ σε τοῦ ποδός, *idest* ἐκ τοῦ ποδός, *suspendo te pede.* πληρῶ φιάλην ὕδατος, *repleo phialā aqua, idest* ἐξ ὕδατος. *Item quū tempus significatur illis modis, quos retulimus, quū de uerbis agebatur. unde alia quædā hic omissa petere licebit. Præpositio.* ἐν. *in instrumētis abundare solet, iuxta hebraici sermonis proprietat: ut* ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; *in qua potestate hæc facis?* ἐν στόματι ῥομφαίας. *in ore gladij. et apud poetas græcos. Musæus.* θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις. *animū amatorijs deflectens in uerbis. et* Ἰλ. α. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι *in oculis uideam. nisi malis* ἐν *hic pro* σὺν *poni, sicuti apud Aeschinē.* εἰσῆλθετε εἰς τὰς θήβας ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι. *ingressi estis Thebas in armorū apparatu. Et apud Demosth.* ἐν ὅπλοις παραγενόμενοι. *armis aggressi, idest* σὺν ὅπλοις.

De multis

ATtici verba per eorum nomina mediante præpositione circumloquuntur, vt διὰ τιμῆς ἄγω, pro τιμῶ honoro. et διὰ φροντίδος ἔχειν, vel εἶναι: pro φροντίζει curat. Item δι' ἔχθρας γίνομαι, pro ἐχθραίνομαι hostis sum. δι' ἐπιθυμίας ἐστὶν αὐτῷ, pro ἐπιθυμεῖ cupit. δι' αἰτίας ἔχει, pro αἰτιᾶται accusat. ἐν αἰτίᾳ ποιεῖται, pro ἐγκαλεῖ, idest defert et crimini dat. ἐν αἰτίαις ἐστίν, idest αἰτιᾶται accusatur, vel τιμωρεῖται plectitur. Aduerbia quoque sic, ἐς τάχος γράφει, pro ταχέως velociter. ἐς κάλλος ἐξειργασμένος pro κάλλιστα, pulcherrime excultus. Sic πρὸς ὀργήν, pro ὀργίλως iracunde. πρὸς βίαν, pro βιαίως violenter. ἐκ προνοίας, idest προνοητικῶς consulto. ἐπ' ἀληθείας, pro ἀληθῶς. ἐπ' εὐνοίᾳ idest εὐνοϊκῶς. εἰς καιρὸν idest εὐκαίρως oportune. ἐπὶ ῥητοῖς idest ῥητῶς, præfinite. Item ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, et ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, idest ἐξ ἴσου, καὶ ὁμοίως. quanquam hæc defectiua dici possunt: vt substantiuum aliquod subaudiatur. Item nomina, vt τὰ περὶ τὴν δίαιταν, pro ἡ δίαιτα. τὰ ἀμφὶ τὴν ὄψιν, idest ἡ ὄψις. οἱ περὶ τὸν βασιλέα, idest ὁ βασιλεύς. οἱ ἀμφὶ τὸν πρίαμον, idest ὁ πρίαμος.

Notanda autem proloquia, quæcunque per varias præpositiones, aut etiam vna per alias orationis partes multifariam, sed eodem ferme sensu ab autoribus efferuntur, vt puta. Pro viribus, pro virili, quantum in me sit. ἐς δύναμιν, τὰ εἰς δύναμιν, κατὰ δύναμιν, ὅσον ἐπ' ἐμοί. ὅσον σθένος, ὅση δύναμις, ὅσον δυνατόν, πρὸς ὅσον δυνατόν, vel ὅσα δυνατά. εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, ὅσον εἰς ἐμὲ ἥκει. ὅσον, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, καθ' ὃ δύναται. ἐφ' ὅσον πλεῖστον. Item τὸ ἐμὸν μέρος, κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος, τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ κατ' ἐμέ, τό γ' ἐμόν, τὸ ἐπ' ἐμὲ ἧκον μέρος. ὡς οἷόν τε, ὡς ἂν οἷός τε ὦ. et ὡς οἷόν τε εἶναι, quantum fieri possit. Item velociter. ἐν τάχει, σὺν τάχει, κατὰ τάχος, διὰ ταχέως, διὰ τάχους, διὰ ταχέων, ἐς τάχος. ὅσον τάχος, ταχύ, ταχέως, τάχιστα, ὡς εἶχε τάχους, ὡς εἶχεν αὐτῷ τάχους. De quo, de quibus, quamobrem accusat. ἐξ ὧν, ἀφ' ὧν, ἀνθ' ὅτου, ἀνθ' ὧν, ἐφ' ὅτου, ἐφ' ὧ, ἐφ' οἷς, ἐν οἷς, ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ὅ, παρ' ὅ, καθ' ἅ, δι' ὃ αἰτιᾶται. &c. Omnino καθόλου, τὸ δ' ὅλον, τὸ σύνολον, ὅλως, πάντως, παντελῶς, παντάπασι, πάντα τρόπον, παντὶ τρόπῳ, κατὰ πάντα τρόπον. et similia.

SCHOL. *Quoniam præpositionum varia ratio & multiplex usus non paucis interpretibus imposuit: operæ precium se fecisse sentiet studiosus, si inter alias dictas formulas, eas uel imprimis in idoneis autoribus obseruet, quæ ex certo earumq; præpositionum usu pendent. Nempe illis in promptu habitis, genuinum scriptorum sensum, copiam quoq; & syntaxeos proprietatem, hac quidam in parte (quæ haud quaquam minima est)*

uenari poterit. Nos ut illi singula inuestigandi laborem minuamus, quædam eiusmo di indicare aggredimur. Τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοοῦσιν. idest quæ ante pedes sūt ignorāt. πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἦν, erat iuxta pedes illius. κατὰ πόδας, e uestigio. παρὰ πόδας, statim & merito. πόδα πόδα, ad pedem. i. apte cōmode. ἐκποδὸς εἵπετο. idest pone sequebatur. Item ἐμποδὼν γίνομαί σοι. idest sum tibi impedimento, uel in medio, idest ἐν ποσὶν. Herodotus. κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον. occidere obuiū quenq. ἐκποδὼν procul. aduerbialiter. unde adag. ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι, à uiro infortunato procul amici. ubi etiam datiuus locari potest ἀνδρί. &c. Λαμβάνω εἰς χεῖρας καὶ μετὰ χεῖρας, in manus accipio. ἐδέξατο ὕδωρ κατὰ χειρὸς. idest accepit aquā ad manus. φέρω μετὰ χεῖρας, manibus fero. ἔχω διὰ χειρὸς, habeo manu, idest ἐν χειρὶ uel ἐν χερσί. ἔπληξεν αὐτὸν κατὰ χειρὸς, percussit eius manum. Ἐξ ὀφθαλμῶν ἀποπέμψαι. idest procul ablegare. κατ' ὀφθαλμοὺς contra, ualet ἐνώπιον in conspectu. Xenoph. οὐδεὶς γὰρ ἐθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν. nemo enim uult tyrānum in os arguere. Οἱ κατ' ἀγορὰν, causidici. τὰ κατ' ἀγορὰν, res forenses. κατὰ τὸν ποταμὸν, secundo flumine, ἀνὰ τὸν ποταμὸν, aduerso flumine. Τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, apud Demosth. idest quotidianam uictus intemperiem. ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν, apud Aristoph. idest exuor interdiu. at μεθ' ἡμέρας, apud Aesopum, idest post dies aliquot. παρ' ἡμέραν, alternis diebus. παρ' ἔτος, alternis annis. παρὰ μέρος, uicissim & alternatim. Similiter ἓν παρ' ἓν, unum uicissim & alterum. Κατὰ γνώμην, præter uoluntatem uotumue. κατὰ τούτου γενόμενοι. idest auersi. μόνοι καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι. idest soli & seorsum quum fuerint, apud Lucianū. Item. ἰλ. α. καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγώ. dimicaui ego p meipsum. Item πρὸς ἑαυτοὺς et ἐφ' ἑαυτῶν. soli secum & seorsum. Πρὸς θυμοῦ ἦν, ad uotum, uel gratum accidit. πρὸς τρόπου μοί ἐστι, iuxta mores meos uel è moribus meis est. ἀπὸ θυμοῦ ἦν αὐτῷ, odiosum & præter uotum illi erat. sic ἀπὸ σκοποῦ, præter scopum intentūq;. ἀπὸ καιροῦ, extra occasionē & intēpestiue. ἀπὸ πράγματος, abs re. ἀπὸ τρόπου, abs re & alienum à moribus. scribitur quoq; in his omnibus ἄπο acuta priori. Nam uidetur esse ἄπο pro ἄπωθεν procul. Item ἀπὸ μνήμης, ἢ ἀπὸ στόματος τὴν Ἰλιάδα εἶπεν, à memoria Iliadem exposuit.

Ἐν τῷ μέρει uicissim. ἐν μέρει seu μερίδι, uice & loco. Demosth. ὡς ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν οὖσι μερίδι, quasi hostibus. sic ἐν οὐδενὸς μέρει τίθεισαι τὰ ἡμέτερα, apud Heliodorum. idest nihili fecisti. quod etiam dicitur οὐδὲν & παρ' οὐδὲν & οὐδενὸς τίθεσθαι. Item ἐν μερίδι & κατὰ μέρος, uicissim sigillatim. unde τὰ ἐν μέρει, τὰ ἐπὶ μέρους, τὰ καθ' ἕκαστον, idest singularia particularia. Ἐν

παρέργῳ, uel ἐν παρέργου μέρει τίθεσθαι ἢ ποιεῖσθαι, neglectim facere, &
minore cura exequi. ἐν δέοντι & ἐς δέον, idest κατὰ καιρὸν, in tempore oportune.
ἐν οὐ δέοντι, intempestiue importune. Οἱ ἐν ὅπλοις, idest ἔνοπλοι armati. οἱ ἐν
λευκοῖς, albis induti. οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti. ὁ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν, præfectus uel dux
peditum armatorum. ὁ ἐπὶ τῶν ἱππέων, præfectus uel dux equitum. ὁ ἐπὶ τῆς
μνήμης τοῦ βασιλέως, qui est regi à memoria, uel ὁ προεστὼς τῆς βασιλείας
μνήμης. Item ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος, à cubili. ὁ πρὸς ταῖς κύλιξιν, à cyathis. οἱ ἐκ
στοᾶς, Stoici. οἱ ἐξ ἐριθείας, contentiosi. Ἐκ παλαιοῦ, scilicet χρόνου: item
ἐκ παλαιοτάτου, iam olim, quæ elegantius dicuntur, quàm ἔκτοτε ἀπὸ τότε
ἔκπαλαι πρόπαλαι: hæc enim Attici nesciunt. quibus insolens est aduerbijs præpo
sitiones coniungere. Itē ἐξ ἐκείνου, scilicet χρόνου, ex illo tp̄e. ἐκ παντὸς, scilicet τρό
που, quocunq; pacto. ἐκ παρατάξεως et ἐκ παρασκευῆς, idest ex compacto. Itē
ἐκ λόγου, ex composito. ἐξ ἀέλπτου, ex insperato. ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex inopi
nato. Οἱ πρὸς ἀνδρῶν, et οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων οἰκεῖοι, dicuntur agnati. οἱ δὲ πρὸς
γυναικῶν, cognati. πρὸς χάριν εἰπεῖν, ad gratiam loqui: et πρὸς ἔχθραν, ho
stiliter. πρὸς ἔπος, πρὸς λόγον, et πρὸς λόγου, idest ad rem. sic τὸ πρὸς ἐμὲ,
quod ad me attinet. πρὸς τῷ λόγῳ ἦσαν, sermoni intenti erant. πρὸς αὐτοῦ ἦν,
ab ipso stabat, fauebat. Ὑπ' ὄρθρον sub diluculum, hoc est ante uel περὶ circa.
ὑπὸ λαμπάσιν, ad lucernarum lumen, idest cum lampadibus. Sic ὑπὸ κρότῳ καὶ
εὐφημίᾳ, cum plausu & laude, pro σύν. Διὰ μακροῦ, διὰ πολλοῦ, loci uel
temporis interuallum denotant. διὰ μακρῶν et διὰ βραχέων, de sermone fere di
cuntur, idest multis, paucis. διὰ χρόνου, idem ualet quod διὰ πολλοῦ χρόνου,
uel ἐπὶ πολὺν χρόνον. alias ἐπὶ χρόνον, est idem quod χρόνῳ, idest aliquādiu.
διὰ βίου, per totam uitam. διὰ τρίτης, tertio die. τοῦ λοιποῦ de cætero, impo
sterum. πρὸ πολλοῦ, multo ante. πρὸ ὀλίγου paulo ante. οὐ πρὸ πολλοῦ, non
multo ante. μετ' ὀλίγον, paulo post. μετ' οὐ πολὺ, non multo post. in quibusdam
etiam additur χρόνου, διὰ μακροῦ χρόνου, et ἐκ μακροῦ χρόνου. Εἰς ἄνδρας
τελεῖν, inter uiros allegi & censeri. εἰς βουλὴν τελεῖν, in consilium cooptari.
εἰς τὰ μάλιστα πλούσιος, ditissimus. ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκρι
βέστατον, supra modum pallidus, et summe gracilis. εἰς καλὸν et ἐν καλῷ σε βλέ
πω, auspicato te uideo. εἰς ἅπαντα γνώριμος, omnibus uel inter omnes notus.
ἐρῶ τὰ εἰς ἐμὲ, idest τὰ πρὸς ἐμὲ. dicam quæ ad me pertinent, uel quæ ad meā
ætatem peruenerunt. Sic ἐπ' ἐμοῦ, mea tempestate. εἶχεν εἰς χιλίας δραχμὰς,
habebat circiter mille drachmas. Πρὸ ὁδοῦ, uel πρὸ ἔργου, siue προὔργου ἔσαι,
idest operæpreciū erit. πρὸ τοῦ, idest antea, pro eo quod est πρὸ τούτου, ante hoc;

ADuerbium certos casus exigit, quemadmodũ præpositio: vt puta ex localibus quædã genitiuũ. vt ἐγγὺς πόῤῥω πηλοῦ. et alia. Isocra. κινδύνων ὄντας πόῤῥω, τῶν δ' ὠφελειῶν ἐγγύς. qui sunt procul periculis, et proxime cõmodis. Aristoph. πηλοῦ παρ' οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, longe enim habito in agris. sic ἐκτὸς ἐλαιῶν, extra oleas. ἔξω βελῶν, extra tela. ποῦ γῆς; vbi terrarum? πέρα τοῦ μετρίου, vltra modũ. εὐθὺ τῆς πόλεως, recta ad ciuitatem. μέχρι τούτου, huc vsq;. ἄχρι κόρου, vsq; ad sacietatem. Item tẽporalia. Lucia. ὁπότε τοῦ ἔτους, quo anni tempore. Et quãtitatis. ἅπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die. δὶς τοῦ μηνὸς, bis in mense. τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ter in anno.

Simili modo quæ ordinem significant. ἐφεξῆς τοῦ ἑνὸς, post vnum ordine. Etiã admirationis pulsionis & cõmiserationis. ὢ πολλοῦ γέλωτος, ô rem admodũ ridiculam. ὢ τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, ô meã calamitatem. sic παπαὶ τῶν ἐπαίνων, φεῦ τῶν κακῶν, αἲ αἲ τῶν νεογνῶν μου παιδίων, ὀτοτοῖ τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων. Item occultationis & manifestationis. λάθρα et κρύφα τῶν ἄλλων, clam aliis. ἐναντίον ὑμῶν, coram vobis. Et diuisiua exceptiuaq;. οὐδὲν ἄνευ καμάτου, nihil citra laborẽ. μὴ θύειν ἄτερ ἀλφίτων, ne sacrificato sine farinis. πάντα ἔχει πλὴν χρημάτων, omnia habet præter nũmos. Item quę causam significant. vt σοφίας ἕνεκα, sapiẽtię causa, τοῦ του χάριν, huius gratia. Simili modo cõparatiua & superlatiua. Euripid. ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ. vt quiuis seipsum magis amat q̃ proximũ. ἥκιστα πάντων, minime omniũ. καὶ μάλιστα πάντων, maxime omniũ. Medietatis quoq; ex vi nominũ, vnde fiunt. vt ἀξίως τῆς πόλεως, digne ciuitate: quia ἄξιος dignus, τῆς πόλεως. Ex his etiã datiuũ volũt, quæ sunt similitudinis: ex vi similiter nominũ vnde nascuntur. ἴσα τοῖς γεννῶσιν ἐθεράπευσεν αὐτούς. æque ac parentes illos obseruauit. ὁμοίως τοῖς παισὶν ἐπαίδευσε. perinde ac filios erudiuit. Porrò datiuũ exigunt etiam congregatiua. ἅμα τῷ λέγειν, cum dicto. ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, vna cum aliis.

Accusatiuũ vero iuratiua & abiuratiua. νὴ δία, per iouem. νὴ τὴν δήμητρα, per cererem. μὰ δία, non per iouem. ὦ vero cum vocatiuo construitur, & quũ vocantis est, & quũ admirantis. ὦ φίλε παῦε. ὦ θαῦμα θαυμάτων. Nam ὢ admirantis cum genitiuo, semper acuitur. Positiua, instar passiuorum verborũ, datiuũ fere recipiunt ante se ratione personæ agentis, post se vero syntaxin sui verbi. Demosth. φημὶ δὴ, διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ὑμῖν. aio itaq; bifariã à vobis præstandum rebus auxiliũ. Interdũ accusatiuũ ante se sicut infinitiua, in quæ resoluũtur. Aristote. ἐπι

σκεπτέον οὖν τὰ μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναῖκα. i. χρὴ, ἢ ἄξιον ἐπισκέπτεσθαι. Reperiuntur etiā absq; casu. vt ἰστέον ὅτι sciendū q. λαλητέον ποιητέον. idest ἄξιον λαλεῖν ποιεῖν actiue. Attici addūt verbū ἐστί. λαλητέον ἐστί, ποιητέον ἐστί.

Praeterea quaedā eleganter suis casibus postponūtur. vt δυοῖν ἕνεκα, duorum causa. τούτων χωρίς, citra haec. ἐμοῦ χάριν, mei gratia. Interdū media locantur inter adiectiuū & substantiuū. Demosth. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας. priuatae causa simultatis.

Alias aduerbiū, verbo & caeteris orationis partibus per cōpositionē & citra illam coniungitur. Copulantur autem eidem verbo cōplura. vt καλῶς καὶ σοφῶς καὶ συντόμως καὶ δεινῶς εἶπεν. pulchre docte cōpendiose et eloquenter dixit. Iungitur quoq; alterū alteri. vt ἕως τότε, vsq; tunc. ἕως πότε, quousq;. μέχρι πότε, μέχρι πόρρω diu. μέχρις ἐνταῦθα, hactenus. ἄχρι ποῦ, μέχρι ποῦ quousq;. πρὶν ἢ, antecq;. πλὴν εἰ μὴ, nisi. ἐκτὸς εἰ μὴ, χωρὶς εἰ μὴ, praeterquā. μὴ οὐχί, neutiquā. οὐ μὴ, μήποτε nunquid forte nunquā. Item cōiunctionibus multipliciter. vt καὶ μάλα, admodum. οὐκοῦν igitur. οὐ γὰρ ἂν nequaquā. πλὴν εἰ τόδε nisi hoc. Itidem ἐκτὸς εἰ et χωρὶς εἰ. nisi, praeterquam.

Quandoq; redundant secundū Atticos. qui gaudent geminare vocabula idem pollentia. Aristoph. in nubibus quatuor cōtinua posuit. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις. Sic ὅτι positū videtur praecedentibus verbis λέγω, φημί, et aliis eiusdē significationis. Lucia. φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἤτινα τέχνην μετιέναι, περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ. sic respondebit, si tamen iusta veraq; dicere velit. nauigare quidē aut terram colere aut militare, artēue quāpiā exercere, superuacaneū mihi videtur. Cuius locum interdū occupat ὡς. Aesop. τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο. illa vero respondente: bubulci & pastores, me sibi infestam suspicabantur. Rursus alicubi secum affert subauditū verbū, nota cōsidera, siue notant tradunt, aut notādum sciēdū, aliudue eiusmodi. Exēplorū referta sunt grāmaticorū & scholiastarū volumina. E diuerso aliquādo subticent, praesertim ἕνεκα et ἕνεκεν in significatione causae & finis, vt in verbis dictū est. q̄sq; haec sint q inter cōiūctiones annumerēt.

SCHOL. *Aduerbia per se ponuntur. ut* αἶ αἶ, *et* φεῦ *apud Euripi. et Sophoclem. saepe solis uerbis iunguntur. ut* τρὶς ἦλθε, *ter uenit.* ἐφεξῆς εἶπε, *deinde dixit. Quandoq; solis casibus,* ὦ τοῦ μεγέθους. *alias uerbis & casibus. ut* ἐκτὸς τῆς πόλεως οἰκεῖ, *extra ciuitatem habitat.* εὖ ἔχει ὑγιείας, *bona ualetudine est. Quā*

doq; etiam alijs casibus præter proprios. ut ὤμοι ἐγὼ δειλή, heu me miserã. et ὤμοι πηλέως υἱέ, apud poetam. οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, apud Aesopũ. Οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ, apud Aristoph. Alias etiam præpositione interposita suũ amittunt casum. μέχρι πρὸς τὴν σελήνην. ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν. Interdũ duobus casibus anteponuntur. ut apud Aristoph. ὦ γῆ τοῦ φθέγματος. et iterum. ὦ ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Quin & aliqua sunt, quæ nunc casibus, nunc uerbis, nũc utrisq; iuncta reperiũtur. ut ἕως τούτου, hucusq;. ἕως ἦλθε, donec uenit. ἕως οὗ ἦλθε, quousq; uenit. Porrò, qđ de adiectiuis noĩb9 alias diximus, ea uidelicet in neutris termĩationib9 aduerbiascere, idẽ quorũdã substãtiuorũ accusatiuis accidit: suppressa ꝓpositione κατὰ. ut τέλος deniq;. ἀρχὴν initio, primũ. Cæterũ ἀρχὴν et τὴν ἀρχὴν, alias quoq; pro sane ēt prorsus usurpãtur: et cũ negatione pro ικῳ prorsus, uel neuti quã. Plutar. in Homero. ἀλλ' οὕτως ἐγκρατῶς ἔχει, ὡς μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος ἐπιμνησθῆναι. uerũ ea fuit modestia, ut ne nominis quidem sui prorsus meminerit.

De vsu aduerbiorum localium & de loci differentiis. Cap. 24.

ADuerbia localia in triplici sunt differentia. in loco, de loco, ad locũ. Ποῦ, idest vbi, quærit de habitudine in loco. ποῦ ἐστί; vbi est? Cui respondent, ἔνθα ὅπη ὅπου οὗ σὺ ἦσθα. idest vbi tu fuisti. Item τῇδε ἐνθάδε ἐνταῦθα, hic. αὐτόθι αὐτοῦ, isthic. ἐκεῖ, illic. ἑτέρωθι, in altero loco. ἄλλοθι alibi. πανταχοῦ vbiq;. ἀμφοτέρωθι ἑκατέρωθι, vtrobiq;. εἴσω καὶ ἔνδον intus. ἔξω, et interdũ ἐκτός, foris. ἄνω supra. κάτω infra. οἴκοι domi. ἀγρόθι in agro. Ἀθήνησι Athenis. θύραθι, foris.

Πόθεν vnde, quærit de loco. πόθεν ἔρχῃ; vnde venis? Cui respondent hæc. ὅθεν σὺ, vnde tu. ἐντεῦθεν hinc. ἐνθένδε hinc vel isthinc. αὐτόθεν isthinc. ἐκεῖθεν illinc. ἄλλοθεν aliunde. πανταχόθεν vndiq;. ἀμφοτέρωθεν ἑκατέρωθεν vtrinq;. ἑτέρωθεν altrinsecus. ἔσωθεν ab interiori loco. ἔξωθεν ab exteriori. ἄνωθεν superne. κάτωθεν inferne. οἴκοθεν domo. ἀγρόθεν ex agro. Ἀθήνηθεν Athenis. θύραθεν foris.

Ποῖ, quærit de motu ad locũ. ποῖ πορεύῃ; quo pgis? cui respõdẽt ὅποι σὺ, quo tu. ἐνθάδε ἐνταῦθα, huc vel isthuc. δεῦρο ὧδε huc. ἐκεῖσε illuc. πανταχόσε, ad oẽm locũ. ἄλλοσε alio. ἀμφοτέρωσε ἑκατέρωσε vtroq; versũ. ἑτέρωσε, versus alterã partẽ. ἔσω intro. ἐκτὸς foras. ἄνω, sursum. κάτω deorsum. οἴκαδε domũ. ἀγρόσε ad agrũ. Ἀθήναζε Athenas. θύραζε foras.

Vsurpãtur autẽ reciproce localia pro tẽporalib9, & tẽporalia ꝑ localib9. vt μέχρι vel ἄχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. vsq; ad diẽ illũ. et μέχρι πρὸς τὸν οὐρανὸν, vsq; ad cœlũ. sic ἄνωθεν, supne & ab antiquo. ἔνθα vbi & tũc. πόῤῥω ꝓcul et

olim. Quin etiã p idẽ aduerbiũ aliqñ vtrũq simul interuallũ innuit, loci tẽ porisq. Nã quũ dico, μεταξὺ λέγων, vel μεταξὺ λόγων ἐβόησε: iter dicẽdũ ex clamasse significo: hoc est quũ dicebat, inter verba ipsa clamorẽ inscuisse. ¶ Ad hæc aliqua horũ ad diuersas quoq species ptinẽt, vt ἀνωτέρω πορρωτέρω, præter locũ, etiã ad comparationem. ἔξω et ἐκτὸς, ad exceptionẽ.

SCHOL. *Tres tãtũ reperim⁹ apud græcos aduerbiorũ localiũ species. Nã quartã illã habitudinẽ, ĩ qua p locũ, præpositione fere explicãt. διὰ τοῦ ἀγροῦ p agrũ. Tres quoq; sunt quorũdã differẽtiæ, iuxta psonarũ primæ secũdæ & tertiæ distinctionẽ. Itaq; ἐνθάδε hic, ad primã attinet: αὐτόθι istic, ad secũdã: ἐκεῖ illic, ad tertiã. Quorũ tamẽ quædã alicubi ad plusquã unã habitudinẽ usurpãtur, ut εἴσω intro & intus. ἄνω supra & sursum. κάτω infra & deorsum. ἔξω foris & foras. πόῤῥω longinq;, & in longinquũ locũ. ἐνθάδε hic istic illic, & huc istuc illuc. Itẽ ἐντεῦθεν. hinc istinc illinc. δεῦρο ὧδε τῇδε ἐνταῦθα, hic & huc. αὐτοῦ, ibi istic illic. Itẽ ποῦ ubi & quo. που encliticũ alicubi & aliquo. Rursus aliqua bina uni habitudini seruiunt. ut ποῦ et πῆ ubi. ἐντὸς καὶ ἔνδον intus. ἔσω καὶ εἴσω, intro. ἀλλαχοῦ et ἀλλαχῆ alibi. Quin etiã terna & eo ampli⁹ interdũ reperiũtur, si poetica in hũc numerũ recipiam⁹. Ad hæc sunt quæ eodẽ significato multiplicãtur in illis trib⁹ locis. ut ἀλλαχοῦ ἀλλαχόθεν ἀλλαχόσε, et ἄλλοθι ἄλλοθεν ἄλλοσε, quorũ posteriora hæc priorib⁹ receptiora sunt. Itẽ πανταχοῦ πανταχόθεν πανταχόσε, et πάνταθι πάντοθεν πάντοσε, et his adhuc receptiora ἑκασταχοῦ ἑκασταχῆ ἑκασταχόσε. Aduertẽdũ autẽ in significatione loci, nõ minus esse in usu noĩa cũ præpositionibus, quã aduerbia ab illis deformata. Dioge. λέγε αὐτῷ, ὅτι ἴσον ἐξ ἀθηνῶν εἰς Μακεδονίαν, τοσοῦτον καὶ ἐκ Μακεδονίας εἰς ἀθήνας. dicito ei, q quãtũ distãt Athenæ à Macedonia, tantum Macedonia distat Athenis. ἀθήνηθεν uero et ἀθήναζε attica sunt. Sic ἐν οὐρανῷ, in cœlo. εἰς ἀγρὸν, in agrum. ἐκ τῆς οἰκίας, domo. &c.*

De vsu aduerbiorũ tẽporis & quomodo verbis iungantur. Cap. 25.

TEmporaliũ, νῦν cuiuis tẽpori accõmodat, excepto hypsyntelico. νῦν ποιῶ nũc facio, ἐποίουν faciebã, ἐποίησα πεποίηκα feci, ποιήσω faciã. Ei⁹ extrema sunt, ἄρτι ἐποίησα modo feci, & αὐτίκα ποιήσω cõtinuo faciã. ἀεὶ q cuilibet tpõrũ differẽtię cõgruit. Siliter ὅτε quũ, et τότε tũc, pterq παρακειμένῳ. οὐδέποτε nunq, & οὐκέτι nõ vltra, & οὔπω nõdũ, pterito & præsenti. ἤδη iã, præterito & futuro. diciturq de tpe proximo. πρῴην nuper, et πάλαι olim, et οὐδεπώποτε nunq, solis præteritis. Ediuerso εἰσαεὶ in æternũ, et αὖθις rursum, soli futuro: nõnunq etiã pręsenti. πρὶν præterito indicatiui adiũgitur, πρὶν εἶπε, priusquã diceret vel dixisset. Item infini-

tivi, πρὶν εἰπεῖν. et interposito ἤ, πρὶν ἢ εἰπεῖν, antequã diceret. et cũ subiunctiuo, quũ sermo est de re futura, πρὶν γένηται, antequã fiat. et ἂν interposito, πρὶν ἂν γένηται. Ἕως quoq; præterito indicatiui infinitiui & subiunctiui eodem modo. ἕως ἔλεγε, dum diceret. ἕως ἦλθε, donec venit. ἕως ἔλθῃ, donec veniat. ἕως ἐλθεῖν, dum veniat. et sequente ἄν. ἕως ἂν ἔλθῃ, donec veniat. Item futuro. ἕως οὕτως ἔσαι τὰ πράγματα. quãdiu ad hunc modũ res erunt. Additur etiam huic articulus οὗ. ἕως οὗ quousq;. Ἄχρι et μέχρι eandẽ fere syntaxin habent cum ἕως. Item ἄχρις ἄν. μέχρις ἂν ἔλθῃ, quousq; vel donec veniat. Item ἄχρις οὗ, μέχρις οὗ. &c.

SCHOL. *Aduerbia temporalia certis fere uerborum modis ac tẽporibus amant copulari. Quorũ aliqua casibus etiã coniuncta reperiuntur.* νῦν *quandoq; consequentiã magis quã tẽpus significat. qua forma illi respõdere solet,* δὲ. *Demosth.* ἐγὼ μὲν ᾤμην ταῦτα ἐκεῖνον ἐρεῖν, νῦν δὲ οὐδὲν τούτων εἴρηκεν. σήμερον *hodie, cuius tẽpori adhæret, præterquã hypsyntelico & futuro. eius extremũ* ἐχθὲς *uel* χθὲς *heri, paratatico et aoristo. alterũ extremũ* αὔριον *cras, futuro. Interdũ præsenti ad actionis asseuerationẽ.* αὔριον ποιῶ, *cras facio. Inter tẽpalia sũt aliqua relatiua. ut* πότε ὅτε. τηνικαῦτα ἡνίκα. τέως ἕως. *quorũ ordo cõfunditur. pcedũt enĩ inuicẽ & sequũtur.*

De vsu aduerbiorũ hortãdi affirmãdi negãdi & prohibẽdi. Ca. 26.

HOrtatiua in vocatiuũ & imperatiuũ feruntur. ἄγε πειρῶ, eia experire. φέρ' εἰπέ, age dic. δεῦρ' ἴθι ἵνα κλάεις. apud Aristoph. i. huc accede vt plores. hic ἴθι speciem habet verbi, sicuti vbi dicitur ἴθι ποιήσων, pge facturus, δεῦρο vero adiunctũ, eius hortationẽ adiuuat. ἄγε quoq; ἄγετε, φέρε φέρετε à verbis sunt. Feruntur & in subiunctiuũ. φέρ' ἴδω, age videã. δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ κυρίῳ, venite exultemus dño. vbi cõiunctio ἵνα subauditur. ἵνα ἴδω, ἵνα ἀγαλλιασώμεθα. Affirmatiua & negatiua indicatiuis cõueniunt. ναὶ λέγω, ita dico. οὐ ποιῶ, nõ facio. Prohibitiua præsentibus imperatiui. μὴ λέγε, ne dic. μηδαμῶς ποίει, neutiquã facito. μὴ ἐνόχλει, ne pergas esse molestus. Hæc autẽ secũdis personis aoristorũ imperatiui iungi nolunt. non enim dicitur, μὴ τύψον, μὴ τύφθητι, μὴ τύψαι. tertiis recte. μὴ τυψάτω, ne verberet. μὴ γενηθήτω, ne fiat. μὴ τυπέτωσαν, ne verberent. Recte & subiunctiui secũdis. μὴ τύψῃς, τύπῃς, τυφθῇς, τυπῇς. et tertiis. μὴ τύψῃ, τύπῃ. Item primis pluralibus, μὴ τύψωμεν. etiam præsentis, μὴ τύπτωμεν. Et cum verbis affectus. δέδοικα, μὴ ᾖ, timeo ne sit. φοβοῦμαι μὴ διαλυθῇ. metuo ne dilabatur. Et cum optatiuis. ἐδεδοίκειν μὴ εἴη, timui, ne esset. Et cum indicatiuo. Thucyd. νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων

ἡμαρτήκα

ἡμαρτήκαμεν. nūc id veremur, ne ambobus frustrati simus. Lucia. ὅρα γοῦν, μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. attamen vide, ne diuersum sit. Porrò οὐ negatiuum et μὴ prohibitiuū, sæpe simul incedunt: nunc prohibitiue. Aristoph. οὐ μὴ ληρήσεις, ne nugeris: nunc negatiue. οὐ μὴ ποιήσω, non fecerim. Lucia. οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, nihil fiet iniurium. Item μὴ οὐ. Aesch. οὔτ᾽ αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι, μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικὸς, neque eo inficias, me in amorem prolapsum. Ponitur et μὴ negatiue, pro οὐ. Isocrates. ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ. si qd non ex sententia euenerit. non tamen e diuerso, οὐ pro μή.

SCHOL. *Νὴ δία per iouem, & ναὶ Anthypophoris nōnunquā seruiunt. Ad hæc ναὶ præpositum negationi μὰ, illam perimit. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. idest per hoc sceptrum. οὐ scribitur quū sequitur consonans, οὐ ποιῶ. οὐκ quū uocalis tenuis, οὐκ ἔστι. οὐχ quū aspirata, οὐχ ὅπως nedum. οὐχὶ quauis sequente, οὐχὶ ἐστιν, οὐχὶ ὁρᾷ, οὐχὶ βούλεται. Attici amāt negationes superflue geminare. apud quos οὐ μὰ δία, ualet idē quod μὰ δία, non per iouē: et οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, idē qd nullus est. Sopho. τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακὸν, necessaria fortuna nullum est maius hominibus malū. Item tres idem quod una. Plato. οὐ δυνατὸν οὐδέποτε οὐδὲν τούτων πράττειν. nihil unquam horum fieri poterit. et quatuor, ut apud Demosth. οὐ δέποτε οὐδὲν οὐ μὴ φύηται τῶν δεόντων. nō fiet unquā utile quidpiam. Inueniūtur adhuc bis plures in eodem circulo: ut apud eundē. εἰ δὲ μήτ᾽ ἐστὶ, μήτ᾽ ἦν, μήτ᾽ ἂν εἰπεῖν ἔχοι μηδεὶς μηδέπω καὶ τήμερον. Abundant quoq; alicubi cum uerbis prohibitiuis negatiuisq;. ἀπαγορεύω σοι, μὴ θεῖναι νόμον. interdico tibi, ne feras legem. ἐκώλυσε μὴ οἰκοδομεῖν τὰ τείχη. uetuit ne ædificaret muros. Item μὴ οὐ. Lucia. οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. nō negabis, te esse filiū meum. Demosth. οὐδεὶς πώποτε, μὴ οὐ καλῶς ἔχειν, ἀντεῖπεν. nullus unquā contendit, non bene habere. In his sequitur infinitiu9: alias etiā participiū. Idem. οὐδ᾽ ἂν εἷς ταῦτα ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι ἠβουλήθη, μὴ οὐ συνειδὼς ἑαυτῷ συκοφαντοῦντι. nullus hæc uiri Athenienses uellet, nisi calūniæ sibi conscius. Præcedēte uero οὐ sic οὐ μὴ, interdū sequitur indicatiuus: οὐ μήποτε βελτίους ποιήσετε, nunquā meliores facietis. sed plærūq; subiunctiuus. Inueniūtur etiam duæ negationes affirmātes. Aristoph. ἢν δὲ μὴ θέλῃ, οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας. quod si nolit, nullo pacto fiet, quin domo eyciam. Idem. οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα. non dubium, quin uos habetis meam pecuniam. Chrysosto. οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται, nemo non ridebit. Huiusmodi esse uidetur, quoties negatio adhæret comparatiuo et superlatiuo negationem includenti. οὐχ ἧττον non minus. οὐκ ἔλαττον nihilominus.*

QVædam ex iis quæ medietatis appellãtur, cuiuis verborũ tempori modoq; aptari queunt. quin & peculiariter congruũt verbo ἔχω cum genitiuo. κακῶς ἔχει τοῦ σώματος, εὖ δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μετρίως χρημάτων. est illi corpus male affectum, sed animus bene, & facultas mediocris. Quæ incremẽtũ significant, verbis adhærent, vt λίαν φιλεῖ, multũ amat. et noibus adiectiuis. λίαν σοφὸς, nimis sapiẽs. πάνυ εὔνους, admodũ beneuolus. Cõparatiua præter genitiuũ, etiã rectũ post se habẽt, interueniẽte ἤ. τί ἂν γένοιτ᾽ ἂν ἕλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός; qđ nã vlcus accidere mai⁹ potest, q̃ amicus prau⁹? Iũgũtur & soli verbo. ταχύτερον ἦλθε, celerius venit. γράφε βέλτιον, scribe meli⁹. Itidẽ suplatiua. ὤκιστα τρέχει, velocissime currit. Cõgregatiua discretiua & ordinalia verbis etiã adhærẽt. ἅμα vel ὁμοῦ ἔρχονται, simul veniunt. χωρὶς κάθηται, seorsum sedet. ἐφεξῆς βαδίζουσι, seriatim incedũt. Cõfirmatiua indicatiuis. λέγει ὅτι ἥξει, dicit q; veniet. οὕτως ἔχει, sic habet. Declaratiua post se similia præcedẽtibus expetunt. Pari forma quę similitudinẽ significant. vt ὥσπερ ἔλεξεν, οὕτω καὶ ἔπραξε. sicuti dixit, ita & fecit. οὕτω venuste sibi subiũgit δή, τοι. et δή τοι. οὕτω δὴ ἐποίησε. &c. qđ οὕτως quoq; per .σ. effertur, vocali sequẽte. οὕτως ἔπραξε. Ad hæc q̃ interrogationẽ coniecturã remissionẽ & demonstrationẽ significant, verbis fere indicatiuis iũgũtur. πῶς ἔχεις; quomodo habes? ἴσως ἐλεύσομαι, fortasse veniã. μόλις δύναται, vix potest. ἰδοὺ ἔρχεται, en venit. hoc tamẽ in sacris literis sæpe cum recto legitur. ἰδοὺ ὁ ἀμνός. ἰδοὺ ὁ υἱός σου. Optatiua, optatiuis modis. vt ὡς. εἴθε. αἴθε. εἴθε γράφεις, vtinã scribat. alias etiã indicatiuo ad significandũ voti defiuiti euentũ. εἴθε ἔγραψε, vtinã scripserit. εἴθε ἐγέγραφεν, vtinam scripsisset. Aristoph. εἴθ᾽ ἐξεκόπη πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. vtinã prius oculus mihi lapide fuisset erutus. His affinia sunt illa furoris εὐοῖ. εὐάν. Digressiua infinitiuis. ὥστε δύνασθαι, vt quis possit. et interposito ἤ. Basil. μικρότερον ἐμαυτὸν κρίνων, ἢ ὥστε τοιαύτης τυγχάνειν χάριτος. inferiorẽ meipsum iudicans, quã vt talem cõsequar gratiam. Interdum etiam indicatiuis. Demosth. εἰς τοῦτο ἧκεν ἀναιδείας, ὥστε τολμᾷ λέγειν. eousq; impudentiæ prorupit, vt audeat iactare. Qua forma inuenitur quoq; vsitatum ὡς. Heliodo. ὡς μή τινα ἐγγενέσθαι ὑπόνοιαν. ne qua suspitio suboriretur. Hinc illa, ὡς φάναι, ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, vt ita dicatur. et similia. Ἔστων, esto tertia persona pluralis optatiui: et ἔστω secunda imperatiui singularis, à verbo εἰμί, quandoq; aduerbiascunt. Quarum vsus est in transitionibus quũ admisso præcedenti, aliud inducitur.

vt ἔστι. τί δὴ σοι παῖς ὁ τοῦ λαερτίου. Demosth. ἴσω συγχωρῶ σοι. esto concedo tibi.

SCHOL. *Aduerbia incremẽti decrementiq; & cõparationis, multipliciter inter se & cum alijs miscentur. ut* πάνυ σφόδρα, *nimis ualde.* πολλῷ μᾶλλον *et* πολὺ μᾶλλον, *multo magis. Item* πολὺ ἥκιστα, *multo minus.* ὅτι πλεῖστα, *quã plurima.* ὡς μετριώτατα, *quã modestissime.* ὡς ἐνι μάλιστα, *quã maxime fieri potest.* ὡς ἐδύνατο ἄριστα, *quã optime potuit.* εὔνους ὁμοίως τοῖς μάλιστα. *beneuolus ut q maxime.* ὡς ὅτι τάχιστα, *quã celerrime.* πρόσθεν ὀλίγον, *ante paulum.* μικρῷ πρόσθεν, *paulo ante. Sic* μικρὸν ὕστερον, *paulo post.* ὅσον *ferme.* ὀλίγον ὅσον, *tantillum.* μικρὸν ὅσον, *pusillũ.* ὅσον τάχιστα, *quã celerrime.* ὅσον οὔπω, ὅσον οὐ, *ferme.* ὅσον οὐδέπω, *fere quã primũ,* ὅσον οὐκ ἤδη. ὅσον αὐτίκα, *protinus fere.* ὅσον πλεῖστον, *quã plurimũ.* θαυμαστὸν ὅσον, *et* θαυμαστὸν ἡλίκον, *mirũ ĩ modũ. et alia.* Optatiua, *quũ sibi asciscunt uerbũ* ὤφελον ὤφελες ὤφελε, *ut plurimũ in infinitiuũ feruntur.* ἰλ. γ. αἴθ' ὄφελες ἄγαμός τ' ἔμεναι, ἄγονός τ' ἀπολέσθαι. *Euripid.* εἴθ' ὤφελ' ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος. *Sic* ὡς ὤφελον ἀκοῦσαι, *utinã audissem. Quãdoq; uerbũ ipsum solũ optatiue ponitur. Demosth.* ἐπειδὴ δέ, ἃ μήποτ' ὤφελον, συνέβη. *quãdo ea acciderũt, quæ quiuis nollet. Sic Terent. nolle factũ dixit. Itẽ* ὄφελον *per. o. sæpe utinã significat cũ præterito.* ὄφελον ἦλθες, *utinã uenisses. et cũ optatiuo. Psal. 118.* ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. *utinã dirigãtur uiæ meæ.* Ὡς *ad multas species pertinet. Nam & similitudinem siue comparationem significat.* οὕτως ἐποίησα, ὡς ἐκέλευσας, *ita feci ut iussisti.* θεὸς ὥς, *ueluti deus. et relationem.* ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. *sic illi inter se loquebãtur: et admirationẽ.* ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστί, *quã molesta res est. et uotũ. Euripi.* ὡς ὄλοιτο παγκάκως, *ô si pessime perijsset. Etiã auget. unde* ὡς ἀληθῶς, *admodũ uere:* θαυμαστῶς ὥς, *mirũ in modũ. et similia. Valet quoq; postquã. Demosth.* ὡς τὰ παρ' ὑμῶν ἐπύθοντο, *idest* ἐπεί. *Itẽ ad. Aristoph.* ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν, *perrexi ad deũ. et q̃ etenĩ tanq̃ quasi ut sicut circiter. Itẽ quomodo, unde* ἔστιν ὥς, *quodãmodo.* &c.

De coniunctionũ omniũ vsu & syntaxi. Cap. 28.

Copulatiuæ sensũ & dictiones atq; orões copulãt. vt καὶ μὲν δὲ τὲ ἀλλὰ ἀτὰρ, αὐτάρ. Eqb⁹ καὶ dictionib⁹ pponit. vt σὺ καὶ Πέτρος, tu & Petr⁹. Qũ geminet, simile qddã priori exiget posterior. καὶ Σωκράτης γράφει. καὶ Πλάτων. Hic q̃a post priorẽ cõtinue seqtur nomẽ: nõ licet verbũ subijcere posteriori. Quãdo verbũ idẽ repetit, tẽp⁹ est diuersũ. καὶ γράφω καὶ γράψω, et scribo & scribã, et modus. καὶ γράφεις, καὶ γράψον. et scribis, & scribito. Qd si mod⁹ idẽ sit ac tp̃s, verba diuersa esse oportet. καὶ περιπατεῖ, καὶ δια-

λέγεται, et deambulat & disputat. Τὲ postponitur dictionibus. sed ipsi καὶ
præponitur. πέτρος τὲ καὶ σύ. ἰλ. β. ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες. Μὲν in-
ceptiua est. cui respondet in altera oratione, δέ. verum ambæ dictionibus
postponūtur. ἄλλοι μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δ᾽ ἀμήσονται. alii quidem semi-
nant, alii autē metent. Quādoq; pro δὲ respondet ἀλλά. ἰλ. ε. τυδεὺς μικρὸς
μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Tydeꝰ paruꝰ qdē erat corpore, verū pugnax.

Disiunctiuæ res disiungētes, orationē & partes eius cōnectunt. vt ἢ ἤτοι,
quæ inter similia locantur. ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα. vel nox, vel dies. Hic ἢ sibi ipsi
præcedit: alias sequitur post ἤτοι. ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. aut bonum, aut ma
lum. ἢ per se etiam explanatiua est: quū videlicet alterum mēbrū diuisionis
eligendū definitur. vt βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, idest ma
lo ego populū seruatū quā perditū. vel et non perditū. θέλω τύχης σταλαγ-
μὸν, ἢ φρενῶν πίθον. malo fortunæ stillam, quā prudentiæ doliū. Item dubi
tatiua cum interrogatione. ἰλ. β. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι; an adhuc etiā
auro eges? et sequente negatione. ἰλ. ι. τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας
ἀτρείδης; ἢ οὐχ᾽ ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο. Demosth. πότερον ταῦτα πάντα ποι
ῶν, ἠδίκει, καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην, ἢ οὔ; vtrum ne hęc faciens,
iniquus erat, et fœdera pacēq; rumpebat, an non? Quibus in locis præter
dubitationem, vim quoq; habet soluendi, sicut an apud Latinos.

Continuatiuæ res ex euentu & conditione suspendunt. vt ἐὰν εἰ εἴπερ
εἰδὴ εἰδήπερ, quæ post se subiūctiuū exigunt. ἐὰν ἀπολύσω αὐτούς. si di
mittā eos. quanq; ἐὰν à plærisq; inter causales recensetur. εἰ vero raro sub-
iunctiuo præponitur: crebro indicatiui paratico in re incerta & conditiona
li. Demosth. εἰ γὰρ ἠβούλεσθε, τί ἦν ἐμποδών; si enim voluissetis, qd fuisset
impedimēto? Idē. εἰ δὲ τοῦτο ἐποίει ἕκαστος, ἐνίκων ἄν. si hoc vnusquisq; face
ret, vicissent vtiq;. Itē optatiuo i eodē ferme significato. εἰ βούλοιο, si velles.
& addito ἂν, εἰ βούλοιο ἄν. Alias præsenti & præterito adiūgitur in re certa.
Lucia. καὶ εἰ μέν τις ὠφώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦ-
το πολυπραγμονῶ. postponuntur autē aliquando aliis orationibus. vt. ἰλ.
α. ἦκεν γηθήσαι πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο.

Sub cōtinuatiuæ e diuerso rem subsistentē ponūt. vt ἐπεὶ ἐπείπερ ἐπει-
δὴ ἐπειδήπερ. quæ indicatiuis magis cōgruūt. ἐπειδὴ ταῦτα οὕτως ἔχει,
siquidem hæc ita habent.

Causales, quæ finē & causam significant, vt ἵνα ὅπως γὰρ ὅτι, subiūctiuū
fere exposcunt, vt ἔρχεται ἵνα διαλέγηται, venit vt disputet, vel ἵνα διαλέγη-

ται ἔρχεται. κοπιῶ, ἵνα σωθῶ, laboro, vt salutē assequar, vel ἵνα σωθῶ κοπιῶ.

Ad hæc, ἵνα quādoq; paratatico iungitur, siue optatiui indefinito ad incerti quidpiā significandū. Lucia. ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, ἵν᾽ ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. infra nares maxime oportuit eos coronari: quo voluptatis quā plurimū attraherent. Ὅπως fere finem innuit. vt διανοεῖται, ὅπως διδάξῃ. cogitat quemadmodū doceat. Item cum indicatiuo pro πῶς. Demosth. σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσι. hoc autē considerate, ne verba iactent. Quādoq; suppressum habet verbū ὅρα vide, vel σκόπει considera, vt alias dictum est. Γὰρ semper postponitur alteri dictioni, sicut δὲ. Aristoph. οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Nam videntes cæcis præimus. ὅτι διότι καθότι, et id genus aliæ indicatiuo iungūtur. ἐφῶ infinitiuo. ἐφῶ ποιήσειν, ad faciendum. ἐφῶ δοῦναι, ad dandum. & indicatiui futuro, vt ἐφῶ γράψει, vt scribat. & præterito, quū significat quoniam. vt ἐφῶ ἔγραψε, quia scripsit.

Aduersatiuæ, quib⁹ aduersamur & opponimus aliquid, dictionib⁹ præponuntur & postponūtur. vt καίτοι, εἰκῆ, καίπερ, ὅμως, ἔμπης, ἀλλά.

Illatiuæ quę ratiocinationibus & illationibus seruiunt, postponūtur dictionibus. vt ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, οὖν, τοιγαροῦν, ἄρα, τοίνυν, τοιγάρτοι. ἀλλὰ et ἀλλαμὴν præponūtur. πᾶς ἄνθρωπος ζῶον, omnis homo animal. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία, atqui omne animal substātia. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία, omnis igitur homo substantia.

Dubitatiuæ, quæ dubitationibus & percontationibus accōmodantur, præcedere in oratione solent. ἆρ᾽ οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ; nunquid igitur bonum est voluptas? sic μῶν an. μὴ num.

Expletiuæ, aut ornamēti gratia, aut explendi carminis necessitate adhibētur. vt δὴ δῆτα μὴν ἂν πὲρ γὲ γοῦν. quę fere postponūtur. Hę tamē interdū suæ significtionis sunt. vt γοῦν γὲ, q̄ extenuationi seruiunt, & δὴ cōfirmationi ac transitioni, & πὲρ quæ aduersantis est. Item ἂν indefinita cum subiunctiuo. ὅσα ἂν εἴπῃς, quæcunq; dixeris: & potentialis cū præsenti & futuro optatiui. iūgitur etiā futuro indicatiui. οὐκ ἂν ἐρεῖς. sed hoc rarum est. Illud frequentius, ἐδιδώκει ἂν, ἔλεγεν ἂν, et εἶπεν ἂν, ad actionem incertā designandā. idest dedisset vtiq;, diceret vel dixisset, siue poterat dicere. Nā in talibus ἂν inclusum habet verbū possum. Vbi plærumq; verbo subiicitur: alias cum subiunctiuo constrūcta, præponi solet.

Præterea cōiunctiones alias pro aliis poni receptissimū est, vt ἀλλὰ pro

καμπτὰς περ οὐκ ἔχει. Theod. cur uēter opimus admodū esse solet. utrū q̄ cibo pro-
pinquus est. dūq; cætera mēbra ex uētre hauriūt, uēter ipse sibi sæpius ingerit. an quo
niā minime uēter laborat. flexibus enī hic nullis cōtorquetur. Alias ubi ratio simplex
est, ἢ tātū apponitur. ut in eiusdē secti. 5. proble. 3. διὰ τί ἡ γαστὴρ μόνον λεπτύνεται
τῶν γυμναζομένων. ἢ ὅτι πλείστη ἡ πιμελὴ περὶ τὴν γαστέρα. Theodo. cur uenter
tātūmodo extenuatur, eorū q̄ se exercitationi dederūt. An quoniā uēter pingue ample
ctitur plurimū. Hic autē et in similib9, apte ne soli ἢ respōdeat an sola: et subyciēdū ue
huic semp sit interrogationis signū, qd in græcis exēplaribus nō est, alij uiderint. Il-
lud nō indignū animaduersione: q̄ Alexāder Aphrodisiēsis Aristotelis interpres, pro-
blemata sua ppetuo soluit p ὅτι. i. quoniā, præpositis alicubi uerbis λέγω uel φημὶ
idest dico uel aio q̄, aut per simile quidpiā absq; dubitādi notis. quin etiā Aristoteles
ipse aliquoties usurpat ὅτι ac διότι seorsum, & absq; ἢ, sed raro admodū. At Plu
tarch9 problemata Romanorū Aristotelico more exoluit, per πότερον uidelicet atq;
ἢ: extera uero inducta statim ratione aut narratione, simpliciter interpretatur absq;
dubitandi particulis. Ἵνα quandoq; usurpatur pro ὅπου aduerbio loci, idest ubi. ἵνα
δέος, ἵνα καὶ αἰδώς. ubi timor, ibi & pudor. Causales siue finales & continuati
uæ, quū incerti qdpiā præ se ferunt, optatiuo iunguntur, aut indicatiui indefinitis pa
rataticisue. ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut spectaret. εἰ γὰρ ἑώρων, ἀπέφυγον ἄν. si ui
dissem, utiq; aufugissem. Sic εἰ ἐθεασάμην, θεασαίμην. Quod si præsens aut præteritū
indicatiui huic demus, iam fiet subcōtinuatiua. i. siquidem. ut εἰ ὁ θεὸς πάντα οἶδεν,
siquidem deus omnia nouit. εἰ ὁ ἄνθρωπος ζῶόν ἐστι, si homo animal est. In sacris lite
ris cū indicatiuo seruit abiurationi. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ
σημεῖον Mar. 8. Amē dico uobis, si dabitur generationi huic signū. i. neutiquā dabi
tur. Quæ forma ab Hebræis sumpta est. Latini addere solēt dispercam, uel emoriar si.
Etiā cū indicatiuo interrogat & dubitat. Actu. 1. οἱ μὲν οὖν συνελθόντες, ἐπηρώτων
αὐτὸν λέγοντες, κύριε εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ
ἰσραήλ; ὅτι tripliciter accipi solet nominaliter quū interpositā habet hypodiastolē.
ὅ,τι. i. qdcūq;. est enī neutra termīatio ab ὅστις ἥτις, ὅ,τι. qcūq; qcūq; qdcūq;. Et cō-
iūctiue ad significādā causā. i. qa quoniā. Itē aduerbialiter ad augēdū. ὅτι τάχιστα q̄
citissime. et ad cōfirmādū atq; explanādū. λέγει ὅτι ἥξει, dicit q̄ ueniet. Ἄν quæ rē
actionēue in potētia sistit, præteritis pfectis nō iūgitur: qppe q̄ ea pfectā actionē signifi
cent. Amat autem futura præterita impfecta plusquā perfecta & indefinita, q̄ hæc im-
perfecte fere & indefinite significent. sed inprimis tempora optatiui. qui modus am-
biguis narrationibus deseruit: sicut ediuerso indicatiuus definitis. unde indicatiuo
magis congruunt aduerbia confirmatiua & coniunctiones causales, et aliæ similes.

Tādē quoniā coniūctiones, & secū & cū aduerbijs tam in syntaxi, quā etiā in cōpositione subinde cōmiscētur: et alioqui in huiuscemodi particulis emphasis plerumq; aut uenustas quædā, uel secreta orationis uis latet: catalogum earū hic attexam cum latinis interpretationibus. Καὶ γὰρ etenim. καί τοι καὶ, καὶ γὰρ αὖ quin etiam. καὶ γὰρ καὶ, καὶ μὴν δὴ καὶ, καὶ δὴ καὶ etiam adhuc atq; adeo. ἀλλὰ καὶ sed etiam. ἀλλὰ δὴ καὶ atq; etiam. καὶ μὴν, καὶ μὴν καὶ quin etiam. καὶ δῆτα equidem. Τὸ μὲν τὸ δὲ. et τῇ μὲν, τῇ δὲ ualent τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, idest partim, uel cum tum. πάνυ μὲν οὖν, πάνυ γε, καὶ μάλα sunt asseuerantis idest admodū sanè quidem. μέντ' ἂν utiq;. μέντοι uero. οὐ μὲν δὴ minime uero. μὲν γὰρ δὴ itaq;. Δὲ, autem uero, interdum seruit asseuerationi. Herod. εὗρε χρήματα μὲν οὔ, τὸν νεκρὸν δὲ. pecunias quidem non inuenit, cadauer autē.s.sic. δέ τοι idem est cum γάρ τοι, idest etiam uero. δέ γε, δέπου. idem quod δέ. Τε q;. οὔτε neq;. τά τε ἄλλα καὶ ὅτι, cum ob alia, tum. τε et καὶ eleganter uerti solent per cū et tum. Ἤτοι siue. idest. ἤγουν, ἤτουν idest, uidelicet. ᾗ qua ratione eatenus. ᾗπερ qua quidem ταύτῃ quatenus hoc pacto itaq; idcirco. ταῦτα δὲ, ταῦτα δὴ, ταῦτ' ἄρα. hac de causa. Εἰ si nunquid. εἴπερ si siquando quandoquidē. εἰδ' ἄρα, εἴπερ ἄρα, εἰ δὲ μὴ sin minus alioqui. εἰδ' ἄγε pro ἄγε δὴ, uel pro εἰ βούλει ἄγε. εἴ, που. εἴ, πως. εἴ, πη si. Ἂν ἐὰν ἢν si. κἂν q. si sin etsi atq; adeo. κἂν εἰ etiam si. κἂν εἰ μὴ tametsi etsi non. ἐάν δὲ q. si quid si.

Ἐπειδὴ, ὅπου, ὁπηνίκα quādoquidem. ὁπότ' αν, ἐπειδ' ἂν quādo quādocunq; postquām. ἐπειδὴ τάχιστα simul ac. alias ὅπου, ὁπηποτε et ὁπιδήποτε ualent quodcūq;. ἐπεὶ quidem quādo postquā alioqui. ἐπεί τοι alioqui. Ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε, ἐφ' ὅτῳ ut quare quāobrem. ὅπως ut quomodo postquā quemadmodū. ὅπως ἂν, ὡς ἂν quocūq; modo quonā pacto. ὡς μὴ, ὅπως μὴ ne ut ne. Γὰρ enim. γάρ που, γάρ τοι, γὰρ δὴ, γὰρ δήπου, γάρ τ' ἂν, γάρ τοι ἂν, γὰρ ἂν, ferè idem pollent quod γὰρ. μὴ γὰρ δὴ, οὐ γὰρ δὴ, οὐ γὰρ ἄν που. idest minime, absit. ἦ γὰρ ἂν nam si alioqui. οὐ γὰρ ἂν alioqui neutiquā enim. Μὴ ὅτι, οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως nō modo nedum non solū non. οὐχ ὅτι μὴ non quin. οὐχ ὅπως, οὐχ ὡς non ut. οὐ γὰρ ὅπως neq; enim tantū. μὴ γὰρ ὅτι nō enim solū. μὴ ὅτι μὴ, nisi. Ἀλλὰ sed sed etiā. ἀλλὰ νὴ Δία, et νὴ Δί' ἀλλὰ at enim at Hercule. ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὴ at enim sed enim. ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' οὖν, ὅμως δ' οὖν attamen. ἀλλά τοι at uero atqui. ἀλλὰ μὴν at uero enimuero atqui. οὐκοῦν atqui nempe. οὔκουν minime nōne. οὐ μὴν ἀλλὰ, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ, οὐ μέντοι ἀλλὰ. at uero enimuero. οὐ μὴν nec uero. οὔτε μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μέντοι, οὐ μὴν οὐδὲ, οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ neq; tamen. ἦ μὴν nempe. καὶ μὴν uere cæterū. μέντοι uerūtamen rursum. μέντοι γε uerum. ἀτὰρ cæterum. ἔμπης tamen. καί τοι atqui tametsi quāuis & quidem. καίτοιγε quanq̄, εἰ

καὶ

καὶ etiā si. καὶ εἰ et si. οὐ μήπω, οὔπω nondū. οὐ μὴν οὖν, οὐ μὴν οὖν γε neutiq̃ atqui nō.

Τοίνυν atqui igitur uero. ἔτι τοίνυν iam uero. οὐ τοίνυν neq; uero. ἄρα igitur. ἄρα οὖν ergo, itaq;. ἄραγε igitur. καίτοι itaq;. καὶ δὴ continuo. ταῦτ' ἄρα igitur, idcircò. ταύτῃ ideo propterea. Ἆρα num. ἆρα μὴ nunquid. ἀλλὰ μὴ nunquid, non autem. ἀλλ' οὐ, ἀλλ' οὐχὶ an non, non etiam. ἦ οὐ, ἦ μὴ an non. ἦ γὰρ nonne. ἀλλ' ἦ nunquid. τί μὴν, πῶς δ' οὒ quid ni? μὴ ἆρ' οὐ an non. ἆραγε, ἆρ' οὖν, utrum igitur. ἆρά ποτε utrum tandem. οὐ γὰρ an non. μῶν num. μῶν μὴ nonne. ἢ an alioqui quàm potiusquā uel. Μὴ nunquid. μήποτε an non potius, uide ne forte, fortasse, nunquam neutiquam. μήτοι, μήτοιγε ne, minime, non. οὔτοι, οὔποτε. nequaquam, absit, non. Ποῦ ubi fortasse uidelicet. Δήπου, δῆτα nimirum nempe tandem. μὴ δῆτα absit nequaquam. οὐ δῆτα, minime. οὔτι που, οὔτι μὴ num forte non. μήτι, μήτιγε, μήτιγε δὴ, μήτι δὴ, μὴ ὅτιγε, μὴ ὅτι δὴ, μήτοιγε, οὐχ ὅπως, nonsolum non nedum. οὐχ ὅσον, οὐχ οἷον nedum.

Δὴ iam demum porro. φέρε δὴ age uero. τί δὴ; τί μὴν, τί οὖν, τί δὴ οὖν quidnam. γὲ, ἀλλὰ, ἀλλάγε, ἀλλ' οὖν γε saltem. γε δὴ, γέτοι, γὲ οὖν certe quidem, certe uero. μὴν, γοῦν dumtaxat certe quippe, at certe. γε μὴν quidem uero. χολῆγε, χολῆγ' ἂν uix, nullatenus. Τοὶ ponitur pro γὲ. unde οὔτω τοι sic quidem, πάνυ τοι admodum, γάρ τοι, τοιγάρτοι etiam uero. αὖ, αὖ τοι uero rursum porrò. Οὖν ergo. ἀλλ' οὖν certe saltem attamen. Cōponitur οὖν cum multis nominibus. unde ὁστισοῦν, quicunq; quisquis. Item μηδ' ὁστισοῦν, οὐδ' ὁστισοῦν nullus, ὁποιοστισοῦν qualiscūq;, ὁποσοστισοῦν quantuscunq;, ὁποσοσοῦν quotuslibet, quod etiam ὁποσοσδήποτε dicitur. Sic ὁποσοσοῦν quantuslibet, ὁποτεροσοῦν et ὁπότερος δήποτε uterlibet. ὅπερ οὖν uel ὅπερ οὖν, quod quidem. Item ὥσπερ sicut. δήπου uero. δήπουθεν utiq;. μέντοι, nempe. ἤπου, ἤπουγε nonne nempe nimirum multo magis multo minus nedum. ἤπου, siue quàm quanquàm.

Ποῦ fere ad solum ornatum adijcitur. ut in illis γέπου, ὅπου, τάχαπου, ἴσως που, οὔτω που, μέντοι που. Ὅπου δὴ ubicunq; alicubi. ὅπου ποτὲ, ὅπου δήποτε ubi ubi. ὅπως δὴ quouis modo. ὅπως δήποτε utcunq;. ὅπως ποτε, ὁπωσοῦν, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπητιοῦν, ὁπηδήποτε, ὅπη ἂν, ὅπη οὖν, ὁπωστιοῦν, quocunq; modo quacunq; uia ratione ue. Sed iam finem faciam.

De literis & earum diuisione atq; accidentibus. Cap. 1.

Literę sũt apud grecos vigiti q̃tuor hac serie. α.β.γ.δ.ε.ζ.η.θ.ι.κ.λ.μ.ν.ξ.ο.π.ρ.σ.τ.υ.φ.χ.ψ.ω. Quarũ septē sũt φωνήεντα. i. vocales. α.ε.η.ι.ο.υ.ω. reliquę σύμφωνα, hoc est cõsonãtes. Ex vocalib⁹ η. et. ω. natura lõgę. ε. et. ο. natura breues. α.ι.υ. ancipites. Ex cõsonãtib⁹ nouē dicunť ἄφωνα. i. mutę. β.γ.δ.π.κ.τ.φ.χ.θ. octo reliquę ἡμίφωνα. i. semiuocales, videlicet. λ.μ.ν.ρ.ζ.ξ.ψ.σ. Ex mutis tres vocãtur ψιλά. i. tenues. π.κ.τ. tres δασέα. i. aspiratę. φ.χ.θ. tres μέσα. i. medię. β.γ.δ. Quę rursus tripliciter iter se cõparanť. Primo em̃. π.φ.β. in eadē sunt cognatione: q̃ppe quũ aere tãtũ inter se differãt. quē. π. efflat tenuē. φ. crassum. β. inter vtrãq; mediũ. Deidę. κ.χ.γ. alterã habēt cognationē interse. Pari em̃ forma solo aere differũt. quē. κ. emittit tenuē. χ. crassũ. γ. mediũ. Postremo i tertia cognatione sunt. τ. tenuis. cui similiť respõdet. θ. crassa, et. δ. vtriusq; media. Formantur autē. π.φ.β. i labiis. κ.χ.γ. in gutture. et. τ.θ.δ. in oris cauitate.

Ex semiuocalib⁹ quatuor dicũtur ἀμετάβολα. i. imutabiles. λ.μ.ν.ρ. q̃ in nominũ & verborũ inflexionib⁹ inuariatæ fere maneant: tres διπλᾶ. i. duplices: q̃ binas includant cõsonãtes. Nam. ζ. valet. σδ. ξ. vero. κσ. et. ψ. πσ. Vltima. σ. ἄσημον dicitur. i. immunis, q̃ officio careat. Dicuntur etiã ex vocalibus quędam mutabiles aliæ inmutabiles. qua de re alias dictũ est.

Lrę accidũt q̃nq;. Figura, qua vnaq̃q; visu ab aliis distinguiť. Nomē quo appellať. Prolatio, qua cuiusq; peculiaris vis aurib⁹ accipiť. Ordo, quo aliæ prępo ni, alię postponi cõsueuerũt. Et cognatio, qua alia in aliã cõmutatur.

Figuræ.	Nomina.	plationes.		Figuræ.	Nomina.	prolationes.	
Α. α.	ἄλφα.	Alpha	A.	Ν. ν.	νῦ.	ny.	n.
Β. β.	βῆτα.	uita.	b.	Ξ. ξ.	ξῖ.	xi.	x.
Γ. γ.	γάμμα.	gãma	g.	Ο. ο.	ὀ μικρόν.	o micrõ.	o paruũ
Δ. δ.	δέλτα.	delta.	d.	Π. Γ. π. ϖ.	πῖ.	pi.	p.
Ε. ε.	ἒ ψιλόν.	e psilõ.	e breue	Ρ. ρ.	ῥῶ.	rho.	r.
Ζ. ζ.	ζῆτα.	zita.	z.	Σ. σ. ς.	σῖγμα.	sigma.	s.
Η. η.	ἦτα.	ita.	i. lõgũ	Τ. τ.	ταῦ.	taf.	t.
Θ. θ.	θῆτα.	thita.	th.	Υ. υ.	ὐ ψιλόν.	ypsilon.	y.
Ι. ι.	ἰῶτα.	iota.	i.	Φ. φ.	φῖ.	phi.	ph.
Κ. κ.	κάππα.	cappa	c.	Χ. χ.	χῖ.	chi.	ch.
Λ. λ.	λάμβδα.	lãbda.	l.	Ψ. ψ.	ψῖ.	psi.	ps.
Μ. μ.	μῦ.	my.	m.	Ω. ω.	ὦ μέγα.	o mega.	o magnũ

SCHOL. Dicturi de orthographia & prosodia, recte a literis auspicamur: quandoquidem literas illa dirigit, haec syllabam ex literis constantem. Deinde τῶν γραμμάτων, i. literarum denominatio, sicuti & orthographiae, ἀπὸ τοῦ γράφειν. i. a scribendo est, ut sit γράμμα quasi scriptura. Unde grammatica ipsa dicta: cuius prima principia literae sunt, idcirco στοιχεῖα quoque, i. elementa appellatae. Post quarum divisionem, de prolatione & aliis accidentibus fusius dicendum. Literarum igitur, tam graecarum, quam latinarum veteres verasque prolationes, & si iam olim magna ex parte perneque irreparabiliter amisisse videmur, quumque aliis linguis ab incunabulis assueti, graecam latinamve tanquam peregrinas adsciuimus: operaepretium tamen arbitror eas sigillatim indagare: inito prius cum studiosis pacto, ut si quas in usum longe diversum abiisse deprehenderint, non in hoc ad amussim revocare studeant, ut statim obscurandas obtrudant abnuenti populo barbaro. Fuerat quidem aequum atque optabile, veterum normam rationemque ipsam omnino praevalere. sed nimirum consuetudo vicit: quae cum omnium domina rerum, tum maxime verborum est, ut Sulpitius Apollinaris dicebat. Quando igitur vicissitudo rerum est: serviendum tempori hac in re censeo, loquendumque non tantum cum Favorino verbis, sed & vocibus praesentibus. Enimvero quum vulgo nunc audiamus, eandem scripturam variis vocibus apud varias nationes proferri: ut a iunioribus & nostratibus intelligamur, nonnunquam cum multitudine prudentes errabimus. ne dum scioli videri volumus, nos ipsos aliis irridendos exhibeamus. Et ut exemplum latinum ac familiare proponatur: hodie hanc scripturam Cicero plerique Hispani non multo diversius enuntiant, quam Zizero: Galli contra & Valentini perinde ac si esset Sisero: Itali vero sicut Hispanice profertur chichero. Quae discordia, quum passim inter eruditos deprehendatur, quonam Palemone plausibiliter componetur? quisve Aristarchus hic ferendus erit: si is non contentus tot gentes erroris damnare suaque censuram quantumvis rectam hoc edicto promulgare. c. videlicet sequentibus e. vel. i. ut in Cicero & eiusmodi, eadem prorsus oris figura proferendum, qua sequentibus a. o. u. i. cacus cocussus & similibus: ob eam adhuc rationem in publico sic enuntiet, ut Hispani quiquro? Quod nonnulli nunc grammatici pertinaciter faciunt: quam magno apud pueros suos applausu nescio: non modico certe prudentiorum contemptu, vulgique aptq. dirisu. Denique tyronem primum moneo: ut receptissimas quasque prolationes, quatenus fieri possit, consectetur: deinde ne ubique sufficere putet, ad explicandum quarumvis literarum sonum, quod scripto praecipitur. Hic enim ut plurimum vivae vocis actio necessaria est. cum quia latinae literae quas singulis graecis, quasi eiusdem vocis opponimus, non omnes illis ad amussim respondent: tum quia nostra tempestate in varias easque barbaras voces genuinae utriusque linguae prolationes deflexae sunt. A. igitur omnino sonat ut a. B. vulgo laxius quam b. profertur, ita ut ad u. consonantem declinet. ut βίος vios. Quo vitio perpetuo laborat in Hispania Burgensis dioecesis enuntians vestia vene, pro bestia bene. Quin eadem adhuc vitium ge

minat, quũ præpostere profert, bita binũ bacca, pro uita uinũ uacca. Aetate Ciceronis β. idem sonabat quod. b. ut liquet ex quadam eius epistola ad Papyriũ Pætum. Nunc uitiose per. u. efferri uel illud argumento est, q. quũ muta sit, labijs cõprimi debuit, quemadmodũ eius tenuis. π. et aspirata. φ. Atqui. u. ediuerso labijs uallo dentiũ didu ctis efflatur. Confirmat hoc. βῆ. ouium balatus. quas. be. sonare sentimus non. ue. Cratini locus citatur his uerbis. ὁ δ' ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Is autem (inquit) fatuus, quasi ouis, be be sonans ambulat. Neq; uero reijcienda omnino sunt inarticulatarum uocum, quæ naturales animalium sunt, exempla. Γ. sonat ut. g. et quidem cũ uocibus. a. o. u. syncere nunc proferuntur ambæ. ut γάμος gamos, λόγος logos, λόγου logu. at uero cum. e. i. corrupte arieq;. Nempe Hispani latinum. g. in age agis et eiusmodi, peculiari sono efferunt, sicut in uernaculis gesto gil. Itali pleriq; perinde ac. z. sic age aze, agis azis. Ad quem fere modũ ubiq; nũc in. γ. peccatur: græcis quidem ipsis quasi. i. consonans perperam enuntiantibus: alijs uero siue hoc eodem sono, siue alio, suæ cuiusq; linguæ magis familiari. Mutat autem proprium sonũ. γ. sequentibus. γ. κ. χ. ξ. tunc enim sonat. ν. ut ἄγγελος angelos, ἀγχίσης Anchisis, φάλαγξ phalanx, ἀγκὼν angon, non ancon. quia. κ. quoties sequitur, transit in sonum. γ. præcedentis. Δ. omnino sonat, ut. d. Et. ε. sicut. e. ut. . δε. de. Z est. ζ. ualetq;. σδ. in quas par fuit in proferendo ut resolueretur. sicut. ξ. bene resoluitur in. κσ. et. ψ. in. πσ. Enunciandum itaq; ex analogia fuerat φράζω, ueluti φράσδω, et ζῶν ut σδῶν, dorico more. Sed eam pronunciationem tanquàm difficilem ac retortam uitantes, in sonum propinquum ac lenem, apium susurro persimilem mutamus. z. quoq; latinorum in horridum bombum. Fabius iocundissimas esse testatur apud græcos. ȝ. et. υ. quibus (inquit) nullæ apud eos dulcius spirãt. Et subdit. quas mutuari solemus, quoties illorũ nominibus utimur. quod quũ cõtingit, nescio quomodo hilarior protinus renidet oratio, ut in zephyris zopyrisq;, q̃ si nr̃is literis scribãtur, surdũ quiddã & barbarũ efficient. sed uelut in locũ earũ suc cedunt tristes & horridæ, quibus græcia caret. Hæc Fabius. Ex quibus illud intelligimus ȝ. olim apud Romanos aliter prolatum quàm. z. Item. υ. aliter quàm. y. Nunc eodem sono enunciamus. ι. υ. ui. y. οι. ει. η. ῃ. H. perinde nunc profertur ac si esset. i. longum cum sit. e. longum. Ex. η. per uirgulam transuersam interse cta, duæ propemodum: ε. ε. fiunt sic. εε. quas geminas continere dicitur. η. tam figura, quàm etiam tempore, nimirũ semper longa duas semper breues. atq; ita trãsfertur à latinis per. e. longum. ut Δημοσθένης Demosthenes. κρατὴρ crater. E. quoq; hebræum græce red ditur p. η. sicut latine per. e. Ἠλίας Ἰησοῦς Ἡσαῦ. Helias Iesus Esau. Ad huius cõ firmationem facit quod de βῆ ouium balatu modo adduximus. Θ. ualet. t. addito

aere sine flatu, ita ut referat anseris strepitũ, ut θεός theos cum aspiratione. ad quem modũ efferri oportuit. th à latinis, non exiliter quasi. t. solum, ut nũc uulgus profert. I. *est.* i. *sed nunquàm fit consonans.* Ἰησοῦς *ergo ita uoce distinguendum est, ut appareat esse trium syllabarum, et* ἱερουσαλὴμ *ut quinq;.* K. *ualet. c. in qua itidem peccatur nunc ut in.* γ. *Nam cum uocibus.* α. ο. ου. *recte uulgo profertur. ut* κακὸς κακοῦ. *cacos cacu. sed cum.* ε. ι. *praue ac diuerse. ut in* κικέρων *et similibus. quæ hoc tẽpore à græcis sono quoddam medio inter has hispanicas prolatinoes. chi. qui. che. que. enunciantur. Hispani sono peculiari per. ch æfferimus. Simile quiddã contingit in. c. latino.* Λ. *sonat.* l. M. *uero.* m. N. *t.* ν. n. *ut* λιμένα. *limena. Sed.* λ. *et.* ν. *sequente uo ce. i. ex consuetudine mutant sonos proprios in alios pressiores. quales reddunt. ll. et. nn. Hispanice prolata.* Ξ. *ualet.* κσ. *ut* ἄξιος. *axios. Cauendum autem, ne & hanc corrumpamus sicut. x. uulgus, quũ dixi, enuntiat punice.* O. *idem pollet quod. o. breue, ut* πόνος *ponos.* Π. *sonat. p. sed præcedente.* μ. *uulgo profertur quasi. b. ut* ἄμπελος *ambelos. præcedente quoq;.* ν. *in alia dictione, eodem modo. ut* τὴν πρᾶξιν *tin braxin. quanquàm utrũq; grãmatica ratione carere uidetur.* P. *fortiùs sonat in principio, quàm in medio aut in fine. ut* ῥώμη *Rhomi,* ἄραρ *Arar. quod ipsum in. r. quoq; latino sentitur.* Σ. *à quibusdã premitur quasi geminũ. ss. sic* μοῦσα *mussa.* T. *æquipollet literæ. t. nisi q̃ præcedẽte.* ν. *quasi.* δ. *efferri solet, ut in* πάντα *panda.* Υ. *sonat.* y. Φ. *uero est.* πσ. *cũ aere hoc est. ph. profertur autem sicut. f. ut* φύσις *physis.* X. *est.* κ. *cum spiritu. nunc cum.* α. ο. ου. *legitimum sonum habere uidetur, ut in* χάρτη χορδῆ λόχου, *charti chordi lochu. Profertur enim aere è gutture erũpente, sicut chaph hebræum. Sed cum.* ε. *et.* ι. *diuerso modo, sicuti de.* γ. *et.* κ. *eius cognatis dictũ est. Græci huius tempestatis iuxta eam exilitatis proportionem quã in.* κ. *semel usurparũt, aspiratam eius.* χ. *efflant. Hispani uero ea uoce proferimus, qua illas à punicis acceptas. xe. xi. ut in* χελιδὼν χοῖρος, *xelidon xiros.* Ψ. *omnino profertur ut.* πσ. *ex quibus constat.* Ω. *geminum.* ο ο. *continet non figura tantum sed quantitate quoq;, sicuti de.* η. *dictum est. proindeq;. o longum ualet, ut* ὥρα *hora.*

De ordine cognatione & geminatione literarũ deq; .xii. diphthõg. Ca. 2.

ORdo in vocalibus deprehenditur in diphthongis. vnde. α. ε. η. ο. ω. dicũtur προτακτικὰ, ideſt præpositiuæ. ι. et. υ. ὑποτακτικὰ, ideſt postpositiuæ. Diphthõgi sunt duodecim, sex propriæ dictæ, videlicet. αι. sonãs. æ. vt αἰγὶς ægis. αὐ. quæ sonat vt aue, si tollas è vltimum. ει. quæ nunc profertur sicut. i. δαρεῖος darios. ευ. sonans velut eua rapto. a. vltimo, vt ἔσευα esfeua. οι. quæ nunc enuntiatur sicut. ει. vt οἶκος icos. sed ad latinos trãsit modo in. œ. cecos, modo dissoluitur, τροία Troia. ου. valet. u. nunquã tã

men fit consonans. Itaq; οὐαλέριος quinq; syllabarum est apud græcos.

Reliquæ sex impropriè dicūtur, videlicet ᾳ. ῃ. ῳ. υι. ηυ. ωυ. quarum prolatio nes sic habent. ᾳ. iota paruulo subscripto, valet. a. vt τῷ ἀνδρὶ ξενία. ῃ. iota itidem subscripto profertur vt. η. siue vt. i. longum. τιμῇ timi. ῳ. eodem iota subscripto, sonat solum. o. longum. λόγῳ logo. Reperitur etiam in his tribus paruum illud. ι. ascriptum antiquorum more sic. αι. ηι. ωι. quasi ta υι. nunc profertur, vt solum. y. quū valeat. yi. vt ἅρπυια harpyia. ηυ. sonat vt iui dempto. i. finali, ἀπηῦρα apiura trissyllabum, ita vt. u. sit consonans.

ωυ. sonum propria sonat vt oua dempto. a. ὠυτός, outos dissyllabum, ita vt. u. fiat consonans.

In consonantibus quoq; est certus ordo. Nam in fine dictionum neq; ex mutis collocatur vlla, neq; ex semiuocalibus. λ. μ. ζ. Ad hæc eadem consonans geminata nunquàm incipit neq; finit dictionem. Porrò tres consonātes, quarum duæ idem valeant, nunquàm in dictione simplici con iunguntur. In compositis vero quandoq; fallit regula. fallit etiam cum præ cedit muta sequente liquida, vt in συγγνώμη. Est præterea certa lex inter consonantes, quæ præscribit, quomodo inter se copulandæ sint ad sylla bæ comprehensionem. Ex qua regulæ huiusmodi eliciuntur. Omnis consonans inter duas vocales ad sequentem pertinet, vt ἄγω, δικάζω: quod de simplicibus est accipiendum. Nam in ἐξάγω. ξ. ad. ε. pertinebit potius quàm ad. α. sequens. atq; itidem in eiusmodi compositis. Ad hæc ablata per apostrophum vocali, sequens vocalis pertinet ad præcedentem con sonantem, vt κα τ᾽ἐμοῦ. Consonantes quæ in dictionū initio in compre hensione reperiuntur, pari forma in comprehensione erunt in medio, vt τρέφω, πλέω. Nam. τρ. et. πλ. quia in principio dictionum inuentæ, per tinent ad sequentem vocalem: ideo in medio, vt puta in ἄτρεπτον et ἄπλον, ad sequentem vocalem similiter pertinent, tam in scribendo, quàm in pro ferendo. Quòd si loca inuicem cōmutent, erunt in diremptione, vt ἄρ τος ἄλ πίς. in quibus. ρ. et. λ. ad præcedentes vocales pertinent. τ. et. π. ad se quentes. Præterea consonantes quæ in principio non inueniuntur in comprehensione, quū inciderint cōnexæ in medio, in diremptione erunt. Itaq; ἔσ θλὸν et ὄγ δοον dirimuntur, quia nusquam reperitur dictio incipi ens à. σθ. neq; à. γδ. Vnde consequitur consonantes quæ geminantur, vt lutt. δδ. λλ. κκ. et alias semp dirimi, q; scilicet nunq̄ sint inceptiuæ.

Cognatione quædam ex vocalibus in alias mutantur, vnde mutabiles

dictæ. α. ε. ο. quando sunt inceptiuæ thematum in verbis, mutantur in præteritis. α. quidē et. ε. in. η. ο. vero in. ω. et similiter in penultimis futurorum in verbis circumflexis. Item. ε. penultimæ futuri interdum mutatur in. ο. in mediis præteritis, vt λέγω, λέξω, λέλογα. Quin & ab alia dictione in aliam diuersam deriuatur ea cognatio, vt à λέγω λόγος, à φέρω φορά. Consonantes quoque quædam inter se cognationem habent. Nam aliæ pro aliis ponuntur: veluti aspiratæ pro tenuibus, vt καθ' ἡμῶν, pro κατὰ ἡμῶν. vbi θ. est loco. τ. Item ὑφ' ἑαυτῷ, pro ὑπὸ ἑαυτῷ. vbi. φ. est pro. π. Item οὐχ ὅπως, pro οὐκ ὅπως. vbi. χ. est pro. κ. et pro mediis. λέγω λέλεχα. Itidem mediæ & tenues pro se inuicem & pro aspiratis. vnde ἀντίστοιχα, idest succedaneæ dicuntur, quorum exempla patuerunt in formationibus verborum.

Illud quoque ad ordinem siue cognationem pertinet, quod quædam consonantes gaudent geminari, e diuerso aliæ simul esse reformidant. Geminantur mediæ tenues immutabiles et. σ. aspiratæ nunquam, neque duplices. vt κάββαλεν ἄγγος ἔδδεισε, ἵππος κόκκος ἀττικὸς, ἄλλος ἄμμος πίννα πόῤῥω, θάλασσα. Quod interdum compositione accidit. quum enim dictio finita in. ν. componitur cum incipiente à. γ. λ. μ. ρ. σ. fere. ν. mutatur in sequentem consonantem. vt συγγράφω συλλαβὴ σύμμαχος συῤῥέους σύσσιτος. alias sequente. ν. manet geminata ἔννοια σύννους. Interdum deductione. sicuti in fœmininis in. εσσα. à masculinis in. εις. vt ἡ χαρίεσσα à χαρίεις χαρίεντος. et in gentilibus, vt ἡ λίβυσσα, κίλισσα, θρᾶσσα. et in verbis in. νω. deductis à finitis in. νω. vt à τίνω τιννύω καὶ τίννυμι. Porro. λ. adhuc geminatur in verbis quintæ coniugationis non habentibus penultimam longam, vt ψάλλω θάλλω ποικίλλω ἀνατέλλω. præterquam in θέλω πέλω. μ. quoque geminatur in præteritis passiuis primæ coniugationis, vt τέτυμμαι, γέγραμμαι. Ad hæc. ρ. geminatum reperitur traditione siue origine, vt πυῤῥός. et vbi componitur cum dictione finita in vocalem, vt ῥῆμα ἐπίῤῥημα. ῥῆσις ἀναῤῥῆσις. ῥῶστος ἄῤῥωστος. excepta εὖ. vt εὔρωστος. Et quum illi præponitur. ε. augmentum, vt ῥίπτω ἔῤῥιπτον. σ. etiam geminatur, vbicunque Attici substituunt. ττ. vt γλῶσσα γλῶττα. ὀρύσσω ὀρύττω. πλήσσω πλήττω. Horum tamen quædam in vetustis codicibus per. τγ. leguntur. ὀρύτγω, πλήτγω. Postremo aduertendum geminata interdum dissolui deriuatione. vt ab ἐννέα ἔνατος, à τέτταρα τέταρτος, à θάλλω θαλερός.

SCHOL. Sex diphthongos proprie dictas quidam adhuc appellant εὐφώνους idest bene sonantes: item tres ex improprie dictis, uidelicet. ᾳ. ῃ. ῳ. ἀφώνους idest mutas: q. i. illarum nihil sonet. reliquas tres. υι. ευ. ωυ. κακοφώνους, hoc est male sonantes. Vnde perspicuũ fit, etiam ex diphthongis nõnullas aliter nunc proferri quã olim. Nam si. αυ. ευ. bene sonant, immerito dicitur male sonare. ηυ. quũ eo modo. υ. nũc sonet in hac, quo in illis. Item si. υι. quae nunc eo sono profertur quo. ει. male sonat, et. ει. bene: nũc ergo altera profertur alia uoce quàm olim. Hic dices neutrã modo recte proferri. Idipsum equidem ut in his atq; etiam in plerisq; alijs tibi assentiar, non simplex ratio est quae suadeat. Verũ omnia haec ad pristinã normã exigere, otiosum plerisq; atq; odiosum fortasse iudicabitur. De consonantiũ ordine multae traduntur regulae, è quibus hic aliquot subijciam. Aspiratae duae. φ. et. χ. praeponũtur tertiae. θ. in initijs et in medio. ut φθορὰ ἔφθην, χθὲς ἔχθρός. non tamen e diuerso, nam. θ. illis nõ praeponitur. Pari modo tenues locantur inter se. π. uidelicet et. κ. ante. τ. πτῶσις ἄπτω, κτεὶς ἀκτίς. et non e cõuerso. Itidem mediae. β. et. γ. ante. δ. βδάλλα ὄγδοον. nisi q. γδ. nunquã reperitur in principio dictionũ: ideoq; semper dirimitur. ὄγ δοον. Praeterea aspiratae, neq; suis tenuibus, neq; medijs praecedunt. postponũtur autem solis tenuibus, idq; in diremptione tantũ. ἄτ θὶς σαπ φὼ ἴαχ χος. nisi q. χ. etiã subijcitur suae mediae. γ. sed tunc. γ. sono proprio amisso, profertur sicut. ν. ut in ἄγχω λόγχη.

Ex immutabilibus. μ. ponitur ante. ν. in initijs μνεία: et in medijs ἀμνίς. nusquã autem illam sequitur. ponitur quoq; post. θ. et. χ. in medio tantũ. ἀριθμὸς αὐχμὸς. Itidem. ν. post. φ. et. τ. ἀφ νειὸς ἴτ νος. At. λ. et. ρ. locantur post. χ. et post. θ. in principio et medio. ut χλευάζω ἐχλεύαζον, χρους ἀράχνη, χρῶς ἄχρηστος, θλάω ἔθλαον, θνήσκω ἔθνος, θράσος αἴθριος. Itidẽ post. φ. φλοιὸς ὄφλημα, φρέαρ ἄφρων. nisi q. ν. cum hac tantũ in medio reperitur. ἄφ νω. Immutabilibus etiã locus est post tenues ac medias, et in principio et, quod plerũq; accidit, in medio. hoc modo. λ. post κ. κλαίω ἔκλαιον. post. π. πλέκω ἔπλεκον. post. τ. τλῆμι ἄτλας. Item post. γ. γλήνη ἀγλαός. post. β. βλάπτω ἔβλαπτον. post. δ. non reperitur. At. μ. post. κ. et γ. in medio tantũ. ἀκ μὴ ὄγ μος. post. π. nusquã ponitur. neq; post. β. bene post. τ. et. δ. τμῆμα ἀτμὶς. δμὼς ἄδμητος. Et. ν. post. κ. κνισμὸς τέκνον. post. π. πνέω ἔπνεον. post. τ. in medio tantũ ἴτ νος. Item post. γ. γνωρίζω ἐγνώριζον. post. β. nusquam. post. δ. δνοφερὸς ἀριάδνη. Et. ρ. post eas omnes in utroq; loco. κράτος κέκραμαι, πράττω ἄπραυτος, τρέχω ἔτρεχον, γράφω ἄγρυπνος, βραδὺς ὄβριμος. δρῦ φαῦ δρος. Duplex consonans nunquã alteri cõsonanti praeponitur, sed neq; post ponitur, nisi raro cuipiam immutabili, idq; in medio tantũ siue in fine. Itaq; ξ. locatur post. λ. ὄλξ. et post. γ. quae tamen uoce est. ν. Nam ante. γ. κ. χ. ξ. nunquã incidit. ν. sed. γ.

sed.γ. ut ἐγγράφω ἀγκὼν ἀγχίσης φάλαγξ. et post. ρ. ἄρξασθαι. ψ. tantū post μ.et.ρ.ἔμψυχος,τέρψω. ζ. uero tantū post.ν.et.ρ.raro tamen. μελάνζοφος.ἀρίοβαρζάνης. Σ.*præponitur omnibus aspiratis:* σφάλλομαι ἀσφαλὴς, χῆμα εὐχημον, σθένος ἀσθένεια. *Item tenuibus,* σπένδω ἄσπονδος, σκηνὴ παρὰ σκευὴ, στέλλω ἔστελλον. *et medijs,* σβεννύω ἄσβεστος. *sed ante. γ. tantū habet locum in medio,* φάσγανον. *ante.* δ. *uero nusquā, nisi dorice,* σδὼν *pro* ζὼν, φράσδω *pro* φράζω. *Locatur autem post.* λ.ν. *in medio & in fine.* ἅλς τίρυνς, ἄλσος πέφανσαι. *Itidem post.* ρ. πυρσός. *post.* μ. *nunquā.cui tamen sæpe præponitur,* σμῆνος ἄσμενος. *reliquis immutabilibus non ita,nisi forte aliquādo in cōpositione.* εἰσφέρω προσλαμβάνω, πρεσνέμω. *Praterea. ν. in cōpositione cōuertitur in. μ. sequente.* β.μ.π.φ.ψ. *ut* σύμβουλος σύμμαχος συμπότης σύμφωνον ἔμψυχος. *sequentibus uero.γ. κ. χ. in. γ. ut* ἐγγράφω,συγκλείω,ἐγχειρῶ. *sequentibus alijs, nunc cum ipsis geminatur,ut* συλλέγω,*nunc omnino exteritur,ut puta sequente.* ς. συστέλλω σύστημα. *non tamē semper,* ἔνστασις. *sicuti nec semper conuertitur in.* σ. *sequentem,* ἐνσείω πανσέληνος. *Habent porrò dialecti & poetæ suas quasdā rationes consonantes atq; etiam uocales geminandi. de quibus suis in locis dicetur.*

De generali orthographiæ ratione, & de euphonia. Cap.3.

Orthographię ratio in syllabis qbusdā traditione cōstat, vt in penultima hui⁹ dictionis αἰνείας. In alijs analogia, Nā vt δίκαιος habet.αι.ita quoq; δικαία et δίκαιον. In alijs etymologia, vt in αἰνείας. qđ habet.αι.ab αἰνέω αἰνῶ. Rursus scriptura variatur analogia,etymologia,traditione,schemate.i.figura et dialecto. Analogia quidem,ex certis cōmunibusq; præceptis inflexionū aut formationū, vt in τύπτω τύψω τέτυφα, κόπτω κόψω κέκοφα. ἀὴρ ἀέρος, ἀνὴρ ἀνέρος. Etymologia vero tripliciter,aut ex significatione,vt λιμὸς fames, λοιμὸς pestis,aut ex cōpositione. vt in cōpositis ab ὄνομα, quæ mutare solent.ο.prius in.ω.et posterius in.υ.vt ἀντωνυμία ἰσώνυμος. aut ex deriuatione. vt in deductis a verbo dissyllabo habente. ε. in priori,quæ mutant ipsum in.ο. vt a λέγω λόγος, a φέρω φορὰ, a νέμω νομή. Traditione.i.vsu & autoritate.ad quā confugitur quū regula deest.vt puta φ φὴς habeat.ι. subscriptum,quū rationi & regulis omnino repugnet: autoritate tantū defenditur. Schemate.vt puta vbi euphoniæ causa,aut mutātur literæ, vt ἐξ αὐτοῦ, sequente vocali, ἐκ πόλεως, sequente consonante: aut detrahūtur,vt οὕτω παρ pro οὕτως, quia sequitur consonans:aut addūtur,vt quū datiuis pluribus nominū,& tertiis personis verborū in.ι. vel. ε. desinentibus sequente vocali adijcitur. ν. quod ἐφελκυστικὸν vocant, vt σῶμα

μασι δὲ, καὶ σώμασιν αὐτῶν. λαμβάνουσι δὲ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτούς. τίθησι δὲ, καὶ τίθησιν ἐκεῖ. ἔτυψε δὲ, καὶ ἔτυψεν αὐτόν. aut cōglutinātur. vt patuit ī cōtractionib. lib. 2. De dialecto dicetur. lib. 5. vbi etiā de hisce figuris fusius.

SCHOL. Orthographia neutiquàm contemnenda est: maxime ubi tanta diphthogorum & uocalium pene idem sonantium turba obstrepit. uel q; sepissime unius literulæ aut toni immutatione significatio uariatur, ut ῥόδιος Rhodius, ῥόδεος roseus. θεὰ dea, θέα spectaculum. Cuiusmodi multa à Cirillo collecta in lexicis seorsum excusa circumferuntur. Est autem scribendi ratio partim fixa, partim mobilis. Et fixa quidem ex autorum lectione certius colligitur quàm ex ullis preceptis. Tametsi dictionum scriptiones, ut in lexicis seriatim habentur memoriam plurimū adiuuare possunt. Conferet quoq; non mediocriter peculiares canones in promptu habere. quales Theodorus Gaza in tertiū librū τῶν εἰς τέσσαρα ordine congessit. Mobilis uero latissime patet. Nā ut cætera omittātur, ratio componendi, in qua & literæ & toni immutantur, uaria est. Nempe ex duobus integris, χειρίσοφος: ex duobus corruptis, σοφοκλῆς: ex integro & corrupto, περικλῆς: et uice uersa, μισάνθρωπος. Sunt autem de his regulæ speciales uariæ. Vt puta q; prima persona presentis aut futuri, cōpositionem ingrediens, nunc mutat. ω. in. ο. λείπω λειπονέως, μίξω μιξοβάρβαρος: alias in. ι. ut ἄρχω ἀρχιτέκτων, λύσω λυσίμαχος: interdū abijcitur, ut τέρπω τερπσίχορος, ῥίψω ῥίψασπις. Itē q; nomina finita in. ος. quādo componūtur cum dictione incipiente à consonāte, ut plurimū amittunt. σ. ut θεὸς φιλος Δημοσθένης φιλόσοφος, quādoq; ipsum retinēt, ut λαοσσόος θεόσδοτος, quādoq; mutant in. ι. ὁδοιπόρος. quādoq;. ος. in. η. ἐλαφηβόλος. et in. ε. μυξέλαος. et in ι. ἱππιβάσιος. et in. ει. ἀργειφόντης. et in. αι. κλυταιμνήστρα. Porrò deriuatio multo magis uaria est. de qua regulas pene innumeras reperies apud grāmaticos. Quidā totā orthographiæ rationē quadrifariā diuidunt: in analogiā, quæ sit regularū explicatio: etymologiā, quæ sit dictionū origo & significatio: ἱστορίαν siue παράδοσιν i. narrationē uel traditionē, quæ sit autoritas & usus citra cōtraue regulā: et in dialecton. i. linguæ proprietatē, quæ tribus iam dictis repugnare solet. Cæterū quopacto literæ addūtur, detrahūtur, trāsponūtur, dissoluūtur, cōtrahūtur: deinde quæ ī quas ut plurimū propter cognationem cōmutantur, analogia, inflexione, compositione, deriuatione, ex hoc & cæteris huius operis libris magna ex parte cognoscetur. Nunc autem, ne hanc partem summis digitis transilire uideamur, exemplum analogiæ mutueq; inter literas affinitatis proponemus. β. π. φ. cognationem quàm inter se habent, ad. ψ. extendunt. Nempe hæc illis tribus succedit in uerbis, ut in τρίβω τρίψω, τρέπω τρέψω, γράφω γράψω. Illæq; huic inuicē in nominibus ut in ἄραψ

ἄραβος κύκλωψ κύκλωπος, κίνυψ κίνυφος. Ad eundem modum. γ. κ. χ. et. ψ. in mutuam cognationem, ita conciliant alteram duplicem. ξ. ut illam sibi succedere patiantur in uerbis, ut λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, βρέχω βρέξω, τύχω τέξω: sicuti ipsæ illi succedunt in nominibus, ut in ἅρπαξ ἅρπαγος, θώραξ θώρακος ὄνυξ ὄνυχος, νὺξ νυκτός. Deniq; . δ. τ. θ. suam & ipsæ cognationem mutuo cõmunicant literæ. σ. ut sibi in uerbis illa succedat, ueluti in ᾄδω ᾄσω, ἀνύτω ἀνύσω πλήθω πλήσω: quemadmodũ ipsæ illi succedunt in nominibus. ut in πάρις πάριδος, λάχης λάχητος, ὄρνις ὄρνιθος. Sed hæc satis.

De synaloepha & eius modis, deq; subscribendo. ι. Cap. 4.

Modi synaloephæ (quibus neglectis autorũ scripta sæpe deprauantur) sunt septem. Per elisionẽ, quã ἔκθλιψιν vocãt. vt μυρί᾽ ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκεν. per synæresin, ἡρῷναι pro ἡρωΐναι. per crasin, τἀμὰ pro τὰ ἐμά. Item per elisionem & synæresin simul, ἐμοῦπεδύετο pro ἐμοὶ ὑπεδύετο. per elisionem & crasin, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. per elisionem crasin & synæresin, ἐν τἀπιστίᾳ pro ἐν τῇ ἀπιστίᾳ. per crasin & synæresin, ὡπόλος pro ὁ αἰπόλος. In ecthlipsi auersionis signũ adhibetur: & vt plurimũ in synaloepha, quũ binæ dictiones cõglutinãtur. Expungitur autem. ι. in totũ per synaloephã, quũ præcedit in diphthõgo. vt ἐν τῷμῷ, pro ἐν τῷ ἐμῷ. Et cũ in binis diphthõgis est: tũc enĩ ex altera eliditur, & ex altera subscribitur: vt in ᾡπόλοι, pro οἱ αἰπόλοι. Subscribitur vero vt plurimũ quoties sequtur in diphthõgo. vt in ᾡπόλος, ἐγᾦμαι, ἐγᾦδα, pro ὁ αἰπόλος, ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ οἶδα.

Ad hæc in dictionibus simplicibus multifariã reperitur subscriptũ. ι. vide licet in datiuis singularibus paribus finitis in α. η. ω. τῷ αἰτίᾳ, τῇ τιμῇ, τῷ λόγῳ, τῷ μενέλεῳ. Itẽ in datiuis dualibus Atticis, τοῖν μενέλεων ὄφεων. Et in nominatiuis & datiuis pluralibus paribus itidẽ Atticis. οἱ μενέλεῳ τοῖς μενέλεως. nisi q in neutrorũ rectis nõ subscribitur, τὰ ἔυγεω. Itẽ in datiuis Ionicis in. ησι. ταῖς μούσῃσι. et in secũdis ac tertiis psonis singularib⁹ subiũctiuorũ finitis in. η. α. ω. ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ, βοᾷς βοᾷ, δηλῷς δηλῷ. Et in secũdis psonis singularibus præsentiũ & futurorũ indicatiui vocis passiuæ. τύπτῃ βοᾷ τίθῃ, τυφθήσῃ. &c. Et in secũdis & tertiis psonis præsentiũ indicatiui actiui verborũ circũflexorũ secũdæ cõiugationis. vt βοᾷς βοᾷ, ζῇς ζῇ. Et quũ in verbis circũflexis fit cõtractio in. ω. ex diphthõgo. οι. βοῴμι βοῷμι. Et in præteritis optatiui passiui. vt πεποιῄμην βεβοῴμην κεχρυσῴμην. Itẽ in pteritis qcũq; augẽtur ex. αι. οι. vt αἴρω ᾖρον, οἴχομαι ᾠχόμην. Multa etiã vocabula ppetuo habẽt. ι. q̃lia sũt aduerbia ἰ. η. vt πῇ πάντῃ: et ἰ. α. datiuis si

milia, vt δημοσίᾳ ἰδίᾳ. Itē nōia et pronoia q̄dā, vt ἄδης ἆσμα, ῥάδιος ῥάων ῥᾶστος ῥᾴθυμος ῥάβδος πρᾶος δᾷς θρᾷξ λῃστὴς ᾖτορ ᾄρι ᾠδὸν ᾠὸν γῴδιον τῷν σφῷν σῷος πατρῷος ᾠδὴ κωμῳδία τραγῳδία. et similia. Et verba quædam. ᾄδω χρῄζω κλῄζω, φῂς ἀ φημὶ, ἔκηα ἀ καίω, πέφηνα ἀ φαίνω, κέχηνα ἀ χαίνω, διῄτηκα ἀ διαιτάω. Item κάῃ δύνῃ, pro κάηται δύνασαι. Et quædam tempora ἀ thematis in. ει. vt ᾔδει nouerat, ᾔα ᾔειν ierat ab εἶμι, cum compositis ἀπῄειν παρῄειν. &c.

SCHOL. *Ad orthographiā pertinet cognoscere, quæ literæ in quas coalescant, & quæ elidi, quæ subscribi, & quibus modis debeant. auersio quoq;, de qua mox dicetur, ubi superscribenda, & ubi omittenda sit. Ideo cōmode nunc de hisce agitur: atq; imprimis de synaloepha: quæ à Tryphone definitur, duarū syllabarū in uocalem unio reiecto tono.* ἔκθλιψις, *quoq; eius species huc pertinet. i. elisio, qua uidelicet in binis dictionibus, uocalis cum contractione simul eliditur. ut* ἐν ταὐτῷ, *pro* ἐν τῷ αὐτῷ. *Quādo autem elisio sola est improprie recensetur inter modos synaloephæ. ut in* μυρί᾽ ἀχαιοῖς. *Ex omnibus literis* ι. *solum subscribitur, idq; tātū illis tribus uocalibus, alicubi ex generali quadā regula, ut* τῷ λόγῳ: *alibi iuxta analogiā aut etymologiā, ut* ῥάων ῥᾶστος ἀ ῥάδιος, *alibi figura, ut* ἡρῷαι. *Horū dispsam habet syluam magnū etymologicū: Cōstantinus quoq; lascaris ex professo in unū multa coegit, nō tamē omnia. Quædā enim ex ijs, quæ dialecto constant, sciens uidetur omisisse.*

De prosodiarū apicibus, deq; punctis, & aliis virgulis. Cap. 5.

Notulæ, quibus in scribendo græci vtuntur, aut apices sunt aut puncta. Apices ab illis προσῳδίαι vocantur. i. accentus, qui decem sunt, quadrifariam diuisi. εἰς τόνους πνεύματα χρόνους καὶ πάθη, idest in tonos spiritus tempora & passiones.

Toni idest apices eleuationē ac depressionem syllabarū indicantes, sunt tres. acutus grauis & circumflexus. Acutus ἀ dextera sinistrā versus descendens, in syllabam acuendam defertur hac figura ´. vt ἀνδείας. grauis ἀ sinistra ad dexteram in syllabam grauandam, hoc modo `. vt περὶ μὲν τούτων. Circumflexus ex acuto & graui compactus, syllabam circumflectendam vtrinq; contegit, hac forma ˜. vt μοῦσα.

Apices spirituū duo sunt. Tenuis, qui sic pingitur ᾿. vt ἀὴρ aer. et crassus, cui respondet aspiratio latina, sic ῾. vt ἕκτωρ Hector.

Tempora seu notæ temporū, quæ longitudinē & breuitatē suppositarū vocalium designant, duo sunt: lōgū & breue. Longū est virgula porrecta, hoc modo μῡρία. breue est, υ. minutū, vt μῠρία.

Passiones seu virgulæ indicantes dictionem affici, sunt tres. Ἀπόστροφος, idest auersio, qua ostenditur vocalem deesse. Nam concurrentibus duabus vocalibus: quarũ altera præcedentẽ dictionẽ finiat, altera sequentẽ inchoet: vocalis præcedentis, euphoniæ & ornatus gratia, interdũ apud oratores elliditur: apud poetas etiã metri causa. Cuius loco ad defectũ illum notandũ, auersionis signũ adhibetur in loco superiori, hac figura ʼ. vt ἀπʼ ἐμοῦ, pro ἀπὸ ἐμοῦ. Vocales quæ sic elidi queunt, hæ sunt. ε. vt φέρετʼ, pro φέρετε. ο. ἀπʼ ἐμοῦ, pro ἀπὸ ἐμοῦ. α. κατʼ ἐμοῦ, pro κατὰ ἐμοῦ. ι. ἀντʼ ἐμοῦ, pro ἀντὶ ἐμοῦ. Itẽ diphthõgi. αι. βούλομʼ ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. et. οι. οἴμʼ ἐγὼ, pro οἴμοι ἐγώ. Eliditur etiam aliquando sequens vocalis, quũ scilicet ea breuis est & præcedẽs longa. vt ὦ γαθὲ, ποῦ ʼστι: pro ὦ ἀγαθὲ, ποῦ ἐστι. Quãdoq; etiã in synaloephis adhibetur apostrophos. vt τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα. τἆμα, pro τὰ ἐμά. Ὑποδιαστολὴ, idest distinctio vel subdiuisio, seruit ad disiungendas partes male cohærentes. quæ alias coniunctæ legi poterant. Ponitur autem in linea, ita vt declinet ad partẽ inferiorẽ, hac figura ,. vt ὅ,τι quodcũq;. Ὑφὲν, idest subunio huic aduersa, coniũgit male disiũcta, hac figura ‿ vt ὅ‿τι, q. Στιγμαὶ, idest puncta, duo sunt. colum quod positum ad lineæ partem superiorẽ, significat clausulam ex parte esse perfectã & ex parte imperfectã: in medio vero, omnino absolutã. Et cõma hac figura ,. quod ad partẽ inferiorẽ appositum, significat sentẽtiã omnino esse imperfectam. vt ἐγὼ μὲν, γράφω· σὺ δὲ, μανθάνεις. Ego quidem scribo: tu autẽ discis. Iuniores tamen plærũq; cõmatis signo vti solent, vbicũq; sentẽtia quidpiã aliud exposcit. vbi vero quiescit: colo indifferenter aut in medio loco, aut in inferiori siue superiori apposito. Aduertendũ etiam interrogationis signum apud græcos hoc modo describi ; τί ποιεῖς ; quid agis? Item q duo puncta supra vocalẽ distingunt ipsam, ne cũ præcedente coeat in diphthongon, ὄϊς. ois. dissyllabum est, alias οἶς. sine punctis monosyllabum. Sic. ἀΰ. dissyllabũ. αυ. monosyllabũ. Item q longi temporis virgula supra dictiones porrecta, etiam nomina propria indicat. vt ὁ πλάτων διαλέγεται, Plato disputat, et literas. vt τὸ. ᾱ. φωνῆεν ἐστι δίχρονον. α. vocalis est bitemporea. quãdoq; etiam dictiones. vt τὸ διαλέγομαι ἴσον τῷ ὁμιλῶ, ὅθεν ἡ διαλεκτική, idest disputo idem est quod colloquor. vnde ars disputatoria. Interdũ etiam syllabas in compendiũ contrahit. vt σωρ̄ σωτὴρ, κς̄ κύριος.

SCHOL. *Præter literarũ figuras sunt & aliæ decem notulæ prosodiæ nuncupatæ. i. accentus ab accinendo, hoc est modulando. Nã quidquid ad modulatã proferen*

di rationem pertineret, grãmatici prosodiam appellarũt. Ex litera.ι. trifariam diuisa fiunt apices tonorum & temporũ. Etenim pars hæc dimidia superior ^ circũflexũ facit. quæ et si in quendam ueluti pyramidis conum acuitur, ab scribis tamen inter festinandũ, plerumq; in arcum complanatur sic ˜. Eadem pars superne in duo æqualia diuisa, acutum ad sinistrã relinquit, & grauem ad dexterã. Deinde pars hæc inferior ˘ signũ est temporis breuis. Virgula uero trãsuersa ‒ longi. Ex litera.н dissecta constituũtur spirituũ apices, sic ⊦ ⊣. Ceterũ scribæ festinantes pro.⊦. crasso, semicirculum sinistrũ depinxerunt sic ʽ et pro tenui dextrũ sic ʼ: literis tamen maiusculis integri superponi solent. Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. Ὧξ ἀργαλέον πρᾶγμ᾽ ἐστίν. Latini.н. pro aspirationis siue spiritus crassi nota usurpantes, tenuem omiserunt, satis esse indicantes, si tenuis spiritus intelligeretur succedere, ubicunq; H aspirationis nota non esset. Apud græcorũ uetustissimos nudi literarum characteres, quemadmodum nunc apud latinos, absq; apicibus scribebantur. Quod Angelus Politianus ex antiquis inscriptionibus & uetustis codicibus confirmat. Temporum duplex est usus alter in poetis ad discernendam indifferentem in ancipitibus quantitatem. ut in ˘ἄρες ˉἄρες apud Homerum: alter apud grãmaticos in præcipiendo ac metiendis carminibus. ut ἄρες ἄ ‒∪∪. ρες βροτο‒∪∪. λοιγὲ μι‒∪∪. αιφόνε‒∪∪. τειχεσι‒∪∪. πλῆτα ‒∪. Mars Mauors hominũ pestis qui mœnia quassas. ‒|‒∪∪|‒|‒‒|‒∪∪|‒|‒ Item superpositis signis. ut ᾿Ατρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος ὀδυσσεύς. Atrides'q; hominum rex, et diuinus Vlysses. Passiones rectius uidentur posse numerari inter puncta, quã inter prosodias: quũ scripturam ipsam afficiant: magis ut lectionem dirigant, quod est punctorum officium, quã ut syllabarum prolationem moderentur: quod est prosodiarum. His latini utuntur ubi opus est, sicuti etiam punctis clausularum, tonorũq; ac temporũ apicibus, & duobus punctis distinguentib9 uocales. Menelaũs. Timotheũs. aër. coëmo. et uirgula syllabas cõtrahente. pr̃. nr̃.

De syllabæ accidentibus & primum de tono. Cap. 6.

Syllabæ quatuor accidũt, γραμμάτων ἀριθμὸς, idest literarum numerus, τόνος tenor, πνεῦμα spiritus, καὶ χρόνος et tempus. Literas habet vt plurimũ quinq;, vt πλοῦς: vt minimũ vnam, ᾶ. Tonus in syllaba est tenor quo eleuatur, aut deprimitur, aut eleuatur simul & deprimitur. Sunt autem toni tres, ὀξεῖα acutus, βαρεῖα grauis, περισπωμένη circũflexus. Loci τῆς ὀξείας idest acuti sunt, vltima penultima & antepenultima. vnde vocabulũ qđ acutã habet vltimã, oxytonũ dicitur, vt καρπός. qđ penultimã paroxytonũ, vt εὐλογημένος. qđ antepenultimã proparoxytonũ, vt κύριος. Loci τῆς περισπωμένης. i. circũflexi sunt, vltima: vnde περισπώμενοι clusmo

di vocabulum dicitur, vt σοῦ: et antepenultima. vnde προσδιαπορώμενον, & χαῖρε. βαρεῖα. i. grauis duplex est, syllabicus & prædominās. Syllabicus, quē habēt oēs syllabę, ea excepta supra quā est ton⁹ apice signatus, vt κύριος dictio est proparoxytona, qa habet acutū in antepenultima, cui⁹ penultima & vltima dicūtur habere grauē syllabicū, q nō pingitur: qa. s. demisso & graui tono pferūtur. Grauis prædominans est acutus dictionū oxytonarū. qui scribēdo & legēdo in grauē mutatur. Nā quoties oxytonę dictiones ī cōsequētia sūt, hoc est ī cōtextu nō sequēte pūcto, acutū mutāt in grauē, tā figura, ꝙ̄ prolatione. vt καρπὸς nomē oxytonū, in hac oratione, εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. nō tamē idcirco appellari desinit oxytonū. Aduertēdum autē barytonū dici quoduis vocabulū nō habēs toni apicē supra vltimā: ꝙ eo ipso grauis syllabicus, iuxta modo dicta, locū habeat in eadē vltima, à qua denominationes hæ sumūtur: vt sit barytonū. i. habens grauē tonum supra vltimā, nēpe syllabicū: sicut oxytonū dicitur habens acutū supra eādē. Itaq; εὐλογημένος. κύριος. χαῖρε. præter proprias denominationes, barytona etiā dicūtur: καρπὸς vero & σοῦ dici non possunt.

SCHOL. *In superiori capite dictū est de apicib⁹, q sunt indices prosodiarū: ī hoc agitur de prosodijs ipsis, q̄ uera & propria sūt syllabarū accidētia. Nā p has modulate proferūtur, tā circa eleuationē & depressionē, q̄ circa durationē & flat⁹ quātitatē. Syllaba eīm prosodiæ fundamētū prolata uocē facit: uox deinde, siqdē aerē uerberat, corp⁹ est. Ideoq; in tono hēt altitudinē, in spiritu latitudinē, & in tp̄e lōgitudinē. De quibus sigillatim & copiosius in sequentibus cap. agetur.*

De sede & ratione tonorum. xi. regulæ generales. Cap. 7.

LOci tonoꝝ sūt, vt modo diximus, antepenulti, penulti. & vltima: quas oēs occupat acut⁹; circūflex⁹ vero duas postremas: grauis tm̄ vltimā.

Quū vltima est lōga, ton⁹ nō sedet ī antepenultima. Cui⁹ causa ex rectis proparoxytonis ἄνθρωπος τράπεζα et silib⁹, genitiui fiūt paroxytoni ἀνθρώπου τραπέζης, tono in penultimā demisso, ob variationē quātitatis vltimæ. qd itidē in verbis accidit, vt ἐτύπτετον ἐτυπτέτην. et in aliis partibus orōnis, q̄ eo modo variātur. Patitur tamē exceptionē hæc regula in diphthōgis. οι. et. αι. quādo sunt finales. Nēpe in plurali nō ἀνθρώπου nec τραπέζαι, sed ἄνθρωποι et τράπεζαι dicitur. Item in dictionibus Atticorum propriis. Illi enim spreta regula μενέλεως efferunt et ἴυγγων. et similia.

Penultima natura longa circūflectitur: si supra se tonum habeat, & vltima sit breuis vel positione tantum longa, vt μοῦσα. δῆμος. αὖλαξ.

In synæresi, quæ fit ex acuto signato & graui syllabico non signato, circumflexus resultat, vt ἀληθέος ἀληθοῦς, ποιέω ποιῶ.

Supra natura breuem aut positione tantũ longam, nunquã ponitur circũflexus, sed acutus, vt λόγος. λέγε. ξύλον. ἄρτος. λογισμός. φεῦξ.

Longa ante longam, si tonũ habet, nõ circũflectitur: sed semper acuitur. vt ἥρως. huius regulæ occasione μοῦσα in genitiuo & datiuo mutat circũflexum recti in acutũ, μούσης μούσῃ. quod similiter fit in aliis multis.

Acutus vltimæ in consequentia mutatur in grauem, vt ταῦτα εἶπεν ὁ ἡμῶν σωτήρ. hæc dixit noster saluator. Hic vltima dictio σωτὴρ sequente puncto habet acutũ: qui tonus est illi proprius. cum tamẽ mutat in grauem quũ in contextu ante punctum ponitur, sic ταῦτα εἶπεν ὁ σωτὴρ ἡμῶν.

Quando vltima supra quã est acutus, eliditur apostropho: acutus idẽ retrocedit in penultimã. vt δεῖν' ὕπαιε, φήμ' ἐγώ. pro δεινὰ ὕπαιε, φημὶ ἐγώ. E præpositionibus vero grauis tunc euanescit. ἀπ' ἐμοῦ. ἐπ' αὐτῷ. Itidem ex ἀλλά. ἀλλ' οὕτως.

Compositio vt plurimũ retrahit tonum. δὸς ἀπόδος. σοφὸς φιλόσοφος. αὐτὸς φίλαυτος. εὖ ὕπερευ. Quod in nominibus monosyllabis perpetuũ est. vt παῖς ἔυπαις. χθὼν αὐτόχθων. πούς πολύπους.

Reperiuntur dictiones non paucæ in eadem significatione, modo cõpositæ sub eodem tono, modo tonis aut apostropho diuisæ. vt παμπολὺ et παρὰ πολὺ admodum. ἐξάπαντος et ἐξ ἅπαντος omnino. ἐξαιῶνος et ἐξ αἰῶνος à seculo. ἀπαρχῆς et ἀπ' ἀρχῆς ab initio. et cum articulo τοδεύτερον καὶ τὸ δεύτερον secundo. Itidem τοτρίτον tertio. τομεταξὺ interim. τοπλέον amplius. τομετατοῦτο deinde. ἐπιτοπλεῖστον vt plurimũ. Quæ aduerbialiter & sub eodem tono sæpius efferuntur. nisi quũ aliquid redditur articulo præpositioniue. vt τὸ μεταξὺ λεγόμενον. ἐξ ἅπαντος τρόπου.

Syncope tonũ retrahit ad præcedẽtẽ. θυγατέρα θύγατρα. ὁμότατροι ὅπατροι. Apocope vero & paragoge cum non mutant. vt τυπτόμεν pro τυπτόμεναι, καλοῖσι pro καλοῖς. nisi quũ necessario est demittendus in antepenultimã ob additam syllabam. vt δίαιτις διαιτίαισι. Excipiuntur recipientia in fine adiectionẽ. δε, quæ nihil amplius quã simplicia significant. ea enim tonũ habẽt in penultima, vt ἔνθα ἐνθάδε hic. τοῖος τοιόσδε talis. τῆμος τημόσδε tunc. Item recipientia ι, ad indicandũ quę ipsum acuũt, vt οὗτοσὶ τοδὶ δευρί.

SCHOL. Grecanici toni ratio origoq; autoritate fere constat. Vix enim causam inuenies, cur ἄνθρωπος τράπεζα. et similia tonũ habeant in antepenultima. Si

queras

quæras qur ibi habeant acutū, magis quã aliū: certam causam deprehendes. nempe q soli acuto patet antepenultima. Contra apud latinos toni inditiū ideo facile est, quia è penultimæ quantitate sumitur: qua tamen producta, græci & in ea & in alijs, tonum locant. ut τελώνης ἄνθρωπος ϛρατηγός. Item penultima breui, in eadē & in alijs, λόγος πόλεμος πόλ. Proinde in his sæpe consulendi erunt grāmatici & lexicorū indices. Neq; enim regulis arctari omnia possunt: sed neq; tyrones tot obrui difficultatibus expedit. In uocabulis uero græcis, quæ in latinorum usum ueniunt; quale est κατηγόρημα penultima longa & antepenultima acuta, et φιλοσοφία penultima breui eadéq; acuta: illud attendes, ne græca latino tono proferas: neue latina græcanico tono. ubi tamen casus erit cōmunis: et si ratio & præcepta grāmaticorum tonū requirunt latinū, alteruter tamen locari poterit. Rectius ergo categorēma penultima circūflexa: & philosóphia antepenultima acuta iuxta latinā normā perferētur. Qui uero categórema antepenultima acuta iuxta græcanicū exēplar protulerit: siquidem casus utrisq; cōmunis id patitur: tolerabiliter proferet. Item qui philosophía penultima acuta proferet, græce proferet, nec omnino male: qui uero philosóphia antepenultima acuta, latine, multoq; melius. At dicturus in genitiuis categorématis et philosóphiæ, necessario latinū tonum utriq; dabit in antepenultima iuxta latinā regulam: quia casus illi tantū latini sunt. Rursus enuntiaturus categoremáton in genitiuo plurali & philosophías in genitiuo singulari iuxta declinationē græcam, græcanicū tonum illis addet, hoc est acutum in penultima. Nihil autē prohibet eundem tonū in casum græcū & in latinū concurrere. Nēpe in categorématis genitiuo latino: & in categorematos græco antepenultima acuitur. Secūda regula imprimis notanda est. Facit enim plurimū ad recte uariāda nomina pronomina uerba & participia. Cuius illa pars de diphthongis. αι. αυ. sic est accipienda. q. s. pro breuibus reputantur, quantum attinet ad tonorū & ad apostrophi ratonē: idq; dumtaxat quū in fine dictionū sunt. Nam quū post se habent finalem cōsonantē, prærogatiuā suam retinent. τοῖς ἀνθρώποις ταῖς τραπέζαις. Quod regula quarta indicat, de acuto & graui, eos concurrentes circūflexum efficere, merito accidit: quū ex hac ´ acuti præcedētis figurā, & ex hac ` grauis sequentis, quū uidelicet pingitur, circūflexi angulus efficiatur sic ^. alias è graui & acuto acutus resultat, & ex duobus grauibus grauis. Itaq; ἰσῶς coalescens ex ἰσαώς, non circūflexum sed acutū tenet: et πόλεις è πόλιες, grauem syllabicū. Excipiūtur tamen χρύσεος ἀργύρεος, et similia nomina cōtracta materiā significātia: in quibus è binis grauibus cōflatur circūflexus, χρυσοῦς ἀργυροῦς. Excipiūtur quoq; casus contracti, qui alijs incōtractis euadunt similes. ut τὴν λητώ καὶ λητοῦ sicut in recto, non autē λητῶ: præcipiente regula, ut omnis casus alteri scriptu

ra ꝙ uoce cōcors, similē tonū habeat ꝙ quātitatē. Regulā septimā in schol.cap. pce dētis explicuim⁹. Nona nō paucas exceptiones patitur. fallit eni in noib⁹ cōpositis ab ἰατρός, *ut* ἀρχιατρός. *et in gētilib⁹, ut* ἀχαιός παναχαιός. *Itē in alijs in.ης. differē tiæ grā, ut* ὑψιπέτης *sursū uolans.* ὑψιπέτης *ab alto cadēs. et in.ος. ut* ἱππόκομος *habēs iubā equinā, à* κόμη. *et* ἱπποκόμος *equorū curator, à* κομῶ *curo.* λιθοβόλος *lapide petēs.* λιθόβολος *lapide ict⁹. et i deductis à uerbis cōpositis. nā ea ultimā acuūt, ut ab* ἐκλέγω ἐκλεκτός, *à* διαμετρῶ διαμετρητός. ἐπίλεκτος *uero, q a fit ex* ἐπί *et* λεκτός, *antepenultimā acuit. Et in quibusdā alijs in.ης. ut* λαγώς ἀρχιλαγώς. *de qbus multa autor Etymologici in dictione* ἡρακλῆς. *Idē quoq; consulendus in dictio ne* κλινίδες *de finitis in.ις. quæ nimium uariant: deq; singulis in.ος. suis in locis.*

Quod ad regulam decimā attinet: notanda quæ in diuisione aliud significant, quā in compositione, ut ἐκ ποδῶν ἐς κεφαλὴν *à pedibus usq; ad caput. alias* ἐκποδών, *ut libro superiori dictum est, procul significat; sed tono acuto, qui tamen in diuisione est circumflexus. Postremo ut, quoad fieri possit, in pauca conferantur quæ tot re gulis de locis tonorum præcepta sunt: hæc licebit colligere: tonum græcorum non nasci è quantitate, tametsi quantitas ultimæ sæpe tonum effingat ac uariet, ut* μοῦσα μούσης, ἄνθρωπος ἀνθρώπου. *Item in multis uocabulis non posse reddi cer tam rationem sedis illius: posse tamen præcipi, quis ex tribus tonis ibi locum ha beat, hoc ferme compendio. Ex tribus locis tonorum ultima penultima & antepe nultima, solus acutus occupat antepenultimā: in penultima uero locū habet idem, si ea sit breuis, aut positione tantū lōga, aut alioqui longa ꝙ ultima longa. Alias si ea sit longa & ultima breuis: locū ibi habet circūflexus. Vltimā semp occupat acutus, quū ea breuis est: quū uero lōga nā semp. Tūc enim multoties ibi circūflexus colloca tur. qd capite sequēti patebit. Vltimæ uero acut⁹ in grauē mutatur in cōsequētia. Hæc ideo repetimus: q̃ uideam⁹ in tonis, tā scribēdis, q̃ proferēdis plurimū uulgo peccari.*

De sedibus tonorū in rectis nominū partiū & impartiū. Cap. 8.

TRadēdæ post hæc regulæ speciales de tonis, qb⁹ discernātur pprii il lorū loci in singulis orōnis partib⁹: primūq; in noīe in hūc modū.

Omnis rectus singularis nominum vltimam citra contractionem pro ducens, quum in eadem tonum recipit, ipsam acuit. vt ἀληθής ἱδρώς.

Rectus singularis nominū partium primæ declinationis, penultimā acuit. ἠλείας χρύσης. exceptis verbalibus venientibus à præteritis verborum. quæ quidem oxytona sunt. vt ποιητής δικαστής. nisi verba sint tertiæ coniu gationis circumflexæ. tunc enim penultima in verbalibus acuitur, si in ea sit. ο. vt ὁμότης ἀρότης ἀκαρότης. quibus accedit δεσμώτης.

Tonus recti secundæ declinationis paris in nominibus quidem desinẽtibus in.α. plærũq; sedet supra penultimã, quũ ea longa est. χώρα μοῦσα. præter finita in.εια. q̃ fiunt a masculinis vel cõmunib⁹ in. ης. Et præter po lysyllaba in.υια.q̃ oĩa antepenultimã acuũt.vt αὐθέντεια ab αὐθέντης, ἄρπυια αἴθυια. demptis tribus oxytonis ὀργυιὰ μητρυιὰ ἀγυιά. Acuitur quoq; pe nultima in finitis in.α. præcedente.ο.χρόα.πόα. et in finitis in.η.purũ dissyl labis præcedente.ο.et cõsonante aspirata vna cũ altera, vt χλόη φλόη χλίη. et in.ηη.τίλη, exceptis κρίση πόη. Et in finitis in.οιη.substãtiã significãtib⁹, vt βελόνη πτερόνη. Et in.μη.præcedente vocali, φήμη. Vltimã vero acuũt fini ta in.φη.præcedẽte. υ. l reuí, vt γλυφὴ κορυφὴ τρυφή. Et dissyllaba desinẽtia in.οη.q̃ habent.ο.ex.ε.vt πνοὴ a πνέω. χοὴ a χέω. Itẽ finita in.οιη.quæ rem nõ subsistẽtẽ significant, vt ἡδονὴ voluptas καλλονὴ pulchritudo.et finita in μη. præcedẽte altero.μ.γραμμή. Item finita in. εια. vel. ια. quæ substãtiã si gnificant aut collectionẽ, vt στειὰ φθειὰ χρειὰ λαλιά. exceptis q̃ rem nõ subsi stentẽ significant, ea enĩ acuũt penultimã, vt σοφία χρεία. Itẽ finita in. οια. vt χροιὰ ποιά. Penultimã circũflectunt dissyllaba in.υια. vt μυῖα. quibus accedunt omnia participia, vt τετυφυῖα. Vltimã vero circũflectunt cõtra cta, quædã in.α.vt μνᾶ ἀθηνᾶ. et alia in. η. significãtia arbores, vt συκῆ ἀμυγ δαλῆ, et pelles animaliũ, vt λεοντῆ παρδαλῆ κυνῆ, et similia.q̃ cõtractorũ spe ciẽ habẽt. Fœmininę terminationes adiectiuorũ, tonũ fere seruãt, vbi maſ culinæ, ἀγαθὸς ἀγαθή, ὡραῖος ὡραία, βαρὺς βαρεῖα. nisi quũ vltima lõga in proparoxytonis attrahit tonũ ad penultimã. λίθινος λιθίνη, δίκαιος δικαία.

Recti⁹ q̃q; tertiæ vari⁹ est. Ei⁹ vltimã acuũt possessiua in. κος.vt ἀττικός. et plęraq; adiectiua dissyllaba, vt χρυσὸς δεινός. et polysyllaba i.στος.q̃ numerũ significãt.vt εἰκοστὸς πολλοστός. et noia auiũ in.ιος.supra tres syllabas.vt ἐρω διὸς αἰγυπιός. Itẽ interrogatiua indefinitę sũpta. πόσος quãt⁹, ποσὸς aliquã tus. ποῖος q̃lis, ποιὸς aliqs. Itẽ q̃ veniũta p̃teritis passiuis verborũ circũfle xorũ, vt ἐπαινετὸς, ποιητός. et polysyllaba in. ρος. hñtia ãtepenul. lõgã natura vel positione. vt τολμηρὸς, ἰσχυρός. et i.αμος.appellatiua hñtia natura lõgã an tepenul. vt οὐλαμὸς χηραμός. Penultimã vero acuũt plæraq; dissyllaba ap pellatiua. vt λόγος ξύλον. Et in. αλεος.q̃ excedũt tres syllabas.vt ἀργαλέος δει μαλέος. et diminutiua i.ιον.dedu cta a noib⁹ icipiẽtib⁹ a lõga, vt a τιγρὸς, τυ ρίον, a τεῖχος, τειχίον. Eadẽ circũflectũt finita i.οιος.polysyllaba.vt ἀλλοῖος παντοῖος. Et i.αιος.deriuata a fœmininis desinẽtib⁹ i. α. vel i. η. vt ab ἀγέλη, ἀγελαῖος, ab ἀγορά, ἀγοραῖος. q̃q̃ id nõ semper verũ est. et i.ειον.substãtiua deri

nata à finitis in. ευς. vt βαλανεῖον βαφεῖον. βασίλειον vero adiectiuũ est.

Antepenultimã acuũt finita in. μος. præcedente. ε. πόλεμος. ἄνεμος. et possessiua in. ειος. ἀνθρώπειος humanus. Item in. ιος. deducta à loco. οὐράνιος cœlestis. et à futuris verborum. vt ἄξιος. ἀσπάσιος. θαυμάσιος. et ab aduerbiis, vt à πρωῒ πρώϊος, ab ἶφι ἴφιος. præter ἀντίος ab ἄντην, vnde ἐναντίος, vtrũq; paroxytonũ. Item in. αιος. à verbis deducta. vt μάταιος λύαιος. et comparatiua superlatiuaq; in. ος. et. ον. vt σοφώτερος σοφώτερον. κάλλιστος κάλλιστον. Et neutra substãtiua in. ιον. supra tres syllabas. vt γερόντιον. et quæ veniunt à verbo, vt παίγνιον à παίζω. et quæ sunt trium syllabarũ breuium. φάκιον φλέβιον. Et quę materiã significant in. ινος. λίθινος lapideus. Item his affinia quæ cum. ἐν. cõponuntur. ἔμμουσος. ἔμμετρος. Et cõposita à passiuo verbo quintæ cõiugationis, tam propria, q̃ adiectiua ἄφαντος. δἰόφαντος. ἄσπαρτος. Item è trochaicis cõposita, quæ tonũ. s. in præcedentem cõpositionis partẽ remittunt. vt à δοῦλος ἔνδουλος. et fere cõposita alia. vt παραπλήσιος. ἄσκιος. ἔνθυμος. φιλόσοφος. Item cõposita à κτείνω τρέφω, et aliis verbis, passiue significantia. vt τυραννόκτονος à tyrãno occisus, λυκόκτονος à lupo occisus. Nam τυραννοκτόνος, tyrãnicida est, et λυκοκτόνος lupi occisor, actiue. Sic λαότροφος à populo enutritus, λαοτρόφος populũ alens. Porrò composita à verbis χέω βάλλω πολῶ, cũ præpositione quidem acuũt antepenultimã. vt πρόχοος. ἀμφίβολος. πρόπολος. ἀμφίπολος: cum alio vero quopiã, penultimã. vt οἰνοχόος. ἑκηβόλος. ὀνειροπόλος. ὑμνοπόλος. Itidem à λέγω vel λόγος. vt ἐπίλογος. κατάλογος. θεολόγος. εἰκοσολόγος. Cõposita vero ab ἔχω. quæ habent in penultima. ου. eam circũflectunt πολιοῦχος: quę ο. acuunt antepenultimam, vt ἡνίοχος.

Rectus quartæ vt plurimum acuit antepenultimam præsertim in compositis. μενέλεως. ἀνάπλεως. raro penultimam aut vltimam. ἄλως. λαγώς. rarius circumflectit vltimam. κῶς. σῶς.

Recti quintæ vltimã acuunt finita in. αν. simplicia, vt πάν pan. πελεκάν pelicanus. præterquã τὸ πᾶν totum. Et in. ην. vt plurimum simplicia, quæq; ex se nõ faciunt neutrũ. vt αὐχήν σωλήν. Et in. ιν. vel. ις. simplicia. ῥίν vel ῥίς. Et in. ων. contentiua, vel quasi cõtentiua. κοιτών ἀπατεών. Et in ηρ. σωτήρ πατήρ. demptis μήτηρ et θυγάτηρ. Et in. ας. fœminina declinata per. δ. παλλάς λαμπάς. Et monosyllaba absq; cõtractione in. ως. et. αιξ. vt δαίς ϛαίς αἴξ. Et in. ης. adiectiua pure declinata. ἀληθής. Et cõposita, syllabam verbi habẽtia exeũtiaq; in, τος. vt ἐπιβλής ἐπιβλῆτος. ἡμιθνής ἡμιθ-

ῆτος. Itē in. ις. patronymica. πριαμὶς. et his similia fœminina. vt ab αἰχμάλωτος, αἰχμαλωτίς. ab εὑρετὴς, εὑρετίς. Et omnino fœminina in. ις. dissyllaba simplicia vltimā producentia. vt ἀψὶς. κρηπὶς. κνημὶς. σφραγίς. alias quæ vltimā corripiunt, grauātur. vt μέμψις λέξις, cum reliquis habētibus consonantē futuri. Item in. υς. quæ sunt trium generū. vt ἡδὺς βαρύς. Et quæ per. δ. declinātur. χλαμὺς χλαμύδος. Et quæ longā habent in penultima. πληθύς. quibus exceptis reliqua penultimā fere acuūt. vt βότρυς. Itē finita in. ω. et. ως. fœminina, vt λητὼ αἰδώς. et in. ευς. ἀχιλλεύς. Penultimam vero acuunt in. αρ. composita. ἑρμόσαρ. Item in. ην. tam cōposita q̄ quæ neutrū ex se faciunt in. εν. vt ἐριαύχην τέρην, τὸ τέρεν. Et in. ων. non cōtracta propria & appellatiua gentiliaq;, θεὼν. εὐδαίμων. τεύτων. et cōposita χαλκοχίτων: nisi significent locum, προκοιτὼν προθυρών. Et in. ιν. composita, ἔυριν τριγλώχιν. Item in. αξ. et omnino in. ξ. simplicia non monosyllaba. ἅρπαξ. πτέρυξ. Et in. ας. dissyllaba. ἄιας. et neutra in. ας. τὸ κρέας. excepto γῆρας. Et in. ης. propria composita à neutris in. ος. δημοσθένης. Et in. ης. fœminina simplicia appellatiua, φιλότης δεινότης. exceptis βραδυτὴς ταχυτὴς ἀδροτὴς δηϊοτής. Et denominatiua in. ηρης. et. ωδης. ξιφήρης ποιώδης. Et in. ις. appellatiua propria simplicia dissyllaba, dum modo penultimam non habeant longā, ὄφις. πάρις. Antepenultimā acuūt neutræ terminationes polysyllabæ in. ον. ab adiectiuis in. ων. vt τὸ βέλτιον γλύκιον καὶ εὔδαιμον. quibus accedit τὸ χάριεν χαρίεντος, ab ὁ χαρίεις. excipitur ab ὁ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον. Et finita in. ις. vel. υς. super duas syllabas declinata per. δ. vel. τ. ἄδωνις εὔχαρις ἔπηλυς. Et omnino cōposita quæcūq; finita in. υς. correptū, vt ἄδακρυς. Et in. ις. cōposita à dissyllabis in. ις. quintæ barytonis, μῆτις πολύμητις. et ab oxytonis vltimā corripientibus, vt πατρὶς εὔπατρις, ἀσπὶς ῥίψασπις. et à fœmininis in. η. ἀλκὴ ἄναλκις, κνήμη εὔκνημις. Quæ tamen veniunt à masculinis in. ης. paribus et per. δ. inflectuntur, tonū non trāsferunt. ὁ στρατιώτης, ἡ στρατιῶτις. Exceptis cōpositis à πωλῶ et à κοίτη. vt ὁ ἀρτοπώλης ἡ ἀρτόπωλις, ὁ ἀκοίτης ἡ ἄκοιτις. Fœminina quoq; in. ις. cōposita ab oxytonis acuūtur. vt νυχὶς παννυχὶς, αὐγὶς καταυγίς. Item deducta à masculinis in. ος. declinatis p. ου. vt δμωὶς δμωΐδος, λαλὶς λαλίδος. à δμῶος δμώου. λάλος λάλου. Circūflectūt antē vltimā monosyllaba finita in. ας. υς. ους. vt πᾶς. μῦς. βοῦς. qb⁹ accedūt ἀποφῦς οἰνοῦς ὀσφῦς καὶ ὀφρῦς. Excipitur πούς oxytonū, sicut ὀδούς. Itē neutra monosyllaba vltimā producentia, πῦρ. πᾶν. σκῶρ. et in. ων. contracta,

ποσειδῶν ξενοφῶν. Et omnino quæcunq; contracta, vt παῖς νοῦς φθοὶς φῶς ἑρμῆς σιμοῦς. et similia.

SCHOL. His regulis indicātur propriæ sedes toni ī rectis quorūdā noīm. Nā oīa pceptis arctari nō possunt. Quo magis usui assuescēdū est. uel q cadē sæpe uocabula, to no uariato significationē quoq; uariāt: ut in orthographia diximꝰ: uel q æque diffici le sit, multa eaq; minuta pcepta memoria tenere. Quo circa si qd in re admodū uaria ēt ambigua omissū est: qd hic exceptū adiectū nc oportuerit: id boni cōsulēs studiosus lector, sibi adnotet.

De obliquorū tonis in oībꝰ noībus. Cap. 9.

OBliqui pares in eadē syllaba tonū habēt in qua rectus, nō tamē eūdē semp. qa in oxytonis circūflectūtur genitiui & datiui triū numerorum ὁ καλὸς τ καλοῦ τῷ καλῷ. τοῖν καλοῖν. τῶν καλῶν. τοῖς καλοῖς. Itē in pperispo menis, quoties vltima fit lōga circūflexꝰ penultimę trāsit i acutū, μοῦσα μού σης. sicut ediuerso in paroxytonis penultimā pducētibꝰ, quoties vltima bre uis fit, acutꝰ trāsit i circūflexū, ὁ προφήτης ὦ προφῆτα. Excipiūtur pparoxy tona in qbꝰ vltima, quū p variationē efficit lōga, tonū in penultimā demit tit. ἄνθρωπος ἀνθρώπου ἀνθρώπῳ. τὼ ἀνθρώπω ἀνθρώποιν. τῶν ἀνθρώπων ἀν θρώποις ἀνθρώπους. Notant ὁ δεσπότης ὦ δέσποτα, itē μία μιᾶς μιᾷ μίαν, idest vna, more ionico. et ἄμφω ἀμφοῖν, δύο δυοῖν. Itē genitiui plurales primæ & secūdæ declinationis, qui vltimā circūflectunt, ἀλειῶν τραπεζῶν. Exce ptis ὁ χλούνης τῶν χλούνων, χρήστης χρήστων, ἐτησίαι ἐτησίων, ἡ ἀφύα ἀφύων.

Obliquorū tonus in noībus quintæ declinationis sic habet. Genitiuꝰ & datiuus singulares integri in eadē tonū habēt cū nominatiuo, αἴας αἴαν τος αἴαντι: licet nō semp eundē, σῶμα σώματος σώματι. Exceptis geniti uis noīm dissyllabis finitis in. ος. cū suis datiuis: qui posteriorē acuunt, βοῦς βοὸς βοΐ, κρὴς κρητὸς κρητί. et ἡ μήτηρ μητέρος μητέρι, θυγάτηρ θυγατέρος θυ γατέρι, γυνὴ γυναικὸς γυναικί. Notātur proparoxytona, in qbus excrescēte syllaba in obliquis, necessario descēdit tonus: ne remaneat in quarta à fine: πρόβλημα προβλήματος προβλήματι. &c. Accusatiuꝰ in eadē tonū habet in qua genitiuꝰ. αἴαντος αἴαντα. exceptis noībꝰ, quorū genitiuꝰ dissyllabꝰ desinit in. ος. oxytonū. In illis eīm tonꝰ ascēdit in priorē, τὸν βόα τὸν κρῆτα. qui bus similia sūt ἀνδρὸς ἄνδρα, γυναικὸς γυναῖκα, et θυγατρὸς θύγατρα. Notādi accusatiui monosyllabi in. ν. q circūflectūtur. vt κλεῖν λῖν μῦν σῦν. Voca tiuꝰ tonū habet vbi rectꝰ. ptерq̄ in finitis in. ων. in qbꝰ cū trāsfert in pcedē tē, quādo desinit in. ον. ὁ βελτίων ὦ βέλτιον, ὁ ἀγαμέμνων ὦ ἀγάμεμνον. exce ptis ὦ λακεδαῖμον παλαῖμον, et aliis similibꝰ simplicibus. Itē in cōpositis à

φρὴν, ὦ φρὴν... ὦ δαῖφρον. Vocatiui quoq; in.ερ. a rectis in.ηρ. trasferunt tonũ, ἡ θυγάτηρ ὦ θύγατερ, εἰνάτηρ ὦ εἴνατερ, δημήτηρ ὦ δήμητερ. ὁ σωτὴρ ὦ σῶτερ, ὁ ἀνὴρ ὦ ἄνερ. Idē faciunt vocatiui in.ες. a rectis in.ης. cõpositis pro prius barytonis vel circũflexis ex cõtractione. ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. ὁ ἡρακλέης.λῆς.ὦ ἡράκλεες. ac deinde p cõtractionē ἡράκλεις. Noiatiu⁹ dualis, itē accusatiu⁹ & vocatiu⁹, tonũ habēt vbi rectus singularis. Genitiu⁹ & datiu⁹, genitiuũ pluralis sequũtur, pterquã in decē irregularib⁹ mox indicãdis. Rectus pluralis itidē sequitur singularē. αἴας αἴαντες. Genitiu⁹ in illis q̃ genitiuũ singularē dissyllabũ habēt in.ος. oxytonũ, circũflectitur. βοὸς βοῶν, κρητὸς κρητῶν: his decē exceptis, παίδων τρώων δμώων παίδων φώτων θώων λάων κράτων δᾴδων φῴδων. In illis autē q̃ duas syllabas excedũt, penultimã acuit. αἴαντες αἰάντων. Datiu⁹ tonũ datiui singularis imitatur. exceptis παντὶ, πᾶσι: et habētib⁹ insertũ.α.in qb⁹ penultimã acuit, μητρὶ μητράσι, πατρὶ πατράσι. Accusatiuus & vocatiuus sui recti tonũ sequũtur.

SCHOL. *Obliquorũ tonus rationē certã habet. pēdet enim fere à recto. Genitiui plurales adiectiuorũ pariũ, in oibus generib⁹ uolũt codē modo finiri. ut* ὁ ἀγοραῖος ἡ ἀγοραία τὸ ἀγοραῖον, τῶν ἀγοραίων. ὁ λίθινος ἡ λιθίνη τὸ λίθινον, τῶν λιθίνων. *sic* ἡ δικαία τῶν δικαίων. βαρεῖα *tamē et* μέλαινα, τῶν βαρειῶν μελαινῶν: *et similiter reliqua q̃ fiũt à masculinis imparibus, substãtiuorũ formã sequũtur,* τραπεζῶν *ui delicet et* ἀληθειῶν, *ac reliquorũ. Quidã sic tradũt genitiuos in* ων *à rectis in.αι.unius qdē generis circũflecti, triũ uero, suos masculinos seq: nisi fœminina genitiui terminatio literis differat à masculina. tunc enim circũflecti. ut* ὁ βαρὺς τῶν βαρέων, ἡ βαρεῖα τῶν βαρειῶν.

De ratione toni in verbis & participiis. Ca. 10.

THemata verborũ incõtracta finita i.ω. acuũt penultimã, τύπτω ἀκούω. in.μι. antepenultimã, si duas syllabas excedãt, δίδωμι τίθημι. alias dissyllaba, penultimã circũflectunt, vt τλῆμι δῦμι. exceptis φημὶ καὶ εἰμὶ oxytonis. In.ω. vero cõtracta vltimã circũflectũt, ποιῶ βοῶ. In his oib⁹ vocis passiuæ præsens in codē loco tonũ cõseruat, τύπτομαι δίδομαι ποιοῦμαι.

Paratatic⁹ semp nitit tonũ remittere i ãtepenultimã, ἔτυπτον ἤκουον. alias i dissyllabis, et vbi reperit vltimę lõgę impedimētũ, sedet in penultima, ἄγω ἦγον, τίθημι ἐτίθην, ποιῶ ἐποίουν. Ex futuris actiuũ pri⁹ paroxytonũ est, τύψω: posteri⁹ perispomenon, τυπῶ. passiua sũt pparoxytona, τυφθήσομαι τυπήσομαι τετύψομαι. etiã mediũ pri⁹ τύψομαι: sed posteri⁹ pperispomenon, τυποῦμαι. Excipiunt verba qntæ cõiugationis: in qbus futurũ prius actiuũ, perispomenon est, ψαλῶ: mediũ properispomenon, ψαλοῦμαι.

Ex indefinitis actiua nituntur tonum remittere in antepenultimã, quatenus fieri possit, ἔτυψα ἔςησα ἔτυπον. Quod vbi fieri nequit, paratatica imitantur, ἄγω ἦγον, τίθημι ἐτίθην. Passiua & media penultimam acuũt, ἐτύφθην ἐτύπην, ἐτυψάμην, ἐτυπόμην. Paracimeni acuũt antepenultimã, hypersyntelici penultimã. τέτυφα τέτυπα τέτυμμαι, ἐτετύφειν ἐτετύπειν ἐτετύμμην.

Tempora imperatiui acuunt, quoad licet, antepenultimã. τέτυφε τέτυψο. alias vbi fieri nequit, penultimã, τύπε τύψαι. excepto indefinito secũdo medio, quod vltimam circumflectit τυποῦ. tria tamen acuunt penultimam, τράπου ἐπιλάθου et ἀφίκου. Exceptis etiam quinq; indefinitis actiuis oxytonis, εἰπέ dic, ἐλθέ veni, λαβέ accipe, εὑρέ inueni, ἰδέ vide. quæ tamen ipsa antepenultimã acuunt cõposita. vt κάτειπε, ὑπόλαβε, ἔξευρε, πρόσελθε. Idem faciunt alia dissyllaba, vt ἀνάβηθι ἀνάςηθι. At monosyllaba penultimam, vt δός ἀπόδος, ἕς ἄφες, σχές ἐπίσχες.

Tẽpora optatiui & infinitiui iisdẽ in locis tonũ habere volunt, in quibus tẽpora indicatiui illis respõdentia, τύπτω τύπτοιμι τύπτειν. nisi vltima impediat, τίθημι τιθείην, τύπτομαι τυπτοίμην, ἔθην θείην. Notãtur indefinita secũda actiua infinitiui in. ειν. quæ vltimã solent circũflectere τυπεῖν. item passiua vtraq;, quæ in optatiuis & infinitiuis tonũ habent in penultima, τυφθείην τυπείην, τυφθῆναι τυπῆναι. Et infinitiua oĩa in. ναι. quæ in penultima tonũ habent, τιθέναι θεῖναι τετυφέναι. Quorum formam sequitur paracimenos vtcũq; desinens, τετύφθαι πεποιῆσθαι τεθεῖσθαι. Alias reliqua infinitiua in. σαι. antepenultimã acuere solent, τύπτεσθαι τύψεσθαι τυφθήσεσθαι τυπήσεσθαι τετύψεσθαι τύψασθαι. nisi q̃ ex mediis secũdis futurũ & indefinitũ sua tpa seq maliũt, τυποῦμαι τυπεῖσθαι, ἐτυπόμην τυπέσθαι.

Subiunctiui quoq; tẽpora sua indicatiua sequũtur. τύπτω, ἐὰν τύπτω. τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. nisi vbi additur impedimentũ. τέτυφα, ἐὰν τετύφω. et vbi tollitur. ἐτυπόμην, ἐὰν τύπωμαι. ἐτυψάμην, ἐὰν τύψωμαι. Notantur præterita passiua, quæ penultimã circũflectunt, vt πεποίημαι πεποιῶμαι. et indefinita, quæ vltimã, τυφθῶ τυπῶ. atq; his similia præsentia & indefinita secunda actiua eiusdẽ modi in verbis εις. μι. ἐὰν τιθῶ, θῶ. quorũ passiua perispomena euadunt addito. μαι. τιθῶμαι, θῶμαι. Præterquã in carentibus actiua voce, quæ antepenultimã acuunt, vt δύνωμαι ἐπίςωμαι. qđ itidẽ accidit in omnibus. aor. secundis mediis subiunctiui in. ωμαι. quũ in cõpositione excedunt tres syllabas. vt θῶμαι ἐπίθωμαι, δῶμαι ἀπόδωμαι,

χῶμαι

χῶμαι ἀπέχωμαι. et in subiunctiuis in.ω.cōpositis a monosyllabis. quorum participia nō desinunt in.σ.oxytonū.vt χῶ ἀνάχω κατάχω. σπῶ ἐπί σπω. Quæ autem habent participia in.σ.oxytonum, non mutant tonum. βῶ ἀναβῶ. δῶ ἀναδῶ. quia βάς δούς.

Participii actiui tonus in præsenti & futuro priori idem est cum suo indicatiuo. τύπτω, ὁ τύπτων τύψων. exceptis præsentibus ἰὼν κιὼν ἰὼν, ab ἴω κίω ἴω. In paracimeno & posteriori indefinito vltimæ acuūtur, τετυφώς τυπών. His similis est paracimenos medius, vt ὁ τετυπώς. passiuus vero in.μενος.penultimā acuit, τετυμμένος. reliqua participia i.μενος. antepenultimā acuūt. Vltimā qꝫ acuūt præsentia & indefinita secūda a verbis in.μι. τιθείς θείς. quorū formā sequūtur indefinita passiua, τυφθείς τυπείς. Indefinitū actiuū pri9 penultimā semp acuit. ἐποίησα ὁ ποιήσας, ἔτυψα ὁ τύψας.

In personarū vero inflexione primā reliquæ vt plurimū sequūtur: nisi quū acutus cogitur descendere: vel ob additam syllabā: vel ob vltimā effectam longā. τύπτομαι τυπτόμεθα, τύπτε τυπτέτω τυπτέτωσαν. Alias tonus in verbis potius nititur ascendere, quā descendere. qd liquet in ἐτυπτόμην ἐτύπτετο ἐτύπτεσθε ἐτύποντο, ἐτυψάμην ἐτύψατο. et similibus. Interdum vltima correpta quiescit. vt puta in optatiui præteritis passiuis. vt πεποιήμην πεποιῇο πεποιῆτο. τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο. et in præsentibus verborū in.μι. vt τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο, διδοίμην διδοῖο διδοῖτο.

SCHOL. *Verborū specialis tonus etiā usu cōmodius quā regulis percipitur. Sūt tamen quædā regulæ generales, & alioqui peculiares exceptiones, quas expediet me thodo tenere: quo de similibus expeditius sit iuditiū. Qualis est regula illa.* Omne *uerbum ultimā habens longā, eam circūflectit: si modo ibi sit collocandus tonus. ut* ποιῶ ποιεῖς, τυφθῶ, τιθῶ. ῆς. ῆ. δεῖ, ἰχρῆν. *excepto tantū* χρὴ *oportet, ultima acuta. Item altera de participio desinēte in.σ.oxytonū declinato per.ντ. quā apposuimus in scholijs cap.42.lib.2. Quod autem ad cōpositionē attinet, notātur tempora trochaica: quæ tonū non remittunt in antepenultimā, contra quā in nominibus accidit. ut* εἶπε κατεῖπε, εἶχε παρεῖχε. *Exceptis* οἶδα σύνοιδα, οἶσθα σύνοισθα, κεῖμαι πρόσκειμαι: *quanquā* κεῖσθαι *non remittit*, προσκεῖσθαι: ἧμαι κάθημαι. *Sed in hoc ē in* κεῖμαι *excusatur, q̄ sint a uerbis* εἰς.μι. *quæ uolunt in antepenultima acui. ut* τίθημι ἵστημι. *&c. At* ἐκαθήμην ἐκάθησο *hypersyntelicos, quū deponit augmentū, unà etiā tonū in penultimā transfert*, καθήμην καθῆσο καθῆτο. *Demosth.* περί σβεὶς καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ. *Participiorū obliqui nominū regulis subiacent. Fœmininorū ē neutrorū toni candē cū masculinis sedem occupant.* ὁ τύ-

πτων ἡ τύπτουσα τὸ τύπτον. ὁ τετυφὼς ἡ τετυφυῖα τὸ τετυφός. ὁ ποιήσας ἡ ποιήσασα τὸ ποιῆσαν. *Nisi quũ ultima longa in fœmininis in. μενη. tonũ demittit. ex antepenultima in penultimam. τυπτόμενος τυπτομένη.*

De tono pnoim, articulorũ ppositionũ aduerbi. & cõiũctionũ. Ca. II.

EX pronominibus, ἐγὼ et σὺ in rectis datiuis & accusatiuis singularium vltimã acuũt: in genitiuis tantũ circũflectunt. In dualibus νῶϊ σφῶϊ properispomena sunt: sed νὼ σφὼ oxytona. Quia nominatiuꝰ dualis desinens in. ω. nunq̃ circũflectitur. Hæc autẽ quidã cõtracta esse nolũt, sed abscisa. In genitiuis vero νῶϊν νῷν, σφῶϊν σφῷν. ι. subscriptũ indicat p cõtractionẽ fieri. Casus plurales vltimã circũflectunt om̃es, nisi quũ dissoluũtur poetice. nã tunc penultimã acuunt, ἡμεῖς ἡμέες, ἡμῶν ἡμέων. Ο̉ς vero tertiæ personæ nõnihil discrepat. Nã datiuũ singularẽ habet circũflexũ οἷ, et pluralẽ paroxytonũ σφίσιν. Itẽ dualia oxytona σφὲ σφίν: in reliq̃s conuenit cũ prima & secũda psona. De cæteris pronominibus superuacaneum est sigillatim inculcare, qđ in illorũ inflexionibus liquido apparet. Sequũtur autem omnino formam nominũ adiectiuorum parium in. ος. η. vel. α. ον. eadem variatione seruata in motione & inflexione.

Articuli quoq; per se patent. Recti enim præpositiui ὁ ἡ, οἱ αἱ absq; toni apice scribuntur. reliqui omnes variantur vt nomina adiectiua oxytona in. ός. ή. όν. sic, ὃς vt καλός, ἣ vt καλή. τὸ et ὅ, vt καλόν. τοῦ et οὗ, vt καλοῦ. τῷ et ᾧ, vt καλῷ. et sic de cæteris.

Præpositiones vltimam habent grauem, vt pote quæ in consequentia deprehenduntur casualibus præpositæ. alias illis postpositæ dissyllabæ tonum trãsferunt. Quod facit sola περὶ in prosa oratione. τούτων πέρι. in carmine vero etiam aliæ. Qua de re dicetur copiosius lib. 5. Item quũ pro verbis impsonalibus sumuntur. vt πάρα pro πάρεστι, presto est. μέτα pro μέτεστι, participacio est. ἔπι pro ἔπεστι, inest. ἔνι pro ἔνεστι, contingit.

Aduerbia terminata in. θεν. et. θι. ibi tonum habent, vbi primitiua vnde deducuntur. ἄνω ἄνωθεν. ἀγρὸς ἀγρόθεν ἀγρόθι. Sic ποῦ, πόθεν vnde. nam ποθὲν indefinite idest alicunde, differentiæ gratia vltimam acuit. Mono syllaba vero interrogatiua, circumflectuntur. ποῦ vbi? πῶς quomodo? Quæ indefinite quoq; sumuntur, sed amisso prorsus tono, που alicubi, πως quodãmodo. Finita in. ζε. antepenultimam acuunt, θύραζε ἔραζε. excepto χαμᾶζε. Ad hæc νῦν circumflectitur, νυνὶ acuitur. Nam. ι. acui vult, quoties attico more additur ad aliquid propius & euidentius demonstrã-

dum. vt δεῦρὶ hucce, ἐνταδὶ hic. Alias aduerbia finita in. ι. breue grauantur, vt πόσφι ἶφι. excepto πρωΐ. Praeterea desinentia in. υ. monosyllaba circumflectuntur, vt γρῦ μῦ ὖ apud Aristophanem. Et vniuersaliter quoties vltima habet diphthongum cum. υ. circumflectitur, si supra se tonum recipiat, vt φεῦ οὐδαμοῦ· πωποῦ. exceptis οὐ ἰδού ἰού.

Ex coniunctionibus copulatiuae & disiunctiuae acuuntur. praeter ἤτοι. Itidē continuatiuae & subcōtinuatiuae, εἰδὴ ἐπεὶ, ἐπειδή. adiecto quoque his περ, tonus in eadem manet. εἰδήπερ, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ. Causales quae vnam syllabam excedunt, penultimam acuunt. ὅτι διότι ἵνα ὅπως. δι' ὅ vero, καθ' ὅ, et ἐφ' ᾧ in diuisione sunt. quae coniunctim quoque scribi possunt non mutatis tonis, διὸ καθὸ ἐφῷ. Ex dubitatiuis, ἆρα vtrum, circumflectit penultimam, quū vero eandem acuit ἄρα igitur, fit illatiua. Aduersatiuae penultimam acuunt. ὅμως ἔμπης καίπερ. Reliquae sigillatim explorandae. Quid enim refert de tam minutis ac variis praecipere.

SCHOL. *Articuli praepositiui, aut solum spiritum recipiunt, aut tonum solum. Postpositiui uero utrunque. Praepositiones.* εἰς. ἐς. ἐν. ἐκ. ἐξ. *Item coniunctio* εἰ, *et aduerbia* οὐ οὐκ οὐχ, *non sequente puncto, et aliquando* ὡς, *atque alia quaedam absque tonis scribi solent. Nomina neutra aduerbialiter sumpta, tonum suum retinent.* συνεχὲς *assidue,* τάχιστα *celerrime. Excipiuntur Attica quaedam.* ἄλληλες ἐπίτηδες *&* ἐπάναγκες. Εἴπερ, *&* ἐδήπερ *à* περ *compositae contra regulam uidentur acuere penultimam. Simili modo* τοίνυν *composita à* νὺν *coniunctione completiua ultimam corripiente. Item aduerbia* οὔτε εἴτε εἴτε *composita ab* οὐ εἰ. *et* ναίχι *à* ναί. *In quibus omnibus etiam si ultima sit breuis, non tamen circumflectitur penultima existens longa. quia adiectiones casu carentium non mutant accentum.*

De variatione & trāslatione toni, deque encliticis dictionibus. Cap. 12.

TRansfertur tonus è legitimo loco in sequentem syllabam aut in praecedentes in eadem dictione, siue simplici, siue composita, aliis etiā modis praeter supradictos, libro sequente attingendis. Quin et in praecedentem dictionem suum tonum transmittunt particulae encliticae, cumque illa acceptum simul cum proprio tono apice figuratum ostentat, quum videlicet est proparoxytona, vt δίκαιός ἐστι. et quum properispomena, vt δοῦλός τε. et paroxytona trochaica, vt φύλλά τε. quum vero est oxytona, grauem suū erigit in acutū, vt σοφός τις. Alias apex euanescit, vt λεγόντων τις. Quandoque manet immobilis. ἤδη φαμὲν, φίλοι εἰσὶν, ἥρως ἐστί.

Est autem encliticũ nomen τὶς τινὲς in omnibus generibus, & per omnes casus indefinite sumptum. i. aliquis. et του, τῳ pro τινὸς τινὶ, in genitiuo & datiuo, vt alibi dictum est. τίς vero τίνος interrogatiue, quis cuius, rectũ habet tonũ. Ex pronominibus inclinãtur obliqui singulares primæ personæ. quũ. ε. abiiciunt. μοὺ. μοὶ. μὲ. δοῦλός μου. ἔδωκέ μοι εὔφρανέ με. Item secundæ. σοὺ. σοὶ. σὲ. Et tertiæ omnes casus trium numerorũ. Ex verbis, φημὶ φησὶ. φαμὲν φατὲ φασὶ. Item εἰμὶ, in præsenti indicatiui. quod quidem in tertia psona tripliciter effertur. acuta priori ἔστι: et posteriori ἐστὶ: et enclitice σοφός ἐστι. Priorem acuit præcedẽtibus οὐκ, ὡς, εἰ, τοῦτο, ἀλλά. vt οὐκ ἔστιν ἄλλος, non est alius. ὡς ἔστι τῶν αἰσχρῶν, vt est ex turpibus. εἰ ἔστιν οὕτως, si est sic. τοῦτ᾽ ἔστιν ἁμάρτημα, hoc est peccatũ. ἀλλ᾽ ἔστιν εἰπεῖν, atq; licet dicere. Et cũ inchoat clausulam. Aeschines. ἔστι γὰρ ὦ Ἀθηναῖοι τῶν περὶ τὰς ἀρχὰς εἴδη τρία. Sunt igitur o Athenienses magistratuũ genera tria.

Tonũ vero transfert præcedente dictione oxytona. καλός ἐστι, bonus est: & perispomena, φῶς ἐστι lux est: et properispomena, δοῦλός ἐστι, seruꝰ est. dũ modo vltima nõ sit longa positione: quia in φοῖνιξ ἐστὶ, nõ transfertur. Itẽ præcedente proparoxytona. δίκαιός ἐστι. Posteriorẽ acuit, quoties aliter in sermonẽ incidit: præcedente videlicet in dictione nõ proparoxytona iambo, vt Ἀριστοτέλης ἐστὶν: aut spondeo, ἅρπαξ, εὔνους, φοῖνιξ ἐστίν: aut pyrrhichio, νέος ἐστὶν: aut trochæo paroxytono, μάντις ἐστίν. Iisdem modis vsurpantur εἰμὶ, et poetica εἰς ἐστι. Itẽ reliquæ personæ duales & plurales: nisi q priorem nõ acuũt. εἶ vero secũdæ personæ singularis tonũ nõ amittit.

Ex aduerbiis inclinãtur, που πως πω πη ποθὲν ποτὲ, indefinite sumpta. Nam interrogatiue circũflectuntur, demptis πόθεν vnde, et πότε quãdo paroxytonis. Ex cõiunctionibus, τε γε, et completiuæ κε κεν ρα νυ νυν περ θην. poeticæ.

SCHOL. *Tonus & eius locus (ut sparsim dictum est) uariari solet quãtitate & inflexione.* μοῦσα μούσης, ἄνθρωπος ἀνθρώπου. αἴνιγμα αἰνίγματος. *Idiomate* μῶρος *pro* μωρὸς *Attice,* σόφως *pro* σοφῶς *Dorice. Elisione.* ἀπ᾽ αὐτοῦ, *pro* ἀπὸ αὐτοῦ. *Item* δεῖν᾽ ἔπαθεν, *pro* δεινὰ ἔπαθεν. *Syncope,* θύγατρα. *Paragoge,* ἰνδάλ, τοδί. *Compositione.* σοφὸς φιλόσοφος. *Anastrophe.* τούτων πέρι, *pro* περὶ τούτων. *Differentia.* θεὰ *dea,* θέα *spectaculũ. Quibus adde inflexionis uariationẽ. ut* θάλης θαλοῦ *et* θάλης θάλητος. ἀπολλύω καὶ ἀπόλλυμι. *Et uariatam orthographiam eodem significato. ut* δλαυγία καὶ δλαύγεια, ὠφελία καὶ ὠφέλεια, τελώνειον *et* τελώνιον, *hoc tamen plerumq; iuxta Atticos fit. Et aphæresin. ut* ἔβη βῆ. *Item*

poetarum metaplasmũ.ut μελίκρατι pro μελικράτῳ. πρόβασιν pro προβάτοις. Item irregularia, si uidetur. ut ἐλθὲ in indefinito imperatiui, et ἰὼν in præsenti participij. His & alijs si quæ sunt uariandi toni rationibus, nunc accedit eius erectio & translatio occasione dictionis encliticæ. Est igitur dictio enclitica, idest inclinatiua, quæ inclinat suum tonum, ut præcedentis dictionis ultimum grauem in acutum erigat: δοῦλός ἐστιν. Hic uerbum ἐστὶν inclinat ac deprimit suũ acutum in grauem uidelicet syllabicum: ut grauem syllabicum præcedentis syllabæ. λος. erigat in acutũ. Alias enim encliticæ quũ initia clausularum occupant: suũ retinent tonũ. τινὲς εἶπον, quidã dixerunt. φησὶν οὗτος, ait hic. Præterea quãdo dictioni duo toni incũbunt, uterq;, quoad fieri possit, uoce erit efferendus. μάχεταί μοι, δοῦλός ἐστι. Synencliticæ dicũtur particulæ encliticæ, quæ in oratione coniũctæ, altera alterius tonũ erigunt. ut ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει. ubi grauis ἢ erigitur à. νυ. particula enclitica. itidem νυ à σε. et σε à που. Accidit autem sæpe ut toni encliticæ figura euanescat. Nã quũ sequitur perispomenã dictionem, & paroxytonam finitam spondeo iambo uel pyrrichio, neutiquã pingitur. ut φῶς ἐστι. ἀτρείδης τε, ἔρως τε, ὅτι οἱ. nisi quũ particula enclitica incipit à σφ. tũc enim erigitur grauis præcedẽtis dictionis utcũq; finitæ. ἵνά σφιν. ἵνα σφίας. τόξα σφέων. Aristarchũ ferũt noluisse in Odyssea tonum enclitici pronominis μοι nomini ἄνδρα imponere: q; id absurdum iudicaret in ipso statim poeseos initio. Ad hæc quædã semper reperiũtur absq; tono. ut μου μοι με σφιν. Quædã non semper. ut σοῦ σοὶ σὲ, ἐστί. Notatur σου post ἕνεκα et ἕνεκεν nõ inclinari. ἕνεκα σοῦ, nõ ἕνεκά σου. sic quoq; πρὸ σοῦ, ἐπὶ σοὶ, πρὸς σέ. quia præpositiones grauem suum in acutum erigere noluit.

De certis locis duorum spirituũ crassi & tenuis. Cap. 15.

Spiritus in syllaba est qualitas, qua vocalis aspere vel leniter profertur. vnde alter dicit̃ δασεῖα, idest asper & crassus, alter ψιλὴ, idest tenuis & exilis. Loci spirituũ sunt vocales dictionũ incœptiuæ: nã reliquę citra discrimen tenuiter proferri intelliguntur. ρ. quoq; incœptiua aspiratione habet: media vero & finalis non aspiratur. Ideoq; tunc apicẽ repudiat. vt ῥήτωρ ῥήτορος. nisi q̃ in medio quũ geminatur vtrumq; recipit. ἔῤῥωσθε vale te. Recti spiritũ seruant obliqui: thematis vero participia, & verbi tẽpora. excepto ἔχω ἕξω. ε. tamẽ in augmẽtis verborũ attenuatur semp: præterq̃ in paracimeno & hypersyntelico verbi ἵστημι, ἕστακα ἑστάκειν. Omnis articulus à vocali incipiens aspiratur. ὁ ἡ, ὅς ἥ ὅ, οὗ. ἧς. &c. Pronomina ab. ε. incipientia attenuantur, excepto ἓ et ἑαυτοῦ. Quæ vero aliud habent initium, aspirãtur. vt οὗ οἱ οὗτος. excepto αὐτὸς tenui. qđ tamen quũ recipro

cationem significat aspiratur, αὐτοῦ sui ipsius: sicuti & cōpositum ἑαυτοῦ, ex quo per aphæresin fit. Præpositiones attenuantur. exceptis ὑπὸ ὑπέρ.

Coniunctiones quoq; attenuantur. vt εἰ ἀλλά. Exceptis causalibus, vt ἵνα ὅπως. præter ὄφρα. Numeralia aspirantur. vt εἷς ἓξ ἑκατόν. exceptis ὀκτὼ ἐννέα εἴκοσι, cum deductis ab eis. Redditiua facta per abiectionem consonantis tenuis, aspirantur. vt τόσος ὅσος, τηνίκα ἡνίκα. exceptis τόφρα ὄφρα, τῆμος ἦμος. Deriuatiua quū initium primitiuorum retinent, eorum quoq; tonum seruant. vt ἀκούω ἀκοὴ, ἵππος ἱππεύω. Exceptis ἄμυδις ab ἅμα, εἱρμὸς ab εἴρω, εἱρκτὴ ab εἴργω, et ἱδρὼς ab ἰδίω.

A. particula priuatiua composita lenigatur, vt ἄπαις. exceptis ἅδης et ἅλυσις. Sed quum congregationem significat, aspiratur. vt ἅπας ἅμα. Porrò .α. ante quāuis literam attenuatur. exceptis sequentibus, in quibus & in compositis ac deductis ab eis aspirari solet. Nēpe vbi sequitur. βρ. vt ἁβρότης. Item ἁγνὸς ἅγιος ἅδης ἁδὴν ἁδρὸς ἁδεῖν ἁδηνέω ἁδενὸς ἅλς ἁλίς, ἁλτος ἁλικαρνασσὸς ἅλις ἅλως ἁλίζω ἁλίσκομαι ἅλυσις ἅλλομαι ἅμα ἁμαρτάνω ἅμιλλα ἅμμα ἁμὶς ἁμαγεὶ ἁμωσγέπως ἅμαξα ἁνδάνω ἅπαξ ἅπας ἁπαλὸς ἅπτω. Item vbi sequitur. ρ. cum. μ. siue. π. vt ἁρμόζω ἅρπυια: præter ἄριθμον ἁρμονία. Item ἅττα idest quæcūq;. ἅτερος ἅτε ἁφὴ ἁψὶς ἅψεα.

E. quoq; plærumq; attenuatur. vt puta ante. ι. υ. præter ἑλδωρ ἑέρση. Itē ante. β. γ. δ. Exceptis ἕδος ἕδρα ἕδνα ἑδώλιον ἑδανός. et ἕβδομος, ac similibus numeralibus ab ἑπτὰ descēdentibus. et vbi sequitur βρ. vt ἑβραῖος. Attenuatur quoq; ante. θ. φ. χ. præter ἑφεὶς. Itē ante. π. et. τ. exceptis ἕπομαι ἑπτὰ ἕτερος ἕτοιμος ἑταῖρος. Item ante. λ μ. ν. ρ σ. Exceptis ἕλω ἑλλὰς ἕλλην ἑλη ἑλένη ἑλένος ἑλλὸς ἕλος ἑλίκη ἕλιξ ἑλικὼν ἑλικώπις ἑλίσσω ἕλκω ἑλκύω ἑλώρια ἕλμινς ἕμις ἑμὸς ἕνεκα ἕνεκεν ἑνιαῦος ἕρδω ἕρκω ἑρμῆς ἕρμαιον ἕρπω ἑρπετὸν ἕρση ἑρσήεις ἕργμα ἕσπομαι ἕστ quousq;, ἑστία ἑστιῶ. Aspiratur ante. α. ο. ω. præter ἔαρ ἐάω ἔοικε ἐὰν ἔοργε ἔω ἐών. Et ante. κ. ζ. ψ. Exceptis ἐκ ἐκτὸς ἐκεχειρία.

H. ante quāuis vocalem attenuatur. Item ante. δ. ι. τ. π. κ. exceptis ἡδὺς ἡδονὴ ἧπαρ ἥσσα ἡπάω ἧσσον ἥτις ἧχι. Et ante. ζ. λ. μ. ν. ρ. exceptis ἥλιος ἧλος ἡλῶ ἡλικία ἡμέρα ἥμερος ἥμισυ ἡμῶν ἡνίκα ἡνία ἥρως ἡρώδης ἡρωδιανὸς ἥρα ἡρακλῆς ἡρόδοτος. et talibus compositis. Aspiratur autem ante. β. vt ἥβη. cum pleonasmo tamen, attenuatur. vt ἠβαιόν. Et ante. γ. κ. σ. φ. exceptis, ἠσὶν ait, ἧξα fusti, ἠφλασμὸς spuma.

I. ante vocalem attenuatur. Exceptis ἱερὸς ἱέραξ ἵημι. Et ante. β. γ. δ.

nisi quũ sequitur.δ.ρ.vt ἱδρὼς ἱδρῶ. et ante.π.præter ἴπαμαι. Quũ vero geminatur, vt ἵππος, aspirari solet. Attenuatur et ante. κ.τ.φ.χ.δ.ξ.ψ.σ. exceptis ἱκανὸς ἱκάνω ἵκω ἱκνέομαι ἱκέτης. exceptis quoque incipientibus ab ισ. vt ἴσως ἱσορία ἰσός. præter ἵσρος. et præter facta per syncopen ab ἵστημι, ἵσω ἵσι ἱσίον. &c. Etiam leuigatur ante. λ.ν.ρ. exceptis ἵλεως ἱλάσκω ἱλαρὸς ἵνα ἱρὸς ἱρεύς. Aspiratur autem ante.ζ. et ante. μ. sequente vocali.vt ἱμὰς ἵμερος. sequente vero consonante attenuatur.vt ἵμβρος.

O. ante quãcunque literã attenuatur. Exceptis ὁδὸς ὅδε ὅθι ὅθεν ὁποῖος ὁπόσος, et aliis huiusmodi nominibus. Item ὅλμος ὁλκὴ ὁλκὸς ὅλος ὁλότης. ὁμοῦ. et ab eo compositis ὁμῆλιξ ὅμιλος ὁμιλία ὅμηρος ὅμοιος ὁμαλὸς ὁμοκλή. et habentibus.πλ. post.ο. vt ὅπλον ὁπλή. Item ὁράω ὅρος ὅριον. et habentibus. μ. post.ρ. vt ὅρμος, præter ὄρμενος. et habentibus. σ. sequente vocali, vt ὅσιος, excepto ὀσφρίς. quũ vero consonans sequitur, leuigantur. vt ὀσοῦν, præter ὅσις. O, quoque per pleonasmon compositioneue initio dictionum additum aspiratur. vt ὁποῖος ὁπόσος ὅτι ὁπότε ὅπου ἔποι.

Ω. magnum leuigatur. Exceptis ὧδε ὡς ὥσε ὥρα ὡραῖος ὡρακιῶ.

Diphthõgi attenuantur. articulis exceptis, vt puta.αι. præter αἱρῶ αἱροῦμαι. nisi sequatur. μ. tunc enim aspiratur, vt αἷμα. præter αἵμων gnarus. Item.αυ. exceptis αὕτη et αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ. Item.ει. et.ευ. exceptis εἵλω εἱμαρμένη εἷμα εἱρμὸς εἱρκτὴ εἵως εὕδω εὕω εὑρίσκω. Item.οι. in dictionibus supra vnam syllabam. exceptis οἷμος οἱμῶ οἷος. Item.ου. excepto οὕτικα. Ex improprie dictis, α.η.ω. simplicium vocalium videlicet. α.η.ω. rationem sequũtur. ηυ. attica, et. ωυ. ionica pro aliis fere ponuntur. υι. demum aspirari vult sicuti.υ. vt υἱός.

SCHOL. *Vix reperies qui in proferendo discrimen faciat inter spiritum uocalis tenuem & densum. uterque enim uulgo tenuiter enunciatur. In consonantibus tantum aspiratis densus flatus cum litera nunc expiratur. sicuti in prolatione literarum diximus. In compositione quoque, quũ consonans tenuis obuiat aspiratæ uocali: densus ille retrocedens in tenuem consonantẽ, conuertit ipsam in aspiratã.ut* ἕλκω ἐφέλκω, αἱρῶ καθαιρῶ. *Quod itidem in simplicitate accidit.ut* ἐφ' ὑμῶν καθ' ἑτέρου, *item* τὴν νύχθ' ὅλην. *ubi duæ adhuc tenues in suas aspiratas transierunt. Sed de his dictum quoque superius est non semel. Perit autem alias densus per compositionem. ut in* σύναιμος, παρέλκω. *Tenuis uero perpetuo idem est in omnibus syllabis primis medijs & ultimis non aspiratis.* Ἕξω *futurum ab* ἔχω *aspirationem recipit ad differentiam aduerbij* ἔξω *extra. alias thema illam abiecisse di*

citur, ne in utraq; syllaba continue geminaretur. futurũ uero. χ. consonante aspirata conuersa in. ξ. sublatoq; impedimento, aspirationem supra. ε. recepisse. Id autẽ in alijs non raro contingit. ut in τρέχω θρέξω, θρὶξ τριχὸς, τύπτει τύφθητι. De distinctione particulæ. ν. quæ nunc tenui, nũc denso spiritu insignita, tono etiam uariat. lib. præcedenti in cõiunctionibus abunde dictum est. Postremo hic semper meminisse oportet regularũ generaliũ. ne in singulis inculcandæ sint exceptiones compositionũ augmentorum pronominum articulorum. &c.

De syllabarum quantitate regulæ quædã generales. Cap. 14.

TEmpus in syllaba est interuallum, quo vocalis producitur aut corripitur. Est autẽ syllaba quædã μακρὰ, idest longa, alia βραχεῖα, idest breuis, alia κοινὴ idest cõmunis. Et longa quidẽ, vel natura vel positione. Natura lõga est, quæcũq; habet diphthongũ aliquam, vt εὐνοῦς, aut vnã ex vocalibus natura lõgis, vt ἥρως, aut ancipitem ex se productã vt ψυχή. Positione, quæ producitur ob consonantẽ duplicem: aut alioqui ob duas tresue consonãtes sequentes, τύψω ἔστελλον ἔμπαλιως. Breuis vero est, quæ vocalem habet breuẽ aut ancipitẽ, neutrãq; productã. vt λέγε λόγος πλῦμα. Cõmunis siue media est, quæcũq; in eadem dictione indifferenter vsurpatur. i. modo longa, modo breuis, vt. α. in καλός. Verũ de singulis explanatius dicendũ. Sunt igitur natura longæ. η. et. ω. et omnes diphthõgi. natura breues. ε. et. ο. ancipites vero latinarũ instar, quæ. s. in quibusdã syllabis natura longæ, in alijs breues passim reperiuntur. α. ι. υ.

Syllaba quæcunq; versum terminans, indifferens habetur: breuis vero dictionem finiens, simulq; pedem inchoans, in heroico sæpe producitur: præsertim si vocales concurrant.

Diphthongus seu vocalis simplex natura longa, sequente alia vocali in eadem & diuersis dictionibus, sæpe corripitur.

Omnis syllaba circumflexa, & omnis contracta est longa, vt ὁ μῦς τὰ χρυσᾶ, τοὺς ὄφις.

Binæ vocales contiguæ quãdoq; in singulas syllabas non diphthõgos per συνίζησιν vniuntur. vt χρυσέω ἀνὰ σκήπτρω. χρυσέω α dactylus est.

Anceps diphthõgo soluta corripitur. vt ἐΰ̈ ἐΰ̈, pro εὖ ἦυ. παῖς ρ παῦς.

Muta præcedens, & liquida in cõprehensione sequens, vocalem breuem ipsas antecedentem indifferentem faciunt. idq; in eadem & in diuersis dictionibus. quod etiam faciunt. μν. κτ. πτ. Liquescunt autem. λ. μ. ν. ρ. σ.

Duæ quæuis aliæ cõsonantes pluresue, aut vna vim duarum habens, vocalem

lem præcedentem positione producunt.

Consonans immutabilis quandoq; sola præcedentē vocalem producit, alias breuem, idq; & in eadem & in diuersis dictionibus.

Deriuatiua vt plurimū euadunt breuiora suis primitiuis, præsertim quū alteram vocalē è diphthongo dimittunt. vt à πείθω πιθανός, à φεύγω φυγή. alias æqualia, quū literam non deponunt. vt δίκη δίκαιος δικαιῶ δικαιοσύνη, omnia prima breui. Item νίκη νικῶ νικητής, eadem longa. Composita quoq; fere æqualia suis simplicibus. γυνὴ ἀνδρόγυνος, τιμὴ ἄτιμος.

Monosyllaba quædam interdū quasi liquida & nullius momenti reputantur: quādoq; rursus vi propria tēpus præcedentis breuis producunt: aliquando etiam suum inuertunt. qualia sunt τὶ. δὴ. περ. κὰν. δέ. τις. et similia.

Syllabæ nōnunquā prætextu præcedentiū & sequentiū à poetis in contrariam quantitatē trahuntur. In dictionibus enim tres breues continuas habētibus, heroici modo primā ex illis producunt, vt in πριαμίδης ἀθάνατος et aliis, interdū tertiā, quū aliæ sequūtur breues. vt in συβόσια, aut etiā mediam, præsertim quū ea est anceps. vt πόλιες. Rursus breuem inter duas longas nōnunquā producunt. vt. ι. in ἀτιμίη. aut eius occasione alterutrā collateralem corripiunt. vt. ι. in φοινικόεσαι. et. ει. in πεσεῖδηιον. Interdum etiam quatuor cōtinuas breues ponunt loco vnius pedis heroici. Hesiod?. β. ἔργων. ἤμος ὁ λώμιον βουσὶν, ἐπιδ' ἀνέρι τὸ πλέον εἶη. πιδ' ἀνέρι. proceleumaticus est spondei loco dactyli ve. Sic apud Vergil. Parietibusq; premunt arctis. et iterum. labat ariete crebro, ianua.

Dialecti peculiarem in quibusdam syllabis rationem habent. Nam. α. pro. η. dorice producitur. vt ἁδὺ, pro ἡδὺ: et ionice in præteritis corripitur, vt ἔςηκα ἔςαα. et itidem alia.

Peregrinæ voces quantitatem habent incertam, siue indifferentem. Latinas vero græcanicis regulis sæpe submiserunt poetæ iuniores.

SCHOL. *Video quā immensum ac pene inaccessum pelagus ingrediar. Nihilo minus audendū fortiter. ne pars hæc etiā num neglecta relinquatur. Sequar autem in plerisq; neotericorū grāmaticæ latinæ præceptorū ordinem. quo facilius hæc à latinis hominibus percipi atq; inuicem conferri possint. Et licet unius Homeri testimoniū ad hæc propemodū omnia confirmāda satis esse poterat: poetas tamen alios subinde citabo. ut appareat ab illis easdem regulas obseruatas esse. Syllaba longa duplā ad breuem in proferēdo duratione habet. quāquā raro ita enūtiari audies, ut id interuallum sentias. Quoniā autem quātitas longarū. η. et. ω. item breuiū. ε. et. ο. per se*

patet, dicendum fusius est de ancipitibus. α, ι. υ. præmissis generalibus regulis.

Syllaba quæcũq;.) Prima regula, docens breuẽ in fine carminis pro lõga esse, & lõgã pro breui. Item in finibus dictionũ, quũ inde inchoat pes, quã cæsuram appellant, breuẽ produci. ἰλι. ξ. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον. et. γ. στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος ἕκτωρ. et. α. ἐλθοῦσ' οὔλυμπόνδε διὶ λίσαι, εἴποτε δή τι. et. γ. αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ δεινός τε. et. α. τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφιρεφέα τε φαρέτρην. Quod quidem non tantum post primũ secundũ tertium & quartum pedem accidit, sed & post quintum initiõ ultimi. ἰλι. α. ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ κρήτεσσι θεὸς ὥς. et. δ. ἶσα φίλοισι τέκεσσι χαριζομένη πόσει ᾧ. et. κ. δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν. Cuiusmodi exẽpla, quũ apud Homerũ, permulta sint, diuersaq; nõnulla, Maximũ Planudẽ facile adduxerũt, ut scriberet: quẽlibet dictionũ finẽ Homero indifferentẽ esse. Horũ tamen pleraq; alijs rationibus excusantur: quas mox paulatim aperiemus. Interim ut certũ suppositum assumetur: eandem syllabam quandoq; diuersis rationibus breuiari aut protendi: hoc id in singulis regulis sit inculcandum. ¶ Diphthongus.) secunda regula. Nusquã exteritur apud græcos uocalis scripta inter mensurandũ carmen. Quod tamen apud latinos ex præcepto fit. Atq; altæ mœnia Romæ. Carthago Italiam contra. At illi uocalem omnino expungunt, superneq; apostrophum inscribunt. ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. hic. α. bis in eodem uersu expungitur. Interdum scriptam relinquũt. ἰλ. γ. ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες. hic neq;. αι. neq;. ο. expunguntur, neq; adhuc mensurando elidi possunt. Apud latinos raro sed tamen aliquando contingit non elidi. Vergil. Et succus pecori, et lac subducitur agnis. Exempla longæ ob uocalem sequentẽ correptæ multa quoq; sunt in Home. ut ἰλ. λ. ὡς ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ. ἰλ. ζ. ἴλιον ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. et in eadẽ dictione. ὀδυσ. υ. ἱρεῦον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην. ἰλ. ζ. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δρύαντος υἱὸς κρατερὸς λυκόοργος. Idẽ aliquãdo accidit cõsonãte sequẽte in altera dictione. ὀδυσ. β. εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Orphe. i hym. ἡνίκα τ' ἐρμαίνωνται χολούμεναι ἀνθρώποισι. Phocy. τοὺς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας ἔννομα ῥέζων. Hoc tamẽ per quã rarũ est. sequẽte enĩ cõsonãte sæpius producta manẽt. Itidẽ uocali sequẽte, præsertim diphthõgi. ἰλ. α. τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα. et. γ. μείων μὲν κεφαλῇ ἀγαμέμνονος ἀτρείδαο. et iterum σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. et. λ. τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί. Arat9. καί ποτε καὶ κέπφοι ὁπότ' εὔδιοι ποτέονται. De diphthõgis. αι. et. οι. finalibus notãdũ, semper usurpari lõgas in optatiuis, ut τύψαι ποιήσαι: et ĩ datiuis cõtractis, ut λυτοῖ: et ĩ aduerbijs, ut οἴκοι χαμαί, excepto πάλαι. ¶ O is cõtractio.) re

gula tertia. Circũflexã syllabã necessario produci, superiꝰ dictũ est. Ceterũ uocalis cõ tractione lõga corripi poterit p præcedẽtẽ regulã: quãdo est in fine dictionis uocali se quẽte. ἰλ.ν. φοίτα ἀνὰ προμάχους. et. ξ. αὔδα ἔτι φρονέεις. Illud autẽ epigrãma tis, οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου. ἀλλ' ἐκορέσθην ἄχρι κόρου κ' αὐτὸς τῆς κόρις ἐκορέσας. Itẽ δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι apud Home. et ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν, in pricipio Argonau. Appollonij. et eiusmodi alia, p syn copen apocopenue fieri autumãt, κόρις pro κόρεις in priori distichi uersu, eliso. ε. et in posteriori, eliso. α. pro κόριας. Itẽ δυσκλέα pro δυσκλεέα, et κλέα pro κλέεα, extrito ε. sic ὅδ. υ. τ. κέρα pro κέρατα, et alias sæpe οὕτω pro οὕτως. ❡ Binæ uocales.) quar ta regula. Hãc figurã synecphonesin uocãt. i. cõsonãtiã et συνίζησιν. i. coalescẽtiã. q̃ fit multipliciter. Ex duabꝰ breuibꝰ, ut apud Hesiod. τῆ κεκορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις. Ex lõga & breui. Hesio. βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν, αὐτὰρ ἔπειτα. Ex breui & lõga. χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ. Ex duabꝰ lõgis. ὀδύσ. υ. βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ, οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας. Syllaba uero q̃ unitur, quãdoq; lõga euadit, quãdoq; breuis. O biter adijciã qd apud Homerũ, et alios obseruasti: ἕως crebro p sy nizesin in unã syllabã unitũ, positũq; etiã sequẽte breui aliqua rõne productã. ὀδύσ. ε. διὰ δώματα ἕως ἵκοντο. ὀδύσ. μ. ἀλλ' ἀναχασσάμενοι τῆχον πάλιν ἕως ἐπὶ κλ ... ἰλ. κ. ἕως ὅ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. et. λ. ἕως ὅτω παλίμιβε. ❡ Anceps diphthõgo.) q̃nta regula. ἰλ. α. ὑπὸ στέφανος εὖ χάλκου. et alias. ἀλείνης πόσις ἠϋκόμοιο. Itẽ κοῦ στὰς ἄγχισαο. et ἐχθρὸς μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύ λῃσι. Hoc tamẽ aliqñ fallit. Nã Theocri. ῥᾷστα in ῥάϊστα dissoluẽs. α. produxit. Edyl. λ. οὕτω γοῦν ῥάϊστα διάγομες ... ὁ παρ' ἡμῖν. ❡ Muta pcedẽs.) sexta regula. Accidit hoc in eadẽ & i diuersis dictionibꝰ. Orpheꝰ. ἐντείνοντε ζηνὸς ὑψίστου δρόμου τε λάτρεύαν. Βατραχομυο. ἀλλ' ἐπὶ λέκτρ(ε)ιων ἄκρον δάκτυλον κατὰ δάκιω. Dionysi. πρὸς βορέην, δυσὶς δ' ἐπὶ πρὸς ἑσπερίης μυχὸν ἕρπει. Itẽ. ἰλ. α. ἀΐδι προΐα ψε. et. β. ἀλλ' ἄγε μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Sed hæc cæsura quoq; excusari poterũt: & superiorũ q̃dã monosyllabo. Ceterũ q̃ndo muta & liq̃da i dictẽ ptione sũt, lõga manet pcedẽs uocalis, ut ἐν λέγω. De. μ. ν. ξ. et. π. exẽpla subijciã. Hesio. ὅτε κὰι πάλαμνοι πτερ. ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. et ἄκρον δ' ἀκτύλοι κατα δάκνω: qd modo citauimus ex batracho. ὀδ. δ. κύπρον φοινίκην τε καὶ αἰγυπτίους ἐπαληθείς. Hic uocales ãte μ. ν. ξ. π. corripiũt, pductarũ passim occurrũt exẽpla. Quã de causa in μέμνημαι κέκτημαι πέπταμαι et πέπλωκα cõsonãtes thematũ repetunt ãte augmẽtũ, e in alijs eĩ uerbis uõrepetunt, ut ἔκτακα ἐπλόκμαι. Liq̃scũt uero inmutabiles etiã cõsonãtibꝰ ãtepositæ pcertim mutis, ut. ν. ãte. κ. ἰλ. ω. ἀλλ' ἐγώ σ' οὐδ' ἔτι σε ῥέξω κακόν, καὶ δίκην ἄλλον. et ãte. χ. Hesiod. εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμα ἐγχώ

ριον ἄλλο φώνησα. et ante. τ. ἰλ. χ. τῶν μνῆσαι φίλον τέκνον ἄμυνε δὲ δήϊον ἄν=δρα. et ante. ι. Dionysi. καὶ τρίπολιν λιπαρὴν ὀρθωσίδα τε μαραθῶντε. Interdum etiam ante immutabilem. ὀδυσ. π. τηλεμάχῳ ἐδὸς ἤδη. φαμὲν δή μιν μή τε λέεσθαι. Et ante uocalẽ. Dionysi. τῶν δ' ἐπὶ βοιωτῶν τε πέδον καὶ λοκρῶν ἄρουρα. μ. quoq; liquescere deprehenditur ante mutã. ὀδ. λ. καί ῥα ἔχεν δύο παῖδας ἄμφιονά τε ζῆθόντε. Item. ρ. ante mutam. Orphe. παρθενίης ἀταρπούς ἐπήρατον ἠρώεσσιν. Etiam. σ. non raro, præsertim sequente muta. Aratus. ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη. ὀδ. ε. δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὔξοον. Itidem in σκάμανδρος. ἰλ. φ. et. χ. ❨Duæ quæuis.) septima regula. Etiam hoc in una & diuersis dictionibus contingit. rursusq; in diuersis bifariam: aut finita præcedente in uocalem, aut in simplicẽ consonantẽ. quæ omnia subiectis exemplis patent. Orpheus. ἔξοχα παρ μερόπων ἠγάθετο. Hesiod. δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. ἰλ. α. κίλλαν τε ζαθέην. et. β. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον. Callimachus. ἱερά τε ῥέζουσι τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ. Idem πινεῖτε φιαλῶσα τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις. quanquã talia cæsura quoq; uel monosyllabo excusari possunt. Cæterum multoties breuis manet in fine correpta. ἰλ. β. οἵ τε ζάκυνθον ἔχον. et. δ. ἱερῆς εἰς ἄστυ ζελείης. ❨Consonans immutabilis.) octaua regula. cuius occasione multa breuia produci deprehenduntur. ut ἀνήρ. ἰλ. β. ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. et. δ. αἰπόλος ἀνήρ. Item. ὀδ. ι. ἐυ μὲν τόξον οἶδα εὔξοον ἀμφαφάασθαι. Et κ. βῆν εἰς αἰόλου κλυτὰ δώματα. τὸν δ' ἐκίχανον. ἰλ. χ. πολλὰ λισσομένῳ οὐδ' ἔχτορι θυμὸν ἔπειθεν. σ. quoq; quia liquescere alias solet, præcedentem breuem producit liquidarũ instar, maxime in fine dictionum. ut χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὥς. ἔστι πόλις ἐφύρη. στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν. In his. ρος. λις. πος. syllabæ alioqui breues. σ. sequente cæsuraq; adiuuante producũtur. ❨Deriuatiua.) regula nona. cui, ne quis fallatur, moneo non esse multũ fidendum. fallit enim sæpe. Nã μανικὸς primã producit, quũ μανία corripiat, & ab ἀεὶ. α. correpto ἀΐδιος & ἀέναος, primã producunt. Item à βότρυς βότρυος. υ. breui. βοτρυδὸν. et βοτρυφόρος. υ. producto usurpantur, & βοτρυοκόσμος eodẽ correpto. Quando itaq; deriuatiua & cõposita multiplicia sunt atq; ambigua, tutius erit è regulis specialibus de ancipitib9 eorũ quantitatẽ petere. ❨Monosyllaba quædã.) regula decima. Deprehendũtur aliquot monosyllaba ita posita, ut nihil impediant syllabã longam præcedentem, quominus obuiet uocali sequenti, ut breuis fiat. ut. ἰλ. ψ. δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ. Hesiod. εἰ δέ κεν ἐργάζῃ τάχα σε ζηλώσει ἀεργός. δευτέρῳ et ζηλώσει corripiunt ultimas ratione uocaliũ sequentiũ, nihil obstantibus monosyllabis intermedijs. Quãdoq; è diuerso, ita ut eãdem per se nulla ratione producant. ἰλ. ν.

τὸν λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ οὔτι κράτεΐ γε. Interdum monosyllaba ipsa breuia producũtur. ἰλ. γ. τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί. Et iterum ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Et iterum ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει. et. α. ὅς ᾔδη τά τ᾽ ἐόντα τά τ᾽ ἐσσόμενα πρό τ᾽ ἐόντα. et. λ. ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε. Quanquã horum pleraq; liquida excusare potest. Dissyllaborũ quoq; breuium prior producta inuenitur, quũ posterior per apostrophũ amittitur. ἰλ. γ. ἤματι τῷ ὅτ᾽ ἦλθον ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. ❡ Syllabæ nõnunquã.) Regula undecima. siue obseruatio præcæteris notanda: tanquã præcipua & insignis origo licentiæ poeticæ. Homer. οὔ τίς τοι θεός εἰμι. τί μ᾽ ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις. Et iterum πριαμίδης ἕλενος. Eadem de causa etiã natura breues produci deprehendũtur. ut ὀδυσσ. ι. ἄρσενες ὄϊες ἦσαν εὐτρεφέες δασύμαλλοι. ὄϊες dactylus est. Item. ὀδυσσ. λ. βῆ δὲ κατὰ λοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν. et. ξ. τόσσα συῶν συβόσια, τόσ᾽ αἰπόλια πλατέ᾽ αἰγῶν. hic in συβόσια, et illic in λοφάδια. ι. alias breue producitur. Idem ὀδυσσ. ν. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν. et. ο. ὅς ῥ᾽ ὑπερησίην ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. utrobiq;. ι. penultimũ alias breue, ob utrinq; ambientes longas producitur. Sic ὀδυσσ. χ. ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ᾽ ἀμείνων. Dionysi. καὶ ποσειδήϊα ἔργα καὶ ἱερὰ τέμπεα δάφνης. hic lõga corripit̃. καὶ ποσει dactyl9. Sic. ἰλ. π. ὃν πότμον γοόωσα λιποῦσ᾽ ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. ποῦσ᾽ ἀνδρο dactylus. Huiusmodi multa in lectione poetarũ occurrunt: quæ nos ubi indicandi occasio aderit, identidẽ repetere non grauabimur. ❡ Dialecti.) duodecima regula. Iones & poetæ. α. longũ mutant in. η. ut φιλίη pro φιλία, νεηνίς pro νεᾶνις. Iidem etiã η. mutare solent in. α. breue. Contra Dorici. η. in. α. longũ. ut ἁδύ, pro ἡδύ, et ἁ pro ἡ articulo. Exempla passim sunt apud Homerũ & Theocritũ.. ❡ Peregrinæ uoces.) regula decima tertia. Latinas dictiones interdũ latinis regulis cõgruentes deprehendimus, aliquãdo repugnantes. ut in Epigrãmate Palladæ. ἢν ὁ φίλος τι λάβῃ, δόμινε φράτερ εὐθὺς ἔγραψεν. ἢν δ᾽ αὖ μήτι λάβῃ, τὸ φράτερ εἶπε μόνον. hic in δόμινε media est breuis, sicut apud latinos: at in φράτερ. α. contra rationem latinã corripitur, ut alias in πατήρ. Puto autẽ cõsultius latinas regulas sequi, præsertim in nominibus locorũ, quæ crebrius in latinis poetis legũtur, quã in græcis. ut in Lusitania. Mauritania. Sabini. Labicũ. & alijs. Nõnus poeta Panopolitanus in paraphrasi in euangeliũ. D. Ioãnis perpetuo corripit. α. in πιλάτος, δηνάριον, σουδάριον, iuxta græcã uidelicet rationẽ. quæ in his latinorũ regulis aduersatur. Verum hoc ignorãtia fortasse linguæ Romanæ, magis quã cõtẽptu ab eo factũ est: quippe qui in eodem opere sudariũ syrã uocem esse autumet. Alij rursus eiusmodi nominibus latinam quãtitatem tribuunt. sicuti est in epigrãmate. ἠγέρασας χαλκοῦν

μιλιάριον ἠλιόδωρε. Voces Hebrææ Syræ & Chaldææ incertã ut plurimũ quãtitatem habent. Grego. Naziã. de Christi genealogia. Σὴμ τέλε. τοῦ δ᾽ ἄρ ἐνὼς. τ᾽ τέτρατος ἦε καϊνάν. et mox ἐκ τοῦ δ᾽ ἀρφαξὰδ καϊνὰν σαλὰ. τ᾽ δ᾽ ἐνέπουσι. In priori loco mediã τοῦ καϊνὰν produxit, in posteriori corripuit. Ibidem in uno uersu & longũ facit & breue. α. in dictione φαλὲκ, sic scribens. υἱὸν ἔβερ. ἔβερος δὲ φάλεκ παῖς, ἐκ δ᾽ ἄρα φᾶλέκ. Ad hæc τ᾽ Ἀδὰμ priorẽ sæpe idem facit longã, Nõnus cõtra breuem. Hic quoq;. α. in ἀμὴν, et. ι. in trisyllabo Ἰησοῦς indifferenter usurpat. Cæterũ in istiusmodi cõstãtia imprimis probatur. De latinis non est opus sigillatim præcipere: quãdo ad hoc nõ spectat institutũ: et à multis id copiose præstitum est. Ab hebraicis ut incertis cõsulto abstinemus, studiosos ad Gregoriũ, Nõnũ et Damascenũ mittẽtes. In Persicis Aegyptijs Punicis, et alijs, præsertim quæ nomina sunt propria, consultius puto græcorũ proportionem sequi: ubi exemplar nõ succurrat, qđ imitemur. Deniq; generales huius capitis regulas nisi in promptu habuerit græcorũ carminũ cãdidatus: frustra hic exercebitur. Occurrẽt qppe ei quã plurimi uersus mensura ambigui, ad quos aut hærendũ illi turpiter sit, aut grauiter delirãdũ. Qualis est apud Orpheũ in hymnis. ἀστραπαῖε βρονταῖε κεραύνιε, φυτάλμιε Ζεῦ. Et apud Home. ὦ ἀχιλεῦ πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατ᾽ ἀχαιῶν. et. ἰδυας. ρ. τρεῖς γάρ τ᾽ ἐκ κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ οὓς τέκετο ῥέα. et alij similes superius citati.

De certarũ syllabarũ quãtitate regulæ aliæ minus generales. Ca. 15.

Anceps ingressa mediam compositionem, plærumq; corripitur. ut ι. in καλλιπάρειος λυσιμελὴς. α. in μεγάθυμος. υ. in ἡδυεπὴς.

I. geminationum corripitur. ut in τιταίνω τίθημι.

Particulæ tantum in compositione repertæ, non sequente syllaba quæ impediat, suas accipites corripiũt, videlicet. ἀ. ζα. ἀρι. ἐρι. βρι. δυσ. ut ἄκοσμος. ζάθεος. ἀρίδηλος. ἐρίβωλος. βριάρεως. δύσερως.

Præpositionis ãceps nõ sequẽte positione corripit̃. ut κατὰ διὰ ἀνὰ περὶ.

Verba ex barytonis facta circũflexa, præsertim quæ vocalem ex diphthongo penultimæ amittunt, corripiunt ancipitẽ in penultima relictam. ut πιτῶ. à πείθω, δαῶ à δαίω, sic τιῶ à τίω, κυρῶ à κύρω, φυρῶ à φύρω.

Anceps incœptiua thematis breuis est. sæpe tamẽ producitur in præteriti occasione augmenti. ut in ἰάχω ἴαχον, ἱκάνω ἵκανον, ἱκέμαι ἱκόμην. Item in. ἆσαι, ἄσασθαι. quibus accedunt ἆραι et ἄρας, ab αἴρω. quanquã hæc sunt qui contracta esse dicant ex αἴσαι αἴσασθαι, ἀεῖραι ἀείρας.

Quanta est vocalis in primitiuo, tanta transit ad possessiuũ. ut ἰδαῖος prima lõga, quia Ἴδη. Itẽ quãta est vltima syllaba in masculino, tãta trãsit ad

fœmi. vt in πίειρα πᾶσα primæ producũtur. quæ eædẽ ĩ masculinis sũt lõgæ.

Omne participium fœmininum actiuum penultimam habet longam.

Participia mascul. actiua vltimã habent longam. Fœminina vero in. α. et neutra quælibet non cõtracta, breuem. præter futurũ secundũ. τὸ τυποῦν.

Noĩa finita ĩ. οεις. adiectiua p̃cedẽtẽ vocalẽ hñt correptã: & quartã à fine productã, quũ tres excedũt syllabas. vt ὑδατόεις ἰόεις χιονόεις δακρυόεις.

Nomen masculinum aut fœmininũ in immutabilem desinens, vltimam producit, neutrum corripit.

Anceps finalis in nominibus neutris non contractis corripitur.

Anceps ãte cõsonãtẽ duplicẽ, licet positione lõga sit, natura tamẽ corripit. vt in ἁρπάζω βαδίζω κλύζω, αὖλαξ κατῆλιψ κῆρυξ. Exceptis noĩb⁹ masculinis dissyllabis finitis in. αξ. penultimã natura producẽtib⁹: quæ. α. habẽt natura lõgũ nõ positione. neq; enĩ vtrũq; simul esse potest. vt ὁ θώραξ φαίαξ: et eorum cõpositis, vt ὁ λινοθώραξ ὁ φιλοφαίαξ. præter κῦαξ. σῦαξ. ὕλαξ. producunt quoq; κέρδαξ νέαξ φέναξ, et polysyllaba. vt ἱέραξ. Item πρᾶξις et χαμᾶζε aduerbium. et præterita ab ancipiti incipientia. vt ἴξευον.

SCHOL. *Has regulas à præcedẽtib⁹ seposuim⁹: ne multitudo cõfusioni esset aut terrori. Quarũ exceptiones ĩ regulis de situ ãcipitũ paulo post subijciem⁹.* ¶ *Anceps ingressa.) Hoc nõnunq̃ fallit. ut in* τιμᾶγήτης ἰσχγενὴς διδυμᾶτόκος, πυρίπολος, πανοῦπους, *et alijs inferi⁹ excipiẽdis.* ¶ *I. geminationũ.) et hoc fallit, nõ in p̃teritis tãtũ, sed et ĩ thematis, q̃ fiũt ab alijs positione productis. in qb⁹ sublata positione, manet ĩ. natura productũ. ut in* γίνομαι. *qđ fit à* γίγνομαι, *et* γινώσκω *à* γιγνώσκω. ¶ *Particulæ.)* ἰλ. β. ὅς ῥ᾽ ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. *et. α.* κίλλαντε ζαθέην τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. *Orphe.* εὔβουλε πολύμορφε τροφὴ πάντων ἀρίδηλε. *Proclus Lyci⁹.* ἀτραπιτοῦ ζαθέης ἐρίφεγγέος ἀγλαοκάρπου. ἰλ. σ. ῥήγνυτο. ταὶ δ᾽ ὅτε δὴ τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο. *et. α.* ὃν βριάρεων καλέουσι. *Theocri.* ἃ δ᾽ ὕστερος τις ἄγαν καὶ ἀμήχανός ἐστι. *Hoc autẽ intelligẽdũ est citra positionem et cõtractionẽ. nã* ἄσπονδος ζαής. *et similia producũtur.* ¶ *Præpositionis.) Poetarũ licẽtia quãdoq; hoc præterit, ut in* παρὰ *et* σὺν, *occasione ĩmutabiliũ.* ἰλ. λ. παρειπών, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. *Dionysi.* παραλίην ναίουσιν ἔσω στερβωνίδος ἄλμης. *Arat.* συνεχὲς αἰεί. *Itẽ in* διά. ἰλ. γ. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος. *et. δ.* διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο. *Et in cõpositione. Nõn⁹.* διάβολος νέος ἄλλος ἐν ὀψιγόνοισιν ἀκούων. *ob sequẽtes breues produxit.ι.* ¶ *Verba ex baryto.) notanda regula quæ plurimũ tollit ambiguitatis ẽ uerbis.* ¶ *Anceps inceptiua.) inde est q̃ in præsentibus* ἰξεύω ὑβρίζω, *et simi-*

ibus, anceps breuis esse traditur à grãmaticis, in præteritis uero longa. ¶ Quanta est.) Hæc regula poterat omitti. quãdoquidem in nona capitis præcedẽtis includitur. Cæterũ de syllabis quæ nõ uariantur hoc totũ est intelligendũ: quod ipsum adhuc ꝑpetuũ nõ est, ut mox docebitur. ¶ Omne participiũ.) ut ἡ τύπτουσα τετυφυῖα, τιθεῖσα, διδοῦσα. Item hæc τύψασα, ἱστᾶσα ζευγνῦσα. quæ fiunt à masculinis ul timã producẽtibus addito. α. His addi poterũt participia. aorist. passiuorũ. ut τυφθεῖσα, τυπεῖσα. ¶ Participia masculina.) ut ὁ τύπτων τετυφὼς, τιθεὶς διδούς. Itidem ὁ τύψας, ἱστὰς, ζευγνύς. Quædã masculina fœminina & neutra tono indicant quãtitatem. Nã ποιήσᾱς acuto demonstrat ultimam produci: τὸ ποιῆσᾰν circũflexo corripi: item τύπτουσᾰ τύψασᾰ antepenultimæ acuto, ultimã esse breuẽ. ¶ Nomina finita.) in his quandoq; fallit regula superior de possessiuis. Nam ab ἰὸς idest uenenũ producto. ι. ἰόεις uenenosus, idem habet breue apud Nicandrũ. Item à χιὼν nix breui. ι. χιονόεις eadem longa reperitur. quãuis χιονωτὸς et χιονώδης quantitatẽ simplicis retineant. Exẽpla suppetunt apud Nõnum & alios. ¶ Nomen masculinũ.) πῦρ et πᾶν neutra producũtur & pauca alia ẽ masculinis ac fœmini nis in ultimis syllabis indicanda. ¶ Anceps finalis.) ut τὸ μέγα σῶμα, εὔχαρι μέλι, ἡδὺ γόνυ. Itidem de pluralibus est accipiendũ. τὰ μεγάλα. σώματα. Exceptis contractis quæ producũtur. ut τὰ κρέα. σινήπι. ¶ Anceps ante.) Et si quidã uniuer saliter negent, ancipitẽ natura produci sequẽte duplici: apparet tamen id aliquãdo accidere. ut in θώραξ πρᾶξις χαμᾶζε. Cæterũ quoniã apud poetas manente positione fere productæ reperiuntur: satis habuimus id hoc in loco ac deinde capite sequenti admonere. ne in regulis de ancipitũ quãtitate secundum situm sigillatim repeteretur α. ι. υ. ante. ζ. ξ. ψ. natura corripi. Apparet autẽ corripi ex declinatione in nominibus. quãdoquidẽ obliqui finitorũ in. ξ. et. ψ. ut capite sequẽti dicetur, penultimã fere corripiunt. Item tono, quem φοῖνιξ κῆρυξ. et similia habent circũflexum, ultima uidelicet breui. longa quippe ante longã non circũflectitur. Itẽ in uerbis finitis in. αζω. ιζω. υζω. quia futura & aoristi, dimissa positione, breuẽ seruant ancipitem. ut ἥρπασαι ἐφύμισαι ἐρίσαιτε ἔκλυσε. quæ tamen poetæ more suo producere audent: præsertim quũ utrinq; incidit lõga. ut in ἀκοντίσας ἐφοπλίσας. et quũ duæ sequũtur breues. ut in λωΐσατο ὡπλίσατο. ubi. σ. etiã geminare solẽt, ut in cremẽtis dicetur.

De cremẽto & q̃titatis variatione ĩ inflexionib⁹ noĩm & ꝑticip. Ca. 16.

QVanta est anceps vltima in recto singulari nominũ & participiorũ impariũ, tanta fere manet in obliquis, quũ cremẽto fit penultima. vt in δορκὰς δορκάδος δορκάδι δορκάδα. α. vbiq; corripitur: rursus in πᾶν πᾶντος πᾶντι πᾶντα, vbiq; producitur. Excipiũtur πῦρ et ἅλς. quæ licet

licet producantur in rectis, corripiũtur tamen in obliquis. πῦρος ἁλός.

Aduertendũ est nomina finita in duplicem præcedente ancipiti, quũ eam in recto natura breuem sed positione longam habeant, in obliquis natura breuem retinere. vt αὖλαξ σκῦλαξ κίλιξ κάλυξ, ἄραψ κατῆλιψ χάλυψ, αὔλακος σκύλακος κίλικος κάλυκος, ἄραβος κατήλιφος χάλυβος. Demptis dissyllabis masculinis in. αξ. penultima producta. q̃ & in recto & in obliquis α. natura longũ habent. vt θώραξ. et reliquis superiori cap. indicatis. Quib⁹ adiicieda nũc veniũt. γύψ, γρύψ, ἴψ, ῥίψ, ancipitẽ in obliquis natura producẽtia, in rectis positione. λαίλαψ, vero in recto acuta priori cõstãter scriptũ reperio. quo indicatur posteriorẽ natura produci, q̃ tamen in obliquis corripitur. λαίλαπι μαστίγων. &c. Quæ vero in. ιξ. et. υξ. desinunt, recti penultimã producentia. ι. finale habent in recto natura breue, tametsi positione longũ: at in oliquis natura productũ. vt φοῖνιξ φοίνικος, τέττιξ τέττιγος, κῆυξ κήυκος, κόκκυξ κόκκυγος. Demptis fœmininis finitis in. ιξ. et aliis in. λιξ. et compositis in. υξ. Quæ ancipitem in obliquis, sicut in recto, natura breuem conseruant. vt κύλιξ κύλικος, ἥλιξ ἥλικος, σύζυξ σύζυγος.

Ad hæc oxytona dissyllaba fœminina finita in. ις. declinata per. δ. quæ penultimã recti habent productam, dum modo diminutiua non sint nec propria: quũ in recto. ι. corripiant, in obliquis plærumq; producunt. vt ἡ κνημὶς κληὶς βαλβὶς, τῆς κνημῖδος κληῖδος βαλβῖδος. Trisyllaba tamẽ. ι. breue cõseruãt, qualiscũq; sit penultima recti. vt αὐλητρὶς αὐλητρίδος, σφραγὶς σφραγῖδος. Nisi q; ea q̃ penultimã simul & antepenultimã hñt correptas. ι. ipsum pducũt. vt βατραχὶς πλοκαμὶς. βατραχῖδος πλοκαμῖδος.

Porrò genitiuus desinens in. ιος. penultimam in obliquis habet longam. vt μέρμιθος ὄρνιθος ἀγλῖθος κώμυθος. excepto κόρυθος, correpto in obliquis sicut & in recto.

Nomina quælibet finita in. υς. siue longũ habeant. υ. in recto siue breue, in obliquis correptũ tenẽt. vt ἰχθὺς ἰχθύος, ὀφρὺς ὀφρύος, μῦς μυὸς, δρῦς δρυὸς, πηλαμὺς πηλαμύδος. Exceptis dicatalectis, quæ longũ cõseruant υ. vt ὁ φόρκυς τοῦ φόρκυνος, vel φόρκυ. Homer. ὀδ. α. φόρκυνος θυγάτηρ. Hesiod. κητὼ ὁπλοτάτην φόρκυ φιλότητι μιγεῖσα. Quum vero declinatur τοῦ φόρκυος, correptum ex aliorum proportione, sicut βότρυος. &c.

Datiuus pluralis æqualem penultimã vult habere cum singulari. Ideoq; πᾶσι αἴασι, et similia, eam productã retinent, sicuti πᾶντι αἴαντι. Cæterum. α. metaplasmi breue est, vt ἄστρασι γόνασι. Item quũ in quibusdã

a

interponitur, ἀνδράσι πατράσι μητράσι θυγατράσι.

Quū par obliqu⁹, impar dialecto efficitur: penultimā producit. vt ἀγχίσης ἀγχίσου καὶ ἀγχίσαο, αἴδης αἴδου καὶ αἴδα. Item τῶν μουσῶν καὶ μουσάων, τοῦ λόγου καὶ λόγοιο, τοῖν λόγοιν, καὶ λόγοιϊν, τοῖς λόγοις καὶ λόγοισι, ταῖς αὐθείαισι, ταῖς μούσαισι καὶ μούσῃσι. πηληϊάδεω. vero et similia, & si penultimā corripiūt: synizesi tñ producūtur. Idē cōtingit in imparibus. nā κεράατος et τεράατος. α. prius hñt ꝓductū, κέρατα vero et τέρατα breue.

Participia imparia incōtracta, sola positione suas vocales simplices inflectendo producunt. Ideoq; circūflecti nolunt. vt τύψαντος ἱσάντος τυψάντος τυφθέντος. Sunt quæ natura correptas habent. vt τετυφότος. Penultimam vero eiusdem fere quantitatis seruant cum suis temporibus. Participia ionica à præteritis in. α. purum, penultimam corripiunt: sicut sua præterita. vt ab ἕσαα ἑσαώς, ἀ δέδια δεδιώς, ἀ μεμάα μεμαώς.

Latina nomina latini crementi regulis subiicere consentaneum est, quę magna ex parte græcas æmulantur. Nōnus. καίσαρι τιβερίῳ.

SCHOL. *Syllabæ nominū antepenultimæ & penultimæ immotæ, item ultimæ mobiles, per regulas peculiares de quātitate ancipitū secūdū sitū ueniunt explorādæ. ut in πυραμίς. πυ. lōga est. ρα. breuis. ις. similiter breuis. ut inferius m. υ. ante. ρ. et α. ante. μ. et. ις. terminali apparebit. Item in πυραμίδας, ultima breuis. Nā. ας. terminalis corripitur. Quæ uero ob cremētū fiunt penultimæ ex ultimis in obliqs noīm impariū, seorsum tāq̄ mobiles & uariæ nūc explicabūtur. ut puta in πυραμίδος, πυραμίδι, πυραμίδα. μι. syllaba dicit̄ habere cremētū. tametsi crescēs supra rectū, ultima est. Quoniā igitur sæpe accidit, ut ea syllaba nō sit ī obliqs eiusdē quātitatis cū recto: necesse est eā uarietatē distinguere. Illud autē hic recolēdū qd supra monuimus. quādoq; ancipitem breuē ob alias uicinas breues, siue alioq longas produci. Id enim nō raro accidit in obliquis noīm. Musæus. γείτονές εἰσι πόληες. Idē. συνιάδος πρὸ πόληος. Hic in πόληος, et illic in πόληες. ι. alias breue, lōgū efficitur. Itē. οδ. β. αὐτὰρ ἐπεὶ πέλασε. Hic quoq;. ι. aliàs breue, producitur. Dionysi μοῦσαί τε βορεώτεροι θρηΐκων. Et iterū αὐτοί τε θρηΐκες ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες. utrobiq;. ι. ī obliqs producitur: quū alias apud eūdē nō semel corripiatur in eadē dictione, & in θρηΐκιος. Itē in epigrā. θρηΐκας αἰνείτω τις. &c. Sic apud Nicādrū penultimæ ī genitiuis ὑδάτων κρομμύων μελανθίου, occasione ambiētiū lōgarū producūtur. Idipsū ī penultimis participiorū nō raro accidit. Nā. α. qd in μεμαώς μεμαῶτος breue est, in μεμαότες ꝑ. ο. prætextu breuiū producitur apud Home. Aduertēdū autē poetas etiā alibi cremēti syllabis abuti. nā Home. ibi. ιλ. β. scribit χαίρετε κήρυκες διὸς ἄγγελοι ἠδὲ*

producit. alibi corripit, κήρυκι ἠπύτῃ. Idē illic βεβρύκων βασιλῆος. βρυ. *facit longū: alibi* οὐδ᾽ ἄρα βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος, *breue. Iidē in nominibus desinētibus in.* ις. *præcedētib⁹ duab⁹ breuib⁹, interponere solent.* η. *ut in obliqs possit remanere.* ι. *breue. ut* παγασηΐς ποταμηΐς. παγασηΐδος, ποταμηΐδος.

De cremento & variatione penultimæ in verbis. Cap. 17.

Quanta est penultima anceps in themate verborū, tanta est manens in parataticis. vt κρίνω ἔκρινον. vtrobiq; ι. producto.

Ad hæc tanta solet esse anceps in temporibus aliunde formatis, quanta erat in illis vnde formata sunt. vt κρινῶ, κέκρικα κέκριμαι, correpto. ι. cōtra ἔκρινα, κρῖναι ὁ κρίνας eodem producto. præter subiectis regulis contenta.

Futura quintæ coniugationis penultimā semp corripiunt. vt κρίνω κρινῶ, μολύνω μολυνῶ, ψάλλω ψαλῶ, αἴρω ἀρῶ. Futura à verbis barytonis in. ιω. et. υω. plærumq; penultimam producunt: licet themata varient. vt μηνίω κυλίω λύω, μηνίσω κυλίσω λύσω. Item à finitis in. αω. præcedēte vocali aut. ρ. vt ἐάω ἐάσω, φυράω φυράσω. Futurum à themate habente in penultima ancipitem longam positione. ζ. vel. πτ. siue. σσ. sublata positione, breuem retinet ancipitem. vt ἁρπάζω ἁρπάσω, νομίζω νομίσω, κλύζω, κλύσω, πλάττω vel πλάσσω, πλάσω.

Aorist. primus in verbis quintæ cōiugationis penultimā producit semper: in aliis variat. quanq; vt plurimum futurum sequitur. Aorist. secūdus supra duas syllabas à themate barytono penultimam corripit. vt ἔτυπον ἔλιπον ἔλαβον. nisi q positione producitur in quibusdam ortis à themate habente consonantem mutam immutabili suppositam. vt ἥμαρτον ἔπαρθον ἔδαρκον, ab ἁμαρτέω πέρθω δέρκω. Translata autem positione per metathesin, ad naturam suam rediens corripitur. vt ἔπραθον ἔδρακον.

Paracimenos cōmunis seruans ancipitē penultimā futuri eiusdē quantitatis eam retinet, vt κρινῶ κέκρικα. Notanda verba finita in. υπτω. quæ ancipitem in paracimeno natura longam habent, vt κύπτω κέκυφα. quam tamen in themate natura breuem esse volunt, qui præcipiunt: verba quæcunq; in. πτω. desinentia ancipitem præcedentem habere breuem, vt βλάπτω τύπτω: exceptis ῥίπτω et πίπτω. Quoties autem desinens in. κα. abiicit ionice. κ. penultimam corripit. vt à βέβηκα βέβαα, ab ἕστηκα ἕσταα, à δέδοικα δέδια, à πέφυκα πέφυα. Porrò quū attico more duas literas primas thematis initio recipit: penultimam simul corripere solet, vt ἀλείφω ἀλήλιφα, ἐλεύθω ἐλήλυθα, ὀρύττω ὀρώρυχα.

Aoristi imperatiuorū finitorum in. θι. et infinitiuorū in. ναι. penultimā producunt. vt στῆθι φάθι, κρῖναι λεῖναι. similiter δῦθι κλῦθι. qui facti sunt per metaplasmū à δύω κλύω. τέτλαθι tamen τέθναθι δείδιθι κέκλυθι ὄρνιθι et ἴθι eandem corripiunt. quæ à quibusdā præterita perfecta putātur. Itē à verbis εἰς μι infinitiua in. αναι. et. υναι. penultimā corripiunt. vt ἱστάναι τιθέναι ζευγνύναι. sicuti etiam τιθέναι et διδόναι. Item aoristi imperatiuorum in. θι. in formationibus notati, θέτι, δόσι.

Anceps. α. crescens in verbis natura corripitur. vt in ἐτυψάμην, τετύφαμεν, τυψάτω. alicubi tamen positione producitur, vt in τύψασθαι. alicubi etiam natura: videlicet in tertiis psonis pluralibus finitis in. ασι. τετύφασι.

A. ἰωνικῶς additū in tertiis personis pluralibus paracimeni & hypersyntelici passiuorū corripitur. τετύφαται δεδαίαται ἐτετύφατο. et in optatiuo τυφθείατο. in præsentibus tamen verborū in. μι. producitur. τιθεᾶσι διδοᾶσι ἱστᾶσι ζευγνύᾶσι. quia omnis verbi desinentia in. σι. producit penultimā.

In personis autē desinentibus in. α. quoties alterū. α. contiguū interponitur, eiusdē est quātitatis cū syllaba præcedenti. vt in μαιμάα μηνιάα. penultimū producit. Cōtra in βοάα μεμάα μηχανάαται corripitur. his adiiciātur ionica illa ἱστάωσι pro ἵστωσι, στάου pro στῶζε. et similia. α. corripiētia.

In verbis in. μι. penultima vocalis thematis actiui longa est: & longa durat vsq; ad tertiā personā singularem thematis & paratatici & aoristi. vt ζεύγνυμι ζεύγνυς ζεύγνυσι, ἐζεύγνυν ἐζεύγνυς ἐζεύγνυ, ἔδυν ἔδυς ἔδυ. In personis vero dualibus & pluralibus & in infinitiuis inde formatis breuis fit. ἵστατον ἵσταμεν, ζεύγνυτον ἐζεύγνυμεν. sic ἱστάναι ζευγνύναι infinitiua. q inde formentur. item φάναι à φημί. nam à φαίνω, φᾶναι producitur. Cæterū in aorist. β. vel si malis paratatic os vocare, verborū dissyllaborū in. μι. lōgū ppetuo reperitur. υ. vt ἰλ. ζ. et. κ. ἔδυτην. et. ἔδυ. ἔδυτε. Præterea in horū quoq; præteritis actiuis penultima producitur, idq; opinor ppetuo in omnibus personis: quādoquidē id tēpus peculiare non est verborū in. μι. ἵστακα ἵστακας. &c. Postremo præsentis præteriti & aoristi primi passiuorū, deinde etiam aorist. mediorū penultima corripitur. Quin & syllaba eadem in reliquis ab his formatis durat breuis. vt in ἵσταμαι ἱστάμην, ἵσταμαι ἱστάμην, ἱστάθην σταθῆναι σταθείην.

SCHOL. *Crementū in uerbis computandū est ab ea syllaba, quæ secundā personam singularē præsentis indicatiui actiui exequat. Hic autē penultimā thematis, cremento coniunximus, q sæpe ea in alijs temporibus uariatur. Itaq; υ. penultima bu.*

ius thematis μολύνω *inuestiganda erit in regulis capitis de penultimis.* Aliorum *ue ro temporũ, scilicet* μολυνῶ ἐμόλυνα, *et respondentiũ in reliquis modis, assumen da iuxta ea quæ in hoc capite, & quæ in formationibus libro superiori dicta sunt. No tandũ uero, sæpe accidere, ut penultima in futuro barytono æqualis sit quantitatis cum præsenti, quandoq; ut maioris, nunquã tamen ut minoris. Futurũ ad hæc funda mentum esse quantitatis penultimæ in uerbis, sicuti etiam formationis. Siquidem eius quantitas fere seruatur in paracimenis & hypersyntelicis. actiuis & passiuis, & in aorist. passiuo. ut* κρίνω *thema. ι. habet longum,* κρινῶ *breue. unde* κέκρικα *quoq; breue, &* ἐκεκρίκειν. *Item* κέκριμαι ἐκεκρίμην ἐκρίθην. *Et in ceteris modis* κρίνω κεκρικέναι κριθῆναι. *Notantur uerba quædã habentia, in themate quidem penulti mam mediã, in alijs uero temporibus subinde uariantia. ut* λύω τύω. *in quorũ fu turis* λύσω τύσω. *υ. producitur: in præteritis uero actiuis & passiuis corripitur.* λέλυκα τέτυκα, λέλυμαι τέτυμαι. *at in uerbalibus fit indifferens* λύμα τύμα. *Item in paratatico* λῦτο *longa est penultima, sed in aorist. β.* λύτο *breuis. Nihil igi tur mirum, si regulæ certæ exactæq; non tradantur, in re ampla & incerta. Attenden da uero hic syllaba præcedens & ultima. quarũ nõnunquã rationem habent poetæ. sicuti suo loco notabitur, ubi de uerbis finitis in. νω. agetur, in cap. de quantitate pe nultimæ. υ. ante uocalem. Id autem non solũ in his, sed in uerbis quoq; in. ζω. et in. ω. præcedente qualibet ancipiti uerũ comperietur. ut in* κάπνῖσαν κῦσε ἀποχμᾶσας ἀκοντῖσας. *quæ producta penultima quandoq; legimus. Itidem* ἐσπᾶσατο *et* ἐρύσομαι, *antepenultima producta. Quanquã horũ aliqua alijs rationibus excusantur. nempe q̃ quædã à thematis indifferentibus ueniant, aut certe à temporibus nõ sequẽ tibus suorũ thematũ quantitatem. alia q̃ duplici. σσ. scribi oporteat. Siquidẽ uocalem aoristorũ breuem ante. σ. sic extẽdunt poetæ. ut in* ἐτέλεσσα ἐγέλασσα. *et alijs. Præ terea in alijs temporibus ob uariam significationẽ quãtitas uariatur. Sic ab Homero.* πάσασθαι *prima lõga usurpatur,* ἀντὶ τοῦ κτήσασθαι, *idest possidere: et eadẽ breui,* ἀντὶ τοῦ γεύσασθαι *pro gustare.* Πάσαμαι ἐπάσθην.) *Quæcũq; huiusmodi poetica licentia producuntur, excusanda erunt, aut adnotanda, potius quã imitanda.* Theoc. τίνος ὧ γαθὲ τόσσον ἐρᾶσσαι. *qui locus fortasse gemino. σσ. scribendus est.* Callim. ι. ἐστᾶ ἐνὶ δ' ἄφθογγος. Sophoc. ἡμῖν μὲν εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλήμεθα.

De ancipitũ quãtitate ĩ antepenultimis syllabis. et primũ de. A. Ca. 18.

A Ante vocalem in antepenultimis syllabis corripitur. vt ἀάζω. ἀήτης. ἀΐω. ἄωτος σαώτερος. Producunt vero. ἀέναος. ἀέριος; ἀΐδιος. ἀϊσαλώς. ἄωτες. ἀΐσσω. ἀϊκή. ἄϊκες. ἀΐκτος, vbi. α. medium producitur ἀκράαντος. ἀχαϊκός. βουγάϊος. βιάζομαι. ἐλάϊνος. Ἐλαΐς. ἰάομαι. καταΐγδην. Λαέρτης.

Λαοδάμεια, et cætera a` λαὸς composita. λαῖνος. τετράορος. ταΰγετον. Indifferens est ἀείδω.

A. ante. β. corripitur. vt ἄβυδος. ἀλάβαστρον. ἀραβέω.

A. ante. γ. corripitur. vt ἀγαθὸς λαγωὸς πάγουρος. Producunt. ἰαγικής. σφραγίζω. τιμαγήτης.

A. ãte. δ. corripit. vt ἀδινός. γάδειρα. χερμάδιον. Producũt ἀδηκὼς φάδιος.

A. ante. θ. corripitur. vt καθαρός. φαθάμιγξ. Producũt. γαθαλής. ῥάθυμος.

A. ante. κ. corripitur. vt ἀκέομαι. ἀκούω. Producunt. ἀκούσιος. δὸκενος. λακέω. μακεδανός. συρακόσιος. φαιακία. et numeralia finita in. ακόσιος. vt διακόσιος. τριακόσιος.

A. ante. λ. corripitur. vt ἀλήτης. δαιδάλεος. κεφαλῆνες. μαλακός. πηδάλιον. Produ. φαλαίνη. et apud Nicandrum. ἀλοσύνη.

A. ante. μ. corripitur. vt ἅμιλλα. ἀμείβομαι. Producunt. Ἀπαμαία. Δαμοίτας. Εὐδάμιππος. ἀμητὸς messis, et ἄμητος æstas. Indifferēs est. ἀμάω.

A. ante. ν. corripitur. vt ἄνεμος. θάνατος. Producunt. Δάνουβις fluui. κρανώνιος. κρανίον. κράνειον. μανικός. νεανίας. πανικός. et ex breuibus quædam ratione immutabilis. vt ἀνεψιός.

A. ãte. π. corripit. vt ἀπάτη. δαπανάω. Producũt. ἀπιδανός. ἀπειρώνιος. ἄπειρος pro ὑπείρος. δραπέτης. δραπετίδης. νάπεια. Indiffe. ἀπόλλων.

A. ante. ρ. corripitur. vt ἄριστος. ἱππάριον. κλάριος. χαράσσω. Producunt ἀμαρακός. ἀράομαι. ἀρήτη. ἄρκτος. ἀρητήρ. ἀρήτειρα. Ἀρήνη vrbs. Καρίων fluui. κάραβος. μαρύομαι.

A. ante. σ. corripitur. vt κασίγνητος. ἀσίη. Producunt. ἄσιος. ἀσιάδης. Ἀσωπός. ἱπποδάσιμος. ἰνκρασία. Γάσιος. κοράσιον. Πασιφάη. πασιφανής.

A. ante. τ. corripitur. vt ἀκράτιστον. ἀταρπός. κρατέω. Producunt. βατήριον apud Phocylidem, et διδυματόκος apud Orpheum, et θάτερον contractum, a` τὸ et ἕτερον.

A. ante. φ. corripitur. vt γλαφυρός. σαφυλή. Producit. ἰσάφιος.

A. ante. χ. corripitur. vt ἀχιλλεύς. ἀχαιοί. Producit. τράχουρος piscis.

SCHOL. *En tibi lector speciales regulas de quātitate ancipitū secūdū situ. Quæ aut ultimæ sunt, aut penultimæ, aut antepenultimæ, hoc est penultimā antecedētes. Placuit autē hic antepenultimas uocare quascūq; penultimā antecedētes. Penultimas uero ultimæ adhærentes: siue primæ sint siue mediæ. ut in λαερτιάδης. α. ε. ι. antepenultimas appellamus: sed. α. sequentem ante. δης. penultimam ac similiter in alijs. Quo in loco nōnulla sunt præmonenda. primū in uocabulis quæ contrahuntur, syl-*

labas incontractas hic numerari : in uerbis uero deponentibus, eas quas habet fictum thema uocis actiuæ. Itaq; huius uerbi λυπῶ *quantitas. υ. quærenda est in antepenultimis : quia fit à* λυπέω *rursus huius uerbi* ῥύομαι. *υ. quærẽda in penultimis. quia est à* ῥύω. *Porrò ex personis uerborũ ultimas syllabas hic esse quærendas: item antepenultimas, quæ non habeant crementũ. In thematis uero has utrasq; atq; insuper penultimas. Nam in reliquis temporibus excepto themate, tam syllabæ penultimæ quã omnes crescentes, explorandæ erunt iuxta regulas in præcedenti capite traditas. Ad hæc multa uocabula, quorum syllabæ regulis generalibus includuntur, in his specialibus ideo repeti, ut memoriæ cõsulatur. ueluti* παός *pro* πηός, νίκανδρος, ἰλυόεις. *et similia.* Ἀΐδαλής.) *α. initij sequentibus duabus breuibus producitur. ut in* ἀΐδιος ἀέναος, *et similibus. alias* ἀεὶ *compositum & per se corripi solet.* Ἀδινκώς,) *ex contractione esse uidetur pro* ἀδδηκὼς *fessus, laborans.* Ῥάδιος.) *tradunt grãmatici. ι. subscribendum in hoc: & in* ῥᾷον ῥᾷστος, *& in* ῥᾳθυμος. Διάκονος.) *per contractionem fieri putant: quasi* διακονος. Μαλακός.) *Theocri. β.* χειρὸς ἐφαψάμενη, μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων. *Semel produci repperi in hymnis Homeri.* παίζουσαι χαίρουσι κατ' ἄνθεα μάλακα ποίης. *nimirum occasione immutabilis, inuitantibus etiã duabus breuibus.* Ἄρισος). *optimus.* ἄρισον. *quoq; idest prandium corripi uidetur.* ἰλ. ω. ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄρισον. *Nisi legendum sit* ἐντύνοντ' ἄρισον. *ut in quinto loco spondeus locetur. Certe autor Etymologici per contractionẽ fieri tradens, ut sit quasi* ἀέρισον, *produci uult α. cui suffragatur compositũ* ἀνάρισος *productũ apud Theocri.* εἰδ. ιε. ὥρα ὅμως κἠς οἶκον. ἀνάρισος Διοκλείδας. Ἰππάριον.) *in diminutiuis in.* αριον. *breue est. α.* ἄσιος.) ἰλ. β. ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καΰστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. *Sũt tamẽ q deducant à recto ὁ* ἀσίας ἀσίου, *καὶ ἰωνικῶς* ἀσίεω, *et p syncopen* ἀσίῳ. Ἀκρασία.) *Moschopulus ideo, α. producere autumat, q. sit à* κεράω. ῶ. ἀκρατία *cõtra corripere, q. sit à* κρατέω ῶ.

De quantitate. I. in antepenultimis syllabis. Cap. 19.

I. Ante vocalẽ in ãtepenultimis corripit. vt. αἰγιαλός. διερός. ἰότης. μυτιλέων. ἐλλοπιεύω. Producũt vero. ἀνιάω. ἀνιηρός. ἰάομαι. ἰατρός. ἰάσιμος. ἰατήρ. Ἰαπετός. Ἴασος. Ἰάσιος. Ἰαμβικός. ἰωνία. ἰύζω. ἰυγή. ἰυγμός. ἰωχμός. et composita ab ἰὸς idest venenũ, vt ἰοβόλος ἰοχέαιρα. Itẽ κιάθω. μνιάδης. ὀΐομαι. ὀφιονίδης. πανδιονίδης. παλίωξις. προΐωξις. πιαίνω. πίερος. πιερίς. φθιώτης. χιονόεις.

Indiffe. sũt ἀνιάζω. ἰαίνω. ἱερός. ἵημι. eo. ἵεμαι. eo. ἵημι. mitto. ἵεμαι. cupio.

I. ante. β. corripitur. vt λιβύη. σιβυρός. Producunt. ἀλίβαντον apud Nicandrum. et τίβυρις, alias τίβουρ vrbs Italiæ. In vulgatis enim codicibus Stephani sic quoq; legitur τίβουρ dissyllabum per. ι.

I. ante. γ. producitur, vt ῥίγιον. ῥιγέω timeo. ῥιγόω algeo. σιγάω. ὀρίγανον.

I. ante. δ. corripitur. vt γνωμίδιον. ἐριδαίνω. κουρίδιος. σίδηρον. Producunt. ἀιδάλιος. ἰδαῖος. ἰδάλιον. ἰδομενεύς. πιδύω. πιδύτης. σιδόνιος. χελιδόνιον.

I. ante. ι. corripitur. vt κίθαρις. ψιθυρίζω. τιθηνός. Producunt. βιθυνία. ἰθύνω. ἰθύντωρ. σιθωνία. τιθωνός.

I. ante. κ. corripitur. vt ἱκέτης. σικελός. Producunt. ἀφικάνω. ἱκεσίη. ἱκέσιος. ἴκαρος. ἰκάριος. κίκαμα. νικάω. νικίας. νίκανδρος. σικανίη. σικελίη. φοινίκεος. φρικαλέος. φρικώδης. Indiffer. ἴκελος.

I. ante. λ. corripitur. vt λιλύβη. φιλέω. Producunt. ἰλεός. ἰλυόεις. ἰλιασίς. ἰλαδόν. ἴλιος. ἰλασμός. μίλητος. μειλίλωτον. ὁμιλαδόν. ὁμιλέω. σιληνός. φιλητεύω. φίλομαι. χιλεύω. χίλια. χιλιάς. χίλιοι. ψίλωθρον. Indiffer. ἵλαος. ἵλαμαι.

I. ante. μ. corripitur. vt χίμαρος. ἱμάσθλη. σιμόεις. Producunt. βριμάω. βριμιδόν. δριμύλος. ἱμέρα vrbs & fluui. ἵμερος. ἱμερόεις. ἱμείρω. μιμοῦμαι. μίμημα. μιμηλός. σιμαίθα. et composita ac deriuata à τιμὴ, vt τίμιος. τίμαιος. τιμαγόρης. φιμώδης.

I. ante. ν. corripitur. vt κοτίνουσα. κινύρομαι. μινύρομαι. Producunt. γίνομαι. γινώσκω. δίνησις. δινήεις. ἐρινεός. ἐριναχίη. ἴναχος. ἰνωπός. ἰνίον. κινέω. κίνυμι. κινύφιος fluui. λακίνιος. λακινιάς. μινύθος. πινύσκω. σίνομαι. ἀλφίνιος. Indiffer. ἀγινέω. δινέω. δινεύω.

I. ante. π. corripitur. vt λιπαρὸς pinguis. Producunt. ἀνίπταστε. λιπαρῶ supplico. δῖπετής et πυριπόλος, apud Orphe. ῥιπίζω. ῥίπαιον mons.

I. ante. ρ. producitur. vt σεμίραμις. τιρύνθιος.

I. añ. σ. corripiť. vt κλισία. πισίδαι. Produ. βισάλτης. βισαλτία. βρισηίς. ἴσανδρος. ἰσοφαρίζω. ἰσαῖος. ἰσάζω. καισαλος. μισαρός. μισέω. νίσυρος. πισιδικός. πισιδικής. σισύμβρα. σίσυφος. σισυφίδης. τισιφόνη. φιλοσίνωρ. χαρίσιος.

I. ante. τ. breue est, vt μιτυλήνη. λιτανεύω. ἴτυλος. Producunt. ἰτέα. τίτυρος. τριτωνίς. τριτογένεια. τριτογενής. τιμοτεύς.

I. añ. φ. corripiť. vt νιφετός. νιφόεις. Produ. ἀλφάω. ἀλφίτωρ. ἴφιτος. ἴφιος. ἰφιγένεια. ἰφιδάμας. ἰφίνοος. et alia ab ἶφι. τριφυλλίς. Indiffer. πιφαύσκω.

I. ante. χ. corripitur. vt κιχέω. Producunt. ἰχανῶ. κίχορα.

SCHOL. προΐωξις.) Hesio. ἀσπίδι. ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο. *in παλίωξις. i. per cōtractionē fieri uidetur ex παλιίωξις. in altero, si nolis. i. produci: poteris per synizesin coniungere. o. et. i. ut προΐω sit spondeus.* Διάβολος.) *Nonus in hoc ob sequentes breues primā producit. quod similiter facit in τιβέριος: at in τιβεριάς τιβερινς τιβεριῦτις corripit. Idem e diuerso primā in νικόδημος eadem*

eadem necessitate facit breuem. Γυμίδιον.) deriuatiua nomina finita in.ιδιον. tres syllabas ultimas habent correptas. Ὀρίγανον.) sæpe ὀρείγανον inuenio apud Nicandrum & eius interpretem per.ει. Σειληνός.) etiam per.ει.scribitur à multis.et σιληνός per.ι.nunc longum nunc breue apud Orpheũ, & Homerũ legitur.unde à latinis quoq; prima longa & breui usurpatur. Φιλέω.) φιλοῦμαι.φιλομένουσα & φίλος.ac similia,quandoq; producuntur ab Homero. Κινέω.) omnia uerba desinentia in.ινῶ. habent.ι.longum, ut κινῶ. βινῶ. Ἰτέα.) quidam tradunt.ι.incœptiuũ ante.τ.corripi, ut in ἴτυς. ἴτρυον. ἰτέα. atqui Home.non semel producit.ut ἰλ.φ.καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι. et.οδ.κ.iterum.

De quantitate.Υ.in antepenultimis syllabis. Cap. 20.

Υ.Ante vocalem in antepenultimis corripitur.vt γηρυονεύς.θυώδης.κυανός.κυανῶπις.μυοκτόνος.ὕαινα. Producunt vero αἰσυήτης.ἰλ.ν.ἐννυάλιος.κυρήνη.κυάνεος.μυελός.μύουρος.μυοδόκος.μυελός.πύελος.πυετίη.πλατυάζω. apud Theocri. ὑετός.

Υ.ante.β.corripitur.vt παλύβιος.κυβιστάω.

Υ.ante.γ.corripitur.vt ὑγιής.συγερός.ὠγυγίη. Producunt.γυγαῖος. et ἰυγάτηρ aliquando in obliquis. μυγαλέη.πυγίζω.

Υ.ante.δ.corripitur.vt κυδοιμός. Producunt.κυδάλιμος.μυδαλέος.κύδιμος.κυδαίνω.κυδιόω.πυδάω.

Υ.ante.θ.corripitur.vt ἐρυθαίνω.κύθηρα. Producunt.ἐρυθιόω.πυθαγόρας.πυθεδών.πύθιος.μυθοῦμαι.et ab eo composita.vt παραμυθοῦμαι.παραμύθιον.ψιμμύθιον.

Υ.ante.κ.corripitur.vt πυκινός.μυκῆναι.γλυκερός. Producũt.ἐρυκακέω.ἐρυκανέω.μυκάομαι.μυκηθμός.φυκιόεις.

Υ.ante.λ.corripit.vt φυλάττω.ὑλακτέω.ὑλάω. latro.Producũt.θυλακίς.θύλακος.θυλακόεις.κεγχύλιον.παμφυλία.σκύλομαι.συλάω.συλεύω.σφονδύλειον herba.ὑλαῖος.ὑλακόεις.ὑλακόμωρος.ὑλακίδης.φυλείδης.φυλοπις.

Υ.ante.μ.corripitur.vt κύμινδις.πύματος.Producũt casus plurales pronominis secũdæ personæ:& ab eo deriuata possessiua.ὑμέες.ὑμέων.ὑμέας.ὑμέτερος. Item. Ἀμυμώνη.θυμοῦμαι.ἐνθυμοῦμαι.ἐνθύμημα.θυμώδης.θυμήρης.θυμαίνω.κυμαῖος.κυμαίνω.κρυμώδης.λυμαίνω.

Υ.ante.ν.corripitur.vt δύναμαι.κυνικός.κυνέη. Producunt.βιθυνία.γρύνιος. Et interdum quædam à.συν.vel.ξυν.composita ratione immutabilis.vt ξυνήιον.xenium.ξυνίημι.συνεχές.ξυνόω.

Υ.ante.π.corripitur.vt κύπελλον.κυπάρισσος. Producunt, λυπέομαι.

Y. āte. ρ. corrip. vt γυρῖνος. θύριον. μαρτυρία. ψιθύρισμα. Produ. γυρέω. γυραῖος κυρήνη. κύριος. κυρῖνος. μύριος. μυρία. μύραινα πλημμυρέω. πλημμυρία. πυρίτης. et quædam a πῦρ composita. vt πυραμίς. πύραμος. πυραίχμης. alia corripiunt, vt πυρά. πυράκμων. πυράγρα. alia etiam variant, vt πυρήνη. πυραυγής. Item συρίζω. σφύραινα. τυρόεις. φυράω.

Y. āte. σ. pducit. vt χρύσεος. λύσανδρος. μύσιος. φυσάω. corrip. ἠλύσιος. εὔσαγος. ἰηλύσιος. τηΰσιος. ex cōpositis vero a λύω siue λύσις q̄dā pducunt, vt λυσίπονος. λυσιμελής. λυσιμέριμνος. λυσίζωνος. alia corripiunt. vt λυσιπήμων.

Y. ante. τ. corripitur. vt εὐρύτερος. σκυτάλη. φυταλιεύω. Producunt. ἀτρυτώνη. ἀϋτέω. φυτάλμιος. φυταλιά.

Y. ante. φ. corripit. vt τρυφάλεια. τυφωεύς. Produ. εἰλυφάζω. κωλύφιον.

Y. ante. χ. corripitur. vt νύχιος. ὑποβρύχιος. Producit. βρυχανάω.

SCHOL. Κυανός.) *Quum post. αν. sequitur uocalis breuis: fit longum. υ. ut κυάνεος κυανοχαίτης. alias manet breue, ut in κυανῶπις κυανόχροα.* Σφονδύλειον.) *hic. υ. ob ambientes longas produci uidetur à Nicandro: quū in σφόνδυλος ab eodem subinde corripiatur, sicuti in σφονδύλιον quoq;.* ἰλ. α.

De quātitate ancipitū in penultimis syllabis. et primū de. A. Cap. 21.

A. Ante vocalē in penultimis corripit. vt ἀγλαός. ἀεί. κεραός. ἰαυσικάα. ἐλάω. ἱμάω. pdu. ἀθεραΐς. ἀμφιάραος. ἀχραής. ἄων. δαήρ. ἰάων. i. bonorū. Ἐλαΐς. θαΐς. ἰάων. κράας. λάας. λαΐγξ. ναΐς. παμφαής apud Orphe. πρᾶος. πραής. ῥάων. χάων. χαόν. Itē λυκάων. ἐλικάων. ἱκετάων. ποσειδάων. μαχάων. ἀρετάων. ἀλκμάων. ὑπάων. συνοπάων. τυφάων. διδυμάων. ἀμυθάων. προτιάων. et sīa i. αων. mutātia. ω. in. ο. in obliqs, vt τ̄ χάονος. λυκάονος. &c. Et noīa substātiua oxytona finita i. αός. vt λαός. ναός. παός. Itē cōposita ab ἄω spiro. vt ζαής ἀλιαής. δυσαής. et ab ἀΐσσω. vt πολυάϊξ. Et verba finita in. αω. p̄cedēte vocali aut. ρ. vt ἰάω. περάω. exceptis ἐψιάω ἀμφιάω. quū vero p̄cedit cōsonās, corripi tradūt. πεινάω tamē pducto. α. reperio. et κάω. κλάω. Indiffe. ἀήρ. ἄορ.

A. ante. β. corripitur. vt ἑκάβη.

A. ante. γ. corripitur. vt ἄγω. τράγος. Produ. ἀαγής. Ἆγις. δαγύς. πρᾶγμα.

A. āte. δ. corri. vt βραδὺς κλάδος. pdu. ᾆδος. λάδων. εἰλάδης. ὠπαδός. σπάδιξ

A. āte. θ. corrip. vt βαθὺς πάθος. pduc. κρᾶθις. et ἆθλον ex ἄεθλον p cōtractionē.

A. ante. κ. corripitur. vt κακὸς πολλάκις. Producunt. ἆκις fluui. ἄκων inuitus. quia coalescit ex ἀέκων. δᾶκος. Θρᾴκη vero. ι. habet subscriptum.

A. ante. λ. corripitur. vt μάλα. ἁπαλός. Producunt. ἀμάλη. et ἆλες contractum ex ἀολέες. δαλός. σαρδανάπαλος. σύμφαλος. Item ἰμφάλη et

τρικέφαλος, repugnantibus eorum primitiuis.

A.ante.μ.corripitur.vt θάλαμος.πλοκαμίς.Producunt.ἁμὸς noster pro ἡμέτερος.φρασίδαμος: et noia neutra verbalia finita i.αμα.vt νᾶμα.θυμίαμα.

A.ante.ν.corripitur.vt ἁνδάνω.κανών.οὐρανός.Producũt.Βιάνωρ.ἱρανός.Γᾶνος.ἱκάνω.κιχάνω.νεᾶνις.φθάνω. et nomina dissyllabis oxytona in.ανος.vt δανὸς τρανός.et gentilia in.ανος.vt βρεττανὸς καρμανός.et in.ανις.vt βρεττανίς.καρμανίς. Item finita in.ανος.supra tres syllabas,vt ἡρωδιανὸς ἰουλιανός.excepto ὠκεανός. Indiffer. ἑανὸς, et ἄνω verbum pro ἀνύω expedio.

A.ante.π.corripitur.vt ἀλλοδαπὸς ἅπας τάπης. Producunt. Ἆπις Ἄναπος fluui. ἴαπυξ. νᾶπυ. πρίαπος.Σάραπις.

A.ante.ρ.corripitur,vt καθαρὸς σιβαρὸς χάρις.Κλάρος vrbs.Produc.ἆρα nunqd.Αἴσαρος fluui.εὐμάρας.θυμαρής.καρὶς piscis.Νάρων fluui.πάραρος.φαρίς.τιάρα. Et nomina dissyllaba masculina in.αρος.vt ὁ ταρὸς λαρός. Itẽ polysyllaba oxytona in.αρος.habentia antepenultimã longam,vt μυσαρός.
Indiffer. ἄρης.ἀρή.φᾶρος pro veste.

A.ante.σ.corripitur.vt δασύς.θάσος. Producunt. ἀσίς.ἆσον.θᾶσον.Ἴασος.Ἰάσων.κρᾶσις.μάσης vrbs.πράσω.πρᾶσις.φάσις.

A.ante.τ.corripit.vt θάνατος δίκατος. Producunt noia lapidũ & gẽtilia in.ατης.vt ἀχάτης.γαγάτης.νιφάτης.σπαρτιάτης.et in.ατις.fœmini.gentilia,vt σπαρτιᾶτις.μελεᾶτις.πισιᾶτις. Item ἆτος.ἆτη.contracta ex ἄατος ἀάτη.ἀθέατος.Ἄρατος.ἀπρεσόρατος.ἀόρατος.δμάτωρ apud Orphe.Εὐφράτης flu.θᾶπον.θέατρον.θεατής.ἰατρός.Καίρατος.flu.ἐρατός.πράττω.φράτηρ.

A.ante.φ.corripitur.vt γράφω.σάφα.

A.ãte.χ.corrip.vt τάχα.ῥάχις.pduc.τραχὺς cũ cõpositis. Indif.ἰαχή.

SCHOL. Κεραός.) Adiectiua i.αός.penultimã hñt correptã: substãtiua uero dissyllaba productã,ut ναός. Ῥάων.) diphthõgo scribit. Ἰάων.) Ex noĩb9 finitis in.ων.ãci pite pcedẽte: eã fere producũt q̃ in obliqs mutãt.ω.in.ο.q̃ uero seruãt.ω.corripiũt.ποσειδάων tñ recto in obliqs.ω.producit.α.apud Home.i hym.ἀμφὶ ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ᾽ ἀείδειν. Κάω κλάω.) q̃ fiãt à καίω κλαίω.α.producũt qa.α.ex diphthõgo relictũ producit:nisi aliud ĩpediat. Ἆορ.) indifferẽs reperit.ĩλ.κ.et.λ.cõposită uero χρυσάορ ubiq; produci existimo.πρᾶγμα) à πράσσω uel πράττω.μ.πράξω.hæc.α.hñt natura lõgũ.qd ipsũ circũfex9 arguit in πρᾶγμα πρᾶξις: itẽ in πρᾶσις et πεπρᾶσθαι,à πράττω.μ.πράσω. Οἰλιάδης.) patronymica i.άδης.et.ίδης.fere corripiũt penultimã,ut μιλτιάδης.νεστορίδης.q̃ndo aũt pcedit.η poetæ.ι.breue ĩterponũt,sic πηληϊάδης,νηληϊάδης.οἰλιάδης tamẽ producit illic.αἴας δὲ κλειός.

βουλον οἰλάδης ἐπορούσας. Ὀμφάλη.) in hoc. α. q. sit inter duas longas, producitur: ut locum habeat in heroico. Rursus in τρικέφαλον πεντηκοντακέφαλον. et similibus. α. efficitur longū ratione duarum breuiū præcedentiū. quibus tertia nō cohæret in eodem genere uersus. ὀμφαλὸς enim et κεφαλὴ penultimas corripiunt. Quæ causæ, ut sæpe dictū est, multas syllabas alioqui breues extendere solent. Πλοκαμίς.) anceps in penultima, quū præcedit immutabilem, & in ultima est. σ. corripitur. Νᾶμα.) nomen enim neutrū in. μα. purū desinens, longam fere habet in penultima: ut βῆμα νᾶμα χρῖμα θῦμα. excipiuntur deducta à uerbis εἰς. μι. ut θέμα δόμα. Item σόμα. et quæ nō habēt. μ. purū ut βρέγμα δόγμα. Ἀνδάνω.) uerba polysyllaba in. ανω. α. habent breue. Ἰουλιανός.) In epigrā. trimetro. Ἰουλιανὸς οὗτος ἅρμα ῥουσίου. λια. iambus est. Horū tamen aliqua in carmine heroico necessitate corripiuntur. ut in altero. τοῦτον Ἰουλιανὸν τυρίης βλάστημα τιθήνης. et in alio. Τιτιανὲ χρύσεε. &c. τιτια. dactylus est. Ἅπας.) et ἅπαξ cū compositis secundū Atticos producunt priores. Κλάρος.) Nicandri patria, ab eodē corripitur. Ἆρα.) interrogatiua trochæū constituit: illatiua uero aliquando trochæū: sed frequentius pyrrhichiū. Μισαρός.) generaliter nomina polysyllaba in. ρος. oxytona ancipite præcedente, si antepenultimā habent longam, etiam penultimā producunt. ut μισαρὸς ἰσχυρός. Ἆσσον θᾶσσον πρᾶσσω.) α. habent natura longū, ut iam dictum est. Δεκάτος.) nomina barytona polysyllaba in. ατος. uel. ατον. penultimā corripiunt. ut θανατος. ἀγράμματος. φίλτατος. ἔχατον. πύματον.

De quantitate. I. in penultimis syllabis. Cap. 22.

I. Ante vocalē in penultimis corripitur. vt κοχλίας. πενία. φιλία. φίλιος. δῖος, in obliquis. θηρίον. γραμμάτιον. κυλίω. ἴδιω. Producunt. ἀνίη. αἰκίη. κονίη. καλιή. ὁρμιή. ionica, quæ alias cōmuniter in. α. quoq; desinunt. Item θρῖον. ἴυγξ. λίαν. aduerbium. μῖον. πῖαρ. πίηρ, siue πίειρ pinguis. πίων. πρίων. κίων. et plæraq; cōparatiua in. ιων. vt βελτίων. et alioqui positiua finita in. ιων. mutantia. ω. in. ο. vt ἀμφίων. Item. φθίη. φθῖος. χῖος. gentilia. Et illa propria. Θρῖος. Κῖος. Κρῖος. Πῖος. Τῖος. Φλίας. Itē. δῖος diuinus. δῖα diuina. ἔνδιος meridianus. Itē διογενής. et similia ob sequentes breues. Et nomina dissyllaba oxytona finita in. ιός. vt κριὸς aries, ἰὸς venenū. præterquā ἰὸς æqualis. Itē. μινθίω. πρίω. φθίω. χρίω. Indiffer. ἵει. ἵοι. ἱεὶς. ἵε. ἵει. ἵομαι. et similia cum cōpositis. Item. οἴω. τίω. ἵια. ἔνδιος. ὑπεύδιος. ὥρίων. κρονίων. et alia quæpiam eiusmodi nomina simplicia finita in. ιων.

I. ante. β. corripitur. vt λιβάς. Producunt. ἀκριβής. ἐρυσίβη. θλίβω. ἴβις. σίβη. τίβουρ.

I. ante. γ. corripitur. vt λιγὺς ὀλίγος γίγας. Producunt. μίγω. πνῖγος. ῥῖγος. σιγή. Indiffer. πνίγω.

I. ante. δ. corripitur. vt ἰδὲ κομιδή. Producunt. ἴδη. κνίδη. πίδαξ. πολύιδος. σίδη. χελιδών. χλίδη.

I. ante. θ. corripitur. vt λίθος. πίθος. Producunt. βρίθω. βρῖθος. βριθύς. ἴριθος. ἐριθεύς. ἰθύς. κριθή. Λῖθος proprium. ἰλ. β. Σιθών.

I. ante. κ. corripitur. vt δίκη. ἐρφανικός. Producunt. ἄκικυς. γεννῖκος flu ui. κίκυς. Καῖκος. νίκη. φοινίκη. φρίκη. Indiffer. μυρίκη.

I. ante. λ. corripitur. vt ποικίλος. Producunt. Αἴγιλος. ἄργιλος. ἶλος. ἰλύς. κοιλία. νεογιλός. ὅμιλος. οἰλεύς. πέδιλον. πῖλος. σμίλαξ. σμίλη. σμῖλος. ατῖλος. χιλός. ψιλός. Indiffer. φίλος.

I. ante. μ. corripitur. vt ἄλκιμος. λιμήν. ὄψιμος. Producunt. βρίμη. βριμῶ. δριμύς. κάμιρος vrbs. κλίμαξ. λιμός. μῖμος. σιμός. τιμή. φιμός. Et nomina composita finita in. ιμος. vt ἄτιμος. βούλιμος. ἴφθιμος. et verbalia finita in. ιμα. deducta à verbis penultimam producentibus. vt μήνιμα. χρῖμα. Indiffer. ἱμάς.

I. ante. ν. corripitur. vt ἀκλινὴς ἐαρινὲς πίναξ. Producunt. ἀπόβρινής. ἐρινάς. θαμινός. θρίναξ. θριδακῖνις. Ἰνώ. κλίνη. Μίνως. ῥινός. Φινεύς. χαλινός. Et nomina barytona desinentia in. ινος. et. ινον. vt δῖνος. γυρῖνος. λατῖνος. παλαιῤῥινος. κάμινος. σέλινον. Exceptis καρκίνος. κότινος. τίνος. πίνος. et significantibus materiã. vt βύβλινος. δρύϊνος. κέδρινος. Producunt etiam nomina finita in. ινη. habentia plusquã tres syllabas. vt ἀδρασίνη. ἐρυκίνη. ἠρωΐνη. μολυβδίνη. excepto ἐλατίνη. quibus accedunt trissyllaba, prima producta. vt ἀξίνη. δωτίνη. ἐλξίνη. ἐητίνη. ὑρμίνη. ὑσμίνη. et dissyllaba duo. ῥίνη. δίνη. Itẽ propria locorũ. vt αἴγινα. ἐχινάς. et verba desinentia in. ινω. siue. ινομαι. vt κλίνω. κρίνω. πίνω. γίνομαι. σίνομαι.

I. ãte. π. corripit. vt λίπος. Produ. γριπεύς. ἱππεύς. ἴυριπος. ἐνίπω. παρθενοπίπης. ῥιπή. ῥιπεύς. ῥίπη vrbs, ἰλιά. β. σιπούς. Indif. ἐνιπή. ἐρίπω.

I. ante. ρ. producitur. vt ἶρος. ἶρις. Νιρεύς. τίρυνς. ὄσιρις.

I. ante. σ. corripitur. vt ἥμισυ. ἴσως forte. κλίσις. κρίσις. μίσος piaculũ. σφίσιν in datiuo plurali pronominis tertiæ personę. Producũt. Ἀγχίσης. Ἀμφισός. Ἀμνισός. βρισεύς. θεμισῶ. ἴσως æque. μῖσος odium. Νῖσος. πῖσα vrbs. sunt tamẽ qui πίσσα scribant gemino. σσ. τὸ πῖσος vbertas. vnde πισήεις vber. Τελμισός. Indiffe. ἴσος æqualis, & ab eo cõposita plęraq;.

I. ante. τ. corripitur. vt ἄλφιτα. θεόκριτος. ἴτυς. Producũt. ἀκόντιον. Ἴτων

vrbs. Ἴφιτος. κλιτύς. λῖτον. λιτός. πάλιντιτος. σῖτος. τιτάν. τίφυς. τρίτων. φῖτυς. Et nomina finita in.ιτη. vt ἀφροδίτη. μελίτη. et in. ιτης. et. ιτις. vt ὁπλίτης. πολίτης. μακαρίτης. ὄϊτις. exceptis verbalibus deductis à verbis penultimam præteriti corripientibus, vt κρίτης à κέκριται. et composi tis ab illis, vt δικαιοκρίτης. πεδηκρίτης.

I. ante. χ. corripitur. vt σίχω. δολιχός. Producit. ἰχώρ.

I. ãte. φ. corripi. vt ξίφος. ἔριφος. Ἄντιφος. Producũt. γρῖφος. ἶφι cũ deductis & cõpositis. vt Ἰφεύς Ἶφις. Itẽ σῖφος. σέριφος. σίφων. Indif. νίφω nigo.

SCHOL. Κοχλίας.) In masculinis barytonis in.ιας. breue est.ι. Πενία φιλία.) quidã sic præcipiunt: fœminina oxytona in.ια. breue habent.ι. et lõgũ.α. prꝗterquã ἴα et μία. quæ utrasq; habent breues. Alij sic. nomina desinẽtia in.ια. ultimã habentia lõgã, corripiũt.ι. ut ξενία πενία. excepto ἀνία. Φίλιος.) nomina finita in.ιος. siue proparoxytona sint siue paroxytona, penultimũ.ι. habent breue. ut ὄλβιος. ἄξιος. πυλαίως. βίος. properispomena uero longũ, iuxta regulam tonorũ præcipientẽ, ut longa penultima ante breuem, si tonũ receptura sit, circũflectatur. ut χῖος. δῖος. φθῖος. et similia. quæ quidem contracta sunt. alias χίος et ἴος nomina insularum primitiua acuũt priorem, ut potẽ breuẽ. Hic igitur tonus quãtitatẽ docet: sicut inuicẽ quãtitas quandoq; tonũ distinguit. Proinde non raro cõducet rationem toni cognoscere, ad quãtitatẽ deprehendendã. Neq; id sperni ob circulũ debet: quem in multis locis utilius & ad maiorẽ euidentiã admittes, quã si priuatim regulã absq; ratione addiscendã tibi proponas. Θηρίον.) nempe.ι. in neutris diminutiuis in.ιον. siue ea paroxytona sint, siue proparoxytona, corripitur. Κυλίω.) uerba barytona polysyllaba in.ιω. corripiũt.ι. excepto μεθίω. Πίων.) ꝗa dissyllaba appellatiua finita in.ιων. productũ habẽt.ι.

Βελτίων.) in horũ tamen neutris breue est.ι. quia comparatiuorũ in.ον. penultima anceps corripitur, ut τὸ ἥδιον βέλτιον. præter dissyllaba. ut θᾶττον μᾶλλον. Etiã γλυκίων breue habet.ι. qđ itidẽ accidit in alijs habẽtibus præcedentẽ breuẽ. ut in κακίων. ταχίων. Similiter in finitis in.ιων. interdum.ι. producitur. ut in κάκιον apud Theognidẽ non semel. Eadẽ ratione.ι. quoq; corripitur in δυνάλιων ζωπυρίων, δυνάλιωνος ζωπυρίωνος. et in alijs.ιω. seruantibus in obliquis. Contra in mutantibus ipsum in.ο. plerũq; producitur. ut in ἀμφίων. βραχίων. ὑπερίων. ἰξίων. δολίων. πανδίων. κίων. πρίων. πίων. τοῦ ἀμφίονος. βραχίονος. &c. In paucis cõpositis corripitur. ut in περικτίων. χρονίων uero et ὡρίων indifferenter usurpatur. Τιβερίας.) apud Nõnum producit penultimum.ι. ob præcedentes breues.

Γίγας.) Orpheus in Argonau. semel producit sic scribens, γιγάντων, ἀλυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἰνσάξοντο. Σίδη.) priorem huius & breuem & longã facit Nicãder

in theriacis. Ὀρφανικός.) nomina possessiua oxytona in. ικος, breue habent. i. ut γραμματικός. Μυρίκη.) apud Homerū reperio indifferens, apud alios lōgū. Φίλος.) in nominib9 finitis in. ιλος. et in. ύλος. barytonis, breuis est anceps. Ἄλκιμος.) in nominibus deriuatiuis polysyllabis simplicib9 finitis in. ιμος. breue est. ι. Κρίμα.) uerbalia in. ιμα. facta à prima persona praeteriti passiui. ι. habente correptū, suae originis quantitatē obseruant. ut κρῖμα κλῖμα, à κέκριμαι κέκλιμαι. Βριμώ.) idest Proserpina longū habet. ι. licet compositū dicatur à. βρι. particula. ι. corripiente. ut sit quasi βρίμηνις iracūda. Appollonius. βριμὼ νυκτιπόλον χθονίην ἐνέροισιν ἄνασσαν. Γυρῖνος.) ranula. alias etiā γέρυνες γερύνων. υ. correpto à Nicandro usurpatur. Ἐαρινός.) uernus. In nominibus oxytonis polysyllabis finitis in. ινος. quae tēpus significant. ι. corripitur. quanquā interdū etiā producitur. ἰλ. φ. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης. Aratus. ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών. De quātitate nominū finitorū in. ινος. ieiune agunt grāmatici, quos mihi licuit consulere. Quin & inter ipsos parū hac in re cōuenit: sicuti & in alijs per quā multis. Αἴγινα.) penultimā habet productam, cum foeminam significat. Orpheus. πηλέα τ' αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν. Σίνομαι.) producitur. σίνος uero apud Nicandrū cōmune est. Κρίσις.) apud Nōnum semel productum repperi, & iterum apud Moschū. Ἀμνισὸς ἀμφισός.) haec alias duplici. σ. scripta uisuntur in multis codicibus: sicuti ἀμφισσεὺς quoq; et κηφισσός, in syncerissimis quibusq;. Ἴτυς.) superius dictū est. ι. inceptiuū ante. τ. corripi. Παλίντιτος.) Homerus. οδ. α. corripit penultimā. παλίντιτα ἔργα γενέσθαι. ἄτιτος tamē à Phocylide producitur. Θεόκριτος.) in epigrāmate. ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ θεόκριτος, ὃς τάδε γράψα, corripitur. in alio producitur: si tamen menda uacat. γνῶθι θεόκριτον πρεσβίδων τὸν ὀλυμπιονίκαν. Ἀφροδίτη.) Demetrius Moschus non semel corripit. ι. quū Orpheus & Homerus ubiq; producant. Στίχω.) apud Homerum corripit. ι. Nōnus in paraphrasi non semel producit. nisi forte in hoc scribendum perpetuo sit στείχω: sicuti in eodem opere crebro legitur.

De quantitate. Υ. in penultimis syllabis. Cap. 25.

Υ. Ante vocalem corripitur, vt ἀμφιτρύων. θίηρυον. κρύος. μεθύω. πίτνω. Producunt. ἐνυώ. δυάς. κνύαξ. μύω. μυών. μύωψ. πύος. σύαξ. ὕω. et verba in. υω. ante. υ. habentia duas consonantes, vnam ve duplicem, aut alioqui praecedentem syllabam longam, vt πλύω. ποιπνύω. ξύω. ἰδρύω. ἐξητύω. ἠμύω. μαρύομαι. ὠρύομαι. quanquam horum quaedā indifferenter vsurpata reperies, praesertim quae sequuntur. θύω. λύω. ἐρύομαι. δακρύω. κωκύω. δ' ὕω. φύω. ἰσχύω. ἀρύω. βρύω. ἀνύω. μηνύω.

Υ.ante.β.corripitur.vt ἄλυβη.κύβος. Producit ὑβός.

Υ.ante.γ.corripitur.vt ζυγόν.μαρμαρυγή.φυγή. Producunt. ἀμαρυγή.γύγης.ἴυγη.λαιστρύγων.ὀλολυγών.ὀλολυγή.πυγή.τρυγάν.

Υ.ante.δ.corripitur.vt κλύδων ἄμυδις. Producunt. ἄβυδος.βοτρυδόν.ἐρικυδής.κῦδος.λυδός.τυδεύς.φερεκύδης. Indiffer. ὕδωρ.

Υ.ante.θ. corripitur. vt σκύθης.ἐγγύθι. Producunt. βυθός.μῦθος.ζῦθος.πύθω verbum.πυθώ nomen.

Υ.ante.κ.corripitur.vt γλυκὺς μύκης. Producunt. βρύκος.βρύκω.κέρκυρα.συκῆ.σῦκον.φυκὶς piscis.φῦκος. Indiffer. ἐρύκω.

Υ.ante.λ.corripitur.vt σκύλαξ.πύλος.μορμύλος. Producunt. ἄσυλον.ἐριφύλη.μυλεύς.ὕλαξ.ὕλη.φύλας.φυλεύς.φυλώ.χυλός. et nomina dissyllaba substantiua in.υλον. vt σκῦλον.φῦλον. excepto ξύλον.

Υ.ante.μ.corripitur.vt θύμος.πολυώνυμος.ὑμήν. et verbalia finita in.υμα. vt χύμα πλύμα. Producūt tamē θῦμα κῦμα. et aliquādo. λύμα. Itē ἀμύμων.θυμῶν aceru9.ῥευμῶν.et dissyllaba in.υμος.et ab ipsis cōposita.vt χυμὸς θυμὸς ῥυμὸς πρόθυμος. Itē casus plurales pronominis secūdæ personę cū possessiuis ab eo deriuatis. ὑμεῖς.ὑμῶν.ὑμῖν.ὑμᾶς. et ὑμός, sicut ὑμέτερος. Itē verborū in.μι.themata, ac personæ superius indicatæ. Indiffer. νώνυμος.

Υ.ante.ν.corripitur.vt δικαιοσύνη.κορύνη. et κύων in obliquis κυνὸς κυνί. &c.Producunt. βιθυνὸς.γρυνεύς.γορτυνίς.δίκτυνα.μαρσύδνος.τύνη pro σὺ tu,secundū Dores.ὕνις.φορκυνίς.et nomina in.υνος. dissyllaba,vt φῦνος θῦνος.excepto πλυνός.quibus accedunt ἀνεύθυνος κίνδυνος.ὀρκῦνος.πάχυνος. Item dissyllaba in.υνη.vt μύνη.φρύνη. excepto γυνὴ cum compositis, ἀνδρόγυνος.et aliis. Itē δύνω et verba polysyllaba oxytona in. υνω.vt μολύνω ὀτρύνω. Itē ξυνὸς ἐπίξυνος.et similia à ξυν cōposita.de qb9 supra dictū est.

Υ.ante.π.corripitur.vt κτύπος, γύπος. Producūt. λύπη, et ταγαϋπους in Home. hymnis.

Υ.ante.ρ.corripitur.vt λύρα. μύρον.πορφύρα. Producunt. ἄγκυρα.ἁλμυρίς.γέφυρα. γυρή.γυρός.κινύρη.κορκύρα.μελίγυρις.νίσυρος.ὄλυρα.ὀνόγυρος.πάπυρος.πίτυρα.πλημμυρίς.πυρός.Σκῦρος insula.σύριγξ.σφύρα.τυρός.τυρώ. Et nomina oxytona in.υρος. habentia antepenultimā positione siue natura longā,vt ὀϊζυρός.ἰσχυρός. et verba finita in.υρω.vel.υρομαι. vt φύρω. σύρω.μύρομαι.κύρομαι.

Υ.ante.σ.producitur.vt φῦσα.χρυσός.διώνυσος.καμβύσης. corripiūt λύσις.φύσις.χύσις. et eius modi verbalia finita in.υσις.

Υ.ante.τ.

Υ. ante. τ. corripitur, vt κλυτὸς φυτὸν νῦ τι. Producunt nomina & verbalia in . υτης. υτηρ. υτις. à verbis imprimis penultimam producentibus. vt μηνυτής. μηνυτὴρ. πρεσβύτης. πρεσβῦτις. Item ἀδάκρυτος. ἀλίτρυτος. αὐτὴ. βουλυτός. βρυτός. γυρυτός. κωκυτός. ῥύτωρ. ῥυτή. ῥυτήρ. ῥυτός. σκῦτος.

Υ. ante. φ. corripitur. vt τρυφή. Κύφος vrbs. κορυφὴ. Producunt. ἔρυφος. κυφὸς incuruus. κύφων. σύφω. σῦφος.

Υ. ante. χ. corripitur. vt τύχη. βρύχα et ὑπόβρυχα aduerbia. Producũt verba finita in. ύχω. vt τρύχω ψύχω. βρύχω. Itẽ βρυχὴ ψυχὴ. ἐριβρύχης. σαμψῦχος. Et noĩa cõposita ab ὀρύττω. vt τυμβωρῦχος. τοιχωρῦχος.

SCHOL. Ἀμφιτρύων.) *Quia exit in. ωνος. iuxta regulam supra positam de quantitate ancipitis penultimæ nominũ desinentiũ in. ων. quanquã ea interdũ fallit. unde à quibusdã aliter adducitur.* Μηνύω.) *uerba finita in. υω. pleraq; in præsenti habent indifferentem ancipitem: in futuro uero & temporibus inde natis, ut plurimum longã.* Πύλος.) *in nominibus finitis in.* υλος. *corripitur. υ. sicuti. ι. quoq; in* ιλος. *ut* φίλος. Πολυώνυμος.) *apud Theocritũ. itidem cætera ab* ὄνομα *cõposita. ut* ὁμώνυμος *et* δυσώνυμος. ἰλ. μ. Θῦμα. κῦμα.) *corripitur tamen* ἔρυμα, *& fortasse id genus alia. Hic enim inter grãmaticos non conuenit. Quidã tradunt nomina dissyllaba in.* μα. *præcedente. υ. ipsum corripere, ut* χύμα. πλύμα. ἰύμα. *exceptis* λῦμα *et* ἰῦμα. *quæ dialecto producũtur, & adbuc* κῦμα. *alij nomina neutra in* μα. *purũ desinentia penultimã habere productam, ut* θῦμα. ῥῦμα. χῦμα. *exceptis quæ ueniunt à uerbis in.* μι. *ut* θέμα δόμα, *& quæ non habent.* μα. *purum. ȝ ea fere penultimã natura breuem habeant. ut* βρέγμα. δόγμα. Χυμός.) *Nomina masculina in.* μος. *quæ nascũtur à prima psona præteriti pfecti, penultimã omnino producere uolunt, aut natura, aut saltẽ positione. Ideoq; à* δέδμαι *fit* δεσμός. Κορύνη.) *in polysyllabis in.* υνη. *breue est.* υ. *sed in dissyllabis longũ. Nicãder in Alexiph. semel produxit.* υ. *in* κορύνη. Κίνδυνος.) *Quod quidã tradunt polysyllaba in.* υνος. υ. *producere, non est uniuersaliter uerũ.* πίσυνος *certe et* γυμνάσυνος, *et forte alia, corripiunt.* Σφῦρα.) *malleus. nam* σφυρὸν *pro planta corripitur cũ compositis. ut* καλλίσφυρος. Τυρός.) *Nomina dissyllaba oxytona desinentia in.* ρος. *si in priori syllaba habẽt. υ. ipsum producũt. ut* τυρὸς πυρός. Ἰσχυρός.) *nõ omnia eiusmodi producũt penultimã. Nẽpe* ἁλμυρὸς *apud Orpheũ & Homerũ eandẽ corripit.* Διώνυσος.) *apud eosdem alicubi scribitur per. ω. alicubi p. ο. sed sæpius geminato.* σ. διώνυσσος *uel* διόνυσος. Φύσις.) *correptũ reperio apud Orpheũ, in opere de lapidibus, capite de curalio. In initio uero hymni* εἰς φύσιν, *ubi uulgati codices habẽt,* φύσι παμμήτειρα θεὰ πολυμήχανε μῆτερ, *deesse uidetur* ὦ *aduerbiũ. a quo incboant alij*

eiusdem hymni εἰς αἰθέρα, τυφῶνα, κηρία, δικαιοσύνην. *ut fit* ὦ φύσι *dactylus, non trochaeus nec pyrrychius, quos heroicū carmen nescit. Idem Orpheus alias huius nominis priorem non semel corripit. At uero Demetrius Moschus, Orphei, ut uidetur, studiosus (nam in hoc ipsum opus de lapidibus praefatur) nomen* φύσις *priori quoq; producta usurpat, in poemate de Helena & Alexandro.*

De ancipitum quantitate in vltimis syllabis. Cap. 24.

A. Terminale corripitur, vt ἡ τράπεζα. μοῦσα. μοῖρα. βαρεῖα. ἵπποτα. ξύλα. σῶμα. τύψασα. δοῦσα. ἄπαντα. τέτυφα. ἔτυψα. ἵνα. σῖγα idest tacite aduerbium. Producitur autē in nominibus oxytonis & circūflexis. vt χαρά. πονηρά. ἀθηνᾶ. et in paroxytonis in. ια. vt φιλία. et in. εία. deductis à verbo in. εύω. vt βασιλεύω βασιλεία. πρεσβεύω πρεσβεία. Item in foemininis adiectiuorū. quorū vltima genitiui masculinae terminationis lōga est. vt ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου, ἡ δικαία. Exceptis duobus breuibus, à δῖος δίου, ἡ δῖα: et à πίειρος πιείρου, ἡ πίειρα. Itē in substātiuis finitis in. δα. λα. vt λήδα. σιμαίθα. et in. ρα. nō praecedente diphthōgo, vt πήρα. quorū quantitatē sequūtur φαίδρα λαύρα σαύρα αὔρα. et κάρα foeminini siue neutrū. et quae alterā habent consonantē cū. ρ. vt ἄγρα πέτρα. praeter τάναγρα et σκολόπενδρα. Item ex habentibus diphthongū, in polysyllabis finitis in. αια. vt σεληναία. Itē in articulis foemininis dualis. τὰ ἃ τιμά. Nam in neutris pluralis corripitur. τὰ ἃ ξύλα. secūdū analogiā nominū parium, genere & terminatione illis similiū. Itē in vocatiuis nominū in. ας. primae declinationis. et in dualibus primae & secūdae, vt ὦ αἰνεία, τὼ ὦ αἰνεία. τὰ ὦ μοῦσα. qb⁹ similes sunt vocatiui illi poetici ὦ λαοδάμα et πουλυδάμα apud Home. ἰλ. δ. et. ἰλ. σ. et si qui sunt eiusmodi. Itē in genitiuis singularibus doricis eiusdē declinationis, vt τοῦ αἰνεία. pro αἰνείου. Item in accusatiuis in. α. à nominibus in. ευς. attice. vt ἀτρέα, πηλέα. In iisdem tamen ionice corripitur. ἆ quoq; aduerbium percussionis producitur.

Αν. corripitur. vt τὴν τράπεζαν, ὦ αἶαν, ἔτυψαν, τὸ τύψαν. Producūtur recti & vocatiui nominum masculinorum finitorum in. αν. vt ὁ ὦ ἀλκμάν πάν. sic ὁ τιτάν. et accusatiui singulares nominum parium primae declinationis. τὴν αἰνείαν. Item λίαν et τὸ πᾶν omne cum compositis.

Αρ. Producitur. vt ὁ κάρ, ψάρ. corripitur vero ὁ μάκαρ. ἡ ὄαρ. δάμαρ. et γὰρ αὐτὰρ coniunctiones. et nomina neutra, vt τὸ τέκμαρ ἄλκαρ ἦμαρ.

Ας. corripitur, vt κέρας. ἀρκάς. ἄιαντας. τύψαντας. ἡμέας. ἄγκας aduerbium. Producūt recti singulares masculini nominū barytonorū, vt ὁ αἴας.

αἰτίας præter μέγας, λᾶας. et nomina à κεράννυμι deriuata, vt κρᾶς μελίκρᾶς. cuiusmodi sunt ὁ ἱμὰς ἀνδρειάς. Itē omnis genitiu9 & accusatiu9 par, vt τῆς περιφερείας, τὰς περιφερείας, τὰς τραπέζας, τοὺς αἰτίας. Et articul9 accusatiui. τάς. Item recti masculini actiui participiorū. vt τύψας. ποιήσας. ἱστάς. Itē ἡμᾶς. ὑμᾶς. σφᾶς. qa sūt ex cōtractione, sicuti et κρᾶς ἀπὸ τ κρέας.

I. terminale corripitur. vt μέλι. ἄντι. ἅμα. εὖ. ἶφι. τύπτουσι. τίθησι τύπτοιμι. ναί. σφῶϊ. σφίσι. ὅτι. διότι. νόσφι. ἀτρεμί. Producunt κρῖ et nomina literarum, vt ξῖ. πῖ. circūflecti enim solet. Item κοῖ. νυνί, τουτί. δευρί. et vbicumq; ι. in fine additur ad demonstrandum.

Iν. corripitur. vt νὶν μὶν σφὶν pronomina. et ἥμιν, ὕμιν poetice. et ἄμμιν ὔμμιν æolice. Item πρὶν. πάλιν. εὐῆφιν. τὴν πόλιν. Producunt ἡμῖν. ὑμῖν. et δικατάληκτα, vt ἴν, ῥίν, λίν, δελφίν, ἀκτίν.

Iς. corripitur. vt ὁ πάρις. ἡ πόλις, λέξις, βρισηΐς, δίς, ἀμαξαδίς. Producunt nomina monosyllaba, vt κίς, excepto. τίς. et dicatalecta, vt λίς. ἀκτίς. Item cōposita paroxytona genus suorū simpliciū variantia. vt ab ἡ κνήμη ὁ ἐυκνήμις. ab ἡ ἀκτὶς ὁ χρυσάκτις. à κληὶς ὁ πολυκλήϊς. Illa vero κληὶς βαλβὶς κρηπὶς κνημὶς σφραγὶς ἀψὶς ἀκρὶς, et similia, fœminina videlicet oxytona dissyllaba penultimam natura longam habentia, quæ nō sunt propria nec diminutiua: quidam tradunt ι. in recto sicut in obliquis producere.

Υ. corripitur. vt σὺ δάκρυ. Producunt. τῦ tu. & aduerbia quæ inarticulate proferuntur. vt ὖ ὖ olfacientis. et γρῦ grunnientis. et similia. Item ἀντικρύ. Et nomina literarum. vt μῦ. νῦ. et υ. finale in obliquis huius nominis φόρκυς. Item tertiæ personæ à verbis in. μι. vt δαίνυ. ἔφυ. ἔδυ. κατέδυ.

Υν. corripitur. vt τὸ ζευγνὺν, νὺν coniunctio completiua. τοίνυν ergo. τὸ καρύν. Producūt. νῦν aduerbiū. nūc. et δικατάληκτα, vt φόρκυς καὶ φόρκυν. et accusatiui venietes à rectis producētib9. vt μῦν. ἰλύν. et primæ psonæ in verbis in. μι. vt ἐζεύγνυν. ἔφυν. ❡ Υρ. producitur. vt τὸ πῦρ. ὁ μάρτυρ.

Υς. corripit. vt ὁ πῆχυς, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, βαθύς, ὀξύς. Producūt vero. ἀχλῦς. ἀγλῦς. et noīa monosyllaba. vt μῦς. σῦς. Itē substātiua, tā oxytona, q̄ circūflexa, q̄ p. ος. purū declinanī. vt ἰλὺς ἰχθὺς ὀφρὺς ὑσδύς. et diminutiua, vt διονῦς. et dicatalecta, vt φόρκυς, et participia actiua masculina, vt ὁ ζευγνύς.

SCHOL. *De quātitate ultimarū regulas alias hic etiā cōpēdio subÿcere uisū est. Rectus singularis ipar uariā habet ultimā: par uero, in prima & quarta declinatione semp longā, in secūda nō semp, in tertia semp breuē. Genitiu9 & datiu9 singularis impar ultimā habet breue: par uero longā. Accusatiuus singularis impar sui geniti*

ui quantitatem sequitur: par uero, sui recti. Vocatiuus singularis fere suū rectū sequitur: nisi q aliquando minor est, maior uero nunquā. Casus duales & plurales pares quidem ultimā habent productā: impares uero correptā. exceptis genitiuis. qui ubiq; producūtur, ut τοῖν αἰάντοιν. τῶν αἰάντων. Hæc autē de incōtractis accipienda sunt. contracta enim ubiq; producūtur. Τράπεζα. μαῖα.) Omnis dictio proparoxytona uel properispomena desinens in. α. ipsum corripit. Etiam nomina dissyllaba finita in. α. purū præcedente. αι. corripiunt. α. in recto & uocatiuo. Μοῖρα.) Nomina finita in. ρα. præcedente diphthongo similiter corripiunt. α. illis quatuor exceptis.

Βαρεῖα.). α. finale in adiectiuorū fœmininis eiusdem quātitatis est cū ultima genitiui suorum masculinorū. ut ἡ δικαία. α. producto, quia τοῦ δικαίου. contra ἡ βαρεῖα. α. breui, quia τοῦ βαρέος. Προφῆτα.) Vocatiui in. α. primæ declinationis à rectis in. ης. corripiūt. α. Qui adhuc pro rectis eadē quātitate à poetis græcis & latinis usurpātur: & ab oratoribus latinis, ut ὁ προφήτης ὦ προφῆτα. ὁ γεομέτρης ὦ γεομέτρα. Inde hic prophetă. æ. geometră. æ. Ξύλα.) Omnis nominatiuꝰ accusatiuꝰ & uocatiuꝰ pluralis desinens in. α. nō cōtractū, corripit ipsum. α. ut τὰ ὦ σώματα, ξύλα. Alias anceps quoq; finalis in neutris corripitur. ut σῶμα. &c. Τύψασα.) Omne participiū fœmininū desinens in. α. ipsum corripit. Αἴαντα.) Accusatiuus cōmunis incōtractus finitus in. α. ipsum habet breue. Τέτυφα ἔτυψα.) Omne præteritū & indefinitū in. α. desinens, ipsum corripit. Ἵνα.) Coniūctiones causales in breuē desinunt, excepta ὄπως. Χαρά.) Attici in παιδιά corripiunt. α. Φιλία.) De oxytonis fœmininis finitis in. ια. paulo superius dictū est, q ultimā producunt, & corripiunt penultimam. exceptis ἴα et μία. quæ ambas breues habent. quanquàm in genitiuo & datiuo tono mutato quātitatē quoq; ultimæ mutarunt, τῆς ἰᾶς μιᾶς. τῇ ἰᾷ μιᾷ. Πηλέα.) Euripi. καὶ μὴν δίδορκα τὸν δὲ πηλέα πέλας. λέα, iābus est. Τράπεζαν.) Accusatiuꝰ enim par suū rectū sequitur. Orpheus. χεῖρας ἐπαντείνας ἀπεκέκλετο πότνιαν ἥρην. Ὦ αἶαν.) Quia uocatiuus ultimā habet æqualem tempore cum recto, aut minorē, ut hic: maiorem nusquā. Τύψαν.) Omne participiū neutrum non contractū ultimā corripit, præterquā futuri secundi. ut τὸ τυποῦν. quod iam superius est notatū. Ἀκμάν.) Dictū est, nomina masculina & fœminina in immutabilē desinentia ultimā habere longā, & neutra breuem. quod de rectis tantū est intelligendū. Τὸν αἰνείαν.) Vltima longa. quia fit à recto, qui semp producitur. σ. mutato in. ν. Κάρ.) In monosyllabis in. αρ. producitur. α. in reliquis corripitur: licet in immutabilē desinant. Κέρας.) Omne nomen neutrū in. ας. desinens corripitur. ut δέπας οὖας. Item omne fœmininū & cōmune oxytonum. ut ἡ τριάς, ὁ καὶ ἡ ἀρκάς. Τύψαντας.) Accusatiuus enim pluralis impar

& incontractus in. ας. nominũ & participiorũ ultimã corripit: par uero producit. ut τοὺς ἀνεψιάς, τὰς τραπέζας. Cæterũ dorice etiam pares correpti reperiuntur. ut apud Theocritũ. ἁ πίτυς ὄχνας ὠθεῖσα. et τὰς apud eundẽ. βόσκε τὰς αἶγας.

Ἀγκάς.) aduerbiũ. i. in ulnis, sicut ἑκάς, ἀνδρακάς, ἀτρέμας, et similia. Λᾶας.) cum urbem significat, spondaicũ est: cũ lapidem trochaicũ. legitur etiã per cõtractionem: λᾶς. λᾶ. pro urbe & pro lapide. Itidem μέγας, cum uiri propriũ est, posteriorem producit: cum uero adiectiuũ, hoc est magnus, corripit. Κράς.) pro capite in recto non memini me legisse, sed tantũ in obliquis singularis; & in plurali producta priori. ἰλι. α. κρᾶτος ἀπ' ἀθανάτοιο. Et iterũ. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. reperitur & κράτα priori correpta, sicut κάρα. Ὁ τύψας.) participia in. ας. aliquando corripiunt. α. raro tamen, ueluti apud Hesiodum. δήσας ἀλυκτοπέδῃσι προμηθέα.

Αἴαντι.) Quia omnis datiuus singularis & pluralis impar in. ι. correptũ desinit.

Ἐυνῆφι.) syllabæ. φι. et. φιν. adiectæ finibus dictionũ corripiũtur. Τίθημι.) Vltimũ. ι. in uerbis semp corripitur. Ὅτι.) Coniũctiones causales breui desinunt, ut pauloante notatũ est. Ἀπονητί.) aduerbia eiusmodi finita in. ι. ipsum fere corripiunt. ut πελοποννησιστί apud Theocritum, ἀμογητί apud Callimachũ, μεγαλωστί. ἰλ. σ. et μελεϊστί. ἰλ. ω. Quæ tamen aliquãdo producũtur. ut apud Callimachũ. ἀφριντί. et. ἰλ. κ. ἐγρηγορτί, et. ἰλ. ο. ἀνιδρωτί, et. ρ. ἀναιμωτί. Verũ tamen in his locis. τι. cæsura est. Ἶν, ῥίν.) quia desinunt immutabili, producuntur. Ὁ καὶ ἡ τίς.) hoc unũ nomen è monosyllabis breui desinit, cætera longa. Ἡ λέξις. βρισηίς.) Quidã tradunt barytona in. ις. habentia consonantẽ futuri, & fœminina oxytona quælibet. ι. purũ habentia, ipsum corripere: sed oxytona fœminina simplicia dissyllaba, producere. ut κρηπίς. alijs placet nomina omnia finita in. ις. simplicia non circũflexa, finalẽ in recto corripere. Δίς.) aduerbia in. ις. breue habent. ι. mirũ quod Gaza notat. ι. in τρίς produci, licet in tria corripiatur. Nam apud Theocritũ bis corripitur in duobus primis edyllijs. in primo sic. ὡς τρὶς ἀμέλξαι. in secundo sic. ἐς τρὶς ἀποσπένδω. Itidem apud Nicandrũ, & alios. Ἀντικρύ.) fit ex ἄντικρυς, quod. υς. ultimũ corripit. Ideoq; aliquando eadem quantitate est apud poetam. ueluti. ἰλ. ε. οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι. sed producto υ. in eodem libro, & alias frequentissime. Quidam sic tradunt: aduerbia finita in. υ. ipsum breue habere. ut μεταξύ, μεσσηγύ, excepto ἀντικρύ. Φόρκυς.) De quantitate recti nominũ in. υν. uel. υς. desinentiũ grãmatici certant. de obliquis dictũ est in cremento. Ἔφυ, ἔδυ.) abiecto augmento circũflectuntur. δῦ. φῦ. Producuntur autem, quæ sint à uerbis. εις. μι. de quibus alias satis dictũ est. Πῆχυς. δάκρυς.) Barytona in. υς. siue unius, siue pluriũ generũ ultimã corripiunt. Itidem adiectiua

oxytona, ut βαθὺς ἐξὺς. *sed* ἰχθὺς *apud Oppianũ modo corripit, modo producit.*

De variatione abusuq; syllabarum apud poetas. Cap. 25.

EX hactenus dictis apparet, quæ syllabæ è cõmuni usu ac certis recte ptissimisq; regulis longæ, quæ item breues, quæ denũ mediæ siue indifferentes assumuntur. Nunc dicendum aliquid de licentia, qua syllabis quibusdam poetæ abutũtur. Vocales igitur natura breues interdũ nulla metrica ratione à poetis extẽdũtur. ut ἰλ. ψ. Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο. Ad quem modum alii quoq; versus ab ἐπειδὴ incheant apud Homerum. Ad hæc. ἰλ. μ. ὄφις producit priorem. Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. E diuerso longæ aliquando corripiuntur. ut ἰδυ. π. Εἰδ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει. ἀλλὰ βούλεσθε. ἀλλὰ βου. dactylus est. Quin & unius alicuius dictionis ancipitem in versu eodem quandoq; productam & correptam inuenimus. ut. ἰλ. ε. Ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα. et apud Theocritum πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ κᾶλα πέφανται. Item apud Callimachum τὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν. quem versiculum subinde intercalat. Illud vero Theocriti. Αἲ αἲ ἔρως ἀνιαρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα. et Callimachi illud. εἶαδ' ὅλον τὸ μέλαθρον, ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. excusationem vtrumq; habet: alterum in diphthongo, quæ finalis vocali sequente est indifferens: alterum ob. σ. quæ finalis vocalem præcedentem alioqui breuem producere solet. Præterea si regulæ quædam tanquàm generales & statæ vbiq; assumantur: quicquid præter illas accidat, irregulare & licentiosum iudicari poterit. Sic exempli gratia in ἀνήρ. ἄρης. ἀνεψιός. ἀπόλλων. φίλος. φιλέω, et reliquis inter indifferentia notatis: quia primæ syllabæ frequentius corripiũtur: quoties productæ obuiabunt, poetica libertate siue alioqui necessitate præter regulam id factum dicere licebit. Eadem consideratione abusum deprehendemus: quum quantitas variatur ex occasione præcedentium, aut sequentium syllabarum. Cuius rei sæpicule admonuimus. Item variationem, si meminerimus desinentiarum & cæsurarum, contractionum & syncoparum, synizeseos, liquescentiæ, positionis & monosyllaborum. Nam his propemodum locis syllabarum variatio apud Græcos, & apud Latinos illorum æmulos, ex æquo pene constare videtur. Tametsi illi à latinis, audaciores liberioresq; iudicantur. Quæ quidem nota non tam in græcis hæret ob syllabarum tempora inuersa, quàm ob literarum additiones, detractiones, transpositiones, immutationes, & peculiares siue

etiam à dialectis acceptas dictiones, similesq; dictionum inuersiones. quæ libro sequenti bona ex parte indicabuntur. Poetæ præterea græci Lyrici Comici & Tragici dictiones frequentissime detruncantes, cum finibus præcedentium versuum & initiis sequentium partiuntur. Sicuti apud Aristophanem, Pindarum, Sophoclem, Aeschylum, & Euripidem in hymnis & choris videre est. quod nusquã latini audent. Desiderabit post hæc aliquis pedum metrorumq; rationem. De qua tamen silendũ omnino iudicaui. Quandoquidẽ multi veterũ ac recentiorũ grãmaticorũ ea de re iusti libri circũferuntur. Nam præter latinos præceptores, qui latinis græcanica metra explicãt: habemus editos Hephestionẽ & Aristophanis ac Pindari interpretes. A qb9 hui9 negocii difficillima quæq; diligẽter explicant.

SCHOL. *Hic poetica libertas & præcipuæ occasiones inuertendarum syllabarum ueluti epilogo perstringuntur. Interpres Homeri in locum adductum ex initio* ἰλ. ψ. *ita scribit.* ἀκέφαλον καλεῖται τοῦτο τὸ μέτρον. πέπονθε γὰρ κατ' ἀρχὰς ὁ στίχος. *i. acephalũ uocatur hoc metrũ. afficitur enĩ uersus circa principiũ. et iterũ in locũ alterũ.* ἰλ. μ. πέπονθε δὲ ἐπὶ τέλους ὁ στίχος ἔχων τὸν ἐκ δύο βραχειῶν πυῤῥίχιον. καὶ καλεῖται μείουρος. *i. uersus circa finẽ afficitur: quũ habeat pyrrhichiũ cõstantẽ duab9 breuib9. uocaturq; miurus. Huiusmodi loca etiã apud latinos poetas inueniũtur. ut apud Vergil. exercet diana choros. et miscuerũtq; herbas. & c. Itẽ alia, ubi eiusdẽ dictionis uocalis in uno uersu & lõga & breuis accipitur. ut apud eũdẽ. et lõgũ formose uale uale inqt Iola. quanq̃ hic sequẽs uocalis excusat: sicuti in illo Theocriti.* αὖ αὖ ἔρως. &c. *Habẽt etiã latini suas syllabas indifferẽtes. Variãt quoq; quãtitatem ob præcedentes & sequentes. ut Italiam fato. et egerimus nostr. Porrò diphthongos & uocales lõgas, sequẽtibus uocalib9 corripiũt. ut insulæ Ionio in magno. Itẽ sub Ilio alto. et sudibusue præustis. Vtũtur & synizesi. ut laquearib9 aureis. et aluearia uimine texta. Itẽ positionib9 & liquescẽtijs fermẽ̃ijsdẽ. Ad hæc monosyllabis breuib9 indifferẽter. Vergil. iij. æneid. Liminaq; laurusq; dei. quo in loco id ipsũ Serui9 notat. Diæreses uero synæreses synalœphas additiones detractiones, reliquasq; id genus inuersiones, qd refert modo psequi? quũ singulorũ latina exẽpla præsto sunt apud Donatũ Diomedẽ, & alios. Verũ enimuero græcis modestiores iure optimo habẽtur latini poetæ. ut q parce admodũ septa poetica trãsiliant. Sæpe dicas eorũ carmẽ à soluta orõne modulatione tãtũ & syllabarũ cõcẽtu, differre. Queritur Martialis, sibi in syllabis nõ licere, qd græcis poetis. Nomẽ (inqt) nobile molle delicatũ, uersu dicere nõ rudi uolebã. sed tu syllaba cõtumax repugnas. Dicũt* Εἰαρινὸν *tñ poetæ, sed græci: qbus est nihil negatũ. et quos* Ἆρες Ἄρες *decet sonare. nobis nõ licet esse tam disertis: q mu*

sas colimus seueriores. Et *rursus idipsum Earini nomen periphrasi designans*, *inquit*. Nomine qui *signat tempora uerna suo*. Idem *myrobalanum*, *quod multis breuibus constat*, *semigrææ expressit in distichis ad hunc modũ*. Quod nec Vergilius nec carmine dixit Homerus, Hoc ex unguento constat & ex balano. Horatius quoq; oppidulũ *repugnante syllaba nominare noluit*. Sic enim *scribit in epistolis*. Quatuor hinc *rapimur uiginti & millia rhedis*, *mãsuri oppidulo*, *q̃d uersu dicere nõ est*. Similiter Ouidius Tuticani *amici nomen*, *q̃ tres breues haberet cõtinuas*, *elegiaco efferre contra legem metricã non est ausus*. *quod ad eundẽ scribens hoc modo causatur*. Quo *minus in nostris ponaris amice libellis*, *nominis efficitur conditione tui*. In *his sicut fateor minꝰ religiosos futuros græcos poetas*, *inuitãte imprimis dialectorũ indulgẽtia*: *ita lege solutos esse*, & *quiduis pro libidine audere*, *q̃d quidã putãt*, *audacter pernego*. Id q̃d *libro sequẽti clare apparebit*, & *ipsorũ adhibita lectione multo euidẽtius ac melius*. Neq; *enim audiendi sunt græcarũ literarũ ignari*, *uenerandæq; antiquitatis cõtemptores*: *qui uno aut altero poeticæ libertatis exemplo falso persuasi*, *quiduis licere prædicant in græcarũ dictionũ syllabas*, *cum ad latinos ueniunt*: & *in nomina quæuis propria*, *siue ea græca sint*, *siue barbara*, *siue etiam latina*. Quũ *tamẽ præter modo notata*, *ingens eiusmodi nominũ græcorũ latinorũq;*, *præsertim propriorũ turba*, *in Marone*, Ouidio, Papinio, & *alijs*, *definita cconordiq; quãtitate occurrat*: *paucissimis exceptis*: *quæ nõ debent aliorũ ordinẽ labefactare*. Nã *licet ex appellatiuis quoq; quædã inueniãtur indifferentia*: *nemo tamẽ sanus eorũ exemplo licere putat*, *aliorũ destinatam certamq; quantitatẽ confundere*. De *regulis uero syllabarum græcarum*, *quas latine multi latinis admixtas ediderunt*, *iuditium nostrũ si quis roget*: *non cunctabimur latinis quidem utiles ac necessarias pronuntiare*. *at uero græcis uersibus uel cognoscendis uel conficiendis*, *quiuis græce mediocriter doctus me tacente non admodum aptas iudicabit*. *Confundunt fere uocales ac diphthongos*, *coniungentes*. α. η. ι. αι. ει. ο. ω. ῳ. οι. υ. ι. ει. *item consonantes aspiratas cum tenuibus*. *Græca uocabula tantũ ea complectuntur*, *quibus latini usi sunt*. *quæ nimirum pars quota est dictionum græcis poetis familiarium*. Non *tamen in totum abijciendæ erunt*, *quum idoneis exemplis confirmantur*: *præsertim si id quod quærimus*, *citius in latinis autoribus quam in græcis occurrat*.

Liber. V.

Quid sit Dialectus, & de linguarum proprietatibus. Cap. 1.

Dialectus est linguæ character propriã habens loquendi figuram. Tradunt ex autoritate Varronis latini grãmatici, fuisse in Italia quatuor linguarũ proprietates. Priscã videlicet: qua sub Iano & Saturno regibus, populi Italiæ vsi sunt. Latinam: iuxta quã Latii incolæ sub Latino rege loquebãtur. qua tabulę decẽuirales & sacrę leges, ac publica q̃dã edicta scripta sunt. Romanã: q̃ post exactos reges populi Roma. gesta, & alia quędã complexa est. qua Accius, Nævius, Plautus, Sisenna, Quadrigarius, Cato, aliiq; cum poetæ, tum Oratores, vsq; ad Vergiliũ & Ciceronẽ vsi sunt. Ac postremo Mixtam. quę gliscente auctoq; iam imperio, cum externis nationibus cõmixta est. Quin & ante mixtæ tempus, in Romanã linguã idiomata varia irrepsisse constat. Siquidẽ & Osca & Sabina vocabula multi receperunt: atq; adeo Punica Gallica & Persica nõnulli. Græci porrò cum insulis & coloniis cæterisq; populis, quicunq; olim græcã linguã receperunt, quatuor etiam dialectis, præter cõmunem, vsi sunt. Harũ præcipua fuit Attica, cõmuni proxima: qua Athenienses, et regionem Atticã incolentes loquebãtur. reliquis excultior ac lepidior. Eam Thucydides Aristophanes, Plato, Isocrates, Xenophon & Demosthenes præcipue coluerunt. Altera Ionica, eadem ferme cũ Attica veteri. Sed quã deinceps aliquot ciuitates minoris Asiæ insulæq; adiacẽtes, Atheniensiũ & Achæorũ colonię receperunt. in quibus Samos, Miletus, Ephesus, Smyrna, & quædã aliæ numerantur. Ea scripsere Hippocrates & Herodotus. Tertia Dorica, qua vsi sunt primũ Lacedęmonii & Argiui: deinde qui Epirũ incolebant, & qui Libyã Siciliã Rhodum & Cretam. Hac scripsere Archimedes & Theocritus Syracusani. Quarta Aeolica, qua Bœotii primũ & horũ vicini vtebantur. deinde Aeolis regio Asiæ media inter Ioniã & Mysiã decem habens ciuitates, græcorũ & ipsas colonias. Hac scripsisse feruntur Sappho & Alcæus. Fons vero & certa ratio loquẽdi, cõmunis est lingua. Cui vt propriũ tribuitur, quidq̃d quatuor dialectis est cõmune. vt φίλος νύξ. Hęc quo plus ex Attica haurit hoc habetur ornatior atq; elegãtior. Fuere adhuc in nõnullis regionibus, insulis & ciuitatib9 peculiares vocũ sermonisue ꝓprietates à sua Dialecto discrepãtes. Nã μάδδα pro μάζα soli Megarẽses in agro Attico vsurpasse traduñt. Cretẽsiũ q̃q; ac Siculorũ ꝓpria multa notãt grãmatici. à qb9 cęteri Dorice loquẽtes abstinebant. Hoc ipsum apud nos deprehẽdere licet in idiomate Hispano. qui

magna ex parte latino constat, sed multipliciter diuiso. Cantabri minimũ retinent Romanæ linguæ, plurimũ barbaræ, & qđ verisimile est, indigenę. Reliqui Tarraconẽses à Beticis & Lusitanis: & hi rursum inter se, atq; etiã à seipsis Dialecto secernũtur. Valẽtinis enĩ cũ Aragonẽsib⁹ in multis nõ cõuenit. Catalani ab vtrisq; differũt. Galleci è Castellanorũ & Portugalẽsiũ linguã suã habent cõmixtã. Castellani qui mediterranea Hispaniæ incolũt, ab his omĩb⁹, plus minusue distinguuntur. Quin & ipsi inter se nõ vsq; quaq; cõueniunt. Nã Toletani voces habẽt non paucas Burgẽsibus & Salmantinis ignotas: hi quoq; rursum alias Toletanis insuetas. Literarũ vero & syllabarũ quarundã differẽtię decimo quoq; miliari quaqua versum nobis occurrunt. Tẽpore præterea & materia nõnihil differẽtiæ ac mutationis acceperũt Græcanicę Dialecti. Et vt de Attica exẽpla producãtur: Demosthenes Atheniẽsis ciuis & orator, ciuem suũ Thucydidẽ veterem historiæ scriptorem, nõ ꝑ omnia est æmulatus: licet eius monumẽtis in tantũ delectat⁹ fuisse dicatur, vt ea octies manu propria descripserit. Etiã Platonis & Xenophõtis Philosophorũ Atheniẽsiũ phrasis, ab Aristophanis comici, & Tragicorũ Aeschyli Euripidis Sophoclisq; idiomate, non parum distat. Nimirum ꝙ quædã tẽpus immutarit: alia etiam scribendi ratio diuersa nõ ferat. Ionicã quoq; Dialectum nõ omnino secũ consensisse grãmatici referunt. Ionas enim Asiaticos & insulanos locutione differentes ab antiquis illis Ionibus fuisse, qui intra græciæ continentẽ Ionice olim loquebãtur: hoc est iuxta priscã Atticorũ Dialectũ. De Dorica & Aeolica hoc ipsum propemodum traditur: loco videlicet ac tẽpore nõnihil variasse. Postremo vsus cõmuuis quędã à Dialectis accepta vsq; adeo frequẽtauit, vt cõmunia in quorum locũ illa fuerant ascita, aut antiquata iam sint, aut minus elegantia putentur. Talia occurrunt permulta ex Atticorũ propriis. vt puta πέπομφα præteritũ à πέμπω receptius est, quã cõmune πέπεμφα: quod nusquã reperiri arbitror. Item ἐλήλυθα quã ἤλευθα aut ἤλυθα, εἴληφα quã λέληφα. βούλει quoq;, οἴει, ὄψει, idest vis existimas videbis, in .ει. more Attico desinẽtia, à cõmunibus ita recepta sunt, vt iam nõ liceat pro eis dicere βούλῃ οἴῃ ὄψῃ. Idẽ accidit in ζῆν, πεινῆν, διψῆν, infinitiuis. nẽpe inusitata sũt ζᾶν διψᾶν πεινᾶν. λέξεως quoq;, πόλεως, πρέσβεως, βασιλέως, et similia in cõmuni vsu versant̃, relictis illis λέξιος πόλιος πρέσβυος βασιλῆος, quãtũuis cõmunib⁹. Itẽ παίζει τὰ παιδία. τυγχάνει ὢν καλός. pro qb⁹ iaudita sũt, q̃ cõmunia videtur, παίζουσι τὰ παιδία, et τυγχάνει καλός. Ab Ionicis

etiā q̄dā vsurpant cōmunes, vt δέδια timeo pro δέδοικα. ἱστεῶς pro ἱστηκώς.
A Doricis vero declinationē illā accipiūt ὁ ἀννίβας τ̄ ἀννίβα, ὁ κοσμᾶς κοσμᾶ, θωμᾶς θωμᾶ. Ab Aeolicis aoristū imperatiui finitū in εια. vt τύψεια pro τύψαιμι, γράψεια pro γράψαιμι. Ex vsu quoq; Bœotiorum τίθεικα seruant pro τέθηκα.

De quatuor Dialectorum figuris. Cap. 2.

SI Dialectorū Atticæ, Ionicæ, Doricæ & Aeolicæ proprietates a cōmuni regula differētes ī certas species sūmatim colligam9: totidē deprehēdem9, quot barbarismi & solœcismi vulgo cōnumerātur. Q̄d em̄ ad vnā dictionē attinet, familiaris illis est Pleonasmus. i. redūdātia tēporis tēporūue, aut līæ līarūue. et E'νδεια. i. defect9 tp̄is tp̄orūue, līę līarūue. Itē Μετάθεσις. i. trāspositio līæ vel syllabæ e p̄prio ordine in aliū locū. quā etiā ἐναλλαξιν et ὑπέρθεσιν vocāt. i. inuersionē: et vltra positionē. vt κραδία. et Μετάληψις trāssūptio. hoc est līæ vel syllabæ in alterā mutatio. vt ἀδὺ pro ἡδύ. Itē Τμῆσις. i. vni9 cōpositę dictionis in duas resolutio. vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις. Pleonasmi vero species sunt Prosthesis. i. additio līæ circa principiū, vt ἀσαφίς. Anadiplosis. i. geminatio primę syllabæ, aut secūdæ p easdem, siue p oppositas cōsonātes, vt κεκάμω ἐτέτυμον. Ectasis hoc est productio vocalis ancipitis alioq correptæ: aut mutatio breuiū. ε. ο. in proprias lōgas. η. ω. Epectasis, hoc est adiectio syllabæ in medio seruato eodē tono, vt ἀδελφειός. Diæresis. i. resolutio vel diuisio syllabæ, vt ὁ πάϊς τοῦ ἀνέϊω. Parenthesis. i. interpositio vocalis nō facientis syllabam, vt ποιϊν. Diplasiasmos. i. vni9 cōsonātis circa mediū adiectio, vt πόλλις. Proschematismos. i. adiectio literæ vel syllabæ in fine, vt ἐγὼν, λέγοισιν. Quibus opponūtur defectus species hæ. Endia idest ablatio literæ ex initio, vt κεῖνος. Arsis. i. abiectio geminationis initialis, vt βλῆσθαι, δέχθαι. Systole idest correptio ancipitum longarū, aut mutatio longarū. η. vel. ω. in breues. ε. vel. ο. Syncope idest decurtatio e medio, vt κάμμορος pro κακόμμορος. Synalœpha idest vnio duarū syllabarū per conglutinationē vocalium. De qua satis dictū est lib. superiore. Ellipsis, hoc est vocalis nō faciētis syllabā e medio remotio, vt ἕταρος. Parellipsis. i. alterius cōsonātis quæ geminatur omissio, vt κάλιον. Ecthlipsis. i. consonantis nō facientis syllabam e medio elisio, vt σκῆπτον. Apocope. i. abscisio literæ vel syllabæ e fine, vt πολλάκι, δῶ ποσειδῶ. Metathesis & Metalepsis adhuc in prosodia incidūt. vt ἀχίλλευς pro ἀχιλλεύς, ἑτάρος media correpta pro ἑταῖρος. Tmesis etiam fit dictione interscante alias compositas, vt κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, pro κατεδηδὼς ταῦρον. In

orationis quoq; syntaxi ordinem formãq; inuertentes dialecti, quadrupliciter cõmunem sermonem transfigurant: nunc addendo per pleonasmum, nunc detrahendo ellipsi, nunc debito ordine partium variato κατὰ μετάθεσιν, nunc aliud pro alio ponendo κατὰ μετάληψιν, siue ἐναλλαγὴν, idest inuersionem: quæ latissime omniũ patet. Nam aut dictio simpliciter pro dictione locatur: aut in accidentibus fit inuersio. vt quũ casus pro casu ponitur, genus pro genere, numerus pro numero. Item quũ simplex pro composito, vel ediuerso: et quũ primitiuũ pro deriuatiuo, aut ediuerso. vt puta positiuũ pro comparatiuo aut superlatiuo. Item quũ genus siue vox in verbis, modus tempus & persona ad eundem modũ variãtur. Quorum omnium in sequentibus capitibus exempla identidem repetuntur.

De Atticorum proprietatibus. Cap. 3.

AD Atticorum proprietates quas libris superioribus exposuimus, et hoc in loco repetere nõpigebit: multo plures nũc adiiciemus. Nomina ναὸς λαὸς, sic Attici efferunt νεὼς λεώς. eaq; propria inflexione variant, τοῦ νεὼ λεὼ, acuta posteriore. Quod itidem in eorum compositis & aliis quibusdã faciunt. Simili forma inflectunt composita à γῆρας, vt ἔυγηρως ἔυγηρω. et à κέρας et γέλως, vt μονόκερως μονόκερω. χρυσόκερως χρυσόκερω. φιλόγελως φιλόγελω. cõmunes per. τος. μονοκέρωτος χρυσοκέρωτος φιλογέλωτος. et similiter alia. Accusatiuos huius declinationis Attici prisci in. ω. finiebãt τὸν μενέλεω, τὴν ἅλω. Iidem τῆς νεὼς dicunt pro ναὸς à recto ναῦς: et in plurali τῶν νεῶν. in nominatiuo vero plurali quidã autumant semper apud Atticos legi αἱ νῆες non ναῦς, contra in accusatiuo τὰς ναῦς non νῆας. Ad hæc à rectis masculinorũ nominũ in. ευς. genitiuos singulares finiunt in. ως. ὁ βασιλεὺς βασιλέως, ὁ πηλεὺς πηλέως. Cõtrahunt quoq; horum accusatiuũ in. α. et desinentiũ in. ης. quũ rectus. s. pure desinit, vt τὸν πειραιέα καὶ πειρεᾶ, ἰυφυέα καὶ ἐυφυᾶ, ὑγιέα καὶ ὑγιᾶ. et genitiuũ singularẽ finitũ in. ως. τοῦ πειραιέως πειραιῶς. Rectos quoq; & accusatiuos plurales nominũ i. ευς. appellatiuorũ finiũt in. ης. vt ἱππῆς pro ἱππεῖς. In nominib⁹ propriis in. ης. declinatis per. εος. ους. accusatiuũ finiũt in. ν. τὸν δημοσθένην σωκράτην: et vocatiuũ in. η. ὦ δημοσθένη ὦ σωκράτη. Accusatiuos quoq; singulares nominũ in. ων. abscindunt. vt τὸν ἀπόλλωνα ἀπόλλω, κυκεῶνα κυκεῶ. Τὸν ἥρω et τοὺς ἥρως dicere malunt, quã ἥρωα καὶ ἥρωας: et οἱ ἥρωες quam ἥρως. eorum est ὁ σῶς τὸν σῶν, οἱ σῶοι τοὺς σῶς. Malunt quoq; τὴν κλεῖν quam κλεῖδα, et ταλῆς ταλοῦ, quam τάλης τάλαντος. et λαγὼς λαγὼ,

quam λαγωὸς λαγωοῦ. Composita a᷑ πούς abiecto.σ. inflectunt.vt ὁ οἰδίπους τοῦ οἰδίπου, τρίπους τρίπου. Oʹ υἱεὺς τοῦ υἱέος malunt, quã υἱοῦ. In datiuo vero τῷ υἱεῖ dicunt καὶ υἱῷ. in plurali οἱ υἱεῖς υἱέων υἱέσι υἱέας καὶ υἱεῖς. Item τὸ χρέως quandoq; per.ω.μέγα declinant τοῦ χρέω. Nominum appellatiuorũ in.ις.pure inflexorũ per.ιος. genitiuos singulares faciũt in.εως,ὄφις ὄφεως, et plurales in.εων.ὄφεων. Porrò nomina quæ cõmunes in.ιν.ipsi in,ις.finiunt.vt δελφὶς ἀκτὶς ῥίς. Cõparatiuorũ terminationes cõmunes in nominatiuis & vocatiuis pluralibus finitas in,ες.et in accusatiuis in.ας.cõtrahẽtes ipsi in.ους.μείζους dicunt pro οἱ μείζονες et pro τοὺς μείζονας. Item neutras finitas in.α.cõtrahunt in iisdem casibus in.ω.τὰ μείζονα καὶ μείζω. quod similiter faciunt in accusatiuis singularibus masculinarum, τὸν μείζονα καὶ μείζω. Comparatiua multa formant in.αίτερος.et superlatiua in.αίτατος. vt παλαίτερος παλαίτατος, pro παλαιότερος παλαιότατος. sic φιλαίτερος φιλαίτατος, ἰδιαίτερος ἰδιαίτατος, ἡσυχαίτερος ἡσυχαίτατος. Alia quoq; in.ίστερος.et ίστατος. vt πτωχίστερος.λαλίστερος.ψευδίστατος.ἁρπαγίστατος.κλεπτίστατος. et aliter,vt ὑβριστότερος ὑβριστότατος, pro ὑβριστικώτερος ὑβριστικώτατος, μακαριστότερος μακαριστότατος, pro μακαριώτερος μακαριώτατος.Item θάττων ἥττων, hoc est celerior minor,pro cõmunibus θάσσων ἥσσων, a᷑ positiuis ταχὺς μικρός.

Auferũnt iidem præteritorũ augmenta,vt in ἀνάλωσα, ἀνάλωκα,τιθέμην,πριάμην. Sed plærumq; ea geminant,vt ἠμελλον ἠβουλόμην ἠδυνάμην πεπαρῴνηκα. In quibusdam etiam præsertim inchoantibus ab.ο.vel.ω. addunt.ε.seruato proprio verbi spiritu.vt ὁρῶ ἑώρων ἑώρακα, ὠνοῦμαι ἐωνούμην, ὠθῶ ὦσμαι ἔωσμαι, οἴγω ὦγα ἔωγα: vnde ἀνέωγα. Quod itidem faciunt in quibusdã aliis, vt in οἶκα ἔοικα, ab εἴκω: vnde ἐώκειν hypersyntel.et in ἧκα εἷκα ab ἵημι. Porrò in verbis incipiẽtib9 ab.α.ε.et.ο.propria præterita pfecta facere solent:prępositis præterito cõmuni actiuo passiuo aut medio duab9 literis inceptiuis thematis,& correpta penultima:quãdo euadit tetrasyllabum.vt ab ἀκούω ἤκουα, ἀκήκοα. ab ἀγείρω ἤγερκα, ἀγήγερκα et ἀγήγερμαι. ab ἀλείφω ἤλειφα, ἀλήλιφα.ab ἐρίζω ἤρικα, vnde ἐρήρικα et ἐρήρισμαι. ab ἐλεύθω ἤλυθα ἐλήλυθα. ab ὀρύττω ὤρυχα, ὀρώρυχα. In quibusdã adhuc literam syllabãue interponunt.Nam ab ἔδω ἦκα non ἔδηκα, sed ἐδήδοκα formant:et ab ἄγω ἦχα non ἄγηχα, sed ἀγήοχα. In trisyllabis vero penultimã longã dimittunt,vt ἀίρω ἦρα.ἄρηρα.ὄλω ὦλα,ὄλωλα.ὄπτω ὦπα,ὄπωπα. In quibusdã etiam verbis a᷑.λ.et aliis a᷑.μ.incipiẽ

tibus, præteritũ propriũ formant: remota cõsonante prima præteriti cõmunis, & addito .ι. post augmentũ .ε. vt λαμβάνω λέληφα, καὶ εἴληφα. λαγχάνω λέληχα, καὶ εἴληχα. μείρομαι μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι. Ad hæc in verbis dissyllabis primæ & secundæ cõiugationis barytonorũ habentib⁹ ε. in penultima, ipsum in .ο. mutant in paracimeno. vt πέμπω πέπομφα, βρέχω βέβροχα. Futura verborũ barytonorũ polysyllaborũ finitorũ ĩ ίζω. remoto .σ. in .ω. circũflexũ finiunt. vt à βαδίζω βαδίσω, βαδιῶ. ab ὀνειδίζω ὀνειδίσω, ὀνειδιῶ. Genitiuis pluralibus participiorũ pro tertiis psonis pluralib⁹ imperatiuorũ vti solent: vbi participiũ nõ habet .μ. κλιτικόν. vt τυπτόντων pro τυπτέτωσαν, ποιούντων pro ποιείτωσαν. quia participiũ est ὁ ποιῶν. vbi vero habet .μ. tertiam pluralẽ faciunt similẽ tertiæ dualis, vt τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν. quia participiũ est τυπτόμενος. Secũdas personas singulares præsentis & futurorũ indicatiui vocis passiuæ per .ει. efferunt, τύπτει τύψει τυφθήσει, pro τύπτῃ τύψῃ τυφθήσῃ. vnde ὄψει βούλει et οἴει in vsu cõmuniũ remãserunt. In tertiis pluralibus hypersyntel. tollũt .ι. è penultima. vt ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν. qđ ĩ aliis quoq; psonis faciũt Bœotii. ἐτετύφεμεν ἐτετύφετε. &c. Optatiuorũ pręsentia à verbis circũflexis primæ quidẽ & tertiæ cõiugationis in .οίην. finiũt: secũdæ vero in .ῴην. ποιοίην χρυσοίην βοῴην. Itẽ in pluralib⁹ optatiui auferũt .η. vbi est in penultima. vt τυφθείημεν καὶ τυφθεῖμεν, τιθείημεν καὶ τιθεῖμεν. sic τυφθεῖτε τιθεῖτε. In tertiis vero psonis, τυφθεῖεν et τιθεῖεν dicunt, pro τυφθείησαν τιθείησαν. Ζῆν πεινῆν διψῆν ĩfinitiua faciũt, à ζάω πεινάω διψάω. ζῇς quoq; πεινῇς διψῇς secũdas psonas pñtis ĩdicatiui, et silr tertias in .η. cõtrahũt .ι. subscripto. Præsentia imperatiui in verbis in .μι. quãdoq; à thematis formãt abiecto .μι. vt πίμπλη ἵστη τίθη, à πίμπλημι ἵστημι τίθημι. Verbis quartę in .μι. libẽti⁹ vtunt̃, q̃ barytonis sextæ in .υω. δείκνυμι. s. ζεύγνυμι ῥήγνυμι. &c. ĩ qb⁹ tertias psonas plurales formãt in .ασι. vt δεικνύασι ζευγνύασι ῥηγνύασι. sicuti et in aliis, vt διδόασι τιθέασι. Iidẽ dicere malũt κάθησο q̃ κάθου, καθήμενος quã καθεζόμενος, καθῆσο et καθῆντο quã ἐκάθητο ἐκάθηντο, καθεδεῖσθαι καὶ καθιεῖσθαι quã καθίσει, καθῆσθαι quã καθεσθῆναι. Ipsorũ sunt ἔδομαι comedã futurum, τυπτήσεις pro τύψεις, θέλω et βούλομαι pro δύναμαι, ἤγαγον ab ἄγω ago. Ἤνεγκον æque ac ἤνεγκα vsurpãt. ἀπειπάμην malunt quã ἀπεῖπον, et ἀρύτεσθαι quã ἀρύεσθαι, ἀνύτειν quã ἀνύειν, ἁρμόττειν quã ἁρμόζειν. Iidẽ ab ἄγνυμι frango, formant ἔαξα fregi, et ἔαγα et ἐάγην, vnde κατέαγα et κατεάγην fractus sum. Item ab ἀνοίγω in parata

tico ἀνέῳγον aperiebam, & in meso paracimeno ἀνέῳγα apertus sum: et in aoristo ἀνέῳξα aperui. ἤνοιγον vero aperiebam, et ἀνέῳγμαι ἀνεῴχθην apertus sum, cōmunia esse dicuntur. Ab ἁλίσκομαι in præterito ἑάλωκε et in aoristo ἑάλω formant, non ἤλωκε nec ἦλω. Ἀνάστα quoque idest surge et κατάβα descende, ex ἀνάστηθι et κατάβηθι Attica esse aiunt. Item ἀνίστω surgat, ἐπίστω sciat. et ἀποκρίνασθαι pro respōdere, ἀποκριθῆναι pro discerni. λοῦμαι quoque ἐλούμην, λοῦσθαι, pro λούομαι. &c. ἔγρομαι pro ἐγείρομαι. δεῖν pro δέον. δοκεῖν pro δοκοῦν. Item ἦσθα pro ἦς fuisti. οἶσθα pro οἶδας nosti. ἦ pro ἦν eram. Item ἦν δ' ἐγὼ inquā ego, ἦ δ' ὅς inquit ille. Interdū etiam καὶ ὃς καὶ ἥ verbo suppresso, idest & ille, & illa. s. dixit. Porrò verborum actiuas voces pro passiuis vel deponētibus vsurpant. vt πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι, et καταστρέφειν pro καταστρέφεσθαι: ac vice versa passiuas pro actiuis. vt ποιοῦμαι pro ποιῶ, εὕρημαι pro εὕρηκα. Futuris mediis, vbi sunt, libentius quam actiuis vtūtur. vt puta ἀπολαύσομαι ἀγνοήσομαι ᾄξομαι ἀποφοιτήσομαι ἀκούσομαι βαδιοῦμαι ἐπαινέσομαι οἰμώξομαι σπουδάσομαι pro ἀπολαύσω. &c. Præterita quādoque ponunt pro præsentib⁹, vt πεποίημαι pro ποιῶ et pro ἐποιησάμην: item primas personas hypersyntelicorū actiuorū pro tertiis ᾔδειν pro ᾔδει, ἐτετύφειν pro ἐτετύφει.

Imperatiuū assumunt pro subiunctiuo prohibitiue. vt μὴ ψεῦσον, ne mētire, pro μὴ ψεύσῃς. et pro indicatiuo. vt οἶσθ' ὃ δρᾶσον apud Aristopha. pro ὃ δράσεις. et optatiuū pro indicatiuo. Thucy. τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀνασπώμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν. pro κατέδυον.

Iidem participiis nominatiui casus vtūtur pro genitiuis, siue pro ablatiuis latinorum absolutis. vt ἀκουσθέν. auditum, ἐνδεχόμενον contingens, προσταχθὲν iussum, εἰρημένον dictum, ἀγγελθὲν nuntiatum. pro ἀκουσθέντος ἐνδεχομένου προσταχθέντος εἰρημένου ἀγγελθέντος, idest audito contingente iusso dicto nuntiato. Tale est quod legimus apud Thucydidem καταπλεύσαντες Ἀθηναῖοι, idest nauigātibus Atheniēsibus. Et εἴτις ἐπεράσας Λεώκριτον Κινησίας, pro τινὸς ἐπεράσαντος, apud Aristophanem. In qua forma interdum etiam accusatiuus apud Thucydidem reperitur.

Ad hæc participia pro nominibus adiectiuis vsurpant, vt εἰωθὼς pro ἔθιμος: et prò verbis, ac vice versa verba pro participiis, Thucydides. ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ἀφῆκε χρηματισάμενος. Possessiua nomina pro primitiuis substituunt: et è diuerso primitiua pro possessiuis. vt παρθενικὴ pro παρθένος, et γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον. Item compa-

ratiua pro positiuis & superlatiuis, ac superlatiua pro cōparatiuis. Plurale quoq; vsurpant pro singulari. vt πότερα pro πότερον vtrum. οὐκ ἀνεκτὰ ἐφαίνετο, non visum est tolerabile. sic πολεμητέα βαδιστέα ἀκουστέα, et simi- lia, pro πολεμητέον pugnandū, βαδιστέον eundū, ἀκουστέον, audiendū est. Et e diuerso singulare pro plurali, Demosth. καὶ μὴν τόνγε παιδία, pro τοὺς παῖ- δας. Quod semper faciunt in verbis, quādo suppositū est plurale neutrius generis. vt παίζει τὰ παιδία, ludūt pueri, ὑψηλὰ τὰ τείχη ἐστίν. excelsi sunt muri. Eorundē est nomini collectiuo singularis numeri tribuere verbū aut participiū pluralis. vt ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι: et ἡ βου- λὴ συναχθῶσι apud Demosth. et ὡς φάσαν ἡ πληθὺς apud Home. Itidē genus inuertunt ad significatū respicientes. Sic Aeschines contra Ctesiph. nomini θῆβαι fœminino, participia infert masculina βουλευσάμενοι et κτη- σάμενοι. His nominibus χεῖρε γυναῖκε πόλιε κασιγνήτα ὁδώ. et aliis nō- nullis, articulum masculinū præponunt in rectis dualibus τὼ, at in geniti- uis frequētius fœmininū, ταῖν χεροῖν. &c. Etiam declinationē vnà cū ge- nere variant. vt quū pro ἡ πέτρα dicunt ὁ πέτρος, pro τὸ σκότος ὁ σκότος.

Nominibus fœmininis adiectiua tribuūt masculina. vt φαῦλος et ἀργὸς γυνὴ, pro φαύλη ἀργή. Interdū etiam posito fœminino neutrū referunt. Home. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη. τὸ μὲν οὔποτε λήγει. hic τὸ retulit non ad antecedens νεφέλην, sed ad νέφος neutrū. Rectos vsurpant pro vo catiuis, ὦ φίλος pro ὦ φίλε. Nempe in omnibus nominibus vocatiuos ha bent rectis voce similes. Alias etiam dissimilib9 vocatiuis pro rectis aliquā- do vtuntur. vt νεφεληγερέτα pro νεφεληγερέτης, ἱππότα pro ἱππότης. qđ Aeoles quoq; faciūt. Accusatiuū ponūt pro datiuo, quū dicunt, ἀρέσκει με pro μοι: et ἐποίησεν, ἢ ἔδρασεν, ἢ εἰργάσατο αὐτὸν καλὰ, pro αὐτῷ. Et pro recto. Aristopha. δέεινόνγε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει: pro ὁ κῆρυξ οἰχόμενος. Et pro genitiuo. vt ἀφαιροῦμαί σε τόδε, pro σοῦ. et λέγε τόνδε, pro περὶ τοῦδε. Item genitiuū pro accusa- tiuo. Aristoph. μύρου ὄζει, pro μύρον. Idem ἕως συντρίβη τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν. Lucia. κατέαγα τοῦ κρανίου, pro τὸ κρανίον. sic ἔπινε τοῦ ὕδα- τος, bibit ex aqua. πνεῖ δίκης, spirat vltionem.

Negationē addūt supuacaneā, vt οὐ μὰ Δία. μὴ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον. ἀπαγορεύω σοι, μὴ παιεῖν. οὐ πὰρ dicunt pro καὶ πὰρ. Aristoph. οὐ πὰρ ἀλλ' ἡ γῆ ἕλκει. Eorundē est per geminam abnegationē contrariū indicare. Ho- me. οὐκ ἀφαυρότατος, idest ἀνδρεῖος. Thucyd. οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει, idest

ἐπὶ ἐλευθερίᾳ : Demoſt. οὐκ ἐγγὺς, et οὐ μάλα ἐγγὺς. i. μακρὰν ſiue πόῤῥωθεν.

Atticorum Dorienſiū & Ionū ſunt ſyntaxes defectiuæ : ſed Atticorum propriæ illæ, vbi deeſt præpoſitio, pręſertim κατὰ διὰ ὑπὲρ. Item vbi prę poſitionis caſus ſupprimit. vt ἐν ἅδου, εἰς διδασκάλου. pro ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου, in domo Plutonis: et εἰς οἶκον τοῦ διδασκάλου, in domū magiſtri. Item vbi poſito adiectiuo ſiue articulo, ſupprimitur ſubſtantiuū. vt ἐν βραχεῖ breui. ſ. tēpore vel ſermone. καθ᾽ ἑκάστην vel ἐς τρίτην, ſcilicet ἡμέραν. μὰ τὸν, ſcilicet θεόν. et ſimilia. Iiſdē alioqui familiaris eſt orationis vel dictionis elli pſis, ſiue ἀνανταπόδοτον. vt ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε. deeſt ὅρα vide. Home. εἰδ᾽ ἤδη τεθνᾶσιν καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. ſuppletur εἰσί. Ariſtoph. τὸ δὲ μὴ κυ τῶν οἴκοθεν ἐλθεῖν τὸν κακοδαίμον᾽ ἔχοντα. ſubauditur οὐ σκαιόν; Home. ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοί. deeſt παύσομαι. Huc pertinent illa τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, ſubintellecto ὦ vel φεῦ. Vtuntur & pleonaſ mo frequēter. vt λῆρον ληρεῖς, ὕβριν ὑβρίζεις. παίζεις ἔχων, pro παίζεις. τυγχάνει ὢν pro ἐστί. Geminant enim quæ idem ſignificant. vt πάνυ σφό δρα, αὖ πάλιν, ἴσως τυχόν. et ſimilia. Ἂν quoq; cōiunctionē in eadē ora tione idētidē repetunt. vt paſſim videre eſt apud Ariſtoph. Itē particulas ὡς ἢ πρὸς καὶ ſupuacaneas ponunt. Articulos quoq;. vt apud eundem in initio Pluti, τὰ βέλτιστα et τῶν κακῶν. vbi τὰ et τῶν abundant. et alias τὸ τί, τὸ ποῖον, pro τί et pro ποῖον. Quādoq; rurſus neceſſarios omittūt. Plato. πα ρῆσθα δὲ καὶ αὐτὸς λεγομένοις, aderas & ipſe iis quæ dicebantur. deeſt τοῖς.] Illa vero τὸ πάντων δεινότατον, qđ omniū grauiſſimū eſt. τὸ μέγιστον ἁπάν των, quod omniū maximū habetur, aut putandū eſt. τοὐλάχιστον, ad mini mum. τὸ παραδοξότατον, quod maxime mirandū eſt: defectiua eſſe viden tur, ſubaudito ὄν, aut τόδε ἐστί. Nam abſolute orationibus ea interponunt.

Verba reſoluunt in præpoſitiones & eorum nomina. vt φροντίζω, in διὰ φροντίδος ἔχω. et ſimilia. de quibus libro. 3. dictū eſt. In ambigendo, ſub iūctiuo vti ſolent. vt τί πάθω; quid agam? τίς γένωμαι; quid de me fiet? πῆ τράπωμαι; quo me vertam? πότερα τἀληθὲς εἴπω; verum ne dicam?

Eorundem ſunt locutiones illæ αἰχμάλωτον ποιῶ, captiuū facio. αἰχμά λωτος γίνομαι, captiuus fio. pro quibus alii fortaſſe dicerent, αἰχμαλωτίζω et αἰχμαλωτίζομαι. Item ἑκὼν εἶναι οὐ μὴ ποιήσω, ideſt vltro non fecce ro. vbi citra negationē non dicunt ἑκὼν εἶναι ποιήσω. Item ὄναρ εἶδε ταῦ τα, in ſomniis hæc vidit: non κατ᾽ ὄναρ. ἐς νέωτα ideſt in annū ſequentē. μέσον ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα, ab illis dicitur meridies : δ

cōmunibus vero μέση ἡμέρα. Item μέσης ἢ μεσούσης νυκτὸς, et μέσων νυκτῶν: quod à poetis dicitur μεσονύκτιον. Item νυκτὸς noctu, ἡμέρας et μεθ' ἡμέρας interdiu: cōmuniter νύκτωρ et καθ' ἡμέραν. Ὑπὲρ γῆς et ὑπὸ γῆς per genitiuum efferunt. Item ὡς τὸν θεὸν, pro πρὸς τὸν θεόν.

Ad quarundā dictionū finem addunt .ι. acutum, vt clarius ac veluti gestu quodā rem indicent. vt οὑτοσὶ αὑτηὶ τουτοὶ vel τουτὶ, idest hicce hæcce hocce. et in obliquis τουτουὶ τουτωὶ. &c. sic τηλικουτοσί. Itē νυνὶ nunc nunc, δευρὶ hucce. Acutū relinquunt in antepenultima, licet vltima sit longa, vt μενέλεως. Κακοήθων et συνήθων acuta penultima efferūt. Itē τῶν τριήρεων acuta antepenultima & citra contractionē. & in singulari τριήρεος non τριήρους. Item τροπαῖον ὅμοιος ἡμῖν circūflexa penultima. λαβὲ et πογγιά, vltima acuta. ἔγωγε et ἔμοιγε, antepenultima acuta. Itē αὔξω ἀλέξω ἕψω pro αὐξῶ ἀλεξῶ ἑψῶ. à quibus futura sunt αὐξήσω ἀλεξήσω ἑψήσω. Interdum vnà cū tono significationē variant. vt quū ἄγροικος vsurpant pro imperito & priuato: quū cōmunibus ἀγροῖκος sit ruri habitans. Item πόνηρος pro rustico, μόχθηρος pro erumnoso. et γέλοιος pro risum mouente.

Synaloepha & synæresi crebro vtuntur. dicunt enim ὦναξ ὤνθρωπος θοἰμάτιον ἡρῶναι ἤθεος, pro ὦ ἄναξ ὁ ἄνθρωπος τὸ ἱμάτιον ἡρώϊναι ἤϊθεος. Ad hæc, ο et ε, cōcurrentes in ου contrahunt. sic τοὔμπαλιν pro τὸ ἔμπαλιν, τοὔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα, προὔβαλεν pro προέβαλεν: supposito semper apostropho. Alias etiā elidūt .ι. siue .υ. vt οὐγάρ μοὐστί, pro οὐ γάρ μοί ἐστι, et ποὐστὶ pro ποῦ ἐστι. Ex ὁ ἕτερος faciūt ἅτερος. qđ sic inflectūt. Ἅτερος θατέρου θατέρῳ, τὸν ἕτερον. Δ. ἁτέρω τοῖν ἑτέροιν. Π. ἅτεροι τῶν ἑτέρων τοῖς ἑτέροις τοὺς ἑτέρους. et similr̃ in fœminino ἁτέρα, et neutro θάτερον. Vbi enī pcedit .τ. locū habet .θ. vt τὸ ἕτερον, et cōtracte θάτερον. alias initiū est à vocali, vt ἅτερος idest ὁ ἕτερος. vbi vero articul9 desinit in cōsonātē, fieri neq̄ cōtractio. Ideoq; τὸν ἕτερον in accusatiuo dicūt nō θάτερον. et pari forma in aliis. Producūt aliquādo ancipites alioqui breues. vt puta .α. extremū in accusatiuis noim in .ευς. vt πηλέᾱ. ἀτρέᾱ. et penultimū in ἀνδριᾶντα ἱμᾶντα.

Habent autem propria vocabula præter iam indicata non pauca, eaq; aut omnino à cōmunibus diuersa, aut paulo aliter inclinata. vt πρέσβευσις pro πρεσβεία. κατάβόησις pro καταβοή. ἀγάπησις pro ἀγάπη. ἄσταχυς, ἀσταφὶς, pro στάχυς σταφίς. θρίδακίνη pro ea q̄ Ionib9 est θρίδαξ. Itē βόλιτον pro βόλβιτον. κορόμβη pro κράμβη. βλήχων pro γλήχων. βλέπος pro βλέμμα. δένδρος δένδρεος pro δένδρον. ου. κναφεὺς et κναφεῖον pro γναφεὺς γναφεῖον.

κεφαλαργία pro κεφαλαλγία. ῥάφαγον vocant brassicā, radiculā vero ῥαφανίδα. Itē κάταιτες dicunt decliue. λίτρον pro νίτρον. et ἰαρρᾶλίον ἄρρεν μυρρίνη, pro ἰαρσαλίον ἄρσεν μυρσίνη. συρίττειν pro συρίζειν. ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια. κολοκύντη non κολόκυνθα. κρίβανον pro κλίβανον. Mutant σ. in ξ. in præpositione σὺν tam apposita quā cōposita. ξὺν θεῷ. ξύμβουλος. Alicubi etiam in τ. vt τήμερον pro σήμερον. τεῦτλον pro σεῦτλον. Quin & pro σσ. duplici geminū. ττ. substituunt, vt in θάλαττα κρείττων. Ἐπιτήδειος, et similia malūt, quā ἐπιδαίτης δίκαιτης. Ἀκέστης est illis sarcinator, pro φάττης. ταμίας quæstor & œconomus. ἰλάσις fractio. νουμηνία nouiluniū. οἱ ἅλες et τοὺς ἅλας dicūt, potiusquā τὰ ἅλας. Itē ἐλάα olea pro ἐλαία. ἠϊὼν καὶ θὶν littus, pro αἰγιαλός. ἄττα pro ἄτινα. et ἄττα pro τινά. σέες tui pro σοί, et σέας tuos pro σούς. οὐδὲ ἓν pro οὐδέν. et οὐδὲ εἷς pro οὐδείς. Item ὅσαι ἡμέραι et ὁσημέραι, quotidie. κατὰ κόρρης pro ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κόρρης πατάξαι, pro colaphum impingere. δέον, πρέπον, pro δεόντως et πρεπόντως. E diphthongo auferunt. ι. vt quum dicunt ἑταρος pro ἑταῖρος, κλάω pro κλαίω, κάω pro καίω, ποεῖν et ποίημα pro ποιεῖν ποίημα. Item quū ἐς pro εἰς, qđ Dores quoq; & Aeoles faciūt. Χαμᾶθεν malunt quā χαμόθεν e terra. Item ἀθήνησιν ἀθήνηθεν ἀθήναζε, quam ἐν ἀθήναις ἐξ ἀθηνῶν εἰς ἀθήνας: et οἴκαδε οἴκοι οἴκοθεν, quam εἰς οἶκον ἐν οἴκῳ ἐξ οἴκου. μόγις quoq; dicunt pro μόλις, δὲ pro δὴ, ἀμηγέπη pro τινὶ τρόπῳ.

Sunt & poetis Atticis suæ quædā voces ac dicendi formæ, videlicet ex superioribꝰ nōnullæ. Item ἀπέδρα ἀπέδραμεν. et ἀπέδραν, idest aufugi aufugimus aufugerūt. et πεπνυμένος pro πινυτός. διακεκναισμένος pro διεφθαρμένος. ἐξελῶ ἀπολῶ καλῶ, pro ἐξελάσω ἀπολέσω καλέσω. χρῆν pro χρῆναι. πώμαλα pro οὐδαμῶς, nequaquā. μῶν nūquid. ἀρχῆθεν ab initio, pro ἐξ ἀρχῆς. ἀληθῶς pro ὄντως vere. βαβαιὰξ papæ, pro βαβαί. πλεῖν plus, pro πλέον. μᾶλλον ὀλβιώτερον, καὶ κάλλιον. μᾶλλον pro μᾶλλον ὄλβιον καλόν. ἐμέθεν et ἐμέθεν pro ἐμοῦ, σέθεν καὶ σέθεν pro σοῦ, ἕθεν καὶ ἕθεν pro οὗ. ὀπτήρ speculator pro κατάσκοπος. Itē ἔπηνδα ἐξέλινδα. et si qua sunt alia. Horum tamē nōnulla quandoq; etiam in oratoribus legimus.

De Ionum proprietatibus. Cap. 4.

RECTOS cōmuniter in. ας. desinentes Iones finiunt in. ης. vt ἀρχίης pro ἀρχίας. Item genitiuos singulares primæ declinationis, in. εω. τοῦ ἀρχίεω ἀτρείδεω. Genitiuos vero plurales desinentes in. ων. à nominibus fœmininis nūc in. εων. terminant, quod etiā Doricorū est, vt πυλέων ὡρέων:

nunc in.αωι.πυλάων ὡράων, pro πυλῶν ὡρῶν. Itidem à masculinis in.ης.vt πιερσίων, pro πιερσῶν. Accusatiuos masculinos primæ declinationis pasis finiunt in.εα.vt τὸν ξέρξεα, τὸν ἀμύντεα. sic τὸν ἀνέεια. Eorunde sunt casus incōtracti.vt τοῦ τείχεος, τῷ τείχεϊ, τὸν σωκράτεα. et νόος pro νοῦς, χρόα pro χροῦν. Item χρύσεος ἀργύρεος. et similia. quæ Attici contracte efferunt. Genitiuos in.ου. à rectis in.ος. per.οιο.efferunt. λόγοιο καλοῖο.qđ Thessalorū propriū esse dicitur. Genitiuos in.ιος. à rectis in.ευς. finiunt in ηος.βασιλῆος, πηλῆος. rectos quoqꝫ plurales in.ηες.βασιλῆες ἱππῆες.et accusatiuos in.ηας.βασιλῆας ἱππῆας. Genitiuos cōmunes in.ιος. à rectis in ις.vsurpāt, vt ὄφιος πόλιος.quos alias proprios faciunt in.εος.ὄφεος πόλεος. quādoqꝫ in.ηος.πόληος. Genitiuos quoqꝫ cōmunes in.τος.à neutris nominibus in.ας.abiecto.τ.faciunt in.αος.vt τὸ κέρας τοῦ κέρατος κέραος. Accusatiuos fœmininos in.ω.desinentes terminant in.ουν.vt τὴν λητώ, λητοῦν. Item è genitiuis in.δος.δ.remouent.vt πάριος ἀδώνιος.&c. vnde accusatiui πάριν ἄδωνιν eorundem sunt. Rectos plurales in.εις.à nominibus in ης.et.υς.terminant in.εες.vt ἀληθέες πολέες. A rectis pluralibus in.ες.datiuos formant addito.σι.τοῖς αἰάντεσι ἡρώεσι. In neutris vero à genitiuis singularibus.ο.in.ι.vt ἀπὸ τοῦ σώματος, τοῖς σωμάτεσι, ἔπεος ἐπέεσι. quod Aeolū quoqꝫ propriū est. Datiuis finitis in.οις.addūt.ι.vt τοῖσι σαμίοισι λόγοισι. Item finitis in.αις.vt ταῖς μούσαισι. quin et.α.horum mutantes in.η.et subscribentes.ι.dicunt τῇσι μούσῃσι. Datiuis dualibus finitis in.ειν.addunt.ι.ante.ν.finale. λόγοιιν, ὤμοιιν. Pro ὁ υἱὸς dicunt ὁ υἱς.υἷος.υἷι. υἷα.et contracte.υἷος.υἷι.υἷα. Itidem in plurali υἷες καὶ υἷες.&c. Item νηῦς νηὸς νηΐ νῆα καὶ νέα καὶ νηῦν.αἱ νέες pro νῆες, τὰς νέας et νῆας pro ναῦς. Eorundem sunt illa οὐδαμοὶ μηδαμοὶ, pro οὐδένες μηδένες, πολλὸς pro πολύς, οὐδμὴν pro οὐμήν. Notatur Xenophon vt patriæ linguæ desertor.qui cū Athęniensis esset, οὐδμὴν dicere maluerit quā οὐμήν. In patronymicis in.δης.interponūt.α.vt λαερτιάδης pro λαερτίδης, πηλειάδης pro πηλείδης. Cōparatiua & suplatiua ꝑpria forma etiā ipsi efferunt. vt αἰδοιέστερος ἀφθονέστερος δηιοέστερος ἀρχέστερος. et αἰδοιέστατος ἀφθονέστατος δηιοέστατος ἀρχέστατος.

Articulorum postpositiuorū aspirationes cōuertentes in.τ.τοῦ dicunt pro οὗ, τῷ pro ᾧ. &c. Præterea pro ἐμοῦ dicere malunt ἐμέο ἐμεῖο.et pro σοῦ, σέο σεῖο. et p οὗ, ἕο εἷο. Ἡμεῖς quoqꝫ ἡμέων.ἡμιν.ἡμέας.et ὑμεῖς.ὑμέων. ὑμέας. et interposito.ι.ἡμείων, ὑμείων. i genitiuis.et σφεῖς.σφέων καὶ σφείων. σφέας Ionica sunt.

Præterita inchoant sublatis augmentis. vt τύπτον pro ἔτυπτον. παῖε pro ἔπαιε. βλήμηνος pro βεβλημένος. rursus geminationes alicubi præponunt. vt λελάχωσι κέκλυθι. quod similiter faciunt dores. Vocibus integris vtūtur à verbis & participiis cōtractis. vt ποιέω, ποιέομαι, ποιέων. Tertias psonas paratatticorū et Aorist. secūd. in verbis barytonis, & in circūflexis & in. μι. in primis quidem cōiugationibus formant in. εσκε. vt τύπτεσκε, τύπτεσκε. ποίεσκε, ἐτίθεσκε. in secūdis vero in. ασκε. vt μύκασκε ἵστασκε. in tertiis in. οσκε. χρύσοσκε δίδοσκε. in quarta εἰς. μι. in. υσκε. ζεύγνυσκε.

Tertiis personis finitis in. ῃ. apponunt. σι. vt ἔλθῃσι λάβῃσι, pro ἔλθῃ λάβῃ. Τιθέασι ἱστάασι διδόασι ζευγνύασι dicunt, sicut Attici. Quæ psonæ cōmuniter effingi solent similes datiuis pluralibus participiorū, τιθεῖσι ἱστᾶσι διδοῦσι ζευγνῦσι, alias ζευγνύουσι. A præteritis in. κα. desinentibus sublato. κ. et vocali præcedente correpta, propria præterita effingunt. vt à δέδωκα δέδια, à βέβηκα βέβαα. ab ἕστηκα ἕσταα. vnde ὁ ἑσταώς, et p cōtractionem ἑστώς. a quo ἐνεστώς idest præsens. Iidē & Bœotii pro τέτυφα τέτυφας. τετύφεα τετύφεας dicūt. & p ἐτετύφειν. εις. ει, ἐτετύφεα. ἐτετύφεες. ἐτετύφεε. quę cōtrahentes Attici faciunt ἐτετύφη. &c. Sic pro ᾔδειν ᾔδεις ᾔδει, fiunt Ionica ᾔδεα ᾔδεες ᾔδεε. et Attica ᾔδη ᾔδης ᾔδη. Ἀφέωκα, vero dimisi, et ἀφέωμαι dimissus sum, pro ἀφεῖκα ἀφεῖμαι, Ionū & Doriensium esse dicuntur, sunt & qui Atticis asserant. Ad hæc ὁρέω dicunt pro ὁράω, ἐχρέοντο pro ἐχράοντο, ἐνείκω pro ἐνέγκω, εἴπας pro εἰπών, ἔω pro ὑπάρχω, ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας, εἴρομαι pro ἔρομαι, εἰρῶτα pro ἐρῶτα, καυχᾶσαι pro καυχᾷ gloriaris, φάγεσαι καὶ πίεσαι, pro φάγῃ πίῃ, idest comedes & bibes. Ad hæc ἔψαλα, ἔφανα, ἔχανα. et similia per. α. magis quā per. η. efferunt. ἥλωσαν vero ἐμάθοσαν, et similia Chalcidensiū esse aiunt. Ab infinitiuo Dorico τύπτεν, Iones formāt τυπτέμεν, et rursus τυπτέμεναι. atq3 itidē ab aliis, quod etiā Dorici faciunt. Item ἔτυφεν ab ἐτύφθησαν, à prima plurali abscisso. μ. vnà cū præcedente vocali. ἐτύφθημεν ἔτυφεν. Secūdas psonas singulares temporū vocis passiuæ à tertiis formant ablato. τ. vt à τύπτεται τύπτεαι, ab ἐτύπτετο ἐτύπτεο. sic ἐτύπτεο ἐτύψαο. &c. Tertiā personā pluralem præteriti passiui formant à tertia singulari posito. α. ante. τ. et tenui (si ea præcessit) mutata in suā aspiratā. vt ab ἔσπαρται ἐσπάραται, à τέτυπται τετύφαται. à λέλεκται λελέχαται. quum autem præcedit. σ. loco eius assumpta designatiua præteriti medii. vt à φράζω præteritū mediū πέφραδα, passiuū πέφρασμαι πέφρασαι πέφρασαι.

vnde tertia pluralis πεφράδαται. Quādo autē verbū est sextę cōiugationis barytonoꝝ, aut circūflexū, vel in μι, antepenultimā corripiūt. vt κεκλέαται κεκλίαται, à κλείω. πεποίηται πεποιέαται, à ποιῶ. τέθειται τεθέαται, à τίθημι. Hypsyntelici quoq; tertiā plurale ad eundē modū formāt. ἐτετύφατο ἐπεφράδατο. et in optatiui præsenti, τυπτοίατο pro τύπτοιντο, τυψαίατο pro τύψαιντο. Infinitiuo pro iperatiuo vtunt. vt ἀγορευέμεν pro ἀγόρευε.

Verba composita diuidunt interponentes nomina. vt κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. et αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, pro κατεδηδώς, διέβησαν. Sic alias quoq; compositas dictiones interdū distincte enūtiant, vt quū pro πελοπόννησος dicunt πέλοπος νῆσος. Genera nominū inuertunt, vt quum masculina μαραθὼν κίων λίθος, fœminina faciunt. Nominatiuis interdum vtuntur pro genitiuis. Home. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων. Ξεινίων συνεθήκατο dicere solent pro ξενίων ἐδωρήσατο. Dictiones postponunt, vt ὄρνιθες ὥς. ᾧ ἔπι. Ων syllabam ponunt inter præpositionem & verbum, quicum componitur. vt ἐξ ὧν ἕλον, ἀπ' ὧν ἔδοντο. quandoq; pro οὖν. Τὶ quoq; superuacaneā accipere solent. Item μὰν pro μὴν. ἕως ὃ dicunt pro ἕως οὗ.

Aduerbia facta à genitiuis pluralibus contractis terminant in εως. vt ἀληθέως pro ἀληθῶς, εὐσεβέως pro εὐσεβῶς.

Ad hæc aliquādo mutant η in α breue. vt ἄλαστος, μεμακυῖα. pro ἄληστος, μεμηκυῖα. aliquādo in ε. vt quū dicunt ξερὸν pro ξηρόν. Rursus α breue conuertunt aliquando in η. vt ἀληθείη pro ἀλήθεια. quod tamen sæpius faciunt, quū longū est. vt πρῆξις πρῆγμα, pro πρᾶξις πρᾶγμα: maxime in rectis nominū finitis in α. vt ἥρη χώρη, pro ἥρα χώρα. Subtrahunt quoq; ι. præsertim è diphthongo ει. vt ἀπόδεξις ἐκπέρεος ἀργύρεος. Item ex αι. vt ἀμύξαι pro αἰμύξαι. addunt quoq; ι. post ε. in diphthōgū. vt ξεῖνος pro ξένος, εἰαρινὸς pro ἐαρινὸς, εἴως pro ἕως. Item υ. post ο. vt νοῦσος οὔνομα, pro νόσος ὄνομα. Ι. et ε. siue α. cōtrahunt in ι. vt ὄφιες ὄφις, ὄφιας ὄφις, ἱερὸς ἱρός. ἱέραξ ἵραξ. et rursus ἵρηξ. α. mutato in η. Aliquando pro α. ponunt ω. vt ὤριστος ὤνθρωπος. nisi id potius per cōtractionē fieri dicēdū est, ex ὁ ἄριστος ὁ ἄνθρωπος. queadmodū Attice quoq; fit. E diphthōgo ει. vertūt ε, in η. vt κληϊσθέντες pro κλεισθέντες. πληϊάδῃ pro πλειάδῃ. Quādoq; etiā ι. soluūt è diphthōgo. vt τείχεϊ ὑπερωΐον πατρώϊος χρηΐζω. α. quoq; mutāt aliquādo in ω. præsertim ex diphthōgo αυ. ὠυτὸς pro αὐτὸς, θωυμάσας pro θαυμάσας. Item ε. in α. vt μέγαθος pro μέγεθος. Etiā τέρπευ dicunt pro τέρ

που.ου. mutato in. ευ. Item πλέυνας pro πλέονας. ι.ει.ο.quãdoq; in. ευ. cõtrahunt.qđ similiter faciunt Dores.vt τοῦ πλεῦς pro πλέος. οι.finalẽ in nominib⁹ aliquãdo mutant in.ες.vt ἱρέηες pro ἱρῆκοι. π.in.κ.mutãtes præsertim in interrogatiuis & redditiuis,dicunt κόσα ὁκόσα ὄκως, pro πόσα ὁπόσα ὅπως. Geminũ.σσ.cõuertunt in.ξ.vt τριξά pro τρισσά.Consonantes geminant.vt ἄδδην ὁππότε μέσσον ὅσσον ἔπι. quod Dores quoq; faciunt & Aeoles. Literas trãsponentes,κραδίη dicunt pro καρδία, τέτρατον pro τέταρτον,κράτερον pro καρτερόν, et similia.Item in alterã syllabã, vt γουνὸς pro γόνυος,δοιεῖος pro νοσεῖος. Tollunt cõsonantes dictionũ inchoatiuas.vt εἴβειν pro λείβειν. Item vocales, κεῖνος pro ἐκεῖνος.ὀρτὴ pro ἑορτή. Rursus quãdoq; interponunt.σ.in primis psonis passiuis.vt λεγόμεσθα ἀρχόμεσθα, pro λεγόμεθα ἀρχόμεθα. item vocalẽ quę faciat syllabã,vt ἰστεάν, pro ἰτεάν. Admittunt sæpe syncopẽ,vt κάμμορος pro κακόμμορος. δυκαλίδης pro δυκαλιωνίδης. qđ Aeolũ quoq; propriũ est. Tenues pro aspiratis,& aspiratas pro tenuibus vsurpant.vt quũ dicunt ἀπίκοντο,ἀπιγμένοι, κιτών, et οὐκ οἷοί τε ἦσαν: pro ἀφίκοντο, ἀφιγμένοι χιτών, οὐχ οἷοί τε ἦσαν. Item ἀχάντιον βάθρακος, pro ἀκάνθιον βάτραχος. et ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. Quanquã Iones in genere tenuitatem magis quã aspirationem,& breues magis quam longas amant.

Voces Ionũ propriæ præter annotatas recẽsentur hæ. βάρεις hoc est naues. ὄσειρις Dionysius. ἀφιδίαι catenæ. λύσις iter, viaticũ. συρεύη olus apio simile,& eduliũ melle atq; adipe conditũ. σισύρη sordidũ vellus. τριφάσιοι triplices. ἴξις rectitudo. ἀποτιμότερος vilis,idest ἀτιμότερος. ἀφηλικέστερος senior. ἐπιδῆλος manifestus. φρενήρης tẽperãs & imodestus. ἐπίλαμπτος illustris. λάξις diuisio sors. μύζεα pudẽda. ἐνάριες armati. ζωὴ viua. διασφάγες rupes siue petrę fissę. φερέγγυοι vades. τετραπτέλυρίς locusta. πλίξ gressus. πλίγματα salt⁹. ἀμφιπλίξ in circuitu. κόλλιξ gen⁹ panis orbicularis. ἰθαγενής fili⁹ legitim⁹. πρόξενοι prę̨sides. κορδίνημα et σκορδίνημα capitis vertigo. σαπρὸς putridus. ποταίνιον recens. βλακὸς delicatus. μαριλινοὶ carbones. μαρίλη cinis. μάλη calor. μισύλλη panis cauus. δημόσιος publicus. ἐλατήρια medicamenta aluũ purgantia. ἐπισσχώτερον leue. ζώπειον pistrinum. θερμωλὴ febris. θάλαμος spelunca, lustrum. λίνος lyræ chorda, & cantilenæ genus. φύσσακος vrceus. ἐπίστιος domesticus. δεῖπνα manipulus siue cohors triginta hominũ. φάρμακα tincturę. τέλη sumptus. λαύρα vicus, biuiũ. σάγαρις securis. ἄρδεις pharetrę. ῥίζαφον radicula. μῦθος sermo. μητὺς

τεροι alteri. φάλαρα faciei ornamenta. ζῆνες culices ficarii. χονοτενὴς procerus. αἱμασιὰ sepe è lapidibus absque luto. φάρσος fragmentũ & extremitas. ἔμβολον aeneum proræ munimentũ. πρόχυσις libatio. ξοικὸς καὶ ξοιβὸς incuruus. λεύκη morbus quidã totũ corpus afficiens. γεωπείνης egenus. ἐπιεικίσατος modestus. κορύνη inflexum lignũ. ξυμαρὶν cloaca. Item ὑβρίζειν lasciuire. νεωχμῶσαι nuper mouisse. ἐγκατεύειν psequi. ἀνέγνωσε docuit. ἐναγίζειν parentare. ἀποματαΐζειν infatuare. ἀντιάζειν pugnare. γνωσιμαχεῖν cognoscere vires proprias & hostium. ἀπουπαλίξατο effugit. σπαργᾷ appetit. παλλύνειν inspergere. μελεδαίνειν curare. βλιμάζειν exterere. ἔμυξε gemuit. ἐνεκρίκωσε alligauit. ἐδιχαιώθη in duo diuisum est. ἐγχρίμπτειν insilire. ἐρίαζειν insanire. καταπροΐζεσθαι libenter agere. ἐμυλώθη occalluit. οὐλεῖν sanum esse. ἀνελεῖν vaticinari. στερχθεὶς turbatus. ἡμικρτίων ægre ferens. εἰλινύων quiescens. ἐννώσας cogitans. συμψήσας cõterens. ἱκανώσας expellens. πεσόμενα visa. τετρυγημένος labore confectus. διαβεβλημένος irrisus. ἀσκήσας comens. ψῶσα fouens. μυδῶσα effluens. ἀλφιώμενες ad similitudinem factus. κάμπτοντες annuentes. ἀνακῶς et ἐπιστρεφέως sedulo atque dolose. ἐκτοπίως absurde. κάρτα admodum. οὐκ ἱκνεομένως decenter. ψῶ rusticana compellatio est apud illos.

De Doricorum proprietatibus. Cap. 5.

Dores à rectis paribus in.ας.genitiuos formant in.α.vt τοῦ αἰνεία λυσία. Etiam.ου.extremum genitiuorũ à nominibus in.ος.mutant in ω. Theocri. ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω. pro πηνειοῦ πίνδου. Accusatiuos plurales in.ους.à noibus masculinis finiũt in.ως.vt τὼς ἵππως καλώς. pro τοὺς ἵππους καλούς. Accusatiuos singulares à noibus in.ευς.cõtrahunt in.η.ὁ τυδεὺς τὸν τυδέα τυδῆ. Datiuos plurales cõmuniter desinẽtes in.ευσι.terminant in.εσι.vt δωριέσι βασιλέσι. Addunt quoque ι.datiuis desinentibus in.οις.vt τοῖσι θεοῖσι, καλοῖσι λόγοισι. quod itidẽ faciunt Aeoles. Doricorũ quoque est vocatiuus ὦ ποσειδᾶον, pro ὦ πόσειδον.

Patronymica formant in.ων.vt ἀτρειών pro ἀτρείδης. Genera nõnunquã mutant, vt quũ ἡ λιμὸς fœmininum efferunt pro ὁ λιμὸς masculino.

Τοὶ θεοὶ dicunt et ταὶ μῶσαι, pro οἱ αἱ. Item ὃ pro ὅς et pro ὅτι. et ἐγὼν ἐγώνη pro ἐγώ. ἐμεῦ pro ἐμοῦ. et μεῦ pro μου. ἐμὶν pro ἐμοί, ἄμες pro ἡμεῖς, ἁμῶν pro ἡμῶν, ἡμὶν ἁμὶν et ἁμῖν pro ἡμῖν. ἁμᾶς pro ἡμᾶς. τὺ καὶ τύνη pro σύ, σεῦ et τοῦ pro σοῦ, τοὶ pro σοί. ὔμμε pro σφῶ, ὔμες pro ὑμεῖς. εὗ pro οὗ, νὶν καὶ μὶν pro αὐτὸν, σφὲς pro σφεῖς, ψὲ pro σφᾶς. Item τεὸς

τεὶ τεὸν, tuus tua tuum. sic ἀμὸς noster, ὑμὸς vester, σφὸς suus. et τῆνος τή νη τῆνο. ille illa illud.

Verborum primas personas plurales actiuas desinētes in. ν. finiunt in. σ. vt τύπτομες ἐτύπτομες pro τύπτομεν ἐτύπτομεν. et passiuas in. σθα. vt τυπτόμεσθα, ἐτυπτόμεσθα. et tertias singulares hypersyntelicorū actiuorū, in η. vt ὀπώπη viderat, pro ὀπώπει. Duali pro plurali vtuntur, vt γαρύετον pro γαρύουσιν apud Pindarū. Pro tertia plurali actiuę vocis assumūt datiuū singularē. vt βοῶντι γελῶντι, pro βοῶσι γελῶσι. sic δωσοῦντι pro δώσουσι, λεξοῦντι pro λέξουσι, ἴσαντι pro ἴσασι, ἑστήκαντι pro ἑστήκασι, ἐντὶ pro εἰσὶ, φαντὶ pro φασί. Iidē τίθηντι ὑφίηντι dicunt, pro τίθησι ὑφίησι. Futura fere circūflectunt. vt οἰσῶ pro οἴσω feram. λαψῆ pro λήψῃ capies. κεισοῦμαι et κεισεῦμαι pro κείσομαι iacebo. Ad hęc à verbis in. ζω. ea per. ξ. efferunt. vt à λυγίζω λυγιξῶ, pro λυγίσω, et à παίζω παιξῶ pro παίσω. Imperatiua finita in. ε. terminant in. ον. vt λάβον εἶγον, pro λάβε εἶγε. Subiunctiua vsurpant pro indicatiuis. vt δεδοίκω pro δέδοικα. Subiunctiua quoq; circūflectunt, sicuti futura indicatiua, mutantes prӕterea η. in. ει. Theocri. μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους, pro λωβήσησθε. Ex infinitiuis desinentibus in. ειν. tollunt. ι. vt λαβὲν ἐλθὲν, pro λαβεῖν ἐλθεῖν. Rursus desinentibus in. ναι. prӕponunt. με. vt ἔμμεναι, pro εἶναι. Participia masculina finita in. ας. terminant in. αις. vt ὁ τύψαις pro τύψας. Itē circūflexa terminata in. ων. ipsi finiunt in. αν. vt γελᾶν pro γελῶν, βοᾶν pro βοῶν. Themata barytona transfigurant in circūflexa, producta etiā prӕcedente syllaba, vt στραφῶ ναμῶ πωτῶμαι, pro στρέφω νέμω πέτομαι. Aoristorum passiuorū penultimam efficiunt breuem. vt quū ἐγαμέθην dicunt pro ἐγαμήθην. Eorundem sunt illa ἔγεντο pro ἐγένετο. ἔδεκτο pro ἐδέδεκτο. θᾶσαι. pro θέασαι. δίδοι pro δίδου. λῆς pro θέλεις. ἐλθὴν pro ἐλθεῖν. σιγῆν pro σιγᾶν. χρῆσθα pro χρή. ἀπόκλαξον pro ἀπόκλεισον. εἴμεναι et ἔμμεναι pro εἶναι.

Ἀνὰ vsurpant pro σὺν. vt χρύσεῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. quam etiam abscindunt quū efferunt ἀντείνω pro ἀνατείνω. et ἀντὰν ἀγορὰν pro ἀνὰ τὴν ἀγοράν, et similia. Μὰ aduerbiū supplere solent. Theocri. οὐ γᾶν, pro οὐ μὰ τὴν γῆν. Eorundē sunt τὼς pro ὥς, πρὰν pro πρώην, ἂψ pro ὀπίσω, πλατίον pro πλησίον, εἴκατι pro εἴκοσι.

Sӕpe mutant. η. in. α. longum. vt σελάνα φάμα, pro σελήνη φήμη. Item ου. in. ω. vt μῶσαι ὦν, pro μοῦσαι οὖν. et. ω. in. α. vt πρᾶτος πρατιστος, pro

πρῶτος πρώτισος, et νυμφᾶν pro νυμφῶν. Item.ι.in.α.vt ἄρταμις, pro ἄρτεμις. ζ.soluūt in.σδ.φράσδεν pro φράζεν, συρίσδεν, pro συρίζεν. Syncopis frequenter vtuntur.vt ὄτριχες pro ὁμότριχες, μώνυχες pro μωνόνυχες, τρέν pro τρέμεν. Item Apocopis.vt πάρ pro παρὰ, δῶ pro δῶμα, κρῖ pro κρίμνον. Syllabas in medio adiiciunt.vt κειεὸς pro κεινὸς, ἀεργὸς pro ἀργός. Eorundem sunt ἄλλοκα et ἄλλο pro ἄλλοτε. αἴκα pro εἴκεν. ὄκκα pro ὁπότικα. πόκα pro πότε. ὄπισθεν pro ὄπισθεν, ἔμπροσθεν pro ἔμπροσθεν.

Articulos ὁ et οἱ, sequente. ι. vel. α. contrahunt in.ω.vt ὦξ ab ὁ ἐξ. ὥτερος ab ὁ ἕτερος. ὠπόλοι ab οἱ αἰπόλοι. ὤδωνις ex ὁ ἄδωνις. Item. α. et. ε. in.η.vt κῆφα pro καὶ εἶπα, extrito.ι.et.π. versa in suam aspiratam. item κἠκ pro καὶ ἐκ. Eo.quocꝫ et.ου.tam genitiuorū, quā secundarū personarū verborū cōtrahunt in.ευ.vt πηλεῦς δισθένευς ἀ πηλέος δισθένεος. Item ἐτύπτευ ab ἐτύπτου siue ἐτύπτεο. Iidē efferunt μῆσι pro μὴ ἐσι. Itē παιδῶν τρωᾶν παντῶν, finali circumflexa. et ἦνιδ pro ἰδού. ἀμᾶ pro ὁμοῦ. παντᾶ pro πάντη. In tertiis personis verborum finitis in.αι, antepenultima acuta, tonum demittunt ad penultimam. sic ἱσάσαι pro ἵσασαι, ἰφάσαι pro ἴφασαι. Quod similiter faciunt in personis finitis in.ον. ἰλάβον ἰφέρον, pro ἴλαβον ἴφερον. Aduerbia qualitatis cōmuniter finita in. ῶς. circūflexum, παροξύνουσι. κάλως σόφως, pro καλῶς σοφῶς. ediuerso barytona circūflectunt, sic οὑτῶς παντῶς, pro οὕτως πάντως. Rectos nominum & participiorum desinentes in.οι. antepenultima acuta παροξύνοντες, dicunt φιλοσόφοι ποιουμένοι, pro φιλόσοφοι ποιούμενοι. Casus quocꝫ plurales fœminorum nominum desinentes in.ες. παροξύνουσιν. vt γυναῖκες χεῖρες. Ancipites breues quandocꝫ producunt, vt ἴσος καλὸς: quandocꝫ corripiunt longas, vt puta. ας. finale in rectis participiorum, aut etiam nominum imparium: et in accusatiuis nominum parium. vt δῆσας ligans, apud Hesiodum. et αἶας Aiax, quod citatur ex Alcmane. et ὄχιας in accusatiuo apud Theocritum.

Αἱμακουρίας vocant Dores mortuorum inferias. Item θάημα miraculum, δᾶν terram, αἶτος delubrum, κρῆς carnem pro κρέας, πάσακα palum, ἀγλῖθας alliorum capita et agrestia mala, πρῶκα rorem, ὕβον gibbum, βαίταν renonem siue διφθέραν, ὄλπιν piscatorem, πέλαν ouem fuscam, et πελίαν eum in oue colorem, πυρρίχον ruffum, κακοχράσμοια male moratum, ἀπφῦν patrem, κυνάδας tonsuram, ἄδις copiosum,

ἀσώματον absq; corpore. Iidem δαμάλη dicunt pro δάμαλις, κλᾶδις pro κλεῖδις, σιὸς pro θεὸς, φυὰ pro φύσις, ἐσλὸν pro ἐσθλὸν, τετράετες pro τιτραιτὶς, μικκὸς pro μικρὸς, ὅσσιχον pro ὅσον, τὰ pro τί, βάρδισος pro βράδισος, σκᾶπτον pro σκῆπτρον. Δωρύττομαι pro δωροῦμαι. et φειμοῦμαι pro βρενθύομαι, idest insolenter ago. καιαίρειν illis est flagellare, κιγκλίζειν mouere, et βωςρεῖν vocare.

Ad hæc voces Cretensium peculiares traduntur hæc. ἐριμαλὶς pro agresti pomo, μύχων pro palearum aceruo, ὄρνιχες pro ὄρνιθες, βέντιον pro βέλτιον, ἐνχορὸν pro ἐς χορὸν, ἔβα pro ἴα, ἔβασον pro ἔασον, ἄκρατον pro ἄκρατον, χῆρες pro χεῖρες, κίρκον pro κρίκον, σεὸς pro θεὸς, βωλὰ pro βουλὴ, κρῆ pro κρέα, θευκυδίδης pro θουκυδίδης, θεύφρασος pro θεόφραστος, σπάδιον pro σάδιον, κρᾶνον pro κρανίον, αὐτῶ pro αὐτοῦ, τῆνος pro ἐκεῖνος, τούτως pro ταύτας, τὺ pro σὺ et σί.ηῶ idest consuesco, ἐυῶ epulor. κέλομαι iubeo. πλέκοντι quoq; pro πλέκουσι, λέγοντι pro λέγουσι, et similia. Item ἦν pro ἐς, ἦλιον pro ἥλιον, καββαλεῖν pro καταβαλεῖν, ποτὶ pro πρὸς. vnde πόταγε πότεχε pro πρόσαγε πρόσεχε. Item ποττὸν et ποττὰν, pro πρὸς τὸν πρὸς τὴν, τόκα pro τότε, οἴκαδις pro οἴκαδε, ἔνδοῖ pro ἔνδον intus, αἰὲς pro ἀεὶ semper, ἧμος pro ἦμος, μὶς pro μέν. Horum tamen quædam quum apud Theocritum Syracusanum, & apud Demosthenem pro Ctesiphonte in Byzantinorum decreto, legantur, apparet non solis Cretensibus in vsu fuisse.

Porrò Siculi, vt grammatici asserunt, κύτραι et κιτῶνα dicere maluerunt, quam χύτραι et χιτῶνα, item θλαφίαι quam μητέρα, et γύνιαν quã γυναῖκα. inter quos Syracusani secundam personam singularem Aoristi.i. medii in.α.finiebant. sic ἐτύψα ἐποιήσα, pro ἐτύψω ἐποιήσω.

De Aeolum proprietatibus. Cap. 6.

AEoles rectos nominum imparium desinentium in. ας. addito. ι. in αις. finiunt, vt ὁ θόας θόαις, μέλας μέλαις. αἴας tamen non faciunt vitantes cacophoniam. Porrò. ου. diphthõgum finalem in genitiuis mutant in. ω. vt αἰακίδω pro αἰακίδου. Genitiuos plurales à rectis in. αι. per αων. efferunt, vt νυμφάων pro νυμφῶν. Item singulares à rectis in. ευς. per ηος acuta antepenultima, vt ὁ ἀχιλλεὺς τοῦ ἀχίλληος. et adhuc τοῦ ἀχίλλεως secundũ iuniores. Nomina fœminina in. ις. declinata per. δος. remoto. δ. inflectũt pure. vt ἄρτεμις ἀρτέμιος. τὴν ἄψιν et σφραγῖν dicunt pro ἄψίδα σφραγίδα. Accusatiuos finitos in. ω. oxytonũ à nõibus cõtractis fa-

mininis grauare solent, vt τὴν λήτω ἰράτω pro λητῶ ἐρατῶ. Vocatiuos à rectis in.ων. finiunt in.ον. ὦ χελιδὸν σαπφοῖ. E finitis quoque in,ης. abscindunt.σ.ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες. quod ipsum faciunt in horum genitiuis, σωκράτου pro σωκράτους. Eorum est pro τρισὶ γυναιξὶ, τρίεσσι et γυναίκεσσι dicere, addito.ι. recto plurali, et.σ.vt plurimum geminato.

Datiuis pluralibus in.οις.vtuntur pro accusatiuis in.ους. quae.ι. soleant mutare in.υ. vt ταῖς ἀνθρώποις pro τοὺς ἀνθρώπους. Accusatiuos in.ους. per.ως. etiam ipsi efferre traduntur, sicut Iones. vt τὼς ἀνθρώπως λόγως, pro τοὺς ἀνθρώπους λόγους. Adiectiua quandoque patronymicorum formam effingũt. vt σπουδαρχίδης. idest σπουδάζων περὶ ἀρχῆς. Eorum peculiaris est patronymica forma in.αδιος. vt ὑρράδιος. Genitiuis pro rectis vtũtur. vt quum ἐκ τοῦ μάρτυρος faciunt ὁ μάρτυρος μαρτύρου. Masculina quaedam foeminino genere efferunt. vt ἡ ἀὴρ, αἰθὴρ, αἰών.

Aeoles dualẽ numerũ repudiarunt. quos in hoc, sicuti & in aliis multis, latini Prisciano teste imitati sunt. Porrò pro ἐγὼ dicunt ἐγῶν, pro ἐμοῦ ἐμεῦ. pro μου. μευ, pro σὺ, ἄμμε, sicuti Dores. Itẽ τὺ τὶ, pro σὺ σὶ. et ἄμμες, ἄμμων καὶ ἀμμέων, ἄμμιν καὶ ἄμμι, ἄμμε καὶ ἄμμας, pro ἡμεῖς ἡμῶν ἡμῖν ἡμᾶς. Item σεῦ et τοῦ pro σοῦ, ὔμμε pro σφῶ, ὔμμες ὑμμέων ὔμμιν ὔμμας. pro ὑμεῖς ὑμῶν ὑμῖν ὑμᾶς. et εὖ pro οὗ.

Verba finita in.ω.terminant in.μι. vt νόημι φίλημι, pro νοῶ φιλῶ.ι. subscripto penultimae. Tertias psonas verborũ apud alios in.ει. desinentes, finiunt in.η. vt δίδη pro ἵδει ligauit. Futura circũflexa grauãtes.ρ. praeponunt syllabae finali. vt κέρσω pro κερῶ, φθέρσω pro φθερῶ. Aoristũ priorẽ actiuũ optatiui terminant in.εια. vt τύψεια pro τύψαιμι. cui⁹ secũdã & tertiã psonã singularis ac tertiã pluralis Attici quoque vsurpant. Infinitiua in ειν. quãdoque in.εις. barytonũ finiunt. vt νόεις φρόνεις, pro νοεῖν φρονεῖν. Itẽ in.ην. vt λαβῆν ἐλθῆν, pro λαβεῖν ἐλθεῖν. vbi tono adhuc trãslato, λάβην ἔλθην dicere audent. Quae autẽ cõmuniter in.αν. apud eos in.αις. desinunt. γελᾶν γελαῖς, βοᾶν βοαῖς. Itẽ quae cõmuniter in.οῦν. apud ipsos in.οις. χρυσοῦν χρυσοῖς, δηλοῦν δηλοῖς. Τίθαιμι quoque dicunt, et ἵσαιμι, pro τίθημι ἵστημι. Eorundem sunt participia illa τεθνακὼς τεθνακυῖα, idest mortu⁹ mortua. Porrò participia vsurpant pro verbis. vt. ἰλ. δ. ἥτ' ἐνὶ κήπῳ βεβριθυῖα, pro βρίθει. Participia desinentia in.ως. oxytonum, ipsi in.ων. barytonum finientes per.ντ. inflectunt. vt νενοήκων εἰρήκων. οντος. pro νενοηκὼς, εἰρηκὼς ότος. sic κεκλήγοντες legimus apud Homerum pro κεκληγότες. Gemi-

nant & ipsi consonantes. π. σ. τ. sicuti fere reliqui. et adhuc alias praecedente breui, ad eam producendã, vt ἔννεπε, κάββαλε, κάδδε, κάππεσε. pro κατέβαλε, κατὰ δὲ, κατέπεσε. Praeterea literae. ῥ. praeponere solent. β. quum. ρ. sequitur aut. τ. aut. δ. vt βράκος βρυτὴρ βρόδον, pro ῥάκος ῥυτὴρ ῥόδον. vbi. β. successisse dicitur in locum literae digãma appellatae, hac figura. F. qua antiquissimi Aeoles vtebantur pro denso spiritu, et quandoq; pro tenui, sic Fελένη Fανὴρ pro ἑλένη ἀνήρ. Qua de re Priscianus exacte scribit libro. 1. Etiam. π. ponunt pro. τ. vt πολὴ pro στολή. literas quoq; alias pro aliis multipliciter. vt quum σπαλὶς σπέλλιον dicunt pro ψαλλὶς ψέλλιον, φλᾶσαι pro θλᾶσαι, κοῖον pro ποῖον, αὐφένα pro αὐχένα. Item ὄππατα et μετ᾽ ἔπου, pro ὄμματα μετ᾽ ἐμοῦ. et ἐμπίππειν pro ἐμπίπτειν. Consonantes duplices resoluunt. vt σδεὺς pro ζεὺς, κσένος pro ξένος, πέλοπσ pro πέλοψ. Ζα. vsurpant pro. δια. vt ζαβάλλειν pro διαβάλλειν. Eorundem est ἴδμεν pro ἴσμεν. ὀδμὴ quoq; pro ὀσμὴ Aeolibus & Ionibus tribuitur. Aspirata tenuiter efferunt. vt ὅσιος οὗτος, pro ὅσιος οὗτος, ἀμπὶ pro ἀμφί. ἀπῆκε pro ἀφῆκε, κατήκει pro καθήκει. Ex ει. faciunt. ε. geminata immutabili ibi forte occurrente. vt ἱμέῤῥων pro ἱμείρων, ὤτελλαι pro ὤτειλαι. E diphthõgo. αι. tollunt. ι. quum non sequitur consonans. vt ἀρχάος pro ἀρχαῖος. Rursus interdum. υ. addunt in diphthongum. vt εὔκηλος αὐτὰρ, pro ἕκηλος ἀτάρ. Item εὔως αὐὴρ, pro ἕως ἀήρ. Diphthongorũ diuisione gaudent. ἀργεΐοι enim dicunt pro ἀργεῖοι, κόϊλον pro κοῖλον et γελάϊς γελάϊ, pro γελᾷς γελᾷ. Monosyllaba nomina in. αις. soluta diphthongo efferunt. vt πάϊς δάϊς, pro παῖς δαίς. Pro. ει. aliquando ponunt. οι. vt ὄνοιρος pro ὄνειρος. Item. ω. pro. ου. vt μῶσαι λείπωσαι, pro μοῦσαι λείπουσαι. et. ι. pro. υ. vt ἰψηλὸν ἴπαρ, pro ὑψηλὸν ὕπαρ. Item pro. ο. ponunt. υ. vt ὄνυμα pro ὄνομα, ὕμοιον pro ὅμοιον. Et ε. vt πρὲς σὲ pro πρὸς σὲ, ἐδοὺς pro ὀδοὺς, ἐδύνη pro ὀδύνη. Et. ο. pro. α. vt στροτὸς ὀνέλησαι pro στρατὸς ἀνέλησαι. et rursus. α. pro. ο. vt ἄσα pro ὄσα. Item. ο. pro. ω. vt ὄρα pro ὥρα. ο. et. α. cõtrahunt nunc in. ω. vt ὦλλος pro ὁ ἄλλος, nũc in. ου. vt τοὔλλο pro τὸ ἄλλο. Pro. η. quandoq; accipiunt. α. vt μίλατος pro μίλητος, παλεὺς pro πηλεὺς, ἑκάβα et ἀὼς, pro ἑκάβη ἠώς. Item. ε. vt ἄρες pro ἄρης. ἀδικέσαι pro ἀδικῆσαι. quandoq; etiam. ε. pro α. vt κρέτος πρίαμος, pro κράτος πρίαμος.

Vtuntur saepe syncopa. vt quum dicunt ὤρσεν pro ὥρμησεν, κάππεσεν pro κατέπεσεν. Addũt quoq; syllabã. ια. in verbis sicut Attici. vt εἴπηθα.

Acutum tonum in articulos transferentes dicunt ὅσος pro ὁ σὸς tuus; ἥση pro ἡ σὴ tua. quod faciunt etiam in nominibus dissyllabis oxytonis. vt κάλος pro καλὸς, βῶμος pro βωμὸς, βάρυς pro βαρύς. Monosyllaba finita in. ωξ. fere circumflectunt. vt ῥῶξ. et finita in. ους. ην. ευς. vt ῥοῦς χῆν ζεῦς. Grauant quoque oxytona in. ευς. vt βασίλευς ἀχίλλευς. Eorum denique propria vocabula traduntur hæc, ἴα pro μία, ψάφαξ pro ψῆφος, ἐσόρωσαι pro ἴσρωσαι, χρύσιον pro χρυσίον, πέζα pes, ἔρος ἔρου amor, πταρμὸς sternutamentum, ἐδάπεδον pauimentum, δρήκων vir. ἀκίρα debilis, μεὶς mensis, ἄλλοσε aliorsum. Bœotiorum vero peculiaria hæc, ἵκον pro ἧκον siue ἵκοντο, τέθεικα pro τέθηκα, γελοῖος pro γελῶος, πάτρωος pro πατρῷος. Item genitiui in. αο. à nominibus finitis in. ας. et. ης. primæ declinationis αἰνείαο ἀτρείδαο, et alia quædam. quorum aliqua habent cum Ionibus communia.

De Poetarum proprietatibus. Cap. 7.

POetæ, quia fere Dialectos commiscent, subobscuri fiunt, et cæteris scriptoribus difficiliores. Nempe Homerus (Plutarcho indicante) Ionicæ, qua magna ex parte vtitur, reliquas admiscet. Pindarus quoque Lyricus in plærisque Doricus, alia subinde idiomata vsurpat. Comicus etiam Aristophanes cætera imprimis Atticus, in choris & cantilenis repente fit Doricus, quod ipsum in tragicis Euripide Sophocle & Aeschylo Atheniensibus animaduertimus. Est igitur imprimis necessarium ad poetas percipiendos Dialectorum idiomata tenere. deinde proprias illorum voces cognoscere. quibus vtique sepositis, minimum esse deprehendetur quodcunque priuatim suo iure transgrediuntur. Profecto si poetæ cuiuslibet Heroici vel vnam aliquam paginam diligenter excutias: comparesque ad ea quæ de Dialectis atque vsu poeti co ab aliis tradita sunt, & per totum hunc librum perstringuntur, verum esse quod dico facile intelliges. Verum hæc abunde id efficiunt, vt poetarum phrasis ab oratoria plurimum dissideat. Ex dictionum igitur figuris & ex vocabulis quæ poeticæ incudis esse putantur, præter adnotata in primo libro, & in cæteris, alia quædam modo indicabimus. Plutarchus eiusmodi plura ostendet in Homeri vita, vbi non minus diligenter quam docte arcana Homericæ poeseos seriʃa dictionumque tropos & syntaxeos ac sententiarum figuras explicat. Poetæ ergo casus quorundam nominum variis modis transfigurant. vt vocatiuum in. η. contra communem regulam in his. αἰνήτης. καλλιπέτης. αἰναρέτης. φιλοκερτόμης. ὦ αἰνήτη. &c. E diuerso in. α. in aliis finitis in. πης. vt κυνώπης ἐχιοδόπης. ὦ κυνῶπα ἐχιοδόπα. Genitiuos etiam in. αντος.

quandoque formant in. α. vt τοῦ αἴα, pro αἴαντος. qua forma vocatiuos quoque enuntiant ab eiusmodi nominibus. vt ὦ λαοδάμα πουλυδάμα.

E genitiuo Attico nominum in. ως. addito. ο. proprium faciunt. vt κάλως κάλω καὶ κάλωο, πετεώς πετεῶ καὶ πετεῶο. Nomina circumflexa in ων. præposito. ο. efficiunt barytona. vt δημοφόων δημοκόων. Idem faciunt in finitis in. ης. à κλέος compositis, ε. interposito. vt ἡρακλέης ἡρακλέος ἡρακλέους, pro ἡρακλῆς ἡρακλέος ἡρακλοῦς. Aliquot nomina multipliciter declinant. vt ἄρης ἄρου καὶ ἄρητος, καὶ ἄρεος ἄρους, καὶ ἄρεως Attice. Itē ἄρευς Dorice. καὶ ἄρηος Ionice, καὶ ἄρεος Aeolice. Quibus poetæ imprimis vtuntur: Ἡ κρὰς κρατὸς, et κάρα κάρας, τὸ κάρα τοῦ κρατὸς, τὸ κάρηνον καρήνου, τὸ κάρηαρ τοῦ καρήατος καὶ κάρητος, τὸ κράας κράατος. Item ὁ τυφῶν τυφῶνος, τυφεὼν τυφεῶνος. τυφωεὺς τυφωέως. τυφάων τυφάωνος. et Attice. τυφὼς τυφῶ. τὸ δόρυ δόρυος καὶ δουρὸς καὶ δορός. et δόρας δόρατος, δοῦρας δούρατος, δόρος δόρεος δόρους. τὸ γόνυ γόνυος καὶ γουνός. et γοῦνας γούνατος. et in plurali γούνατα, καὶ γοῦνα. Simili modo δούρατα καὶ δοῦρα. Item ἡ χάρις χάριτος χάριδος χάρισος. θέμις θέμιτος θέμιδος θέμισος. τὸ ὕδος ὕδεος, pro ὕδωρ ὕδατος. οὖς ὠτὸς et οὖας οὔατος. ζεὺς ζεὸς et ζὴν ζηνός. sic φόρκυς μάκαρς, et alia quæpiam quorum nonnulla alias indicauimus. Eorundem sunt illa ὁ νοῦς τοῦ νοός. πλοῦς πλοός. et similia. Item ὁ βοῦς τοῦ βοῦ. ὦ ἄνα pro ἄναξ. τὴν μάστιν pro μάστιγα. Item illa quæ Attici quoque & Iones vsurpant, τὸ κῆρ et ἦρ, pro κέαρ ἔαρ.

Declinant præterea indeclinabilia. vt Home. χρυσέοις δεπάεσσι. Pro irregularibus vsitatis regularia inusitata ex proportione effingunt. vt τὴν βόα δρύα pro βοῦν δρῦν, εὐρέα pro εὐρύν. πολέος πολέα, pro πολλοῦ πολύν. rursumque πολλὸς pro πολύς. quod etiam Dialecti proprium est. Numeris inusitatis aliquando vti audent. vt ἔλαια in plurali, quod Callimachus dixit pro ἔλαιον oleum. Genus quandoque iuxta vocem tribuunt nominibus, spreta significatione. Home. ἐκ πύλου ἠμαθόεντος. è Pylo arenoso. Idem tamen alias scribit, ἐς πύλον ἠγαθέην, ad Pylū diuinā. Quādoque è diuerso spreta voce ad significationē respiciunt. Idem τέτλαθι τέκνον ἐμὸν καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ. et alibi. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ θηβαίου τειρεσίαο σκῆπτρον ἔχων. Illa vero κλυτὸς ἱπποδάμεια pro κλυτὴ, et θῆλυς ἐέρση pro θήλεια, ab Atticis processerunt. quibus mos est dicere, γυνὴ ἀργὸς καὶ μάταιος, et similia, etiam in oratione soluta. Ad hæc genus quoque inuertunt cum declinatione. vt quum dicunt χῶρος pro χώρα, δίφρος pro δίφρη.

Comparatiuorum & superlatiuorum formis cõstructioneq; abutuntur. Nempe ipsorum imprimis illa sunt ἀρείων pro ἀμείνων. χερείων pro χείρων. πάσσων pro παχίων. βράσσων et βράδιον, pro βραδύτερος et βραδύτερον. φέρτερος φέρτιστος, pro καρτερικώτερος καρτερικώτατος, πρώτιστος pro πρῶτος, τρίτατος pro τρίτος, βασιλεύτατος pro βασιλικώτατος. Item ἀμεινότερον καλλιώτερον κρειοσότερον, et similia. et illa μέγ᾽ ἄριστος pro ὡς ἄριστος, δῖα γυναικῶν pro δικτάτη. Itẽ ἔξοχος πάντων, et μέγα ἔξοχος.

Articulis præpositiuis varie abutuntur. Nam exempli gratia ὁ multipliciter apud eos reperitur, nimirũ pro articulo præpositiuo masculino absq; tono: et pro neutro cum tono, sicut apud cõmunes. Item pro ὅς postpositiuo. vt ὅσφιν εὖ φρονέων. et pro οὗτος vel αὐτός. vt ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας. et pro αὐτὸ siue τοῦτο. vt ὁ μὲν οὔτι τόσον τελέει κακόν. et pro ὅτι. vt λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. et pro διότι. vt τοίου γὰρ πατρός, ὁ καὶ πεπνυμένα βάζεις. Genitiui τοῦ et οὗ iisdem ferme modis. τῷ quoq; multifariam. pro τινὶ absq; tono. οὔτέ τῳ ἄλλῳ. et pro τούτῳ huic. vt τῷ μιν ἐεισάμενος. et pro οὕτω vel τούτους, cum tono acuto. Item τῷ pro διότι. vt τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ᾽ ἔχων ἀγορεύοις. et pro sic. vt τῷ κε τάχ᾽ ἡμύσειε πόλις. et pro αὐτόθι, idest ibidẽ vel indidẽ. Præterea ἐμὶν sumunt pro ἐμοί, τὶν καὶ τεΐν pro σοὶ, ἡμίν, καὶ ὔμιν pro ἡμῖν καὶ ὑμῖν. σφὲ pro αὐτόν. μιν, νιν, pro αὐτὸν αὐτὴν αὐτό. et pro αὐτοὺς αὐτὰς αὐτά.

In verbis typum coniugationum variant. vt quũ ab ἀλέγω effingunt ἀλεγίζω, à νεμεσῶ νεμεσίζω, à προκαλῶ προκαλίζομαι, à πολεμῶ πολεμίζω. et quum pro ὁράω βοάω dicunt βοόω ὁρόω. Item βοάα ὁράα. pro βοᾷ ὁρᾷ. et similia. Obsoleta themata sæpe vsurpant. vt πεύθομαι pro πυνθάνομαι. οἴω. ὀΐω. et οἴομαι pro οἶμαι. Significationes verborum mutant. vt κατεπλήγη φίλον ἦτορ, percussus est amicum cor. pro κατεπλάγη, idest perculsus est. nam ἐπλάγην ad animum affectumq; pertinet, ἐπλήγην ad corpus. Porrò ἐφίημι apud eos est mando, ἵεμαι impetum facio, κομίζω curo, φράζομαι cogito. Item genera siue διαθέσεις. vt πόλις εὖ ναιετάουσα, ciuitas bene habitans, pro habitata. πεπληγὼς passiue pro percusso. ὁρῶμαι pro ὁρῶ video. συνήντετο et ἀπηντετο, pro συνήντησε ἀπήντησε occurrit. et ἕλκεσκε pro ἕλκει trahit. Participia nominaliter cõstruũt. vt μάχης εὖ εἰδότε πάσης apud Homerũ. Eorũdẽ sunt ἐρρυπωμένος ἐρειμμένος ἐρείφθαι, et similia, pro ἐρρυπωμένος ἐρριμμένος ἐρρῖφθαι. Item ἔολπα ἐώλπειν, ἔοργα ἐώργειν. κεκλίαται. ἀκηχέδαται. κεκρινθέντες. et καὶ δύη ἐπίσχη μέμνη in secundis personis

sonis,pro καλέσαι δυνάσαι ἱστάσαι μέμνησαι. Item primæ & secundæ personæ singulares & tertiæ plurales in. σκον.σκες. ad Ionum imitationem, vt τύπτεσκον τύπτεσκες. &c.

Præpositionibus abutuntur, nunc alias pro aliis sumentes, nunc earum significata immutantes,vt. ἰλ.α.βῆ δὲ κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων, pro ἀπό. Itẽ κατὰ πόλιν, pro ἐν πόλει. et ἰλ. β. μετὰ πληθὺν, pro ἐν πλήθει. et ὀδυσ α. μετ᾽ ἀμύμονας αἰθιοπῆας, pro πρός. Item, ἰλ.α.μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, pro μεταξὺ τρίτων, inter tertios.vel ἐν τρίτοις. Vnde in cõpositione quoq; sic iungitur.μετάγγελος internuncius. Item. ἰλ.γ.τοιῇδ᾽ ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν, pro περὶ τοιῆσδε, et alias ἴδδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ, pro περὶ ξανθοῦ Μενελάου. et ἰλ.α. χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, pro σύν. Item. ἰλ.ε.ὃν περὶ πάσης τῖεν ὁμηλικίης, idest πρό. Postponunt etiã præpositiones casibus,tono simul per Anastrophen retroacto.quod oratores faciunt in περὶ tantum, vt νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων. παρνασσὸν κάτα, ἀνθρώπων μέτα, ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα. Et inter duo nomina:quorum alterum sit proprium, alterum appellatiuũ siue adiectiuũ,vt ποταμοῦ ἄπο σελλήεντος. ξάνθῳ ἔπι δινήεντι. In monosyllabis grauem erigunt in acutum in fine carminum,vt Α᾽ρτέμιδι ξύν.οὐδὲ κακῶν ἔξ. Cæterum in ἀνὰ non mutant tonum,ne coincidat cum ἄνα vocatiuo poetico à recto ἄναξ, idest ô rex.neq; in διὰ, ne coincidat cum accusatiuo δία, idest Iouem,à recto ζεύς. quanquam aliquoties ἄνα vsurpant pro ἀνάστηθι surge. Neq; in trochaicis ἀντὶ ἀμφί, nempe ἄντι et ἄμφι nusquam legũtur. Sed neq; in iambicis: quas iidẽ poetæ.ι.addito vsurpant, sic παραὶ καταὶ ὑπείρ.ἐν vero adiecto ι. efferunt εἰν, et ἐνὶ, ac rursus per Anastrophen ἔνι. vt ἡμετέρῳ ἔνι οἴκῳ. et ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶται. Punctum quoq; præpositionibus subiungunt, vt πάντων δ᾽ ἔπλυσε πολὺ κάτα. Solutas è compositione quandoq; postponunt,vt πέμψαι ἐπ᾽ ἀτρείδῃ pro ἐπιπέμψαι.Quandoq; relinquũt præpositas, sed aliis dictionibus intermediis. ἰλ. α. οἳ περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι, pro περίεστε.

Aduerbia quædam habent propria, vt τῆμος, ἦμος. tunc quum. τόφρα, ὄφρα. tamdiu quãdiu. ἄλλη alibi al.orsum, pro ἀλλαχοῦ ἀλλαχόσε.ἄντα contra,pro ἐναντίον. ἄντην coram,pro ἐνώπιον.πάρος ante,pro ἔμπροσθεν. τάχα pro τάχιστα celeriter. ἀντικρὺ è regione,pro ἀπαντικρὺ καὶ καταντικρὺ oratoriis.τίη et τίπτε pro τί quid? cur? Ad hæc.δε.particulam:quã oratores nominibus pluralibus ad finem apponunt in significatione mo=

tus ad locum, vt μεγάραδε ad Megara, ἀθήναζε idest ἀθήνασδε ad Athenas: poetæ accusatiuis quoq; singularibus adiicientes dicunt, οἶκονδε domum. ἅλαδε ad mare. θανάτοιο τέλοσδε, ad mortis terminū. Aduerbia in.θεν. interdum pro genitiuis assumunt, vt ἐξ ἐμέθεν, ἐξ οὐρανόθεν, οὐρανόθι πρό. ἴδηθεν μεδέων. Ad hæc sicuti. α. inuehitur composita in quāplurimis dictionibus oratoriis: ita particulæ quoq; subiectæ. νη. νε. νω. ἐρι. ἀρι. βρι. βου. δα. ζα. λα. in multis vt plurimū poeticis. Ex his igitur. α. νη. νε. νω. plærūq; priuant, vt ἄδικος iniustus, νήνεμος absq; vēto et trāquillus, νέποδες sine pedibus, νωδὸς edentulus. α. tamen et. νη. nōnunquā augent, vt ἄσπετος nimius, νήδυμος perquam suauis. Reliquæ ferè augent. ἐρίγδουπος valde sonans, ἀρίγνωτος admodum notus, βριήπυος late sonans, βουφάγος vorax, δαφοινὸς cruentus, ζάθεος admirādus, λάγυνος nimium capax. Habent & proprias coniunctiones. vt ἠμὲν ἠδὲ, idest cū et tum. ὄφρα pro ὅπως vt. ἠὲ pro ἢ siue. et ἤτοι in orationis exordio pro μὲν quidem, vt ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπών. αὐτὰρ vero, idest cæterum, quidem, Aeolum propria esse videtur. Item completiuas. ἄρ. ρα. κεν. κε. νυ. θην. αὖ. τοι. πω.

Metaplasmus, idest transformatio declinationis ac desinentiæ, frequens est poetis, vt τῇ ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ, τῇ ἀλκὶ pro ἀλκῇ, τῷ μελίκρατι διχόμηνι pro μελικράτῳ διχομηνίῳ, τοῖς πρόβασιν ἄστρασιν pro προβάτοις ἄστροις, et λῖτα pro λιτόν. Detractio quoq; additio trāspositio et inuersio literarū & syllabarum, atq; etiam dictionum, vt αἶα pro γαῖα. Item χρεία κρέα δυσκλέα ὄσσε, pro χρέεα κρέαα δυσκλέεα ὄσσε. et θύγατρα pro θυγατέρα. Itē ἄλφι, pro ἄλφιτον, ἔρι τρόφι, pro ἔριον τρόφιμον. Item πηδὰ et κέρα, pro πηδάλια κέρατα apud Aratum. Sic λῖπα pro λιπαρῷ, νίφα pro νιφάδα, σκέπα pro σκέπασμα, ὕφα pro ὕφασμα, ἄλειφα pro ἄλειφαρ, γλάφυ pro γλαφυρόν, κάρη pro κάρηνα, τῷ ἱδρῷ et τὸν ἱδρῶ, pro τῷ ἱδρῶτι et τὸν ἱδρῶτα. Itē θέτι pro θέτιδι, μάστι pro μάστιγι, δαὶ pro δαΐδι, γλῆν pro γλήνη. Itē ἀείδω pro ᾄδω. μετάγνοια pro μετάνοια. Porrò. φι. syllabā finibus dictionum crebro adiiciunt. vt quū scribunt ἐξ εὐνῆφιν pro ἐξ εὐνῆς, φρήτρηφιν pro τῇ φρήτρῃ, ἐς ἔννηφιν pro ἐς ἔννην, οὐρανίαφι pro ἐν οὐρανίᾳ, ἐκ ποντόφιν ἐκ στρατόφιν pro ἐκ πόντου ἐκ στρατοῦ, ἐπ' ἰκριόφιν pro ἐπὶ ἰκρίῳ, ἀπ' ὀστεόφιν pro ἀπὸ τῶν ὀστέων. ὄχεσφι pro ὄχεσι, στήθεσφι pro στήθεσι, αὐτόφιν pro αὐτοῦ. et similia. Addūt et. ν. tertiis psonis verborū finitis in. ι. vel. ε. et datiuis pluralibus finitis in. ι. nō tantū vocali sequente: qđ est cōmuniū: sed etiā consonāte. ἔτυψεν τοῦτον. δίδωσιν πολλά. τοῖς σώμασιν μαχόμενοι. quod Atti

ce quoq; fieri tradunt. Sicuti alia etiam nõnulla poetis vsitatissima, sunt qui Dialectis vendicent. Patronymicis multoties addunt ac detrahunt literas, vt ἰαπετιονίδης, δευκαλίδης. Syllabarum vero quantitas quibus rationibus à Poetis inuertatur, abunde opinor libro præcedenti expositum.

Habent & vocabula propria pene innumera. Eorũ enim sunt illa. ἀλέυω caueo pro φυλάττομαι. κτῆμι occido, pro κτείνω. κλύω audio, pro ἀκούω. ἔραμαι amo, pro ἐρῶ. ἐρύω traho, pro ἑλκύω. Item πάλλειν vibrare, pro κινεῖν. ἀμαλδύνειν, idest consumere. ἀολλίζειν congregare. ἀγορεύω pro δημηγορῶ, idest verba facio, et oratione͂ habeo. αἰάζω plango, pro θρηνῶ. ἐννέπω dico cano. αὐδὴ vox. αὐδάω loquor. ἀοιδὴ cãtus, pro ᾠδή. et ἐπαοιδὴ pro ἐπῳδή. ἄποινα pretiũ redemptionis, pro λύτρα. τηλύγετος pro ἀγαπητός. ἄκοιτις ἄλοχος ὁμόλεκτρος ξυνίς, pro vxore: idest ὁμόκοιτος vel σύνευνος. ἀγὸς dux, pro ἡγεμών. ἁρπακτὴρ rapax, pro ἅρπαξ. Sic πρηκτὴρ φυλακτὴρ θηρητὴρ ῥυτήρ. Item γραῖα γαῖα, pro γραῦς γῆ. κοῦρος pro παιδίον. μῆλον pro πρόβατον. δαὶς et δαίτη cõuiuiũ, pro εὐωχία. ἔσθησις et ἔσθημα vestis, pro ἐσθής. νυὸς spõsa, pro νύμφη. θρεπτὴρ alũnus, pro τροφεύς. χρειὼ vtilitas, pro χρεία. ὕσπληξ carceres, pro ἀφετηρία. μνία algæ, pro βρύα. στόλος nauigatio, pro πλοῦς. οἶτμα καὶ λαῖτμα fluctus. ὄϊς ὄϊος ouis. οἶμος via. ἄελλα procella, pro θύελλα. ἠπητὴς pro sarcinatore. ἀήτης ventus, pro ἄνεμος. ἄκων iaculum, pro ἀκόντιον, correpto α. ἠχὴ sonus, pro ἦχος. θῶκος sedes, pro θρόνος. ἱπποσύνη equitandi peritia, pro ἱππασία. κρυφάλεια pro redimiculo siue galero. ὦχρος pallor, pro ὠχρίασις. ἄμμαθος et ψάμμαθος arena, pro ἄμμος ψάμμος. ἠνορέη strenuitas & virile robur, pro ἀνδρεία. vnde ἀγήνωρ strenuꝰ insolens. ὁπλότερος et ὁπλώτατος iuuenis, pro νέος. ἀγήραος qui non senescit, pro ἀγήρατος, siue pro Attico ἀγήρως. χαυλιόδους χλούνης et μόνιος aper, pro σῦς ἢ κάπρος. μέροπες homines, pro ἄνθρωποι. εὐρυνώτος amplus humeris, ἀντὶ τοῦ εὐρὺς κατὰ τοὺς ὤμους. ἀργύφεος candidus, pro λευκός. οὔτις μήτις, pro οὐδεὶς μηδείς. ὅτων pro ὧντινων. et ὁτέοις pro οἷστισι. Sed sint hæc satis. Neq; enim omnia ꝓsequi decreuimus.

FINIS.

✠. A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z. a b c d e f g. omnes duerni, præter ✠ ternum.

¶ Compluti apud Michaelem de Eguia. Anno Domini. M. D. X X X V I I.

Errata restituta. Et loca quædam per Autorem recognita.

IN *præfatione ad lectorem de ordine operis, primæ paginæ uersu.6. lege imitatus sum. Deinde libri primi pagina.2.uersu ultimo.* τὰ καὶ ὃ ἄλω. Pagina.4.uersu.19. σύνηπτε σύνηπτε. uer.22.adde. ις.ι.|εας.εις.| uer.30.dele.ια.κ.| Pa.5.ue.10. adde. αυ.ω.| uer.30. lege. τῶν ἠδ'ων. Pa.8. uer.23.lege.Γ.τυπτουμϑ. Pa.10. uer.22.τυφθεiημϑ. Pa.11.uer.29. ἐρείδω.ἀείδω, uer.33.ὤρυσσοι. Pa.13.ue.4. ποιοῦμαι. uer.16. ποιοῖτο. uer.17.18. πεποιημην.πεποιηο.πεποιητο. uer.30. ποιοίησομϑον. Pa.14.uer.28. βοῷμην. uer.31. βοησείην. Pa.15.uer.6.*scribe*, αυ.α.|αυ.α.| *et dele*.ω.*alicubi*.α. Pa.17.uer.31. ἵσατοι. uer.35. σᾶσι. Pa.18.uer.29. Παρατατ.ἰδίδων. Pa.19.uer.9.δοῦσα.δούσης.uer.10.δίδοται.ue.15.ἔδοσον. Pa.20.ue.2. ἔζευχε.*deest*.ue.6.ζευγνῦσα. Pa.22.ue.30.ἵσατε.ue.31.ἵσασιν,*oratoria*.ue.33.ἵσωσαν,*oratoria*. Pa.23.ue.4.*scribe*.φάθι. Pa.24.ue.26. τῷ ᾧ. Pa.25.ue.15.*ante paria, adde nomina & participia*.ue.30.*lege*. μώσης.ue.32. *Multa nomina*. Pa.30.ue.4. ὁ τέκτων.ue.8.μελεδὼν.ῶνος.ἡ τυφεδὼν.ῶνος.ue.9.πλευρὼν.ῶνος.σιδὼν.ῶνος.ue.19.*participialia*. Pa.31.ue.7.*sexcupliciter*. Pa.32.ue.7. *lege*. ἡ αὖλαξ αὔλακος. *excipiuntur* ὁ ἄναξ ἄνακτος, *et ab eo composita. Item derivata. &c.* ue.10.*dele.composita*.uer.29.*lege*.ὁ φάρυγξ φάρυγγος.ἡ λύγξ. Pa.33. ue.22. ἡ. ἥτος. ue.32.*ante genitivo, adde aliqua cōmunia*.ue.33.*ante habētia, adde*. τὶς τινός, *et* τίς τίνος. *item*. Pa.34.ue.27.*lege fere sunt*. Pa.37.ue.30.ἄρχων. εἴρων.φαίδων. Pa.39.ue.5.*nomina tertiæ*.ue.6.7.*lege*. *Omnia nomina huius declinationis acuunt ultimam. Finita in.* ω.*fere sunt propria.ut*.ue.21.22.*dialectis*. Pa.40.ue.1.*pluralibus in*.ει. Pa.43.ue.25.*adde*. τὸ γόνυ γόνατος.δόρυ δόρατος.ue. *ultimo, dele*. ἡ λαίφη λαίφης, *et* τὸ λέφος λέφεος. Pa.44.ue.2. *scribe*. *pro* τρόφιμον.ue.18.*magisquā dualis*.ue.34.*Itidē* δεύτερος. Pa.45.ue.21.*lege illic fiūt*.ue.23.*post* ἀληθέστατος,*adde.hic uero additis*. ἔσερος, *et*. ἔσατος.*ut*. Pa.46.ue.17.*lege in*. ιν. Pa.47.uer.6.*in*.σ.*per quintam*.ue.7.*sunt porrò nomina propria quæ*.ue.11.*adde*. ἀνθρωπωτίσκος.ἀνθρωπωτάριον. Pa.49.ue.20.*lege in*.ω.*uel*.μι.ue.23.*uerberor*. Pa.50.ue.7.*per quas*.ue.24.*derivatum*. Pa.53.ue.3.4.*lege uero consonante aut uocali immutabili, simplicium*.ue.7.8.*scribe sic*.à *uocali.ut* παρέχω, à παρά *et* ἔχω. *quod similiter faciunt in præteritis incipientium à consonante audis per*.ε.*Nam* ἀπαβλέπω *compositum ex*.ue.28.*Thema desinens in*.ω. Pa.55.ue.22. τέτυχα. Pa.56.uer.3.*Quando tamen*.ue.22.*uocis*.ue.30.*et ducebar*.uer.32.*post* ἐτυπτόμην,*adde.uerberaui*. Pa.59.ue.7.*lege.simili fere modo*.ue.17.*Futura*.uer.29. *Fœmininæ omnes etiā uocis passiuæ*. Pa.60.ue.29.*præcedit*.μαι. *in uerbis quidem primæ*.ue.31.*in alijs uero, quum*.μ.*est pro*.ν. Pa.62.ue.2. ἠρέθην. ue.*ultimo. ante.et tono, adde.uel à secunda sui medij*. ω.*in*.αι. Pa.63.ue.1.*lege ab* ἔτυψα *uel ab*

ἐτύψω, τύψαι. ab ἐποίησα uel ἐποιήσω, ποίησαι. uer. 14. fiunt fere à suis. uer. 28 in penultimam. Pa. 64. ue. 9. à τέτυμμαι, τετῶμμαι. Pa. 69. uer. 19. consonans geminata. ue. 26. δίδωκα. ue. 34. in. μι. et in. νω. Pa. 70. ue. 17. lege deest fere in. ue. 26. στῶ στῇς στῇ. Pa. 71. ue. 6. tono in penultima. Pa. 73. ue. 3. πεποιήμην. uer. 6. τυπτοίμην τύπτοιο. uer. 27. quo Iones & poetæ utuntur. Pag. 74. uer. 7. ante. et ἵημι. adde, sicuti ab ἕω quoque ἱέω. Pa. 77. ue. 26. scribe οἴει. Pa. 78. ue. 21. 22. cuius tertia persona est ἐνεγκάτω à secunda. Pa. 79. ue. 31. βήσομαι. Pa. 81. ue. 33. ησι. ωσιν. αζε. ut ἐμβῆσι. uer. 34. ἀθήνησιν. Pa. 83. ue. 7. ἰδίᾳ. Pa. 87. uer. 21. in μος. et. ρος. Pa. 88. ue. 3. ξύλα, καὶ τὰ. ue. 12. participium. Pa. 90. ue. 32. desinentiā duorum generum secundum cōmunes. Pa. 93. ue. 4. ergo raro. ue. 17. τὸ μηδὲν παρ ἄγαν. et mox. quod enim dicitur. Pag. 94. tota & dimidia sequens gracilioribus literis erant cudēdæ. Pa. 95. ue. 28. lege. in pseudosophista. ue. 29. in Timone admittitur sic scribenti. διδοὺς ἅπασι τοῖς ἀκολούθοις, ὦ μὲν πέντε. Pa. 97. ue. 2. ὅστις οὖν &c. Pa. 98. ue. 2. lege. Sic adag. ue. 4. dele. adag. ue. 13. scribe ἀνιῶ εὐφραίνω. ue. 19. οὐδένα. Pa. 103. ue. 4. sunt actiua neutra. Pa. 104. ue. 17. Parmeno. uer. 30. doctrinam. Pa. 105. uer. 14. διὰ πόσου, et δι' αἵματος. Pa. 106. ue. 24. et quando. Pa. 112. uersus. 20. 21. locādi in. pag. 114. ante Ἐποίησεν. Pa. 119. ue. 24. lege. pietaté colere oportet. ue. 31. dele. ὡς. Pa. 124. ue. 15. post supplicium. adde, item exceptionē & transgressionem. ue. 32. lege designat. Pa. 125. ue. 19. dele. et. Pa. 127. ue. 11. 12. lege. ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Pa. 129. uer. 21. δύναμαι. Pa. 130. uer. 7. et ἐκποδὼν procul, aduerbialiter utrūque. adag. ue. 21. post κατὰ γνώμην, adde. ἢ κατὰ νοῦν ἔβαινε. ex sententia successit. παρὰ γνώμην δέ, idest. Pa. 133. ue. 12. μέχρι πότε. quousque. ue. 32. quandoque per se. Pa. 139. uer. 14. ἰλ. γ. αἰδοῖος φίλος τε ... ὅφελες τ' ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ'. ue. 22. ὡς οἱ. ue. 29. Coniunctiones copulatiuæ. Pa. 140. ue. 17. ἢ οὔ. ue. 23. paratatico. Pa. 143. ue. 28. ὅτις. ὅ, τι. Pa. 144. ue. 15. ταῦτ' ἄρα. uer. 20. simulac. alias. ue. 28. εἰ μή, ὅτι μὴ nisi. Pa. 147. ue. 28. derisu. Pa. 149. ue. 32. ultimū. ut αὖος αυος. Hic quoque ex diphthōgis omnibus delendus spiritus tenuis. Pa. 150. ue. 12. lege. collocatur alia præter. κ. ue. 17. post inter se, adde. & cum uocalibus.

Pa. 153. ue. 15. lege. sequente altero. σ. Pa. 158. ue. 19. δῖος. Pa. 160. ue. 18. πούς. ue. 34. toni prima ratio. Pa. 161. ue. 5. θεολόγος πόλεμος. ue. 12. profertur. ue. 32. nomina ionica materiam. uer. 33. circumflexus attice χρυσοῦς. Pa. 163. ue. 2. scribe in. α. sæpe occupat antepenultimā. ut δέσποινα θάλασσα. sed plerumque penultimam: quū ea est natura longa. ut. Pa. 164. uer. 5. ἶφι. uer. 32. μήτηρ. δημήτηρ. Pa. 165. ue. 3. ἀψίς. ue. 8. in. ευς. masculina. uer. 18. et propria. ue. 21. χάριεν attice. Pa. 166. ue. 6. quidquid in re. Pa. 168. uer. 32. properispomena. Pag. 169. uer. 6. τύπτω τύψω. uer. 19. πεποιῆτο. Pa. 171. uer. 17. 18. et si qua sunt alia absque. uer. 19. quædā

ut. Pa.175.post uer.15.adde. Υ ubiq; ſm cōmunes aſpirat. Pa.176.ue.5.adde τρέφω θρέψω. Pa.178.ue.ulti.lege.oīs ſyllaba). Pa.180.ue.32.δ'ῶν.ue.ulti.aliq rōne. Pa. 181.ue.34.opc. Pa.183.ue.19.πυρὶ πόλος. Pa.184.ue.16. ãte in ultimis, adde corripiũtur.ue.30.lege λαϊστατο.ue.ulti.post excipiũtur, adde.finita in.υρ.ut μάρτυρ. Pa.185.ue.1.adde.μάρτυρος.ue.4.ſcribe σκύλαξ.ue.8.adde.ῥάξ. Pa.186.ue.27. post efficit, adde.niſi ſcribẽdũ ſit πόλεις et πόληος p.η.ſecũdũ Ionas. Pa.187.uer. 16.ſcribe uel.ῆ.ue.17.breuē fere retinet. Pa.188.ue.1.finiti in.ει.ue.2.dele.φάει.ue. 30.ante corripitur, adde. in trib9 primis cōiugationib9 fere.uer.34. lege. penultimã post thema. Pa.189.uer.3.lege libro ſecũdo.uer.ultimo.dele. Ε'λαΐς. Pa.190.ue. 5.adde. ναυαγέω. ναυάγιον. et uer.16.παιανιεύς. et uer.27. Itidem ἄτερος ab ὁ et ἕτερος. et cōpoſita à λᾶς hoc eſt lapis ut λατομία.λατύπος. Pa.191.è uerſu.28. dele. ἀνιάω.ἀνιαρός. et trãſfer in uerſũ.32.iter indifferẽtia.ue.33.adde.λύκος. Pa. 192.uer.10.adde.πιλέω.et.18. ἀκροθίνια τριακρία.et.21.Εὐριπίδης. Pa.193. uer.7.adde. Μισαρός.) alias ſcribitur μυσαρὸς p.υ.uer.13.dele. κυρήνη.et ſcribe κυανοχαίτης.uer.24.adde φυκίον.uer.ultimo.poſt. λυπέομαι, adde τρυπάω.τρύπανον. Pa.194.poſt κωλύφιον, adde τύφομαι.et uer.20. Λαΐς.Πτολεμαΐς.uer. 21.ſcribe χαόν.χάων.ue.29.poſt πρᾶγμα, adde.σφραγίς, ταγός.ue.30.poſt ᾄδεις, adde. Λάδας. Pa.195.ue.3.adde. Δᾶμις, Δάμων.ue.4.ante Βιάνωρ, adde. Α'γάναξ. Α'γαθάνωρ.uer.5.lege. Νικάνωρ.φθάνω. et nomina diſſyllaba. uer.21.adde. βᾶρις.κατάρα.et.22. κρατὴρ, φράτωρ. Pa.196.è uerſu.25.trãſfer.λίαν.in uerſũ.32. inter indifferẽtia. Pa.197.uer.3.ante ἴδη, adde. Διδώ.εἰλιδόν.uer.11.poſt χιλός, adde. Χίλων.uer.12.dele. ὄψιμος. et ſcribe.κρίμα.uer.18.adde. Αἰχίνης.ue.20.poſt κότινος, adde.κύφινος.κρίνον.λίνον.λίνος.ue.25.lege.in.ινα.uel.ινας.propria præſertim locorũ.ut αἴγινα καμάρινα.ue.28.poſt σιποῦς, adde.κνιπός.σκίπων.ue.32.adde. Ι'σις.ue.ulti.ſcribe ἀκόνιτον. Pa.198.ue.2.poſt φίτυς, adde.φρίσσω, unde πέφρικα.ue.ulti.lege.ἐνσάξατο. Pa.199.ue.8.ſcribe Apolloni9.ue.15.etiã quũ fœminã.ue.21.Θεόκριτος. Pa.200.ue.9.dele piſcis.ue.11.adde.κένδυλα.σῦλος.τύλη.φυλή.uer.15.adde.Κύμη.et.22.λάγυνος.et.26.γρυπός, ante λύπη.et.29.Κῦρος.λάφυρα. Pa.201.ue.4.dele ῥυτήρ.et ſcribe λύτωρ μηνύτωρ.et ſi ſic.ue.6.adde κέλυφος τῦφος.uer.8.adde τρῦφος.ue.28.lege.Σφῦρα.) Pa.202.ue.ulti.lege.noīm circũflexorũ et barytonorũ.ut θωμᾶς.αἴας.Pa.204.ue.13.lege ὁ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρα. Pa.206.ue.23.24.lege.et alijs iter. Pa.208.ue.18.cõcordiq;. Pa.214.ue.3.ἔμαρψα.ue.5.in.α.mutãt.ue.11.ãte ὁ παῖς, adde ὁ τύπτων et. Pa.219.uer.29.dele.ſi qua ſũt. Pa.220.ue.26.lege.Notat9 eſt Xenophon. Pa.222.ue.5.poſt p̄ſẽti.adde et aoriſt. Pa.223.ue.33.ſcribe ἱδύσαρος. Pa.224.uer.7.ἀπεματώισε infatuauit.ue.8.ἀπεπλίξατο. Pa.227.uer.10.σιώς. Pa.231.uer.15.poſt γουνός, adde.καὶ γόνατος.

Platonis Apophthegmata.

Πλάτων ὀργισθεὶς ποτέ τινι τῶν δούλων, χάριν ἔχειν τοῖς θεοῖς ἔλεγεν αὐτὸν,
ὅτι ὀργίζεται. κολασθῆναι γὰρ ἂν πάντως, εἰ μὴ ὠργίζετο. Ὁ αὐτὸς ἄλλοτε ὀργι-
ζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐπιστάντος Ξενοκράτους, λαβὼν ἔφη τοῦτον, μαστίγωσον. ἐγὼ
γὰρ ὀργίζομαι. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ἐπανατεινόμενον τὴν χεῖρα τῷ παιδὶ, ἑστάναι
χρόνον πολὺν μετέωρον ταύτην ἔχοντα. καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτώμενον, φῆσαι, κολά-
ζειν τὸν ἐξ αὐτοῦ προορμήσαντα θυμόν. Λοιδορούμενος δὲ ὑπό τινος, λέγε ἔφη κα-
κῶς. ἐπεὶ καλῶς οὐκ ἔμαθες. Ἀντισθένους δὲ ἐν τῇ διατριβῇ ποτὲ μακρολογή-
σαντος, ἀγνοεῖς εἶπεν, ὅτι τοῦ λόγου μέτρον ἐστὶν οὐχ ὁ λέγων, ἀλλ' ὁ ἀκούων. Ὁ
αὐτὸς ταῦτα εἶπεν. Ἅπας ὁ ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντά-
ξιος. Ἐσχάτη ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. Πενίαν ἡγητέον, μὴ τὸ τὴν οὐ-
σίαν ἐλάττω ποιεῖν. ἀλλὰ τὸ τὴν ἀπληστίαν πλείω. Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζο-
μένη δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία ἀλλ' οὐ σοφία φαίνεται. Με-
θύων κυβερνήτης, καὶ πᾶς παντὸς ἄρχων, ἀνατρέπει πάντα, εἴτε πλοῖον,
εἴτε ἅρμα, εἴτε στρατόπεδον. εἴτε ὅτι ποτ' εἴη τὸ κυβερνώμενον ὑπ' αὐτοῦ.
Ἐπιστήμῃ δεῖ κρίνεσθαι, ἀλλ' οὐ πλήθει, τὸ μέλλον καλῶς κριθήσεσθαι.

Pythagoræ Apophthegmata.

Πυθαγόρας ἔλεγε. Δεῖ φυγαδεύειν πάντα τρόπον καὶ ἐκκόπτειν τὴν νόσον ἀπὸ
τοῦ σώματος, τὴν ἀπαιδευσίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀσέλγειαν ἀπὸ τῆς γαστρὸς,
τὴν στάσιν ἀπὸ τῆς πόλεως, τὴν διαφωνίαν ἀπὸ τῆς οἰκίας. καὶ κοινῇ ἀπὸ πάντων
τὸ ἀκρατές. Ἐρωτώμενος δὲ, τί ἐστι φίλος, ἔλεγεν. ἄλλος ἐγώ. Εἶπε δὲ εἰσιέναι
εἰς τὰς πόλεις πρῶτον τρυφὴν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν. παρὰ δὲ ταῦτα ὄλε-
θρον. Τῶν πόλεων ἐκείνην εἶπεν ἀρίστην τὴν ἄνδρας ἀγαθοὺς ἔχουσαν. τούτους
δὲ καθιστάναι ἄρχοντας, οἵτινες ἐκ παίδων καλῶς ἤχθησαν, καὶ εἰς ἡλικίαν ἐλ-
θόντες μὴ γεγόνασι προδόται τῆς αὐτῶν ἡλικίας, λημμάτων· χάριν. Ἔλεγε καὶ
ταῦτα. τὴν μέθην μανίας εἶναι μελέτην. Ζητεῖν δεῖ καὶ ἄνδρα, καὶ τέκνα, καὶ
φίλους, τοὺς κατὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου παραμένοντας. Ἃ μὴ δεῖ ποιεῖν,
μηδὲ ὑπονόει ποιεῖν. Ξένος ἀνὴρ δίκαιος, οὐ μόνον πολίτου, ἀλλὰ καὶ συγγε-
νοῦς διαφέρει. Μεγάλην παιδείαν νόμιζε, δι' ἧς δυνήσῃ φέρειν ἀπαιδευσίαν.
Οἱ μὴ κολάζοντες τοὺς κακοὺς, βούλονται ἀδικεῖσθαι τοὺς ἀγαθούς. Ἢ σιγὴν καί-
ριον ἔχε, ἢ λόγον ὠφέλιμον. Καλόν ἐστι συζῆν γυναικὶ θυμώδει, χάριν ἀσκήσεως.
καὶ γὰρ τοὺς ἱππέας ἐθίζεσθαι δεῖ τραχέσιν ἵπποις κεχρῆσθαι. τούτων γὰρ
κρατήσαντες, καὶ τῶν ἄλλων ῥαδίως κρατήσουσιν. Ἐρωτηθεὶς δὲ, τί ποιοῦ-
σιν οἱ ἄνθρωποι θεῷ ὅμοιον. ἔφη. ἐὰν ἀληθεύωσι. Οἱ δὲ μάγοι ἀποφαίνονται τοῦ με-
γίστου τῶν θεῶν, ὃν Ὠρομάγδην καλοῦσιν, ἐοικέναι, τὸ μὲν σῶμα φωτὶ, τὴν δὲ ψυ-
χὴν ἀληθείᾳ. Ὁ αὐτὸς εἶπεν. ἀείσω συνετοῖς, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

lubre

le
ge
fe
mar
abril
ma
junio